

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE WITCHER

**BRO
SIS**

ANDRZEJ SAPKOWSKI
SON DİLEK

PEGASUS

İngiltere için Tolkien,
Amerika için George R. R. Martin neyse
Doğu Avrupa için Sapkowski odur.

Rivyalı Geralt bir Witcher'dır. Henüz küçük bir çocukken seçilmiş, eğitilmiş, büyülerle donatılmış ve mutasyon geçirmiş bir canavar avcısı. Acımasız, tekinsiz, karanlık ve canavarlarla dolu bir dünyada yaşar.

Onun dünyasında peri masalları hiç de saf değildir. Pamuk Prenses bir haydut çetesinin başındadır. *Güzel ve Çirkin*'deki roller çok farklıdır. Üç dilek hakkı sunan cinlerle karşılaşmak bile istemezsiniz.

Masumların savunucusu Geralt, kızları canavara dönüşmüş ensest krallarla, intikam hırsıyla yanan cinlerle, âşık vampirlerle ve daha nicesiyle karşılaşılıyor. Hepsi çok tehlikeli ve hiçbirini görüldüğü gibi değil.

"MIEVILLE VE NEIL GAIMAN GİBİ SAPKOWSKI DE ESKİYİ ALIP
YENİLİYOR... FANTASTİK TÜRDE TAZE BİR AÇILIM."

—Foundation

"BU KİTABI GERÇEKTEN, GERÇEKTEN ÇOK BEĞENDİM...
SAPKOWSKI'NİN DÜNYASINDAKİ HİÇBİR KARAKTER
SİYAH-BEYAZ DEĞİL. GERALT VE CANAVARLAR DÂHİL
HERKES GRİNİN BİR TONU."

—The Deckled Edge

"DÜNYADAN BIKMIŞLIĞI VE SAYISIZ SAVAŞTA GELİŞTİRİLMİŞ
GÜÇLERİ, GERALT'I BÖYLESİNE İLGİNÇ BİR KARAKTER
YAPIYOR."

—Edge

SAPKOWSKI'NİN DÜNYASINDA: BARTŁOMIEJ ŚWIDLIK,
PIOTR WIELICZKA, MARCIN BLASZCZAK,
MIRIAMUSZ MATUSZEWICZ, MARCIN CHODURA
SAPKOWSKI'NİN DÜNYASINDA: LAUREN PINEPONT
SAPKOWSKI © 2014 MACHETTE BOOK GROUP, INC.

Pegasus Yayınları: 1507
Bestseller Roman: 662

Son Dilek

Andrzej Sapkowski
Özgün Adı: Ostatnie Zyczenie

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2016
ISBN: 978-605-299-018-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Andrzej Sapkowski, 1993

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Patricia Pasqualini Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ANDRZEJ SAPKOWSKI

SON DİLEK

THE WITCHER SERİSİ

Almancadan çeviren:

Regaip Minareci

PEGASUS YAYINLARI

Yazar Hakkında

1948 doğumlu Andrzej Sapkowski ekonomist, edebiyat eleştirmeni ve yazardır. Witcher Geralt'ın maceralarını anlatan fantastik dizisi Polonya'da yıllardır milyonlarca adet basılmaktadır. Yazar 1998 yılında Polonya'nın en önemli haftalık gazetesi *Polityka*'nın edebiyat ödülüne layık görülmüştür. Yazarın ayrıca Silezyalı Doktor Bielaulu Reinmar'ın maceralarını konu alan *Çılgınlar Kulesi* üçlemesi de yıllardır kitap listelerinden inmemektedir.

Önsöz

The Witcher serisinin ilk kitabını Lehçe orijinalinden dilimize çeviremediğimiz için üzgünüz, ancak Lehçeden Türkçeye çeviri yapabilecek çevirmenlerin sınırlı sayıda oluşu ve maalesef hiçbirinin programının müsait olmaması bizi bu seçenekten mahrum etti. Yazar ve edebiyat ajansı, kitabın İngilizce çevirisini kaynak olarak kullanamayacağımızı belirtince seçeneklerimiz iyice daraldı. Ancak kitabın Almanca çevirisini kaynak almaya ve Almancadan çevirilerde yetkin bir isim olan Regaip Minareci'yle çalışmaya karar verdiğimizde Andrzej Sapkowski'nin ajansı bizi onayladı. Bu yüzden The Witcher serisinin tamamı, Almancadan çevrilerek dilimize kazandırılıyor. Ayrıca, yine yazarın onayıyla, The Witcher serisini Lehçede yayınlanan sırasıyla değil de Geralt'ın maceralarının kronolojik ve uluslararası yayınlanan sırasıyla yayınlamaya karar verdik.

Andrzej Sapkowski, The Witcher serisini yazmaya başladığı zaman bugünkü başarısını yakalayacağını tahmin ediyor muydu bilemiyoruz, ancak başarısının CD Projekt Red firmasının yayınladığı oyunlardan sonra geldiğini iddia edecek olursanız size vereceği yanıt çok basittir: "Hadi oradan!" Binlerce oyuncunun tutkuyla oynadığı The Witcher oyunları piyasaya sürülmeden

önce, hatta oyunlar daha yapım aşamasında bile değilken, Andrzej Sapkowski'nin eserleri birçok dile çevrilmeye başlanmıştı bile. Onun eserlerini oyunların başarısından nemalanmaya çalışan basit hikâyeler olarak değerlendirmek yazara ve kitaplarına yapabilecek en büyük haksızlıktır. *Son Dilek*'i okurken elinizden geldiğince oynadığınız oyunları unutmaya ve biraz daha açık fikirli bir yaklaşımla bir edebiyat eseri okuduğunuzu hayal etmeye çalışın. Sayfalar arasında gezinirken hiç de hayal kırıklığı yaşamayacaksınız.

Son Dilek'in raflarla buluşmasında ve siz okuyucuların eline geçmesinde en çok emeği geçen Regaip Minareci bu kitabın gizli kahramanıdır. Çevirinin ne kadar zahmetli ve özveri gerektiren bir iş olduğunu bilen biri olarak kendisine ne kadar teşekkür etsem azdır. Yönlendirmeleri, tavsiyeleri ve The Witcher serisine karşı hissettiği inanılmaz tutkuyla bu kitaba katkıda bulunan M. İhsan Tatari de anılmayı ve teşekkürü hak ediyor. Ayrıca, The Witcher serisini yayın programına alarak fantastik edebiyat okurunun bu harika eserle buluşmasına önayak olan Yayın Koordinatörümüz Yusuf Tan'a ve Genel Müdürümüz Yunus Sönmez'e de büyük bir teşekkür etmemiz gerekir.

Sürçülisan ettiyse affola.

Kemal Küçükgedik

Sözlük

- aeschna:* On ayaklı, yosun kaplı ve dev kısıkaçları olan bir canavar türü.
- alp:* Bir vampir türü.
- amphisboena:* Her iki ucunda bir başı olan dev su yılanı.
- basilisk:* Genellikle mağaralarda yaşayan, zehirli, ejderimsi bir canavar türü.
- bruxa:* Güzel bir kadın görünümündeki bir vampir türü. Erkekleri büyüleyerek kanlarını içer.
- cinnis:* Hava elementinin cini.
- dao:* Toprak elementinin cini.
- Dauklar:* Haklarında çok şey bilinmeyen antik bir insan medeniyeti.
- drakonit:* Genellikle dört bacaklı ve iki kanatlı, sürüngenvari canavar türlerinin genel adı. Ejderimsi.
- druoid:* Orman ve doğa rahipleri.
- fogler:* Genellikle bataklıklarda, ormanlarda ve dağlarda yaşayan, uzun kulaklı ve parmaklı insanımsı bir canavar türü.

- graveir:* Gulyabanilerden daha iri, ilik kemiren yaşayan ölü bir canavar türü.
- griffon:* Vücudu, ayakları ve kuyruğu aslana; başı, pençeleri ve kanatları ise kartala benzeyen bir canavar türü.
- harpia:* Kanatlı, kadın başlı bir canavar türü.
- ifrit:* Ateş elementinin cini.
- ilyocoris:* Genellikle bataklıklarda yaşayan, zehirli, kabuklu deniz hayvanlarına benzeyen bir canavar türü.
- imp:* Küçük şeytan. Bir şekildeğiştiren türü.
- kikimora:* Böceğimsi bir canavar türü.
- kimera:* Genellikle çöllerde yaşayan, dev, böceğimsi bir canavar türü.
- mantikor:* Aslan başlı, yarasa kanatlı ve akrep kuyruklu bir canavar türü.
- marid:* Su elementinin cini.
- mecopteran:* El kemiklerinin iktidarsızlığa karşı şifa olduğu söylentisi yüzünden avlanan zararsız yaratıklar.
- mula:* Diğer vampir türlerine nazaran daha insansı bir vampir türü.
- rusalka:* Nehir kenarlarında yaşayan bir peri türü.
- silvan:* Keçi boynuzlu, kıllı bacaklı, kuyruklu ve ayaklarında toynaklar bulunan, otçul, insanımsı bir canavar türü.
- spiggan:* Ormanlarda yaşayan insansı bir canavar türü.
- striga:* Lanetle bir canavara dönüştürülmüş kadın. Yaşayan her canlıya karşı nefretle doludur.

- vodnik*: Sahil bölgelerine musallat olan, suda boğulmuş veya öldükten sonra nehre atılmış haydutların dönüşmesiyle ortaya çıkan canavarlar.
- vypper*: Genellikle bataklıklarda yaşayan dev, yılanımsı bir canavar.
- witcher*: Uzun bir eğitim süreci, acımasız bir fiziksel ve zihinsel şartlandırma ve gizemli ritüeller sonrası yeteneklerine kavuşan kiralık canavar avcıları.
- Wozgorlar*: Haklarında çok şey bilinmeyen antik ve sofistike bir insan medeniyeti.
- wyvern*: İki ayaklı ve iki kanatlı, ejderimsi canavar türü.
- yaga*: Yaşlı, çirkin kadınlara benzeyen ve insan eti yemekten hoşlanan bir yaşayan ölü türü.

Mantığın Sesi

1

Kız odanın kapısından usulca, çok dikkatli ve sessiz adımlarla girip âdeta bir hayalet gibi içeriye süzüldü. Hareketlerine eşlik eden tek ses, çıplak tenine sürtünen pelerinden çıkıyordu. Ama bu küçücük, belli belirsiz hışırtı Witcher'ı uyandırmaya, daha doğrusu tavşan uykusundan sıçratmaya yetmişti. Aslında uyku denemezdi onunkine; dipsiz derinliklerde yuvarlanırmışçasına tekdüze hareketlerle sallanıyor, durgun bir denizin zemini ile yüzeyi arasında usulca dalgalanan yosundan çilelerin tam ortasında uçuyordu âdeta.

Hareketsizdi, bedeni seğirmiyordu bile. Kanat çırparcasına yaklaştı, pelerinini savurup attı ve yavaşça, tereddütle dizini büküp yatağın kenarına dayadı. Adam uyumadığını belli etmeden kirpiklerinin arasından süzdü onu. Kız yavaşça yatağa, adamın üzerine uzanıp bacaklarını bedenine doladı. Ağırlığını uzattığı kollarının üstüne verdi ve hâlâ mis gibi papatya kokan saçlarını

adamın yüzünde gezdirdi. Kararlı ve hatta sabırsızca eğildi, göğsünün ucuyla onun gözkapaklarına, yanaklarına ve dudaklarına dokundu. Adam gülümsedi, kızı usulca ve sakınarak omuzlarından tuttu. Kız doğrularak adamın parmaklarından kurtuldu; şafak vaktinin sisli ışığında ıslıl ıslıl parlıyordu kız. Adam kımıldamaya başlamıştı ancak kız iki eliyle ona sıkıca bastırarak pozisyonunu değiştirmesini engelledi ve kalçalarını hafifçe ama kararlı hareket ettirerek bir karşılık bekledi.

Adam karşılık verdi. Kız artık ellerinden kaçınmıyordu. Başını geriye attı ve saçlarını savurdu. Teni soğuk ve şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü. Yüzünü yaklaştırdığında kocaman, kapkara gözlerle karşılaştı; su perilerinin gözlerini andırıyordu.

Adam ansızın kabarmaya, dalgalanıp çağıldamaya başlayan papatya denizinde sarsılarak suların içine gömüldü.

Witcher

I

Sonraları, adamın Halatçılar Kapısı'nın kuzeyinden geldiği söylenmişti. Yürüyerek gelmiş, yüklü atını yularından çekerek götürüyordu. Akşam olmak üzereydi, halatçılar, eyerciler ve dericiler dükkânlarını kapatmışlar, sokaklar bomboş kalmıştı. Adam havanın sıcaklığına aldırmadan omuzlarına siyah bir pelerin atmıştı. Dikkatleri üzerine çekiyordu.

Eski Narakort adlı hanın önünde durup bir süre bekledi ve içeriden gelen iç içe geçmiş konuşmalara kulak verdi. Her zaman olduğu gibi bu saatlerde içerisi doluydu.

Eski Narakort'a girmedi yabancı. Sokağın aşağısına doğru atını çekmeyi sürdürdü. Orada Tilki adında küçük, başka bir han vardı. Pek iyi bir yer olmadığı için neredeyse boştu.

Meyhaneci salatalık turşusuyla dolu bir fıçının arkasından başını uzatıp müşteriye baktı. Yabancı pelerinini üzerinden hâlâ

çıkarmamış, barın arkasında dimdik, hiç hareket etmeden sessizce duruyordu.

“Ne istiyorsun?”

“Bira,” dedi yabancı. Berbat bir sesi vardı.

Meyhaneci ellerini keten önlüğüne silip çatlak bir toprak sürahiye bira doldurdu.

Yabancı yaşlı değildi ama saçları neredeyse bembeyaz olmuştu. Pelerininin altına boyundan ve omuzlardan bağcıklı, epeyce yıpranmış deriden bir tunik giymişti. Pelerinini çıkarırken, omzundan geçirdiği kayışa bağlı bir kılıç taşıdığı oradaki insanların gözünden kaçmamıştı. Bu sıradan bir şeydi, Vizima’da hemen hemen herkesin üzerinde silah olurdu ancak kimse kılıcını sırtında yay ya da sadak gibi taşımazdı.

Yabancı, masadaki birkaç müşterinin yanına oturmadı; barda ayakta durmayı sürdürüp meyhaneciyi keskin bakışlarla süzdü. Sonra sürahidenden bir yudum aldı.

“Kalacak bir yer arıyorum.”

“Boş yatak yok,” diye homurdandı hancı. Gözlerini müşterinin çamur içindeki çizmelerinden ayırmıyordu. “Eski Narakort’a bir bak.”

“Burada kalmayı yeğlerim.”

“Yer yok.” Hancı yabancıнын aksanını sonunda çözmüştü; adam Rivyalıydı.

“Parasını ödeyeceğim,” dedi yabancı usulca. Tedirgin gibiydi.

İşte ne olduysa o zaman oldu. Yabancı içeriye adım attığından beri onu karanlık bakışlarla süzen çiçek bozuğu yüzlü, fasulye sırtığı gibi uzun, kaba saba bir adam ayağa kalkıp bara yaklaştı. İki arkadaşı onu biraz geriden izledi.

“Sana yer yok, Rivyalı serseri seni,” diye çiçek bozuğu yüzölü hırladı ve yabancıya iyice sokuldu. “Senin gibileri Vizima’da istemiyoruz. Burası namuslu bir kasaba!”

Yabancı sürahisini alıp geri çekildi. Hancıya baktı ancak adam gözlerini kaçırdı. Rivyalıyı savunmaya hiç niyeti yoktu. Hem Rivyalıları kim severdi ki?

“Bütün Rivyalılar hırsızdır,” diye devam etti çiçek bozuğu yüzölü adam. Öfke, bira ve sarımsak kokuları saçıyordu. “Duydun mu dediğimi hergele?”

“Duymuyor. Kulaklarına bok kaçmış,” dedi diğer iki adamdan biri üçüncü de çirkin bir kahkaha attı.

“Paranı öde ve yaylan!” diye homurdandı çiçek bozuğu yüzölü. Yabancı şimdi başını kaldırıp ona baktı.

“Biramı içeceğim.”

“Yardımcı oluruz,” diye homurdandı kaba saba adam. Rivyalının elindeki sürahiyi bir vuruşla yere indirdi, yabancıyı omzundan tuttuğu gibi tırnaklarını adamın göğsünden çaprazlama inen kayışa geçirdi. Bu arada arkalarında duran iki adamdan biri yumruğunu sıkıp havaya kaldırdı. Yabancı hızla yana çekilip çiçek bozuğu yüzölünün sendelemesini sağladı. Kılıç, bir ısıklık sesiyle kınından fırladı ve kandil ışığında âdeta yanıp söndü. Bir an karambol oldu. Ardından bir çığlık duyuldu. Diğer müşterilerden biri kendini kapıya attı. Bir sandalye gürültüyle devrildi, toprak tabak ve çanaklar boğuk şangırtılar çıkararak yere yuvarlandı. Dudakları zangır zangır titreyen hancı, yüzü korkunç bir şekilde ortadan ikiye ayrılmış, parmaklarını barın kenarına geçirmiş aşağıya doğru kayan, sanki batıyormuş gibi gözden ağır ağır kaybolan çiçek bozuğu yüzölü adama dehşet içinde bakıyordu. Diğer iki

adam yere serilmişti; biri hiç kımıldamıyor, diğeri hızla yayılan kan gölünün içinde kıvranıp seğiriyordu. Bir kadının kulakları sağır eden tiz ve sinirli çığlığı titreşerek mekânda çınladı. Hancı ürperdi, soluğunu tuttu ve kusmaya başladı.

Yabancı duvarın önüne çekildi. Gergin ve tetikteydi. Kılıcını iki eliyle tutmuş, ucuyla havada daireler çiziyordu. Kimse kıpırdamıyordu. Yaşadıkları korku yüzlerine çamur gibi sıvanmış, ellerini ayaklarını zincire vurmuş, boğazlarını tıkamıştı.

Muhafızlar gürültüyle meyhaneye daldılar; üç kişiydiler. Yakınlardan geliyor olmalıydılar. Elleri bellerindeki coplarındaydı ancak cesetleri görünce hemen kılıçlarına davrandılar. Rivyalı sırtını sıkıca duvara bastırıp sol eliyle çizmesinin koncundan bir hançer çıkardı.

“At onu!” diye haykırdı muhafızlardan biri heyecandan titreyen bir sesle. “At onu elinden katil! Bizimle geliyorsun!”

Bir başka muhafız, Rivyalıya yandan yaklaşmasını engelleyen masayı tuttuğu gibi devirdi. Kapının yanında duran üçüncü muhafıza, “Takviye kuvvet getir Treska!” diye bağırdı.

“Gerek yok,” dedi yabancı ve kılıcını indirdi. “Kendi isteğimle geleceğim sizinle.”

“Geleceksin tabii itoğluit ama boynunda iple geleceksin!” diye patladı heyecanlı olan muhafız. “Elindeki kılıcı yere at, yoksa beynini dağıtırım!”

Rivyalı doğruldu. Kılıcını hızla sol kolunun altına kısıtırıp muhafızlara uzattığı sağ eliyle havaya seri hareketlerle karmaşık bir işaret çizdi. Deri tuniğinin, dirseklerine kadar uzanan kol devriklerini kaplayan zimbalar ansızın parladı.

Muhafızlar derhal geri çekilip yüzlerini kollarıyla örttüler. Müşterilerden biri yerinden fırladı, bir başkası kapıya doğru kaçtı. Kadın o çığgın, tüyler ürpertici çılgınlıklarına yine başlamıştı.

“Kendi isteğimle geleceğim,” diye yineledi yabancı gür ve madenî bir sesle. “Ama siz önden gideceksiniz. Beni kale kumandanına götürün. Yolu bilmiyorum.”

“Peki efendim,” diye mırıldandı muhafızlardan biri önüne eğdiği başını kaldırmadan. Kapıya doğru koşup huzursuz gözlerle çevresine bakındı. Diğer iki muhafız onu telaşla izlediler. Yabancı onların peşi sıra giderken kılıcını kınına, hançerini de çizmesinin koncuna soktu. Onlar masanın önünden geçerlerken müşteriler yüzlerini toprak sürahilerin ardına gizlediler.

II

Vizima kumandanı Velerad çenesini kaşıyıp düşünüyordu. Ne kibirli ne de yüreksizdi ancak ak saçlı adamla yalnız kalma düşüncesinden huzursuz olmuştu. Sonra bir karar verdi.

“Dışarı çıkın,” diye muhafızlara emretti. “Sen de otur. Hayır, buraya değil. Senin için sorun yaratmazsa öteye, şuraya.”

Yabancı oturdu. Kılıcını elinden bırakmış, siyah pelerinini çıkarmıştı.

“Seni dinliyorum,” dedi Velerad, masanın üzerinde duran ağır bir güzle oynarken. “Ben Velerad, Vizima’nın kale kumandanıyım. Zindanı boylamadan önce bana ne söylemek istiyorsun bakalım sayın haydut? Üç ceset, kamu düzenini bozma girişimi; fena de-

ğil, hiç fena değil. Bunları yapanlar Vizima'da kazığa oturtulur. Ama ben adil bir adamım, seni öncesinde dinleyeceğim. Konuş!”

Rivyalı tuniğinin kordonunu çözüp beyaz keçi derisinden yapılmış bir rulo çıkardı.

“Bunu dört yol ağızlarına, meyhanelere asmışsınız,” dedi alçak sesle. “Burada yazanlar doğru mu?”

“Haa,” diye mırıldandı Velerad, deriye çizilmiş runik yazılara bakarak. “Mesele bu demek. Önceden aklıma gelmesi gerekirdi. Evet, doğru, gerçeğin ta kendisi. Temerya, Pontar ve Mahakam Hükümdarı Kral Foltest tarafından imzalı. Yani doğru. İlan ilandır ama kanun her zaman kanundur. Ben Vizima'da adaletin ve düzenin bekçisiyim! Kimsenin insanları öldürmesine izin vermem! Anladın mı?”

Rivyalı anladığını göstermek için başını önüne eğdi.

Velerad öfkeyle soludu: “Witcher sembolün var mı?”

Yabancı elini yeniden tuniğinin içine atıp gümüş zincire asılı bir madalyon çıkardı. Madalyonun üzerinde, dişlerini gösteren bir kurt kafası vardı.

“Bir adın var mı? Ne olduğu önemli değil, merakımdan sormuyorum ama bilirim konuşmamızın akışı kolaylaşır.”

“Adım Geralt.”

“Geralt olsun, bence hava hoş. Aksanına bakılırsa Rivyalısın, öyle değil mi?”

“Rivyalıyım.”

“Hım. Sana bir şey söyleyeyim mi Geralt? Bundan,” –Velerad önünde duran duyuruya eliyle vurdu– “çek elini. Ciddi bir mesele bu. Birkaç serserinin işini bitirmeye benzemez.”

“Biliyorum, bu benim işim Velerad. Burada yazıyor: Ödül üç bin oren.”

“Üç bin.” Velerad dudaklarını büzdü. “Ayrıca halk arasında konuşulduğu gibi prensesle evlenmek. Oysa efendimiz Foltest böyle bir bildiride bulunmadı.”

“Prensese ilgilenmiyorum,” dedi Geralt umursamaz bir edayla. Ellerini dizlerinin üzerine koymuş, hareketsiz oturuyordu. “Üç bin yazıyor orada.”

“Ne günlere kaldık!” diye iç geçirdi vali. “Ne berbat günlere kaldık! Bundan yirmi yıl önce böyle bir meslek olabileceği insanın aklına sarhoşken bile gelmezdi. Witcherlar! Seyyar *basilisk* katilleri! Ev ev dolaşıp ejderhaların ve *vodnik*’lerin kökünü kazıyanlar! Geralt? Senin mesleğinde bira içmek serbest mi?”

“Elbette.”

Velerad ellerini şaklatıp, “Bira!” diye seslendi. “Geralt, sen yanaş bakalım. Neden bu kadar uzağa konuşuyorum ki!”

Bira soğuk ve köpüklüydü.

“Berbat dönemlerden geçiyoruz,” dedi Velerad ve sürahiye uzandı. “Aklına gelebilecek her cins pislik çoğaldı. Mahakam dağları insan marmotlardan geçilmiyor. Eskiden ormanlarda olsa olsa kurtlar ulurdu, bugünse adım başı vampirler, *spriggan*’lar, kurt adamlar ya da ne idüğü belirsiz yaratıklar çıkıyor karşına. Periler ve *rusalka*’lar köylerden yüzlerce çocuk kaçırıyor. Kim-senin adını duymadığı hastalıklar türedi, insanın tüyleri diken diken oluyor. En son bir de bu çıktı!” Masanın üzerindeki deri parçasını yumrukladı. “Sizin hizmetlerinizin böylesine rağbet görmesine şaşmamak gerekir.”

Geralt başını kaldırdı. “Saraydan yapılan resmî bildiriyle ilgili ayrıntıları biliyor musun?”

Velerad koltuğuna yaslanıp ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. “Ayrıntı mı dedin? Evet, biliyorum. Doğrudan birinci ağızdan olmasa da sağlam kaynaklardan duydum.”

“Benim istediğim de bu.”

“Kafana koymuşsun belli ki. Sen bilirsin. Dinle o zaman.” Velerad birasından bir yudum alıp kısık sesle konuştu. “Bizim lütüfkâr Foltest efendimiz neler becerdiğini –ki çok becerikliydi– babası Medell’in döneminde henüz prensken ortaya koymuştu. Bunun zamanla geçeceğini düşünmüştük. Değil geçmek, eski kralın ölümünün hemen ardından Foltest taç giydikten kısa bir süre sonra kendini aştı. Hepimiz afallamıştık. Uzun lafın kısası, kendi kız kardeşi Adda’nın karnına bir çocuk koydu. Adda ondan küçüktü, birbirlerinden hiç ayrılmazlardı, kimse de kuş-kulanmamıştı. Belki kraliçe hariç... Velhasıl bizler olup biteni kavrayıncaya kadar Adda’nın karnı şişti ve Foltest evlilikten söz etmeye başladı. Kız kardeşiyle, dikkatini çekerim! Ortam müthiş gerilmişti çünkü Novigradlı Vizimir’in kafasında, kızısı Dalka’yı Foltest’e eş olarak verme fikri vardı ve elçilerini yollamıştı bile. Gelenlere hakaret etmesin diye biz de koşup kralın eline ayağına kapanmak zorunda kaldık. Sonunda başardık. İyi de olmuştu, yoksa Vizimir gücenirse bizim işkembelerimizi sökerdi. Sonrasında –tabii abisini ikna eden Adda’nın da desteğiyle– oğlanı bu evlilik işinden vazgeçirdik. Derken Adda vakti gelince doğum yaptı ama nasıl bir doğum! Burasını iyi dinle çünkü asıl mesele şimdi başlıyor. Doğan şeyi çok az kişi gördü ama ebelerden biri kendini kuleden aşağıya atıp öldü. Bir başka ebe de aklını oynattı

ve hâlâ düzelmedi. Bu yüzden o gayrimeşru veledin pek güzel olmadığını düşünüyorum. Bebek kızdı. Bu arada doğar doğmaz öldü; sanırım göbeğini kesmek için kimse acele etmemişti. Adda şanslıydı, doğumdan sağ çıkmadı. Sonrasında da Foltest'in yaptığı maskaralıkların ardı arkası kesilmedi. Gayrimeşru veledin yakılması ya da ne bileyim ıssız bir yerde toprağa verilmesi gerekirken Foltest onu sarayın tonozlarındaki bir lahde gömdü."

"Bunu tartışmak için çok geç artık." Geralt başını kaldırdı. "Âlimlerden birinin çağırılması gerekirdi mutlaka."

"Şapkalarında yıldızlar dizili o hilebazları mı kastediyorsun? Gelmezler mi hiç? Hem de onlarcaşu akın etti. Lahdin içinde ne olduğu anlaşıldıktan sonra ortaya çıktılar. Bir de geceleri lahdin içinden gizlice neyin çıktığı anlaşıldıktan sonra... Ama olaylar bununla başlamadı hemen, yoo, hayır! Definden sonraki yedi yıl rahattık. Derken mehtaplı bir gecede sarayda patırtılar koptu, çığlıklar yükseldi, bir arbededir başladı. Söylenecek ne var ki bilirsin orayı, duyuruyu da okudun zaten. Bebek tabutta büyümüş, hem de adamakıllı, dişleri bile tamamlanmış. Tek kelimeyle bir *striga* olmuş. Benim gördüğüm cesetleri görmediğin yazık olmuş. Görseydin Vizima'ya adımını bile atmazdın."

Geralt susuyordu.

"Sonrasında," diye Velerad sözlerini sürdürdü, "dediğim gibi Foltest'in çağırmadığı sihirbaz kalmadı. Gelenler birbirlerini bastırmaya çalışıyorlardı; belli ki üzerlerine salınan köpekleri kovalamak üzere yanlarına aldıkları sopalarıyla az kalsın birbirlerine girişeceklerdi. Bence devamlı üzerlerine köpekleri salıyorlardır. Kusura bakma Geralt, yaptığın işe bakınca sihirbazlar hakkındaki görüşlerin farklı olabilir. Ama bunların hepsi benim gözümde

asalak ve mankafa. Siz Witcherlar hiç değilse –nasıl söylesem– açıksözlüsünüz.”

Geralt gülümsedi ancak yanıt vermedi.

“Evet, konuya gelelim.” Kumandan şöyle bir baktı, sonra hem kendi hem de Rivyalının sürahisine bira doldurdu. “İçlerinden biri, ucubenin saray ve lahitte birlikte yakılmasını önerdi, bir başkası alnının keskiyle parçalanmasını tavsiye etti, diğerleri de ucubenin bedeninin çeşitli yerlerine kavak ağacından yapılmış kazıkların çakılmasında karar kıldılar. Küçük şeytan gece eğlencelerinden yorgun argın dönüp tabutunda gündüz uyurken yapılmalıydı. Ama ne yazık ki içlerinden kabak kafasına sivri bir şapka geçirmiş bir kaçık, kambur bir münzevi çıktı ve büyü yapıldığını ancak bunun bozulabileceğini, böylece ucubenin Foltest’in kızına dönüşebileceğini, bu kızın üstelik harikulade güzel olacağı yalanını uydurdu. Mezarda bir gece kalmanın büyüünün bozulması için yeterli olduğunu savundu. Bunun üzerine –nasıl bir beyinsiz olduğunu var sen düşün Geralt– gece vakti saraya gitti. Tabii tahmin edebileceğin gibi bu ahmaktan geriye şapkası ve boğumlu bastonundan başka bir şey kalmadı. Gelgelelim Foltest bu fikre kenenin köpek kuyruğuna yapışması gibi sarıldı. Ucubeyi öldürmeye yönelik bütün girişimleri yasakladı ve onu prensese dönüştürmeleri için ülkenin dört bir yanından toplattığı şarlatanları Vizima’ya getirdi. Aralarında kimler yoktu ki! Aklını oynatmış karılar, garip topallar, hepsi de çirkin mi çirkindi, saçları bit kaynıyordu. Kurulu sofrayı buldular mı kafalarına estiği gibi sihirbazlığa girişiyorlardı. Foltest ve danışmanı bunların bazılarının foyasını kısa zamanda ortaya çıkardılar tabii, hatta birkaçını kazığa çaktılar ama yetmezdi ve yetmedi. Bana

bıraksalar hepsini asardım. Bu arada canavarın dolandırıcılara ve sihirli sözlere aldırmadan sürekli birilerini parçalayıp yuttuğunu söylememe gerek yok elbette. Foltest'in artık sarayda yaşamadığını da. Sarayda artık oturan kalmamıştı."

Velerad sustu, birasından bir yudum aldı. Witcher konuşmuyordu.

"Evet Geralt, yedi yıldır bu koşullar içindeyiz çünkü yaratık yaklaşık on dört yıl önce doğmuştu. O günlerde başka dertlerimiz vardı, Novigradlı Vizimir'le savaşıyorduk. Savaşın sınırlarımızı korumak gibi makul ve anlaşılır nedenleri vardı, prenses veya hanedan evlilikleri gibi değil. Foltest bu arada evlenmeyi aklına koymuştu ve komşu saraylardan gönderilen resimleri incelemeye başlamıştı. Eskiden olsa bunları helaya atardı. Evet, hâlâ arada sırada yeniden heveslenip atlı ulaklarını yolluyor ve yeni sihirbazlar aratıyor. Üç bin orenlik ödül de koyunca, süvariler, hatta –Tanrı ona huzur bahşetsin– deli olduğunu bu çevrede herkesin bildiği bir çoban ve onun gibi kafası karışık adamlar çıkageldiler. Ama *striga*'nın keyfi yerinde. Arada sırada dişlerini birine geçiriyor. İnsan buna da alışıyor. Ucubenin üzerindeki büyüü bozmaya çalışan kahramanların yararı da oluyor: Yaratık onları hemen oracıkta yiyip karnını doyurduğu için sarayın dışına çıkıp av aramasına gerek kalmıyor. Foltest'e gelince, onun yeni, hem de pek güzel bir sarayı var."

"Yedi yıl boyunca," Geralt başını kaldırdı, "yedi yıl boyunca bu işi kimse temizlemedi mi?"

"Hayır, temizlemedi." Velerad Witcher'ı delici bakışlarla süzdü. "Çünkü bazı şeyler temizlenemiyor ve insan kabullenmek zorunda kalıyor. Foltest'ten, bu duyuruları hâlâ dört yol ağızla-

rına astıran sevgili lütufkâr hükümdarımızdan söz ediyorum. Ancak gönüllülerin sayısı çok azaldı, geçenlerde biri geldi, üç bini avans olarak hemen almak istiyordu. Biz de onu bir çuvala tıkıp denize attık.”

“Dolandırıcılar her zaman vardır.”

“Gerçekten öyle. Hem de çok fazla,” dedi Kumandan, gözünü Witcher’dan ayırmadan. “Saraya gittiğinde altınları hemen isteme sakın. Tabii gidersen.”

“Gideceğim.”

“Tamam, bu senin bileceğin iş. Ama öğüdümü aklından çıkarma. Ödülden bahsetmişken, ikinci kısmıyla ilgili yeni haberler geldi. Yani prensesle evlenme konusu. Bunu kim akıl etmiş, bilmiyorum ama ucube anlatıldığı gibi görünüyorsa bu çok kötü bir şaka olmalı. Yine de kraliyet ailesine katılma olanağı doğuran bu haber yayılır yayılmaz dört nala saraya koşturan ahmaklar çıktı. Daha doğrusu iki kunduracı çırağı. Kunduracılar neden böyle ahmaktır Geralt?”

“Bilmiyorum. Witcherlar peki? Onların arasından şansını deneyen oldu mu?”

“Yani evet, birkaç kişi geldi. Ancak *striga*’nın öldürülmesinin değil, üzerindeki büyünün bozulmasının istendiğini öğrenince genelde omuzlarını silktiler ve atlarına atlayıp uzaklaştılar. İşte bu yüzden Witcherlara duyduğum saygı arttı Geralt. Ama sonra biri geldi, senden gençti, adını anımsamıyorum, onu da söylediyse tabii. O denedi.”

“Ee?”

“Kazma dişli prenses adamın bağırsaklarını her yere saçtı.” Geralt başını salladı. “Ondan başka kimse çıkmadı mı?”

“Biri daha geldi.”

Velerad bir süre sustu. Witcher anlatması için ısrar etmedi.

“Evet,” dedi Kumandan sonra. “Biri daha gelmişti. Foltest, *striga*’yı öldürmesi ya da sakat bırakması olasılığı karşısında onu kazıkla tehdit edince adam güldü ve eşyalarını toplamaya başladı. Ama sonra...” Velerad masanın üzerine eğilerek, neredeyse fısıltı halinde konuşmaya başladı, “ama sonra işi aldı. Bak Geralt, bizim burada bu işten artık gına getirmiş üst mevkilerde birkaç bilge insan var. Dolaşan söylentiye göre bu kişiler Witcher’ı bir kenara çekip aklına girmişler, sihirle uğraşmak yerine ucubeyi öldürmesi, Kral’a da sihrin işe yaramadığını, nefsi müdafa yaparken kızının öldürdüğünü, kısacası bir iş kazası olduğunu söylemesi için ikna etmişler. Sonunda Kral’ın tabii ki sinirleneceğini, tek bir kuruş ödül ödemedi de olayın kapanacağını anlatmışlar. Akıllı Witcher, ödül yoksa *striga*’yı bizim kovalayabileceğimizi söyledi. Evet, ne yapmalıydık? Para topladık, harekete geçtik... Gelgelelim bir sonuca varamadık.”

Geralt kaşlarını kaldırdı.

“İnan, hiçbir sonuca,” dedi Velerad. “Witcher hemen ilk gece saldırıya geçmek istememişti. Gizlice dolaşmış, bakınmış, çevreyi incelemiş. Söylenenlere göre *striga*’yı sonunda görmüş. Tabii iş başında yakalamış çünkü *striga* sırf bacaklarını germek için kriptadan çıkmaz. Onu görmüş ve aynı gece toz olmuş. Tek kelime etmeden.”

Geralt’ın yüzü hareketlendi, herhalde gülümsemek istemişti.

“O para,” dedi, “hâlâ bilge adamlarda duruyordur, değil mi? Witcherlar avans almazlar çünkü.”

“Şüphesiz,” dedi Velerad, “duruyordur mutlaka.”

“Söylentiler ne kadar olduğunu biliyor mu?”

Velerad dişlerini gösterdi. “Bazıları sekiz yüz diyor...”

Geralt başını sağa sola salladı.

“Diğerleri,” diye mırıldandı kumandan, “binden söz ediyor.”

“Söylentilerin her zaman abartılı olduğunu göz önünde tutarsak, çok sayılmaz. Öyle ya, Kral üç bin veriyor.”

“Verilecek kızı da unutma,” dedi Velerad alaylı bir ifadeyle.

“Hem biz neyi konuşuyoruz ki? Üç bini alamayacağın ortada zaten.”

“Neden ortadaymış?”

Velerad masayı yumrukladı. “Geralt, Witcherlar hakkındaki görüşümü berbat etme! Bu iş yedi yılı aşkındır sürüp gidiyor. *Striga* her yıl elli kişiyi canından etti. Saraya kimse sokulmadığı için şimdilerde bu sayı biraz düştü. Hayır kardeşim, ben sihre inanıyorum, kaç kez gözümle gördüm. Belli bir noktaya kadar sihirbazların ve Witcherların yeteneklerine de inanıyorum elbette. Ama şu büyü bozma fikri saçmalık; münzevilikten aklını oynatmış, sümüklü, kambur bir ihtiyarın uydurduğu ve kimsenin inanmadığı bir saçmalık. Foltest dışında tabii! Hayır Geralt! Adda kendi abisiyle yatağa girdiği için yamyam bir *striga* doğurdu, gerçek bu ve buna sihir mihir fayda etmez. Yamyam *striga* bütün yamyamlar gibi insan yiyor ve öldürülmesi gerekiyor, hepsi bu. Bak ne anlatacağım: İki yıl önce bir ejderha Mahakam’m tanrıların terk ettiği en ücra köşelerinden birinde yaşayan köylülerin koyunlarını yiyordu. Köylüler de peşine düşüp kalaslarla kafasını ezip ejderhayı öldürdüler ve bununla uzun uzadıya övünmeye gerek bile duymadılar. Biz Vizimalılar ise oturmuşuz mucize bekliyoruz ve her dolunayda kapılarımızı sürgülüyoruz ya da

canavar gelip yesin, karnını doyurduktan sonra da tabutunun içine dönsün diye saray bahçesindeki binalardan birinin önündeki kazığa suçluları bağlıyoruz.”

“Hiç fena bir yöntem değil,” dedi Witcher gülerek. “Peki suçluların sayısında azalma oldu mu?”

“Hiç olmadı.”

“Şu yeni saray ne tarafta?”

“Sana bizzat eşlik edeceğim. Bilge adamların önerisi ne olacak?”

“Kumandan,” dedi Geralt, “nedir bu acelen? Benim isteyip istemediğimden bağımsız olarak gerçekten bir iş kazası meydana gelebilir. İşte o zaman bilge insanların beni Kral’ın öfkesinden kurtarmanın yollarını bulmaları ve ortalıkta sözü edilen bin beş yüz oreni de hazırlamaları gerekir.”

“Bin olması gerekir.”

“Hayır Lord Velerad,” dedi Witcher kararlı bir sesle. “Bin oren vermek istediğiniz kişi *striga*’yı görür görmez kaçmış, pazarlığa bile oturmamış. Yani risk, bin orenden çok daha yüksek. Hatta riskin bin beş yüzden daha yüksek olup olmadığını göreceğiz bakalım. Ama ben vedalaşmadan gitmem tabii.”

Velerad başını kaşıdı. “Geralt? Bin iki yüz olur mu?”

“Hayır. Kolay bir iş değil bu. Kral üç bin veriyor ve şunu bilin ki büyü bozmak bazen öldürmekten daha kolaydır. Öyle ya, bu iş bu kadar kolay olsa benden önce gelenlerden biri *striga*’yı öldürürdü. Sırf Kral’dan korktukları için kendilerini *striga*’ya yedirttiklerini mi düşünüyorsun?”

“Peki Witcher.” Velerad yüzünde üzgün bir ifadeyle başını salladı. “Anlaştık. Ama Kral’ın önünde olası iş kazasından tek söz bile etmek yok. Bunu sana ısrarla öneririm.”

III

Foltest eli ayağı ince yapılı, güzel, hatta aşırı güzel yüzlü biriydi. Witcher’ın tahminine göre henüz kırkına varmamıştı. Oyma işiyle bezeli siyah ahşap bir koltuğa oturmuş, ayaklarını önünde iki köpeğin ısınmaya çalıştığı şömineye doğru uzatmıştı. Yanındaki bankta daha yaşlı, sağlam yapılı, sakallı bir adam oturuyordu. Kral’ın arkasında başka bir adam daha duruyordu; gösterişli giysiler içindeydi ve kibirli bir yüz ifadesine sahipti. Soylulardan biri.

“Rivyalı bir Witcher,” dedi Kral, Velerad’ın tanıtmasının ardından başlayan sessizliği bölerek.

“Evet majesteleri.” Geralt başını eğdi.

“Bu saçları neyle ağarttın böyle? Sihirbazlıkla mı? Yaşlı olmadığınızı görüyorum. İyi, tamam. Şakaydı zaten. Bir şey söyleme. Belli bir deneyime sahipsinizdir umarım?”

“Evet majesteleri.”

“Bunları biraz dinlemek isterim.”

Geralt daha da eğildi. “Majesteleri, ancak biliyorsunuz ki yaptıklarımızı anlatmamızı kurallarımız engeller.”

“İyi bir kuralmış Witcher, hem de çok iyi. O halde ayrıntılara girmeden sorayım, *spriggan*’larla uğraştın mı?”

“Evet.”

“Vampirler, orman cinleri?”

“Onlarla da.”

Foltest duraksadı. “*Striga*’lar?”

Geralt başını kaldırıp Kral’ın gözlerinin içine baktı. “Onlarla da.”

Foltest gözlerini kaçırdı. “Velerad!”

“Dinliyorum, lütfkâr hükümdarım.”

“Ayrıntılı bir şekilde bilgilendirdin mi onu?”

“Evet, lütfkâr hükümdarım. Prensesin üzerindeki büyüün bozulabileceğini söylüyor.”

“Bunu çoktandır biliyorum. Ancak hangi yöntemle Witcher? Aa, evet. Kural. Tamam. Yalnız küçük bir not düşeyim. Daha önce huzuruma birkaç Witcher gelmişti. Bunu ona söyledin mi Velerad? Güzel. Sizlerin uzmanlık alanının büyü bozmaktan çok öldürmek olduğunu onlardan öğrendim. Bu, söz konusu bile olamaz. Kızımın saçının tek bir teline zarar verersen kellen gider. Şimdilik bu kadar. Ostrit ve Lord Segelin gitmeyin ve bu adama istediği kadar bilgi aktarın. Ona yiyecek verin ve meyhanelerde sürtmemesi için sarayda kalmasını istiyorum.”

Kral ayağa kalktı, köpeklere ısıklık çaldı ve zemine yayılı olan samanları ayağıyla kenara iterek kapıya doğru yürüdü. Kapının önüne gelince arkasına döndü.

“Witcher, başarırsan ödül senindir. İşini iyi yaparsan üzerine biraz eklerim belki. Elbette prensesle evlenme söylentileri yalan. Kızımı ilk önüme çıkana vereceğime inanmıyorsundur umarım?”

“Hayır majesteleri. İnanmıyorum.”

“Güzel. Bu senin akıllı olduğunu gösterir.”

Foltest dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

O ana kadar ayakta duran Velerad ve soylu hemen masaya oturdular. Kumandan, Kral'ın kupasında bıraktığı şarabı içti, sonra sürahinin içine göz atıp sövdü. Foltest'in koltuğuna kurulan Ostrit kaşlarını çatarak Witcher'ı süzüyor, bir yandan da elini oymalı kolçağın üzerinde gezdiriyordu.

Sakallı Segelin, Geral't'a bakıp başını salladı. "Otur Witcher, otur. Birazdan akşam yemeği gelir. Hangi konuda sohbet etmek istersin? Velerad muhtemelen sana her şeyi anlatmıştır. Onu iyi tanırım ve azı şöyle dursun, gereğinden fazlasını söylediğini bilirim."

"Yalnızca birkaç sorum olacak."

"Sor."

"Kumandan, *striga* peyda olduktan sonra Kral'ın âlimleri çağırdığını anlattı."

"Evet. Ama ondan '*striga*' değil, 'prenses' diye söz et. Böylece Kral'ın huzurunda yanlıgıya düşmenin... ve de bunun sonucunda oluşacak belaların önüne geçmiş olursun."

"Âlimlerin arasında bilinen biri var mıydı? Ünlü bir isim?"

"Hem o zaman hem de sonraları bilinen isimler olmuştu. Ancak adlarını anımsayamıyorum. Ya siz, Lord Ostrit?"

"Ben de anımsamıyorum," dedi soylu adam. "Ancak aralarından bazılarının şöhretli ve saygın kişiler olduklarını biliyorum. Bu çok konuşulmuştu."

"Büyünün bozulabileceği konusunda görüş birliğine varmışlar mıydı?"

"Görüş birliği söz konusu bile değildi." Segelin gülümsedi. "Hiçbir konuda. Ancak ortaya böyle bir sav atıldı. Büyüyü çözmek basitmiş, sihir gücü gerektirmiyormuş, hatta anladığım

kadarıyla birisinin günbatımından üçüncü horoz ötüşüne kadar geceyi tonozda, lahdin yanında geçirmesi yeterliymiş.”

“Gerçekten çok basit...” dedi Velerad alay ederek.

“Bana... prensesi tarif eder misiniz?”

Velerad ayağa fırladı: “Prenses *striga*’ya benziyor!” dedi kendini tutamayarak. “Yaşamım boyunca duyduğum *striga*’lara en çok benzeyen *striga* hem de! Ekselansları, lanet piç, bir metreden biraz uzun, bira fiçisine benziyor, ağzı bir kulağından diğer kulağına kadar uzanıyor, hançer gibi saplanan dişleri, kıpkırmızı gözleri, tilki kızılı püskülleri var! Minyatürlerini hazırlayıp komşu ülkelere göndermeye neden hâlâ başlamadığımıza şaşıyorum! Prenses –ah bir geberse– on dört yaşını doldurdu artık, onu prensin birine eş olarak vermeyi düşünmenin de zamanı geldi!”

“Kendine gel Kumandan,” dedi Ostrit alnını buruşturup göz ucuyla kapıya bakarak.

Segelin usulca güldü. “Bu oldukça canlı ve aslına uygun bir betimlemeydi; zaten sen de bunu istemiştin Witcher, öyle değil mi? Ancak Velerad şunu unutup atladı: Prenses inanılmaz çevik, hareketlerinde boyundan beklenmeyecek kadar hızlı ve güçlü. Ama on dört yaşında olduğu doğru. Bir önemi varsa tabii.”

“Var,” dedi Witcher. “İnsanlara yönelik saldırılar yalnızca dolunayda mı gerçekleşiyor?”

“Evet,” dedi Segelin. “Eğer eski saray dışında bir yerde saldırıya geçerse evet. Sarayın içinde ise, insanlar ayın evrelerinden bağımsız olarak öldüler. Yalnızca dolunayda dışarı çıkıyor ama her dolunayda yapmıyor bunu.”

“Bir kez bile olsa gündüz saldırdı mı hiç?”

“Hayır, gündüzleri saldırmıyor.”

“Kurbanları yiyor, öyle mi?”

Velerad samanların üstüne var gücüyle tükürdü. “Lanet olsun Geralt, birazdan akşam yemeği konacak sofraya. Öff! Kurbanlarını yiyip bitiriyor, biraz kemiriyor ya da yerde öylece bırakıyor. Canının isteğine bağlı olarak her seferinde değişiyor yaptıkları. Birinin yalnızca kafasını ısırp koparmış, bir çoğunun karınlarını yarıp içlerini boşaltmış, kimini de kemikleri dâhil yiyip bitirmişti. Orospu çocuğu!”

“Dikkatli ol Velerad,” diye tısladı Ostrit. “*Striga*’yla ilgili istediğini söyleyebilirsin, ancak Kral’ın karşısında cesaret edemeyeceğin gibi benim karşımda da Adda aleyhinde ağzını açma sakın!”

“Saldırıya uğradığı halde kurtulan oldu mu hiç?” diye sordu Witcher, soylu adamın hiddetlenmesiyle ilgilenmiyormuş gibi yaparak.

Segelin ve Ostrit bakıştılar.

“Evet,” dedi sakallı olan. “En başlarda, yedi yıl önce kriptanın önünde nöbet tutan iki askerin üzerine atlamıştı. Askerlerden biri kaçabilmişti.”

“Daha sonra da,” diye araya girdi Velerad, “kent dışında saldırdığı değirmenci, anımsadınız mı?”

IV

Değirmenci ertesi gün gecenin geç bir saatinde Witcher’ın yerleştirildiği, muhafız binasının üst katındaki odaya getirilmişti. Ona kapüşonlu pelerin giymiş bir asker eşlik ediyordu.

Görüşmeden farklı bir sonuç elde edilememiştir. Şaşkınlıktan dili tutulan değirmenci, zırvalamış ve kekelemiştir. Ancak taşıdığı yara izleri Witcher'a çok daha fazlasını anlatmıştır: *Striganın* etkileyici kocaman bir ağzı ve gerçekten de keskin dişleri vardı; üst çenede ikisi sağda, ikisi solda bulunan toplam dört köpekdişi çok uzundu. Pençeleri belli ki bir kaplanınkinden daha keskindi ancak daha az kıvrıktı. Değirmenci sırf bu sayede ucubenin elinden kurtulabilmiştir.

Geralt incelemesini tamamladıktan sonra başını sallayarak değirmencinin ve askerin gitmelerine izin verdi. Asker, adamı önüne katıp kapıdan çıkardı ve kapüşonunu geriye doğru itti. Foltest'in bizzat kendisiydi bu.

"Otur, kalkma yerinden," dedi Kral. "Gayriresmî olarak geldim. Sorgudan memnun kaldın mı? Bugün öğleye doğru eski saraya gittiğini duydum."

"Evet majesteleri."

"Ne zaman işe koyulacaksınız?"

"Dört gün sonra dolunay olacak. Dolunaydan sonra."

"Onu önceden görmek mi istiyorsun?"

"Buna gerek yok. Ama o... prensesin... karnı doyunca çok hareketli olmayacaktır."

"*Striga*, üstat, *striga*! Diplomasiyle zaman kaybetmeyelim. Prensес olmadı o henüz. Ben de bunun için geldim zaten. Bana gayriresmî olarak açıkça söyle: Prensес olacak mı, olmayacak mı? Kuralların falan arkasına gizlenme."

Geralt alnını ovaladı. "Büyünün bozulabileceğini teyit edirim majesteleri. Eğer yanılmıyorsam, sarayda bir gece geçirerek gerçekten olur bu. Üçüncü horoz ötüşü *striga*'yı lahdin dışınday-

ken yakalarsa sihri bozar. *Striga*'lara karşı genelde uygulanan yöntem budur.”

“Bu kadar basit mi?”

“Basit değil. Birincisi, o geceyi sağ geçirmek şart. Ayrıca istisnalar olabiliyor. Örneğin bir yerine üç gece gerekebiliyor. Arka arkaya. Bazı vakalar da... yani... çözümsüz olabiliyor.”

“Evet,” dedi Foltest gönülsüzce. “Bunu bazılarından sürekli duyuyorum. Çaresiz bir vaka olduğunu söyleyip canavar öldürülsün istiyorlar. Üstat, seninle konuştuklarından hiç kuşkusuz yok. Haksız mıyım? Hiç uğraşmadan yamyamı hemen en başında ortadan kaldırmanı, sonra da başka seçenek kalmadığını söylemeni nasihat etmişlerdir. Kral para vermez, biz vereceğiz, demişlerdir. Bu çok pratik bir yöntem. Ve de hesaplı. Çünkü Kral, Witcher'ın kellesini uçurtur ya da astırır onu, böylece altın kasada kalır.”

“Kral, Witcher'ın kellesini her koşulda uçurtacak mı?” Geralt yüzünü buruşturdu.

Kral, Rivyalının gözlerinin içine uzun süre baktı.

“Kral henüz bilmiyor,” dedi sonra. “Ancak Witcher bu olasılığı hesaba katmalı mutlaka.”

Geralt bir süre sustu.

“Niyetim, elimden ne geliyorsa yapmak,” dedi sonra. “Ancak bir terslik olursa yaşamım için mücadeleye girerim. Siz, majesteleri, bu olasılığı da hesaba katmalısınız.”

Foltest ayağa kalktı. “Beni anlamıyorsun. Mesele bu değil. Mecbur kalırsan benim hoşuma gitse de gitmese de onu öldüreceğin açıkça ortada. Aksi halde o seni öldürecek, bu kesin ve değişmez. Bunu alenen duyurmayacağım ama kendini korumak için onu öldüren birini cezalandırmam. Gelgelelim kurtarmayı denemeden

onun öldürülmesine de göz yummam. Eski sarayı ateşe vermeyi deneyenler oldu; ona ok ve yayla saldırdılar, hendekler kazdılar, halatlı tuzaklar kurdular. Ben de sonunda birkaçını astım. Ama mesele bu değil. Dinle beni Witcher!”

“Dinliyorum.”

“Eğer doğru anladıysam, üçüncü horoz ötüşünden sonra ortada *striga* diye bir şey kalmayacak. Onun yerini ne alacak peki?”

“Her şey yolunda giderse on dört yaşında bir kız.”

“Kırmızı gözlü, timsah dişli mi?”

“Sıradan on dört yaşında bir kız. Ancak...”

“Evet?”

“Bedensel olarak.”

“Demek öyle! Zihnen nasıl biri olacak? Kahvaltıda yarım kova kan mı içecek? Küçük bir çocuğun butunu mu yiyecek?”

“Hayır. Zihnen... Bunu söylemek zor... Ama tahminim, üç ya da dört yaşındaki bir çocuk gibi olacaktır. Uzun süre ilgi ve bakıma ihtiyaç duyacak.”

“Orası öyle. Witcher?”

“Dinliyorum.”

“Eski durumuna dönme tehlikesi var mı? İleride?”

Wicther sustu.

“Yaa,” dedi Kral. “Demek var! O zaman ne olacak?”

“Eğer uzun süreli, birkaç günlük baygınlık sonucunda ölürse bedeninin yakılması gerekir. Hem de derhal.”

Foltest’in bakışları karardı.

“Ancak,” dedi Geralt, “bunun olacağını sanmıyorum. Ama ne olur ne olmaz diye, size tehlikeyi azaltacak bazı talimatlar vereceğim majesteleri.”

“Şimdiden mi? Bunun için henüz erken değil mi Witcher? Eğer...”

“Evet, şimdiden,” diye Rivyalı sözünü kesti kralın. “Her şey olabilir majesteleri. Kriptada sabahleyin büyüden kurtulmuş bir prenses ve benim cesedimle karşılaşabilirsiniz.”

“Gerçekten mi? Kendi canını müdafaa etmene izin vermiş olmama rağmen mi? Üstelik benim iznimi önemsememene rağmen mi?”

“Bu ciddi bir iş majesteleri. Riski çok yüksek. Bu yüzden bana kulak verin: Prensес boynunda sürekli bir safir taşımalı, hatta gümüş zincirde bir inklus asılı olursa daha iyi.”

“Nedir inklus?”

“Taşa gömülü hava kabarcığı içinde bir safir. Ayrıca kızının zın yattığı odada zaman zaman şöminede ardıç, katırtırnağı ve fındık ağacı yakılmalıdır.”

Foltest düşünmeye başladı. “Öğütlerin için sağ ol Witcher. Bunları dikkate alırım, eğer... Ama şimdi beni iyi dinle. Umut-suz bir vaka olduğunu saptarsan öldür onu. Büyüyü çözersen... ama kız sağlıklı değilse, hedeflediğini tamamen başaramadığına dair içinde en ufak bir kuşku bile kalırsa o zaman da öldür onu. Korkma, başına bir şey gelmez. Kalabalıkların önünde bağırır çağırır, seni saraydan kovarım, hepsi bu. Böyle bir durumda benden ödül alamazsın elbette. Ama belki bir şeyler koparırsın, kimden olduğunu bilirsin sen.”

Bir süre ikisi de konuşmadı.

“Geralt.” Kral, Witcher’a ilk kez adıyla sesleniyordu.

“Evet.”

“Adda kız kardeşim olduğu için çocuğun başka türlü değil de böyle doğduğuyla ilgili dedikoduların gerçeklik payı nedir?”

“Pek fazla değil. Bir büyüyü birinin yapmış olması gerekir, kendi başlarına olmazlar. Ancak şöyle düşünüyorum: Kız kardeşinizle ilişkiniz büyüünün yapılmasının sebebi olabilir.”

“Aklıma gelmişti bu. Bazı âlimler de böyle söylemişti ancak hepsi değil. Geralt? Böyle şeyler nereden gelir? Büyü, sihir?”

“Bilmiyorum majesteleri. Âlimler, bu fenomenlerin kaynaklarını araştırmakla uğraşırlar. Biz Witcherlar içinse yoğunlaşmış bir iradenin bu tür fenomenlere yol açabildiğini bilmek yeterlidir. Bir de onlarla nasıl mücadele edeceğimizi bilmek.”

“Öldürerek mi?”

“Çoğu zaman, evet. Hem bize çoğunlukla bunun için para öderler. Büyünün bozulmasını isteyenlerin sayısı azdır majesteleri. İnsanlar çoğunlukla tehlikeden korunmak isterler. Hele canavar birilerinin canına da kıymışsa kurtulma isteğinin yanına öç alma gerekçesi de eklenir.”

Kral ayağa kalktı, odanın içinde birkaç adım attı ve Witcher’ın duvarda asılı kılıcının önünde durdu.

“Bununla mı?” diye sordu, Geralt’a bakmadan.

“Hayır. Bu, insanlar için.”

“Bunu duymuştum. Sana bir şey söyleyeyim mi Geralt? Ben de seninle kriptaya geleceğim.”

“Asla olmaz.”

Foltest arkasına döndü, gözlerinden ateş çıkıyordu. “Onu hiç görmediğimi biliyor musun, sihirbaz? Ne doğumda ne de daha sonra. Korkmuştum. Onu belki de hiç görmeyeceğim, öyle değil mi? Hiç değilse onu nasıl öldüreceğini bilmeye hakkım var.”

“Tekrar ediyorum, asla olmaz. Bu, kesin ölüm demektir. Benim için de. Eğer dikkatim, iradem bir an için bile zayıflarsa... Hayır majesteleri.”

Foltest arkasını dönüp hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Geralt bir an, onun tek söz etmeden çıkıp gideceğini sansa da Kral durdu ve Witcher'ın yüzüne baktı.

“Güven uyandırırıyorsun,” dedi. “Oysa ne mal olduğunu biliyorum. Meyhanede olup bitenleri anlattılar bana. Yol kesen o eşkıyaları dikkat çekmek için öldürdüğünden hiç kuşku yok; insanları, özellikle de beni etkilemek istedin. Onları öldürmeden de başından savardın, bu açıkça ortada. Niyetinin kızımı kurtarmak mı, yoksa öldürmek mi olduğunu korkarım hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Ancak riski göze alıyorum. Göze almak zorundayım. Neden, biliyor musun?”

Geralt yanıt vermedi.

“Çünkü inanıyorum ki,” dedi Kral, “çünkü inanıyorum ki o acı çekiyor. Değil mi?”

Witcher gözlerini Kral'a dikip ısrarla baktı. Başını sallamadı, eğmedi, en ufak bir harekette bulunmadı. Ancak Foltest anlamış, yanıtını almıştı.

V

Geralt sarayın penceresinden son kez dışarıya baktı. Akşam karanlığı hızla çökmüştü. Gölün karşı kıyısında Vizima'nın ışıkları titreyordu. Sarayın çevresi çorak bir araziydi, kentin son yedi yıl içinde tehlikeli bölgeyle arasına sınır olarak koyduğu insansız

bir alandı. Burada terk edilmiş birkaç harabe, çürümüş çatı kırı-
 leri ve de kazıklardan örülmüş ancak belli ki söküp götürmeye
 değmemiş surlar vardı. Kral yeni sarayını epeyce ileriye, kent
 sınırlarının tam karşısına denk gelen kıyıya kurmuştu. Yeni
 sarayın uzaklardaki yüksek, muazzam silueti, kan kırmızısına
 boyanmış gökyüzüne simsiyah bir gölge gibi yansımıştı.

Witcher, talan edilmiş bomboş odadaki tozlu masanın başına
 döndü ve hiç telaşa kapılmadan özenle hazırlanmaya başladı.
 Epeyce zamanı olduğunu biliyordu. *Striga* kriptayı gece yarısından
 önce terk etmezdi nasılsa.

Önündeki masanın üzerinde deriye sarılı küçük bir sandık
 duruyordu. Witcher sandığı açtı. İçinde, samanla doldurulmuş
 bölmelere yan yana yerleştirilmiş koyu renk camdan küçük şişeler
 vardı. Witcher bunlardan üçünü çıkardı.

Yere eğildi, koyun postuna şöyle bir sarıldıktan sonra ka-
 yışla bağlanmış uzunca çıkını aldı. Açıp içindeki kılıcı çıkardı;
 kabzası işlemeli olan kılıç, parlak siyah renkte, sıra sıra runik
 yazı ve sembollerle bezeli bir kına sokuluydu. Kını çekip aldı ve
 kılıç ayna gibi ıslıl ıslıl yanmaya başladı. Kılıç saf gümüşlendi.

Geralt büyülü sözler mırıldandı, her yudumda sol elini kılıcın
 keskin yüzüne koyarak iki şişenin içeriğini peş peşe içti. Sonra
 siyah pelerinine sıkıca sarınıp oturdu. Yere oturdu. Çünkü odada
 hiç sandalye yoktu. Sarayın tamamı böyle bomboştu.

Geralt gözlerini kapamış, hareketsizce oturuyordu. Başta
 düzenli olan solukları kasılmalar eşliğinde ansızın hızlandı. Der-
 ken soluk alıp vermesi tamamen durdu. Witcher'ın vücudundaki
 bütün organları kontrolü altında tutmasını sağlayan karışım,
 ağırlıklı olarak akçöpleme, boru çiçeği, akdiken ve sütleğenden

müteşekkildi. Karışımın öteki öğelerinin insanların konuştuğu hiçbir dilde karşılıkları yoktu. Çocukluğundan beri buna alışkın olmayan herkes için ölümcül bir zehirdi.

Witcher başını ansızın çevirdi. Şimdi olağanüstü keskinleşmiş olan kulakları, çevresi otlarla sarılı saray avlusundaki en küçük hışırtıyı bile kolayca algılayabiliyordu. Ucube olamazdı bu. Adımlar fazla hafifti. Geralt kılıcını sırtına vurdu, çıkınıını sönmüş şöminenin ocağına sakladı ve merdivenlerden aşağıya bir yarasa gibi sessizce süzüldü.

Avluya henüz zifiri karanlık çökmemişti, gelen kişi Witcher'ın yüzünü seçebilirdi. Adam –Ostrit'ti bu– irkilerek geri çekildi, elinde olmadan şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Witcher bıyık altından güldü; nasıl görüldüğünü biliyordu. Güzelavrat otu, itboğan ve gözotu karışımı içildiğinde yüz, tebeşir rengini alırdı ve büyüyen göz bebekleri yüzünden iris tabakası görünmez olurdu. Gelgelelim bu karışım zifiri karanlıkta bile görebilmeyi sağlardı ve Geralt için önemli olan buydu.

Ostrit kendini hemen toparlamayı başardı. “Ölü gibi görünüyorsun Witcher,” dedi. “Herhalde korkudan böyle oldun. Korkma. Sana avunacağın bir şey getirdim.”

Witcher yanıt vermedi.

“Bana bak Rivyalı şarlatan, dediğimi duymadın mı? Kurtuldun. Ve zengin oldun.” Ostrit elinde tarttığı tıka basa dolu keseyi Geralt'ın ayaklarının önüne attı. “Bin oren. Al, atına atla ve toz ol!”

Gelgelelim Rivyalı hâlâ susuyordu.

“Yüzüme aval aval bakma öyle!” Ostrit sesini yükseltti. “Zamanımı da çalma. Burada gece yarısına kadar dikilmeye

niyetim yok. Anlamıyor musun? Büyüyü bozmanı istemiyorum. Hayır, durumu çözdüğünü sanma. Ben Velerad ve Segelin'e katılmıyorum. Kızı öldürmeni istemiyorum. Kaybol yeter! Her şey olduğu gibi kalmalı."

Witcher kıdılamıyordu. Şimdi hareketlerinin ve tepkilerinin ne kadar hızlandığını soylu adamın öğrenmesini istemiyordu. Hava hızla kararmıştı, bu durum Witcher için elverişliydi çünkü genişlemiş göz bebekleri sayesinde gecenin karanlığı ona parlak ışık gibi geliyordu.

"Neden her şey olduğu gibi kalmalıymış peki, efendim?" diye sordu, sözcükleri ağır ağır söylemeye çalışarak.

"Bu," Ostrit başını kibirle kaldırdı, "seni hiç mi hiç ilgilen-dirmez."

"Ya biliyorsam?"

"İlginç."

"*Striga* halkın başına bela açmayı sürdürürken Foltest'i tahttan indirmek daha kolay mı olacak? Büyük arazi sahipleri ve halk, Kral'ın çılgınlığından artık yaka silkince mi kolay olacak? Buraya gelirken atımla Redanya'dan ve Novigrad'dan geçtim. Oralarda, Vizima'da kimilerinin Kral Vizimir'i kurtarıcı ve gerçek kral olarak gözlerine kestirdikleri çok konuşuluyor. Ancak Lord Ostrit, beni ne politika ne tahta kimin çıkacağı ne de saray devrimleri ilgilendiriyor. Ben bir işi bitirmek üzere buradayım. Siz görev bilinci ve sahip olunması gereken erdem nedir bilir misiniz? İş ahlakı nedir, hiç duymadınız mı?"

"Kiminle konuştuğunu iyi düşün, seni serseri!" diye Ostrit öfkeyle bağırdı ve elini kılıcının kabzasına attı. "Yeter artık! Ben ne idüğü belirsizlerle konuşmaya alışkın değilim! Bak hele,

ahlakmış, kuralmış, erdemmiş! Bunları kim söylüyor peki? Gözünü kırpmadan cana kıyan, gelir gelmez kaç kişiyi birden öldüren adam mı? Foltest'in karşısında yaltaklık eden ama ondan gizli Velerad'la kiralık katil gibi pazarlık yapan mı? Yine de başını dik tutmaya cesaret edebiliyorsun ha, alçak? Âlimleri taklit edebiliyorsun? Sihirbazları, müneccimleri? Sefil Witcher seni! Kılıcımı ağzına saplamadan önce yaylan hadi!"

Witcher kılını bile kıpırdatmadan sessizce durdu.

"Bence siz buradan gitmelisiniz Lord Ostrit," dedi. "Hava kararıyor."

Ostrit bir adım geriledi ve yıldırım hızıyla kılıcını çekti. "Böyle olmasını sen istedin Witcher. Seni öldüreceğim. Numaraların seni kurtaramayacak. Yanımda kaplumbağa taşı var."

Geralt gülümsedi. Kaplumbağa taşının gücüne inanmak yaygın olduğu kadar yanıltıcıydı. Gelgelelim Witcher güçlerini büyü formülleri söyleyerek harcamayı, hele gümüş kılıcını Ostrit'in işkembesiyle kirletmeyi aklının ucundan bile geçirmiyordu. Eğildi, havada hızla dönen kılıcın altından geçti ve manşeti gümüş zımbalarla bezeli koluyla Lord'un şakağına vurdu.

VI

Ostrit çok geçmeden kendine gelip gözlerini zifiri karanlıkta gezdirince ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu fark etti. Ancak yanında dikilen Geralt'ı göremiyordu. Derken nerede bulunduğunu anladı tiz bir sesle ağlamaya başladı.

“Kes sesini,” dedi Witcher. “Yoksa onu vaktinden önce dışarı çıkaracaksın.”

“Lanet olası katil seni! Neredesin? Beni çabuk çöz göt herif! Bu yaptığının bedeli darağacı olacak, onun bunun çocuğu!”

“Kes sesini.”

Ostrit güçlükle soluyordu. “Beni yesin diye onun önüne atacaksın! Böyle bağlıyken mi?” Sorusunu alçak sesle sormuş, ardından da neredeyse fısıldayarak sövmüştü.

“Hayır,” dedi Witcher. “Seni azat edeceğim. Ama şimdi değil.”

“Şerefsiz hergele,” diye tısladı Ostrit. “*Striganın* dikkatini dağıtmak için mi bağladın beni?”

“Evet.”

Ostrit sustu ve bağlarından kurtulmak için kendini yerden yere atmaktan vazgeçti. Şimdi sessizce yatıyordu.

“Witcher?”

“Evet.”

“Foltest’i devirmek istediğim doğru. Ama bu yolda yalnız değilim. Ancak ölmesini yalnızca ben istedim; acılar içinde ölmesini, çıldırmasını, canlı canlı çürümesini istedim. Neden, biliyor musun?”

Geralt sesini çıkarmadı.

“Adda’ya âşıktım. Kral’ın kız kardeşine. Kral’ın metresine. Kral’ın fahişesine. Onu seviyordum... Witcher, burada mısın?”

“Evet.”

“Şimdi ne düşündüğünü biliyorum. Ama öyle değildi. İnan bana, ben lanet okumadım. Sihirden anlamam ben. Ama bir kez öfkeye kapılıp söyledim... Yalnızca bir kez. Witcher? Duyuyor musun?”

“Evet.”

“Bunu yapan Kral’ın annesi, eski kraliçe. Kesinlikle o yaptı. Artık dayanamıyordu. Kral ile Adda’yı... Ben yapmadım. Onu vazgeçirmeyi yalnızca bir kez denedim ancak Adda... Witcher? Ben mi yaptım yoksa? Ben mi?”

“Bunun artık bir önemi yok.”

“Witcher? Gece yarısı yaklaştı mı?”

“Evet.”

“Beni daha önce bırak. Daha çok zaman tanı bana.”

“Hayır.”

Lahdin kapağı itilirken çıkan gıcırtıyı Ostrit algılayamasa da Witcher duymuştu. Eğildi, hançeriyle Lord’un iplerini kesti. Ostrit bir söz söylenmesini beklemeden sıçrayarak kalktı, elleri ayakları uyuştugu için sendeledi, sonra koşarak kaçmaya başladı. Gözleri karanlığa alıştığı için büyük salondan dışarıya açılan yolu görebiliyordu.

Kriptanın girişini kapatan kapak çatırdayarak açıldı. Merdiven korkuluğunun arkasına dikkatle gizlenen Geralt, *striga*’nın biçimsiz bedenini gördü; *striga* kıvrak, seri hareketlerle ve hedefe odaklanmış olarak Ostrit’in çizmelerinin uzaklaşan tıkırtılarının peşine düşmüştü. En ufak bir gürültü çıkarmıyordu.

İnsanın içine işleyen, kanını donduran, korkunç bir çılgılık geceyi yırtarcasına böldü, duvarları titretti, daha da yükselerek, daha da sarsılarak sürüp gitti. Witcher uzaklığı tahmin edemiyordu –algısı artmış olan duyusu onu yanıltıyordu çünkü– ancak *striganın* Ostrit’i çabucak yakaladığını anlamıştı. Hatta umduğundan da çabuk.

Witcher salonun ortasına doğru yürüdü, kriptanın girişinde durdu. Pelerinini çıkarıp attı. Kılıcının yerini düzeltmek için omuzlarını oynattı. Eldivenlerinin konçlarını yukarı doğru çekti. Az da olsa zamanı vardı hâlâ. *Striga*'nın son dolunayda yediklerinden karnı hâlâ tok da olsa Ostrit'in cesedinin yanından hemen ayrılmayacağını biliyordu. Kaskatı olarak geçirdiği uzun zamanlarda kalp ve karaciğer onun için önemli gıda deposuydu.

Witcher bekledi. Hesabına göre günün ağarmasına yaklaşık üç saat vardı. Horozların ötmesi onu yanıltabilirdi. Ayrıca o çevrede horozların olduğunu da sanmıyordu.

Bir şey duydu. Ucube usulca yaklaşıyor, parkenin üzerinde ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Derken Witcher onu gördü. Tarif eksiksiz yapılmıştı. Kısa bir boynun üzerine oturmuş olan orantısız büyük kafa darmadağın, uçuşan kızıl saç bulutuyla çevriliydi. Gözler karanlıkta iki yakut gibi yanıp sönüyordu. *Striga* gözlerini Geralt'a dikmiş, kımıldamadan duruyordu. Derken ansızın ağzını açtı, sanki dizi dizi sivri beyaz dişleriyle övünmek ister gibiydi. Ardından, sandık kapağının hızla çarpıldığında kopan gürültüye benzer bir sesle çenesini kapattı. Sonra hız bile almadan bulunduğu noktadan hemen sıçradı ve kanlı pençelerini Witcher'a doğru uzattı.

Geralt kendini yana attı, yıldırım hızıyla tek ayak üstünde döndü. *Striga* tam önünde geri sıçradı, o da tek ayak üstünde döndü ve pençeleriyle havayı âdeta parçaladı. Ancak dengesini kaybetmedi ve bir an bile duraksamadan olduğu yerden yeniden saldırıya geçti. Bu kez dişlerini Geralt'ın göğsünün hizasında birbirine geçirdi. Rivyalı karşı tarafa atladı, tek ayak üstünde uçarcasına dönerek *striga*'yı şaşkına çevirmek için yönünü üç kez

değiştirdi. Sıçradığı sırada, eldivenlerinin bileklerindeki gümüş zımbalarla hız bile almaya gerek duymadan *striga*'nın kafasına sertçe vurdu.

Striga ürpertici bir inilti koparıp sarayın içini dinmek bilmeyen yankılarla doldurdu, yere yuvarlandı, taş kesildi ve boğuk, kötücül, öfkeli sesler çıkararak ulumaya başladı.

Witcher haince gülümsedi. İlk denemesi umduğu gibi sonuçlanmıştı. Gümüş, büyüyle hayat bulan canavarların çoğunluğunda olduğu gibi *striga* üzerinde de ölümcül etkiye sahipti. Witcher'ın bu durumda şansı vardı: Yaratık diğerkleri gibiydi. Witcher'ın büyüyü başarıyla bozma şansı vardı ve en kötü ihtimalle gümüş kılıç son seçenek olarak yaşamını kurtarabilirdi.

Striga yeniden saldırmak için acele etmiyordu. Bu kez kazma dişlerini gösterip iğrenç salyasını akıtarak ağır ağır yaklaşıyordu. Geralt geri çekilip bedeniyle yarım daire çizdi, hareketlerini bir yavaşlatıp bir hızlandırdı; böylece *striganın* aklını karıştırıyor, üzerine atlamasını güçleştiriyordu. Witcher yürürken, ucunda bir ağırlık sarkan ince, uzun ve sağlam bir zinciri sürekli açıyordu. Zincir gümüştendi.

Striga gerinip havaya sıçradığı sırada zincir ısıık çalarcasına havada uçu ve bir anda canavarın omuzlarına, boynuna ve başına dolandı. *Striga* havalanmışken yere çarpıldı ve kulakları sağır edencesine cıyaktı. Yerde yuvarlanıyor, tüyler ürperten sesler çıkararak uluyordu; öfkesinden mi, yoksa nefret ettiğı metalin yol açtığı yakıcı sancıdan mı uluduğı anlaşılmıyordu. Geralt hayatından memnundu; eğer *striga'yı* öldürmek isterse bunu çok zorlanmadan yapabilirdi. Ne var ki kılıcını çekmedi. Çünkü *striga'nın* o ana kadar sergilediğı davranışlar, umutsuz bir vaka

olduğunu düşünmesine yol açmamıştı. Geralt, yerde titreyen yaratıktan gözünü ayırmadan arada uygun bir mesafe bırakıp bir kenara çekildi ve kendine gelmeye çalıştı.

Zincir koptu, gümüş halkalar her yana saçılıp taşın üzerine tangırtıyla düştü. Gözünü öfke bürümüş *striga* ulumayı sürdürerek saldırmaya yeltendi. Geralt sabırla bekledi, sağ elini kaldırıp havaya Aard işareti çizdi.

Striga, beynine çekiç yemiş gibi birkaç adım geriye savruldu, ancak yine de ayakta durmayı başarıp tırnaklarını uzattı ve dişlerini gösterdi. Saçları dimdik olmuş, sanki şiddetli bir rüzgâra karşı yürüyormuşçasına sallanıyordu. *Striga* güçlkle, ayaklarını sürüyerek, adımlarını tek tek atarak usulca yaklaşıyordu. Ne olursa olsun yine de yaklaşıyordu.

Geralt'ın huzuru kaçmıştı. Böylesine basit bir işaretin canavarı felce uğratmasını beklemediği gibi, canavarın onu kolayca alt etmesini de ummamıştı. İşareti uzun süre koruyamazdı çünkü fazlaca güç gerektiriyordu ve *striga*'nın önünde yalnızca on adımlık yolu kalmıştı. Witcher işareti sarsarak çözüp yana atladı. Hazırlıksız yakalanan ucube tam da beklediği gibi öne doğru fırladı, dengesini yitirip takla attı, parkenin üzerinde kaydı ve merdivenlerden aşağıya yuvarlanarak önce yere, oradan da kriptanın içine düştü. Ucubenin aşağıda çığgınca uluması duyuluyordu şimdi.

Geralt zaman kazanmak için kendini galeriye çıkan merdivenlerin üzerine savurdu. Merdivenlerin henüz yarısını bile tırmanmamıştı ki *striga* kendini kriptadan dışarı atıp dev bir kara örümcek gibi hücumla geçti. Witcher, *striga*'nın onu merdivenlerde kovalamaya başlamasını bekledi, sonra korkulukların üzerinden sıçrayıp aşağıya atladı. *Striga* merdivenlerden geri döndü, aşağıya

doğru kaydı ve on metreyi aşan inanılmaz bir sıçrayışla Witcher'in üzerine çullandı. Witcher'in tek ayak üzerinde dönüşlerinden aklı karışmıyordu şimdi. Pençelerini Witcher'in deri tuniğine iki kez daldırdı. Gelgelelim gümüş halkalardan hiç beklemediği bir anda gelen yeni ve kuvvetli bir darbeye sendeledi. İçinin artık iyice öfkeyle kabardığını hisseden Geralt bir hamle yaptı, gövdesini geriye attı ve şiddetli bir tekmeyle canavarı yere savurdu.

Striga öncekilerden çok daha yüksek bir sesle böğürdü. Öyle ki tavanın sıvaları dökülmeye başladı.

Striga delice bir öfke ve can alma iştahıyla titreyerek koştu. Geralt bekliyordu. Artık kılıcını çekmişti, havada daireler çizerek canavarın çevresinde dönüyor, kılıcın hareketlerinin kendi adımlarının ritmi ve hızıyla uyum sağlamamasına özen gösteriyordu. Ucube sıçramıyor, gözlerini kılıcın çizdiği beyaz dalgalardan ayırmadan usulca yaklaşıyordu.

Geralt ansızın durdu, kılıcını havaya kaldırdı ve âdeta taş kesildi. Dikkati dağılan ucube de durdu. Witcher kılıcının ucuyla ağır ağır yarım daireler çizdi, *striga*'ya doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ardından sıçradı ve kılıcı başının üzerinde hızla döndürdü.

Striga dişlerini gösterdi ve zikzaklar çizerek geriledi. Geralt ona yeniden yaklaştı, kılıcını elinde hızla ileri geri kaydırdı. Witcher'in gözlerinde şeytani bir parıltı belirmişti. Birbirine geçirdiği dişlerinin arasından boğuk bir kükreme yayıldı. *Striga*, dalga dalga üzerine çarpan, beynine ve bağırsaklarına işleyen yoğun kinin gücünden, insanoğlunun öfkesinden ve üstünlüğünden ürkekerek geriledi. O güne kadar tanımadığı duyguların verdiği acıyla tiz

ve zayıf bir çığlık attı, derhal geri döndü ve saray koridorlarının karanlık labirentlerinde çılgınca kaçmaya başladı.

Dehşet ve tiksintiyle titreyen Geralt salonun ortasında durdu. Tek başınaydı şimdi. Uçurumun kıyısında yaptığı bu dansın, bu delice ve meşum dövüş balesinin istediği sonuca varmasının, sonunda düşmanııyla ruhsal bir bütünlüğe erişmesinin, ucubenin içini sarmış irade yumağına ulaşmasının uzun zaman aldığını düşündü. *Striga* hain ve hastalıklı bir irade gücünün ürünüydü. Witcher bu hainlik yükünü bir ayna gibi canavara yansıtılabilmek için kendi üzerine aldığı o anı anımsayınca zangır zangır titredi. Kinin ve kana susamışlığın böylesine güçlü bir işbirliğine daha önce hiç rastlamamıştı; bu konuda en kötü şöhrete sahip *basilisk*’ler bile gölgede kalırdı.

Kriptanın, kocaman ve kapkara bir su birikintisine benzeyen yerdeki kapısına doğru ilerlerken, *Böyle olması daha iyi*, diye düşündü Geralt. Böylece *striga*’nın aldığı darbe daha ağır olmuştu. Bu sayede canavarın şoku atlatması daha uzun sürecek, Witcher sonraki eylemler için biraz daha zaman kazanmış olacaktı. Witcher benzeri bir mücadeleyi kaldırabileceğinden kuşkuluydu. İksirlerin etkisi azalmaya başlamıştı, oysa günün ağarmasına henüz çok vardı. Ancak *striga* gün doğmadan önce kriptaya girmeyi başarmamalıydı, aksi halde o ana kadar harcadığı çabaları boşa giderdi.

Geralt merdivenleri indi. Kripta geniş sayılmazdı, içinde taştan üç lahit vardı. Kapıya en yakın olanının kapağı itilip yarıya kadar açılmıştı. Geralt tuniğinden üçüncü şeyi çıkarıp hızla içti, tabutun içine girdi ve gözden kayboldu. Burası tahmin ettiği gibi anne ve kızı için hazırlanmış çifte mezardı.

Witcher, kapağı kapatmak için ucubenin yukarıdan haykırışlarının duyulmasını bekledi. Adda'nın mumyalanmış cesedinin yanına sırtüstü uzandı, kapağın üzerine içeriden Yrden işaretini çizdi. Kılıcını göğsünün üzerine koydu ve yanına fosforlu kumla doldurulmuş küçük bir kum saati yerleştirdi. Kollarını kavuşturdu. Ucubenin sarayı inleyen çığlıklarını artık duymuyordu. Hiçbir şey duymuyordu çünkü tilki üzümü ve kırlangıçotu etkisini göstermeye başlamıştı.

VII

Geralt gözlerini açtığı anda saatin kumu son tanesine kadar akıp bitmişti; derin uyuşukluğunun gerektiğinden uzun sürdüğü anlamına geliyordu bu. Dikkat kesildi ama hiçbir şey duymadı. Muhakemesi normale dönmüştü.

Kılıcı eline aldı, elini lahdin kapağına doğru uzattı. Büyülü bir söz mırıldanmasıyla birlikte kapak birkaç santim aralandı.

Witcher kapağı biraz daha geriye doğru itti, doğrulup oturdu, silahına davrandı ve başını tabutun kenarından dışarı çıkardı. Kripta karanlıktı ancak dışarıda günün ağarmakta olduğunu Witcher biliyordu. Telaşlandı, küçük bir kandil yakıp havaya kaldırdı. Kandilin ışığı kriptada tuhaf gölgeler yaratmıştı şimdi.

İçerisi bomboştu.

Geralt tabuttan çıktı. Her yeri uyuşmuştu, taş kesilmişti, soğuktan donmuştu. Ve onu gördü. Tabutun yanına uzanmış yatıyordu; çırılçıplak ve baygındı.

Çok çirkindi. Çelimsizdi, uçları sivri, küçük memeleri vardı, kir içindeydi. Kızıl saçları neredeyse beline kadar iniyordu. Witcher küçük kandili kapağın üzerine bıraktı, kızın yanında çömelip üzerine doğru eğildi. Dudakları solgundu, yanağı onun attığı darbeden morarmıştı. Geralt eldivenlerinden birini çıkardı, kılıcı elinden bıraktı ve kızın üst dudağını kaldırdı. Dişleri normaldi. Sonra kızın saçlarının arasına geçirdiği elini tutmak için uzandı. Ancak eline henüz dokunamadan kızın gözlerinin açık olduğunu fark etti. Geç kalmıştı.

Pençeleriyle Witcher'in boynunu kavrayıp tırnaklarını derinlere sapladı ve Witcher'in kanı yüzüne sıçradı. Kız bir an uludu, diğer eliyle gözlerine saldırdı. Geralt onun üzerine atladı, iki bileğinden sıkıca yakalayıp yere doğru bastırdı. Ucube dişlerini Witcher'in yüzüne geçirmeye çalışsa da dişleri kısıydı artık. Witcher alnıyla kızın yüzüne vurdu ve onu artan bir güçle ezerek yere indirdi. Kızın dermanı azalmıştı artık; Witcher'in altında kıvranıyor, uluyup kan tükürüyordu. Dudaklarından fışkıran bu kan, Geralt'ındı. Witcher hızla kan kaybediyordu. Zaman kalmamıştı. Witcher eğildi ve kulağının altındaki bir noktayı bulup ucubeyi boynundan var gücüyle ısırdı, dişlerini kızın içine gömdü ve hayvanca uluması yerini tiz ve çaresiz bir çığlığa, ardından da boğuk bir hıçkırmaya, onuru incinmiş on dört yaşındaki bir kızın ağlamasına bırakıncaya kadar da çenesini açmadı.

Kız hareketsiz kalınca Witcher onu bıraktı, dizlerinin üzerinde doğruldu, kolundaki bir cepten bir bez çekip çıkardı ve kendi boynuna bastırdı. Yanında duran kılıcını el yordamıyla bulup aldı, baygın yatan kızın boğazına dayadı ve kızın eline

doğru eğildi. Tırnakları iğrençti; kırılmış ve kan içindeydi – ama normaldi. Tamamen normal.

Witcher güçlkle ayağa kalktı. Sabahın insanın üzerine yapışan nemli grisi kriptanın kapısından içeriye doldu. Witcher merdivene doğru aceleyle yürüdü ancak tılandı ve yığılırcasına yere çöktü. Kan, ıslanan bezin içinden ellerine, oradan da kollarının içine akıyordu. Pelerinini açıp arkasına attı, gömleğini çekerek parçaladı, bez parçalarını boynuna doladı. Fazla zamanı kalmadığını ve birazdan bayılacağını biliyordu...

Başarmıştı. Ve bayıldı.

Vizima'da, gölün karşı kıyısında, tüyleri soğuk rutubette kabarmış bir horoz üçüncü kez ötüyordu.

VIII

Muhafız binasının üst katındaki odanın beyaz badanalı duvarları ve kirişli tavanı ilişti gözüne. Başını oynatınca yüzünü acıyla buruşturdu ve inledi. Boynu kalın sargılarla adamakıllı ve ustaca sarılmıştı.

“Kalkma Witcher,” dedi Velerad. “Kalkma ve kıpırdama.”

“Benim... kılıcım...”

“Evet, tamam. Gümüş Witcher kılıcın her şeyden önemli tabii. Burada, merak etme. Hem kılıcın hem de küçük bavulun. Bir de üç bin oren. Tamam, tamam, bir şey söyleme. Ben ihtiyar bir ahmağım, sen de bilge Witcher. Foltest iki gündür durup durup böyle söylüyor.”

“İki...”

“Evet, iki. Kız senin boynunu epeyce parçalamış, içinde neyin varsa görünüyordu. Çok kan kaybettin. Neyse ki üçüncü horoz ötüşünden sonra eski saraya koşturduk. O gece Vizima’da kimse uyumadı. Uyuyamadı. Dehşet bir gürültü kopardınız. Konuşmam seni yoruyor mu?”

“Pren... ses?”

“Sıradan bir prenses. Sıksa. Bütün prensesler gibi aptal. Durmaksızın ağlıyor. Altına yapıyor. Ama Foltest bunun değişeceğini söylüyor. Umarım kötü yönde bir değişim olmaz, ne dersin Geralt?”

Witcher gözlerini kapadı.

“Tamam, gidiyorum.” Velerad ayağa kalktı. “Dinlen sen. Geralt? Çıkmadan bir şey soracağım: Kızı neden ısıırıp öldürmek istedin? Hıh? Geralt?”

Witcher uyumuştı.

Mantığın Sesi

2

I

“Geralt?”

Uykusundan uyandırıldığı için başını sağa sola çevirdi. Güneş tam tepedeydi, pencere pervazlarında birikmiş kuru yaprakların arasında göz kamaştıran altın sarısı gölgeler oluşturmuş ve kulübenin içine âdeta ışıktan duyargalar saçmıştı. Witcher elini gözüne siper etti – bu bir türlü kurtulamadığı gereksiz, içgüdüsel bir hareketti, oysa göz bebeklerini kısıp minicik noktalara dönüştürmesi yeterliydi aslında.

“Geç oldu,” dedi Nenneke ve pencereyi açtı. “Uyuyakaldınız. Iola, kaybol. Burada işin yok artık.”

Kız sıçrayarak doğruldu, yatağın üzerinden eğilip yerdeki pelerini aldı. Geralt, az önce kızın dudaklarının dokunduğu omzunda tükürüklü bir nokta duyumsadı.

“Bekle...” dedi Geralt çekinerek. Kız ona baktı ve başını hızla ondan çevirdi.

Değişmişti kız. Gün ağarırken olduğu deniz kızından, o papatya kokulu, ışıltılı cinden eser kalmamıştı. Gözleri siyah değil maviydi. Burnunda, göğsünde ve omuzlarında çilleri vardı. Çok sevimli çillerdi bunlar; teni ve kızıl saçlarıyla uyumluydu. Gelgelelim gün ağarırken Geralt’ın düşüne girdiğinde Geralt çillerini fark etmemişti. Düşünde kalmadığı için kıza gücenmekten başka bir duygu beslemediğini utanarak ve canı sıkılarak fark etti. Bu duygusundan dolayı kendini hiçbir zaman bağışlamayacağını biliyordu.

“Bekle,” diye yineledi Geralt. “Iola... ben istiyordum ki...”

“Ona bir şey söyleme Geralt,” dedi Nenneke. “Nasıl sa sana yanıt vermeyecek. Kaybol Iola. Acele et kızım.”

Kız, pelerinine sarınıp el yordamıyla kapıya doğru yalınayak yürüdü; üzgün ve kırgındı, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hiçbir şeyiyle...

...Yennefer’e benzemiyordu.

“Nenneke,” dedi Geralt ve uzanıp gömleğini aldı. “Umarım senin için sorun değildir... Onu cezalandırmayacaksın, değil mi?”

“Küçük budala,” dedi rahibe ve küçümseyerek güldü. “Nerede olduğunu unutmuşsun sen. Burası ne bir uzlet ne de manastır. Burası Melitele’nin tapınağı. Tanrıçamız rahibelere... hiçbir şeyi yasaklamaz. Yani neredeyse hiçbir şeyi.”

“Onunla konuşmamı bana yasakladın.”

“Yasaklamadım, fayda sağlamayacağını hatırlattım sana. Iola konuşmuyor.”

“Ne?”

“Böyle bir yemin ettiği için konuşmuyor. Bir tür feragat bu, böylelikle... Ah, nasıl anlatsam, zaten anlamayacaksın, hatta anlamaya bile çalışmayacaksın. Senin dinî görüşlerini biliyorum. Hayır, giyinme henüz. Boynundaki yaranın durumuna bakacağım.”

Rahibe yatağın kenarına oturup Witcher’ın boynunu kalın bir tabaka halinde saran keten sargıları ustalıkla hareketlerle çözdü. Witcher acıyla yüzünü buruşturdu.

Witcher, Ellander’e gelir gelmez Vizima’da boynuna ziftli iplikle atılan dikişleri Nenneke sökmüş, yarayı açmış, yeniden pansuman yapmıştı. Sonuçlar ortadaydı: Witcher boynundaki katılığın dışında tapınağa neredeyse tamamen iyileşmiş olarak gelmişti. Ancak şimdi yeniden hastalanmıştı ve ağrıları vardı. Ama müdahalelere itiraz etmiyordu. Rahibeyi yıllardır tanırdı, onun şifa kudretini ve zengin, çok yönlü bir eczaneye sahip olduğunu iyi bilirdi. Melitele’nin tapınağında tedavi görmek ona mutlak yarar sağlardı.

Nenneke yaranın çevresine masaj yaptı, yarayı temizledi ve sövmeye başladı. Witcher bu sözleri ezberlemişti artık çünkü Nenneke sayıp sövmeye henüz ilk günden başlamıştı. Vizimalı prensesin pençelerinin bıraktığı anıyı ne zaman görse Witcher’la dalga geçmeyi de ihmal etmiyordu.

“Ne kadar korkunç! Kendini sıradan bir *striga*’ya böylesine parçalatmış olman inanılır gibi değil! Kaslar, sinirler gitmiş, az kalsın şah damarını da yakalıyormuş! Yüce Melitele aşkına, ne oldu sana Geralt? Ne oldu da sana bu kadar yaklaşmasına izin verdin? Niyetin neydi? Becerecek miydin yoksa onu?”

Witcher yanıt vermedi, belli belirsiz gülümsemekle yetindi.

“Aptal aptal sırtıtma!” Rahibe ayağa kalktı, komodinin üzerindeki içinde sargı malzemesi bulunan çantayı aldı. Etli butlu ve kısa boylu olmasına karşın hareketleri yetkin ve zarıftı. “Olanların gülünecek hiçbir yanı yok. Reflekslerin zayıflıyor Geralt.”

“Abartıyorsun.”

“Hiç abartmıyorum.” Nenneke’nin yaranın üstüne sürdüğü yeşil macundan keskin bir okalıptüs kokusu yayıldı. “Seni yaralamasına izin vermemeliydin, bunu yaptın, hem de ağır bir yara aldın. Hatta ölümcül bir yara. İnanılmaz yenilenme becerine karşın, boynunun tamamen esnekliğini kazanması birkaç ayını alacak. Seni uyarıyorum, bu süre içinde gücünü atık bir düşmanın karşısında sınamaya kalkma.”

“Uyarın için teşekkürler. Ancak bana bir öğütte daha bulun: O süre içinde neyle geçineceğim? Birkaç dilberi toplayıp bir araba alayım ve seyyar genelev mi açayım?”

Nenneke omuzlarını silkti, o sırada seri ve emin hareketlerle Witcher’ın boynunu sargılıyordu. “Sana öğütler verip bilgece sözler mi söyleyeyim? Annen miyim ben senin? Evet, işimiz bitti. Giyinebilirsin. Refektoryumda¹ kahvaltın seni bekliyor. Acele et, yoksa kendi yiyeceğini kendin pişirmek zorunda kalacaksın. Kızları öğleye kadar mutfakta tutmaya hiç niyetim yok.”

“Seni sonra nerede bulabilirim? İbadethane’de mi?”

“Hayır.” Nenneke ayağa kalktı. “İbadethane’de değil. Burada sevilen bir konuksun Witcher ama İbadethane’ye peşimden

¹ Manastırlardaki yemek salonu. (ç. n.)

gelmeye kalkma sakın. Git yemeğini ye. Zamanı gelince ben seni bulurum.”

“İyi.”

II

Geralt, iki yanı kavak ağaçlarıyla kaplı kısa yoldan dördüncü kez geçiyordu. Yol, ana kapıdan ikametgâhlara ve yanları uçurumlarla dolu bir kayanın üzerine oturtulmuş İbadethane ve ana tapınak yapılarının bulunduğu yöne uzanıyordu. Geralt kısa bir an düşündükten sonra meskene dönmekten vazgeçip bahçelere ve idari binalara doğru saptı. Burada on beş kadar rahibe boz rengi iş önlüklerini giymişler, pürdikkat bahçenin otlarını yoluyor ve kümesteki hayvanlara yem veriyorlardı. Çoğu genç, hatta çok gençti, çocuk sayılırlardı. Rahibelerin birkaçı Witcher önlerinden geçerken başlarını sallayarak ya da gülümseyerek selam verdiler. Witcher selamlarını karşılıksız bırakmadı ama aralarında tanıdığı biri yoktu. Tapınağa sıklıkla, senede bir ya da iki kez gelse de üç dört tanıdık yüzden fazlasını görmezdi. Kızlar nöbetçi olarak başka tapınaklara gönderiliyor, ebe, kadın ve çocuk hastalıkları üzerine uzmanlaşmış şifacılar, gezgin doğa rahibeleri, öğretmen ya da dadı olarak bir görünüp bir kayboluyorlardı. Ülkenin dört bir yanından, hatta en ücra köşelerinden gelmiş genç rahibeler hiç eksik olmazdı burada. Ellander'deki Melitele tapınağı çok ünlüydü ve bu şöhreti hak ediyordu.

Tanrıça Melitele kültü en eski ve döneminin en yaygın kültlerinden biriydi. Ezelden beri vardı, insanoğlundan bile daha

eskiydi. İnsanlığın varoluşu öncesine dayanan her ırk ve her doğal göçebe kavim, bir hasat ve bereket tanrıçasına tapar, onu tarlalarının ve bahçelerinin koruyucusu, aşk ve evliliğin hamisi kabul ederdi. Bu kültürlerin çoğu birleşmiş, Melitele kültürü çatısı altında toplanmıştı.

Başka dinlere ve kültürlere karşı oldukça acımasız yüzünü göstermiş, bunları unutulmuş, neredeyse hiç ziyaret edilmeyen, kentlerin bina denizinde kaybolup gitmiş küçük ibadethaneler ve tapınaklar halinde geride bırakan zaman, Melitele'ye karşı lütüfkâr davranmıştı. Melitele'nin hâlâ müminlerden ve hamilerden yana sıkıntısı yoktu. Bu durumu araştıran âlimler, tanrıçanın gördüğü itibarı açıklamak için çoğu zaman ulu tabiat ananın en eski kültürlerine başvuruyor, doğanın döngüsüne, yaşamın yeniden doğuşuna ve büyük sözcüklerle tanımlanan başka görüngülere atıfta bulunuyorlardı. Geralt'ın, akla gelebilecek pek çok alanda uzman kabul edilmeye hevesli arkadaşı ozan Dandelion, daha basit açıklamalar peşindeydi. Ona göre Melitele kültürü tipik bir kadın kültürüydü. Melitele'nin yalnızca doğurganlık ve doğum hamisi, lohusaların koruyucusu olduğunu söylüyordu. Kadınlar doğum sırasında bağırmak zorundaydı. Miskin herifin birine bir daha asla teslim olmamak gibi boş yeminlerle sıradan çılgınlıklar atmak yerine, bir kadının doğum sırasında herhangi bir tanrıyı yardıma çağırması gerekiyordu ve Melitele bunun için biçilmiş kaftandı. Kadınlar dünya var olduğundan beri doğurdukları ve bunu sürdürecekleri için, şaire göre Melitele'nin itibarıyla ilgili kaygılanmasına gerek yoktu.

“Geralt.”

“Geldin demek Nenneke. Ben de seni arıyordum.”

“Beni mi?” Rahibe onu alaylı bakışlarla süzdü. “Iola’yı değil mi?”

“Iola’yı da,” dedi Geralt. “Sence sorun yaratır mı?”

“Şu an için evet. Ona engel olup dikkatini dağıtmanı istemiyorum. Bu transtan bir sonuç alınacaksa hazırlanması ve ibadet etmesi gerekiyor.”

“Sana daha önce de söyledim,” dedi Geralt soğuk bir sesle, “trans istemiyorum. Transın bana yararı olacağına inanmıyorum.”

“Ben de,” dedi Nenneke yüzünü hafifçe buruşturarak, “transın sana zarar vereceğine inanmıyorum.”

“Ben hipnotize edilemiyorum, buna karşı bağışıklığım var. Iola için kaygılanıyorum. Bir medyuma bu çok ağır gelebilir.”

“Iola ne medyum ne de akıl hastası bir kâhin. Bu kız tanrıçanın özel lütfuyla ödüllendirilmiş. Yüzünü buruşturma öyle lütfen. Dediğim gibi, dinle ilgili düşüncelerini biliyorum, bundan hiçbir zaman rahatsız olduğum söylenemez, bundan sonra da olmayacağım kesin. Bağnaz değilim. Bizi doğanın ve onda gizli olan gücün yönettiğine inanmak senin hakkın. Tanrıların –ki bunların arasında benim Melitele’m de var– yalnızca bu gücün vücut bulmuş hâli oldukları, tanrıları daha iyi anlayıp varlıklarını kabullenmeleri amacıyla aptallar için uyduruldukları görüşünü savunabilirsin tabii. Sana göre bu kör bir güç. Ama Geralt, tanrıçamın temsil ettiği şeyleri doğadan beklememe inancım izin veriyor. Bunlar düzen, adalet, iyilik ve umut.”

“Biliyorum.”

“Madem biliyorsun, o halde transa neden karşı çıkıyorsun? Korktuğun nedir? Sana kutsal bir heykelin önünde yerleri öptürüp şarkılar söyletmemden mi? Bak Geralt, biz –sen, ben ve Iola – bir

süre bir arada oturacağız. Ve de seni sarmalayan güçler yumağını okumaya bu kızın yeteneklerinin izin verip vermediğine bakacağız. Bilmemizin işe yarayacağı bir şeyler öğreniriz belki. Belki de hiçbir şey öğrenmeyiz. Seni sarıp sarmalayan ilahî yazgı güçleri belki bize açılmak istemezler, belki gizli ve anlaşılmaz kalırlar. Ben de bilmiyorum. Ama neden denemeyelim ki?”

“Bir anlamı yok da ondan. Beni saran ilahî yazgı yumağı falan yok. Hem olsa bile, lanet olsun, bunu eşelemenin anlamı ne?”

“Geralt, hastasın sen.”

“Yaralı, demek istedin.”

“Ben ne demek istediğimi biliyorum. Sende yolunda gitmeyen bir şey var, hissediyorum bunu. Ne de olsa seni, taa, hım, çocukluğundan beri tanırım. O zamanlar boyun belime geliyordu. Ama şimdi lanet olası bir girdaba kapılmışsın, içinde dolanıp duruyorsun, boynuna da usulca sıkılan bir ip geçirilmiş. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Kendim bulamıyorum, bu yüzden Iola’nın yeteneğinden destek almak zorundayım.”

“Çok derinlere inmeye kalkmıyor musun sence? Metafiziğe ne gerek var? Çok istersen sana içimi dökerim. Son yıllarda yaşanan olayları anlatarak –ki her biri ötekinden daha tuhaftır– akşamlarının güzel geçmesini sağlarım. Bir küçük fıçı birayı hazır et ki boğazım kurumasın. İstersen hemen bu akşamdan başlarız. Ancak tek korkum canını sıkmam olur çünkü anlatacaklarımda ipler ya da yumaklar yok. Benimkiler sıradan Witcher hikâyeleri.”

“Seni dinlemeyi çok isterim. Ama yineliyorum, transtan sana zarar gelmez.”

“Sence,” dedi Geralt gülümseyerek, “böylesi bir transın yararına inanmıyor olmam, etkisini en baştan ortadan kaldırmaz mı?”

“Bence hayır. Hem neden, biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

Nenneke başını eğdi, solgun dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle Geralt’ın gözlerinin içine baktı. “Çünkü inanmamanın herhangi bir gücü olduğuna dair gördüğüm ilk kanıt bu olurdu.”

Ufak Bir Gerçeklik Payı

I

Göğü kaplayan beyaz sis bulutlarının önündeki küçük siyah noktalar hareket ettikçe Witcher'ın ilgisini çekiyordu. Sayıları çoktu. Kuşlar daireler çizerek ağır ağır uçuyor, sonra ansızın alçalıyor, hemen ardından kanat çırparak yükseliyordu.

Witcher kuşları uzun süre izledi, onları alt edebilmek için ihtiyaç duyabileceği mesafeyi hesapladı ancak bunu yaparken araziye, yol boyunca karşılaşılabileceğini varsaydığı ormanın sıklığını, uçuşunun derinliğini ve yönünü de dikkate aldı. Ansızın pelerini geriye attı, göğsünün üzerinde çaprazlama taşıdığı kayışın tokasını iki delik geriye alarak daralttı. Sırtında taşıdığı kılıcın kabzası ve topuzu sağ omzunun üstünden taşımıştı.

“Biraz daha gideceğiz Roach,” dedi. “Yoldan ayrılacağız. Kuşlar burada boşuna daireler çizmiyor diye düşünüyorum.”

Kısrak yanıt vermedi elbette. Ancak tanıdığı sese itaat ederek dörtlüye koşturmayı başlandı.

“Kim bilir, belki ölmüş bir geyiktir,” dedi Geralt. “Belki de değildir. Kim bilir?”

Uçurum gerçekten de tahmin ettiği yerdeydi. Witcher bir an yukarıdan bakınca yan yana dizilerek topraktaki yarığı dolduran ağaçların tepesini gördü. Uçurumun yamaçları dik inmiyordu. Zemin kuruydu, karaçalı ve çürümeye yüz tutmuş ağaç gövdeleriyle kaplanmamıştı. Witcher uçurumu kolayca aştı. Karşı tarafta kayın ormanı, arkasında geniş ve açık bir arazi ve fundalık vardı, rüzgârdan kırılıp iç içe geçmiş dallar ve kökler anten gibi havaya dikilmişti.

Atlının belirmesiyle birlikte korkup havalanan kuşlar şimdi gökte yükseldikçe yükseliyor, çılgınca ve kulakları tırmalarcasına ciyaklıyorlardı.

Geralt ilk cesedi hemen gördü – geyik derisinden tuniğinin beyazı ile elbisenin soluk mavisi sararmış ayak otu demetleri arasından hemen seçiliyordu. Geralt diğer cesedi görmese de yerini biliyordu çünkü nerede olduğunu arka ayaklarının üstüne oturmuş, atlıyı sakince süzen üç kurt ele veriyordu. Witcher’ın kırsağı burnundan solumaya başlamıştı şimdi. Kurtlar sanki komut almışçasına hiç ağızlarını açmadan ve ağır adımlarla ormana doğru yürüdüler ancak üçgen başlarını arada bir yabancıya çeviriyorlardı. Geralt atından atladi.

Tunikli, mavi elbiseli kadının yüzü, boğazı ve sol bacağıının önemli bir bölümü yoktu. Witcher kadının yanından geçti ama ona doğru eğilmedi.

Adam toprağın üzerinde yüzükoyun yatıyordu. Geralt bedeni çevirmedi çünkü kurtların ve kuşların burada da işbaşında olduklarını biliyordu. Cesede dikkatle bakmasına gerek yoktu;

yün tuniğin omuz ve sırtında boydan boya yayılıp kurumuş kan lekesi vardı. Adamın boynuna yediği darbeye öldüğü, kurtların bedenini sonradan parçaladığı açıkça ortadaydı.

Adamın geniş kemerinde kısa bir av bıçağının yanı sıra ahşap kın içinde deriden bir kese vardı. Witcher keseyi oradan kopardı ve içinden çıkan çakmak, tebeşir parçası, mühür balmumunun, bir avuç gümüş paranın, kemik saplı kapanır tıraş bıçağının, tek tavşan kulağının, üç anahtarın asılı olduğu halkayı ve üzerinde cinsel güç sembolü bulunan muskayı çimenlere attı. Keten bezine yazılmış iki mektup yağmur ve çiyden ıslanmış, runik yazılar akıp silinmişti. Parşömene yazılı üçüncü mektup da nemden nasibini almıştı ama okunuyordu. Bir alacak mektubuydu bu, Murivel’de bulunan cücelerin bankası tarafından Rulle Asper ya da Aspen adında bir tacir adına düzenlenmişti. Borç tutarı yüksek değildi.

Geralt eğilip adamın sağ elini kaldırdı. Tahmin ettiği gibi, adamın şişmiş ve morarmış parmağını kesen bakır yüzükte demirci loncası işareti –nişan kertikli miğfer, çaprazlanmış iki kılıç ve runik A gravürü– vardı.

Witcher kadının cesedinin yanma döndü. Bedeni tutup çevirince eline bir şey battı. Elbiseye tutturulmuş bir güldü bu. Çiçek solmuş ama rengini yitirmemişti; yaprakları lacivertti, nar ağacı yapraklarını çağrıştırıyordu. Geralt hayatında ilk kez böyle bir gül görüyordu. Bedeni tamamen çevirince irkildi.

Kadının parçalanmış boynunda açıkça diş izleri vardı. Kurtların diş izleri değildi bunlar.

Witcher usulca çekilip atının yanına gitti. Gözünü ormanın çıkışından ayırmadan eyere atladı. Açıklık alanda iki tur attı, aşağıya doğru eğilip zemini dikkatle inceledi ve çevresine bakındı.

“Evet Roach,” dedi usulca ve atını durdu. “Tamamen anlaşılamasa da neler olduğu ortada. Demirci ve kadın ormanın karşı tarafından at üstünde gelmişler. Belli ki Murivel’den çıkmış, evlerine gitmekteydiler, çünkü paraya çevrilmemiş alacak mektubunu kimse uzun süre üzerinde taşımaz. Atlarını neden yoldan değil de buradan sürdükleri belirsiz. Ama açıklık alanda yan yana ilerlemişler. Sonra ikisi de –nedenini çözemedim– atlarından inmişler ya da düşmüşler. Demirci hemen ölmüş. Kadın kaçmış, sonra yere düşüp ölmüş. İz bırakmayan o şey her neyse boynuna dişlerini geçirip onu yerde sürüklemiş. Bütün bunlar iki ya da üç gün önce olmuş. Atlar kaçmış, onları aramayacağız.”

Kısrak yanıt vermedi elbette ama burnundan huzursuzca soludu, bu sesin tınısını iyi tanırdı hayvan.

“İkisini öldüren ne Kurtadam ne de Ormancini. İkisi de leş yiyicilere bu kadar çok malzeme bırakmaz. Buralarda bataklık olsaydı bu işin arkasında bir *kikimora* ya da bir *vypper* var derdim. Ama bataklık yok buralarda.”

Witcher arkaya doğru eğildi, atın yanlarını örten ve heybeye tutturulmuş, ışıltılı süslemeleri ve çentikli kabzası olan diğer kılıcı gizleyen örtüyü biraz geriye çekti.

“Evet Roach. Yolumuza devam ediyoruz. Demircinin ve kadının yoldan gitmek yerine neden ormandan geçmeyi seçtiklerini bulmalıyız. Bu tür olayları umursamazsak senin yulaf paranı bile kazanamayız, öyle değil mi Roach?”

Kısrak söz dinleyip ilerlemeye başladı ve rüzgârın kırdığı dalların arasından dikkatle geçti.

“Kurtadam yapmış olmasa da kendimizi tehlikeye atmamalıyız,” diye devam etti Witcher, sonra heybenin birinden kurutulmuş itboğan demeti çıkarıp gemin yanına taktı. Kısrak yine burnundan solumaya başladı. Geralt tuniğinin boyun kısmını biraz açıp yarık kurt boğazını simgeleyen madalyonu açığa çıkardı. Gümüş zincire asılı madalyon atın adımları eşliğinde sallanıyor, güneş ışınları üzerine vurdukça cıva gibi parlıyordu.

II

Witcher, kulenin sivri çatısı üzerindeki kırmızı ağaç kiremitlerini, nereye varacağı belli olmayan patikada ilerlediği sırada ulaştığı sırtın tepesinden görmüştü. Adi fındık çalılılarıyla örtülü, kurumuş dallarla önü kapalı, sararmış yapraklardan kalın bir halıyla kaplı yamaç at binmek için pek güvenli sayılmazdı. Witcher geri döndü, dikkatle aşağıya inip patikaya vardı. Ağır ağır ilerliyor, atını arada bir dizginliyor ve eyerden aşağıya bakarak iz arıyordu.

Kısrak başını titretip delice solumaya başladı. Patikada bir ileri bir geri adımlar atıp yerdeki kurumuş yaprakları havaya savurdu. Geralt sol kolunu atının boynuna doladı, Aksia işaretini yaptığı eliyle hayvanın alnını okşayıp büyümlü sözcükler fısıldadı.

“Çok mu fena?” diye mırıldandı ve eliyle yaptığı işareti bozmadan çevresine bakındı. “Çok fena demek? Sakin ol Roach, sakin ol.”

Sihir etkisini hemen gösterdi ancak topukla mahmuzlanan kısırak ayaklarını sürüyerek, cansız ve tuhaf ilerliyordu, esnekliğini yitirmişti. Witcher ustaca bir sıçrayışla attan indi, hayvanı dizgininden tutarak yoluna yayan devam etti. İleride bir duvar görmüştü.

Duvar ve orman arasında ne bir mesafe ne de gözle görülür bir aralık vardı. Yeni yeşermiş ağaç yaprakları ve ardıç çalıları, taşlı yolu kaplamış yabani asma sarmaşıklarıyla iç içe geçmişti. Geralt başını kaldırdı. Aynı anda gözle görülmeyen küçük, yumuşak bir şeyin boynuna yapıştığını, orada usulca ilerlediğini ve tüylerinin diken diken olduğunu duyumsadı. Bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Birisi onu gözetliyordu.

Ağır ama ahenkli hareketlerle arkasına döndü. Kısırak burundan soluyor, boynundaki kasları titriyor, derisinin altında hareket ediyordu.

Az önce indiği bayırın tepesinde bir kız hareketsiz duruyordu. Bir elini akçaağaç gövdesine dayamıştı. Kuyruklu beyaz elbisesi, omuzlarına dökülmüş parlak siyah saçlarıyla tezat oluşturuyordu. Geralt'a kız sanki gülüyormuş gibi geldi ancak çok uzakta olduğu için bundan emin olamadı.

"Selam olsun," dedi Geralt ve elini dostça kaldırdı, kıza doğru bir adım attı. Kız başını hafifçe çevirerek Witcher'ın hareketini izledi. Yüzü solgun, gözleri siyah ve iriydi. Gülümsemesi –gülümsemeyse tabii– sanki birisi eliyle silmiş gibi kaybolmuştu. Geralt bir adım daha attı. Yapraklar hışırdamaya başladı. Kız yamaçtan ceylan gibi sekerek inmeye başladı, rüzgârın kırdığı dalların arasından kayıp geçti. Ormanın derinliklerinde gözden

kaybolurken artık beyaz bir lekeydi yalnızca. Uzun elbisesi hareket özgürlüğünü zerre kadar kısıtlamıyordu sanki.

Witcher'ın kısırağı başını havaya atıyor ve kasılarak soluyordu artık. Gözünü hâlâ ormandan ayırmayan Geralt içgüdülerine uyarak atını yine işaretle sakinleştirmeye çalıştı. Hayvanı dizgininden çekip ağır ağır duvarın dibinden yürümeyi sürdürürken, beline kadar dulavratotuna batıyordu.

Menteşeleri paslanmış, ağır demir kapının pirinçten kocaman bir tokmağı vardı. Geralt bir an duraksadıktan sonra elini uzatıp yeşil küfle kaplı halkaya dokundu. Ama hemen geriye doğru sıçradı çünkü kapı gıcırdayarak, takırdayarak, çimleri ve taşları kenara iterek hemen açılmıştı. Arkasında kimse yoktu. Witcher'ın görebildiği tek şey, bakımsız, her yeri otlarla sarılı bomboş çiftlik avlusuydu. İçeri girip atını da peşi sıra çekti. İşaretin etkisiyle uyuşmuş olan kısrağ direnmedi, bacaklarını uyuşuk ve tereddütlü hareketlerle oynattı.

Avlunun üç yanı duvarla ve ahşap çit kalıntılarıyla çevriliydi; dördüncü yanı bir köşkün ön cephesini oluşturmaktaydı. Sıvalar yer yer dökülüp kötü lekeler oluşturmuştu; yağmur cephede kalın çizgiler bırakmış, sarmaşıklar alacalı döküntü gibi yapıyı sarmıştı. Boyaları soyulmuş panjurlar kapalıydı. Kapı da öyleydi.

Geralt, Roach'un dizginini kapının yanındaki bir kazığın üzerine atıp çakıl taşlarla kaplı yoldan köşke doğru ilerlerken alçak havuzu kuru yapraklar ve çer çöple dolmuş küçük fiskiye'nin önünden geçti. Fiskiye'nin ortasındaki kaidenin üzerinde yer alan beyaz taştan bir yunus, çatlamış kuyruğunu havaya dikmişti.

Fiskiye'nin yanında, çok uzun zamanlar önce muhtemelen çiçeklik olan bir alanda yabancıları yetiştirmişti. Geralt'ın daha

önce gördüğü bütün yabangüllerinden renkleri ve çiçekleriyle farklıydı bunlar. Çiçekler çivit mavisiydi, bazı yapraklar uçlara doğru bordo tonuna kayıyordu. Witcher bunlardan birine dokundu, yüzünü yaklaştırdı ve kokladı. Çiçeklerin güllere özgü bir kokusu vardı ancak biraz daha yoğundu.

Köşkün kapısı ve kapıyla birlikte bütün panjurları çatırtıyla açıldı. Geralt başını hızla kaldırdı. Yolun aşağısından bir canavar çakıl taşlarını savura savura ona doğru koşturarak geliyordu.

Witcher'ın sağ eli yıldırım hızıyla sağ omzuna gitti, aynı anda sol eli göğsünden inen kayışı şiddetle kavradı ve kılıcının kabzası böylelikle kendiliğinden avucuna yerleşti. Kılıç bir ısıklık sesiyle kınından çıktı, ısıltı saçarak küçük bir yarım daire çizdi ve saldıran canavara doğrulup dondu. Canavar kılıcı görünce adımlarını yavaşlattı, derken durdu. Çakıl taşları her yana savruldu. Witcher kımıldamadı bile.

Canavar insan görünümündeydi, bakımsız ama kaliteli giysiler içindeydi. Giysiler zevksiz değildi ama gereksiz süslemelerle bezeliydi. Canlının insan görünümü tünüğinin kir içindeki yakasında son buluyordu çünkü üst kısmı devasa, ayılarınki gibi kıllı bir kafadan oluşuyordu. Kulakları kocamandı, gözleri patlaklı, tüyler ürperten ağzı yamru yumru kazma dişlerle doluydu, içinde de kızıl alev gibi titreşen bir dil vardı.

“Defol ölümlü insan!” diye kükredi canavar ve yerinden kımıldamadan kollarını ve bacaklarını savurdu. “Yoksa yerim seni! Paramparça ederim!”

Witcher hareket etmedi, kılıcını da indirmede.

“Sağır mısın? Defol!” diye güreledi yaratık. Ardından çıkardığı ses biraz yaban domuzu cıyaklamasını biraz da geyik bağırma-

sını andırdı. Pencerelelerin panjurları takırdayıp gümbürdemeye, pervazlardan sıva parçaları düşmeye başladı.

“Canından olmadan kaybol!” diye uludu canavar. Ancak bu kez kendi sözlerine inanmadığı açıkça algılanabiliyordu. “Yoksa...”

“Ne olur yoksa?” diye sözünü kesti Geralt.

Canavar soluğunu tutup başını yana eğdi. “Aman pek de yürekliymiş,” dedi istifini bozmadan, kazma dişlerini gösterdi ve gözlerini kaydırıldı. “Lütfen şu demiri indir. Evimin avlusunda bulunduğun sanırım beynine henüz dank etmedi. Ev sahibine kendi avlusunda kılıçla gözdağı vermek geldiğin yerlerde âdet midir yoksa?”

“Öyledir,” dedi Geralt, “ama konuklarını böğürerek karşılayan ve onu paramparça edeceği tehdidini savuran ev sahibine tabii.”

“Lanet olsun!” dedi canavar hemen. “Bir bu kalmıştı, senin gibi ne idüğü belirsiz birinden hakaret işitmek kalmıştı. Ne hoş konuksun sen öyle! Avluya izinsiz giriyor, başkasına ait çiçekleri kırıyor, havasını atıyor ve hoş karşılanacağını sanıyor. Peh!”

Yaratık yere tükürdü, gürültüyle soluk alıp hayvanlarinkini andıran ağzını kapadı. Alt dişleri dışarıda kalınca yaban domuzuna benzemişti.

“Ee?” diye sordu Witcher bir süre sonra ve kılıcını indirdi. “Burada böyle duracak mıyız?”

“Başka bir önerin var mı? Uzanıp yatalım mı?” diye homurdandı canavar. “Yok et o demiri, dedim.”

Witcher silahını el çabukluğuyla sırtındaki kınına yerleştirdi ve indirmediği elini omzundan yükselen kılıç topuzunun üzerinde gezdirdi.

“Öyle hızlı hareketler yapmamanı yeğlerim,” dedi. “Bu kılıç sandığından çok daha hızlı çekilebilir çünkü.”

“Gördüm,” diye homurdandı canavar. “Aksi halde çoktan kapının dışında olurdun, kışında da çizmemin izini taşırdın. Ne istiyorsun? Nereden geliyorsun?”

“Yolumu kaybettim,” diye yalan söyledi Witcher.

“Yolunu kaybettin,” diye tekrarladı canavar ve ağzını tehdit dolu bir ifadeyle büzdü. “O halde şimdi bul. Kapıdan çıkarak yani. Sol kulağını güneşe ver ve hep o yönde ilerle, çok geçmeden yola çıkarsın. Ee, daha ne bekliyorsun?”

“Su var mıdır burada?” diye usulca sordu Geralt. “At susadı. Sence sorun değilse, ben de susadım.”

Canavar ayak değiştirip kulağını kaşıdı. “Beni iyi dinle şimdi,” dedi. “Sen benden korkmuyor musun gerçekten?”

“Korkmam mı gerekir?”

Canavar çevresine bakındı, hırıldadı ve büyük bir hamle yaparak şalvarını yukarı doğru çekti.

“Lanet olsun yahu, neyse ne. Konuksun sonuçta. Beni görünce kaçmayan ya da düşüp bayılmayan biri her gün çıkmaz. İyi, tamam. Yorgun ama akli başında, dürüst bir yolcuysan, buyur gir içeri. Ama soyguncu ya da caniysen seni uyarıyorum: Bu evde benim emirlerim yerine getirilir. Bu duvarların arkasında ben hükmederim!”

Kıllı kolunu kaldırdı. Panjurlar yine takırtıyla duvarlara vurdu ve yunusun taştan hançeresinde bir şeyler fokurdamaya başladı.

“Buyur gir,” diye yineledi canavar.

Geralt kıpırdamıyor, yaratığı küçümseyen bakışlarla süzüyordu. “Tek başına mı yaşıyorsun?”

“Kiminle yaşadığımdan sana ne?” dedi yaratık öfkeyle ve yüksek sesle geçirmek için hayvanlarınkini andıran ağzını ardına kadar açtı. “Haa, anladım. Yanımda benim kadar yakışıklı kırk hizmetkâr var mıdır diye merak ediyorsun. Hayır, yok. Lanet olsun, ne var, davetimi adam gibi kabul ediyor musun, etmiyor musun? Etmiyorsan kapı orada, kışının tam arkasında.”

Geralt bedenini kaskatı yaparak eğildi. “Davetini kabul ediyorum,” dedi usulen. “Konukseverliğini hakir görmeyeceğim.”

Yaratık da usulen, “Evim, evindir,” dedi yarım ağızla. “Böyle gel sevgili konuk. Atını da oradaki fıskiyeye bağlayabilirsin.”

Köşkün iç kısımlarının da esaslı elden geçirilmesi gerekiyordu, ancak bulundukları yer kısmen temiz ve düzenli sayılırdı. Möbeller çok eski olsalar da kuşkusuz usta marangozların ellerinden çıkmıştı. Eve keskin bir toz kokusu hâkimdi. Her yer karanlıktı.

“Işık!” diye hırladı canavar ve demirden bir askıya sıkıştırılmış bir meşale anında ışık ve is saçmaya başladı.

“Hiç fena değil,” dedi Witcher.

Canavar kahkaha attı. “Bu kadar mı? Seni sıradan numaralarla şaşırtamayacağım demek. Bu evin benim emirlerimi yerine getirdiğini söylemiştim. Buradan lütfen. Dikkat, merdiven diktir! Işık!”

Canavar merdivende arkasını döndü. “Boynunda sallanan bir şey var, konuk! Nedir o?”

“Kendin bak.”

Yaratık madalyonu kocaman pençesinin içine aldı ve gözüne doğru kaldırırken zincir Geralt'ın boynunu biraz kastı. “Bu hayvanın güzel olmayan bir yüz ifadesi var. Nedir bu?”

“Bir lonca nişanı.”

“Haa, sen hayvanlara ağızlık yapımıyla uğraşıyorsun herhalde. Buradan lütfen. Işık!”

Penceresiz büyük odanın ortasında devasa bir meşe masa duruyordu. Üzerindeki rengi yeşile dönmüş büyük pirinç şamdan dışında masa bomboştı. Balmumu akıp donmuş, şamdanın üzerine yukarıdan aşağıya doğru desenler çizmişti. Canavarın bir komut daha vermesi üzerine mumlar yandı, titreyerek parıldadı ve salonu kısmen aydınlattı.

Odanın duvarlarından biri silahlarla doluydu; burada yuvarlak kalkanlar, çaprazlanmış mızraklar, kargılar, ciritler, ağır kamalar ve baltalar bir düzen içinde asılıydı. Hemen yanındaki duvarın yarısını devasa bir şöminenin ocağı kaplıyordu. Şöminenin üst duvarı, renkleri solmuş ve yapışkanları çözölmeye başlamış dizi dizi portrelerle doluydu. Girişin karşısında duvara av hatıraları sıralanmıştı. Sığın ve çıkıntılı geyik boynuzlarının gölgeleri; dişlerini gösteren yaban domuzu, ayı ve vaşak kafalarına ve de içleri doldurulmuş kartal ve atmacaların lime lime dökülen saçaklanmış kanatlarına düşmüştü. Ortadaki başköşe ise kaya ejderhasının kahverengiye dönmüş, üstüpuyle sımsıkı doldurulmuş yaralı başına ayrılmıştı. Geralt onu daha yakından inceledi.

“Bunu büyükbabam öldürmüştü,” dedi canavar ve ateşe kocaman bir kütük attı. “Bölgede yakalanabilen son kaya ejderhasıydı. Otur, konuğum. Sanırım açsın, değil mi?”

“Aksini savunamam, ev sahibi.”

Canavar masaya oturdu, başını önüne eğdi, kılıllı kollarını karnının üzerinde kavuşturdu, bir süre dev gibi başparmağını çevirerek bir şeyler mırıldandı, ardından şöyle bir gürlledi, pençesini masaya vurdu. Kalay ve gümüşten yapılmış tabaklar ve

kâseler şangırdadı, kristal kupalar çınladı. Odaya kızarmış et, sarımsak, keklik otu ve Hindistan cevizi kokusu yayıldı. Geralt şaşkınlık göstermedi.

“Evet.” Canavar pençelerini ovaladı. “Böylesi hizmetçilerden daha iyi, değil mi? Gel buyur, konuğum. Şu piliç, şu yaban domuzu pastırması, şu da hamura sarılı et, ama ne eti bilmiyorum. Bir şey eti işte. Şu fındık tavuğu, hayır, lanet olsun, çil keklik. Sihirli sözleri karıştırdım. Ye, hadi ye. Doğru dürüst bir yemektir, korkma.”

“Korkmuyorum.” Geralt pilici ortadan ikiye ayırdı.

“Senin korkak olmadığını unutmuşum,” dedi canavar hırıltıyla. “Ha, yeri gelmişken, adın ne senin?”

“Geralt. Ya senin ev sahibi?”

“Nivellen. Ama bana buralarda Hilkat Garibesi ya da Kazmadiş derler. Ve de çocukları korkutmak için beni umacı olarak kullanırlar.”

“Umacı mı?” diye tekrarladı Geralt dolu ağızla. “Ama bunun için hiçbir sebep yok değil mi?”

“Kesinlikle yok. Sağlığına Geralt!”

“Senin de sağlığına Nivellen.”

“Şarap nasıl? Elmadan değil, üzümünden yapıldığını fark ettin mi? Ama beğenmediysen sana sihrimle başka bir şarap yaratırım.”

“Teşekkür ederim, bu fena değil. Sihirli güçlerin doğuştan mı?”

“Hayır. Burası olalı beri bu güçlere sahibim. Bu hapis yani. Nedenini ben de bilmiyorum ama bu ev isteklerimi yerine getiriyor. Büyük istekler değil gerçi; sihirle yemek, içecek, giysi, temiz yatak çarşafı, sıcak su ve sabun sağlayabiliyorum. Bunu her kadın

sihre gerek duymadan başarır. Camları ve kapıları açabiliyorum, ateş yakabiliyorum. Büyük işler değil yani.”

“Yine de az sayılmaz. Bir de şu... senin deyimimle hapis, uzun zamandan beri mi var?”

“On iki yıldır.”

“Nasıl oldu bu?”

“Seni ne ilgilendirir ki? Şarap alsana.”

“Seve seve. İlgilendirmez elbette, meraktan soruyorum.”

“Anlaşılır ve akla yatkın bir gerekçe.” Canavar gürültülü bir kahkaha attı. “Ama ben kabul etmiyorum. Seni ilgilendirmez, o kadar. Ama merakını kısmen de olsa giderebilmek için eskiden nasıl görüldüğümü göstereceğim sana. Şu portrelere bak. Şömineden başlayarak birincisi babam. İkincisi kim bilir kim. Üçüncüsü benim. Gördün mü?”

İs ve örümcek ağları arasından bulanık gözlü, ufak bir yağ tulumu bakıyordu, suratı şiş ve sivilceli, ifadesi hüznüydü. Portre ressamlarının müşterilerinin ruhunu okşamaya çoğunlukla yatkın olduklarını çok iyi bilen Geralt üzüntüyle başını salladı.

“Gördün mü?” dedi Nivellen ve dişlerini gösterdi.

“Gördüm.”

“Kimsin sen?”

“Anlamadım.”

“Anlamadın mı?” Canavar başını kaldırdı, gözleri kedilerinki gibi yanıp sönüyordu şimdi. “Portremin asılı olduğu yere, konum, ışık ulaşmıyor. Yine de ben portreyi görebiliyorum çünkü insan değilim. En azından şu an için değilim. İnsanlar portreyi görebilmek için ayağa kalkarlar, yaklaşırlar, hatta yanlarına bir şamdan almaları gerekir mutlaka. Sen bunu yapmadın. Bundan

çıkan sonuç çok basit. Ama ben yine de lafı dolandırmadan soracağım: Sen insan mısın?”

Geralt bakışlarını yere çevirdi. “Soruyu böyle sorarsan,” dedi sonra, “tam olarak değil, derim.”

“Hah. O halde kim olduğunu öğrenmek istersem kabalık etmiş olmam değil mi?”

“Witcher’ım.”

“Hah,” diye yineledi Nivellen bir süre sonra. “Eğer doğru anımsıyorsam, Witcherlar geçimlerini kendilerine özgü yöntemlerle sağlarlar. Para karşılığında her türlü canavarı öldürürler.”

“Doğru anımsıyorsun.”

Yine sessizlik oldu. Mumların alevleri titreyerek yanıyor, yukarı doğru seğiren incecik alev uçları oluşturuyor, kupaların kesme kristallerinin ve şamdandan süzülen balmumu şelalelerin üzerinde ışıldıyordu. Kıpırdamadan oturan Nivellen, ansızın devasa kulaklarını oynattı.

“Diyelim ki,” dedi sonra, “ben senin üzerine atlayamadan kılıcını çekebildin. Diyelim ki bana bir darbe indirmeyi bile başardın. Bu, benim kalıbımda birini durdurmaz, kendimi hiç yormadan ayaklarını yerden keserim. Sonrasında sonuca dişlerimiz karar verir. Ne dersin Witcher, iş boğaz ısırıp koparmaya gelince hangimiz daha şanslı oluruz?”

Geralt sürahinin kalaydan yapılmış kapağını başparmağıyla geriye itti, kupasına şarap doldurdu, bir yudum içti ve koltuğunda geriye yaslandı. Canavara bakıp gülümsedi ama son derece itici bir gülümsemeydi bu.

“Yaa,” dedi Nivellen ağır ağır ve pençesini etli hamurun köşesine gömdü. “İtiraf etmeliyim ki soruları fazla söze gerek

duymadan yanıtlamayı biliyorsun. Ama merak ediyorum, bakalım şimdi soracağım sorunun içinden çıkabilecek misin? Benim için kimden para aldın?”

“Hiç kimseden. Burada olmam bir rastlantı.”

“Yalan söylüyor olabilir misin?”

“Yalan söyleme alışkanlığım yoktur.”

“Ne gibi alışkanlıkların vardır peki? Witcherlar hakkında bazı şeyler duydum. Çocukları kaçırlılar ve onları sihirli otlarla beslerlermiş. Ölmeyip hayatta kalan çocuklar, daha sonra insanüstü yeteneklere sahip Witcherlar, büyücüler oluyorlarmış. Onlara nasıl öldürecekleri öğretiliyor, bütün insani duygu ve tepkileri bertaraf ediliyormuş. Başka canavarları öldüren canavarlara dönüştürülüyorlarmış. Artık Witcherların peşine düşme zamanının geldiğini söylemişti biri. Çünkü canavarların sayısı gitgide azalırken Witcherlarıntı artıyormuş. İyice soğumadan bir keklik ye.”

Nivellen kâsedden bir keklik aldı, olduğu gibi koca ağzına tıktı ve bir parça şekermiş gibi ısırp çiğneyince dişlerinin arasında öğüttüğü kemikler çatırdadı. Ağzındakini sert yutkunuşlarla mideye indirirken, “Neden bir şey söylemiyorsun?” diye sorduğu güçlkle anlaşılabildi. “Hakkınızda anlatılanların ne kadarı doğru?”

“Neredeyse hiçbirı.”

“Hangisi uydurma?”

“Canavarların sayısının gitgide azaldığı.”

“Doğru, epeyce var.” Nivellen dişlerini gösterdi. “Onlardan biri şimdi karşında oturmuş, seni evine almakla acaba doğru mu ettiğini düşünüyor. Senin şu lonca nişanı ta en başta hoşuma gitmemişti, konuğum.”

“Sen canavar falan değilsin Nivellen,” dedi Witcher kuru bir sesle.

“Oo, bu da yeni çıktı, lanet olsun. Sence neyim o halde? Yaban mersini pudingi mi? Puslu bir kasım sabahı güneye uçan yabankazı mı? Değil miyim? Yoksa koca memeli fırıncının kızının pınarın başında yitirdiği namusu mu? Hadi Geralt, ne olduğumu söyle bakalım bana. Meraktan titrediğimi görmüyor musun?”

“Sen canavar değilsin. Yoksa bu gümüş tepsiye dokunamazdın. Hele madalyonumu eline hiç alamazdın.”

“Haa!” diye kükredi Nivellen ve mumların alevleri bir an için yan yattı. “Bugün korkunç sırların aydınlandığı gün olacak kuşkusuz! Çocukluğumda yulaf ezmesi sevmediğim için kulaklarımın büyüdüğünü duyacağım birazdan!”

“Hayır Nivellen,” dedi Geralt sakın bir sesle. “Bir lanetle olmuş. Sana kimin beddua ettiğini bildiğinden kuşkum yok.”

“Diyelim ki biliyorum, ne olacak?”

“Lanet kaldırılabilir. Çoğu vakada.”

“Sen Witcher olarak lanetleri kaldırıyorsundur tabii. Hem de çoğu vakada, öyle mi?”

“Kaldırabiliyorum. Denememi ister misin?”

“Hayır. İstemem.”

Canavar yutağını açıp iki karış uzunluğundaki kırmızı dilini sarkıttı. “Şaşırdın, değil mi?”

“Doğru,” diye itiraf etti Geralt.

Canavar kıs kıs gülererek koltuğa yayıldı. “Şaşıracığını biliyordum,” dedi. “Biraz daha şarap doldurup şöyle rahatça otur. Sana bütün hikâyeyi anlatacağım. İster Witcher ol, ister olma, gözüm tuttu seni ve canım hoşbeş etmek istiyor. Doldur kupanı.”

“Şarap kalmadı.”

“Ah lanet olsun.” Canavar bir şeyler homurdandı, pençesini masaya birkaç kez indirdi. İki boş sürahinin yanında söğüt dalından yapılmış ve nereden geldiği anlaşılmayan bir sepet içinde kocaman toprak bir sürahi belirdi. Nivellen mumdan mührü dişleriyle kopardı.

“Gözünden mutlaka kaçmamıştır,” diye başladı, kupaları doldururken, “buralar oldukça ıssızdır. İnsanların yaşadığı bir sonraki yerleşim yeri epeyce uzakta. Çünkü zamanında komşular da yoldan geçen tacirler de ne babamı, ne de dedemi severlerdi. Yolunu şaşırıp da buraya gelen, babam onu kuleden görür görmez en iyi durumlarda malını mülkünü kaybederdi. Babam vergilerin gecikmeli ödendiğini düşündüğü için yakınlardaki yerleşim merkezlerinin birkaçı yanıp kül olmuştu. Babamı kimse sevmezdi. Benim dışımda tabii. Günün birinde çift elli kılıcından aldığı darbeden sonra babamdan geriye kalanı bir arabayla getirdiklerinde çok ağlamıştım. Büyükbabam o günlerde haydutluğu bırakmıştı çünkü demirden bir gürzü kafasına yediği günden beri berbat bir şekilde kekeliyor, saçma sapan konuşuyor ve he-
laya çoğunlukla yetişemiyordu. İş sonunda benim vâris olarak takımı yönetmeme vardı.

“O zamanlar gençtim,” diye konuşmasını sürdürdü Nivellen, “ağzım süt kokuyordu, böylece takımdaki çocuklar beni parmaklarında oynattılar. Onları –tahmin edebileceğin gibi– şişko bir domuz yavrusunun kurt sürüsünü yönetebileceği kadar yönetiyordum. Çok geçmeden, babam hayatta olsa asla izin vermeyeceği şeyler yapmaya başlamıştık. Başını ayrıntılarla ağrıtmadan doğrudan

konuya geleceğim. Bir gün Mirt yakınlarındaki Gelibol'a² kadar gittik ve bir tapınağı yağmaladık. İçerideki genç rahibe başımıza bela oldu.”

“Ne tapınağıydı bu, Nivellen?”

“Ne bileyim! Ama uğursuz bir yer olmalı. Sunağın üzerinde –bu kadarını hâlâ anımsıyorum– kafatasları ve kemikler vardı. Leş gibi kokan yeşil bir ateş yanıyordu. Gelelim asıl konuya. Çocuklar rahibeyi sımsıkı tutup soydular, sonra da bana erkek olmak zorunda olduğumu söylediler. Böylece kafasız ben erkek olurken rahibe suratıma tükürüp bir şeyler söyledi.”

“Ne söyledi?”

“İnsan görünümünde bir canavar olduğumu, günün birinde canavar görünümüne bürüneceğimi söyledi, sevgiyle ilgili, kanla ilgili bir şeyler daha mırıldandı ama anımsamıyorum. Sanırım saçlarının arasına küçük bir hançer saklamıştı. Kendini öldürdü, sonra da... oradan arkamıza bakmadan kaçtık Geralt, atlarımızı öyle sürdük ki az kalsın paramparça olacaklardı. Uğursuz bir tapınaktı o.”

“Susma, devam et.”

“Sonrasında rahibenin dedikleri oldu. Birkaç gün sonra bir sabah uyandığımda uşaklar avazları çıktığı kadar bağıarak kaçtılar. Aynaya bir baktım ki... Biliyor musun Geralt, paniğe kapıldım, nöbet geçirdim ama hayal meyal anımsıyorum. Uzun lafın kısıası ölenler oldu. Epeyce. Elime ne geçse kullanıyordum, ansızın çok güçlü biri olup çıkmıştım. Bu ev de gücü yettiğince bana destek oldu: Kapılar yarıp dağıldı, mobilyalar dışarı uçtu. yangın çıktı. Başarabilen apar topar kaçtı; teyzem, kuzenim, takım-

2 Redanya'da bir bölge. (ç. n.)

daki çocuklar, ne diyeyim sana, köpekler bile kuyruklarını çekip uluyarak kaçtılar. Kedim Obur bile alıp başını gitti. Teyzemin papağanı bile korkudan kalp krizi geçirip öldü. Çok geçmeden yapayalnız kalmıştım, bağırıp çağırıyor, uluyor, kuduruyordum. Aynalar başta olmak üzere elime ne geçerse kırıp döküyordum.”

Nivellen biraz durdu, iç geçirip burnunu çekti.

“Nöbet geçtikten sonra,” diye bir süre sonra sözlerini sürdürdü, “her şey için geç kalınmıştı. Artık yalnızdım. Değişenin yalnızca dış görüntüm olduğunu, korkunç bir kalıbın içinde bulunsam da hâlâ sersem bir yeniyetme olduğumu, bomboş köşkte uşakların cesetlerinin üstüne oturup ağladığımı anlatabileceğim kimse kalmamıştı. Bu süreci müthiş bir korku izledi: Hepsinin geri dönüp açıklamaya fırsat bulamadan beni öldürmesinden korkuyordum. Ama geri dönen kimse olmadı.”

Canavar bir süre sustu ve burnunu koluna sildi.

“O ilk ayları konuşmak istemiyorum Geralt; bugün bile anımsadıkça ürperiyorum. Asıl konuya geliyorum. Uzun, çok uzun bir zaman hiç ağzımı açmadan köşkte oturdum, burnumu bile dışarı çıkarmadım. Arada sırada biri çıkagelse de dışarı çıkmıyordum, evin panjurlarını bir iki kez çarptırıyor ve çatıdan böğürüyordum. Gelen her kimse tozu dumana katarak kaçıyor. Pencereden dışarı bakıp da şişkonun birinin teyzemin çiçek bahçesinden gül kestiğini gördüğüm o sabaha kadar her şey aynıydı. Şunu bilmelisin ki herhangi bir çiçek değildi bunlar, mavi Nasair gülleri, fidanlarını büyükbabam getirmişti. Öfkeden gözüm döndü, kendimi avluya attım. Beni görünce sesi çıkmayan şişko biraz kendine gelince, fare gibi ciyakladı, kızına götürmek üzere birkaç gül koparmak istediğini söyleyip canını bağışlamam için

yalvardı. Tam onu bir tekmeyle dış kapının önüne savurmaya hazırlandığım sırada beynimde bir ışık yandı. Dadım Leni'nin – pasaklı bir ihtiyardı– bir zamanlar anlattığı bir masalı anımsadım. Duruma bakılırsa güzel kızlar kurbağaları prene dönüştürüyor ya da tersi oluyordu, yani benim durumumda... Yani bu söylen-tide belki ufak bir gerçeklik payı, bir şans olabilirdi... İki kulaç kadar havaya sıçradım, yabani asma duvardan kopup dağılacak kadar bağırıp kükredim: 'Ya kızın ya canın!' Aklıma daha iyi bir fikir gelmemişti. Tacir –adam gerçekten tacirdi– gözyaşlarına boğulup kızının henüz sekiz yaşında olduğunu söyledi. Ne o, gülüyor musun?"

"Hayır."

"Boktan yazgıma gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. Tacire acıdım, onu titrerken görmeye dayanamadım, eve davet ettim, önüne yemekler koydum, giderken de torbasına altın ve değerli taş doldurdum. Mahzende bunlardan yığınla olduğunu söylemem gerekiyor sana, hepsi babamın zamanından kalma, ne işe yarayacaklarını bilmediğim için bu jesti rahatça yapabilmiştim. Tacirin yüzü aydınlandı, ağzından sular aka aka bana teşekkür etti. Bu macerasıyla bir yerlerde övünmüş olmalı ki aradan iki ay geçmeden başka bir tacir çıkageldi. Yanında hatırı sayılır boyutlarda bir para çuvalı getirmişti. Bir de kızını. Onun da boyutlarının hatırı sayılırdı."

Nivellen bacaklarını masanın altından uzatıp gerinince koltuk çatırdadı, dağılacak gibi oldu.

"Üç aşağı beş yukarı derken tacirle anlaştık," diye devam etti. "Kızı bir yıllığına yanımda bırakmasını kararlaştırdık. Dolu

çuvalı katıra yüklemesine yardım etmek zorunda kalmıştım, yoksa tek başına yerinden oynatamazdı.”

“Kız peki?”

“Beni her gördüğünde bir süre kasılıp ağladı, onu sonunda yiyeceğime kesin gözüyle bakıyordu. Ama bir ay sonra aynı masada yemek yiyor, sohbet ediyor ve uzun yürüyüşlere çıkıyorduk. Ancak kız sevimli ve ummadığım kadar zeki olmasına karşın onunla konuşurken dilim dolaşıyordu. Biliyor musun Geralt, ben kızların karşısında her zaman çekingendim, benimle alay ederlerdi, hatta ahırda çalışan, bacaklarına tezek bulaşmış ve takımdaki çocukların onlarla canlarının istediği her şeyi yaptıkları besleme kızlar bile benimle kafa bulurlardı. Hele bu suratla artık ne olur, diye düşünüyordum. Yaşamının bir yılı karşılığında neden öylesine büyük bir ücret ödediğimi değil söylemeye, ima bile etmeye cesaret gösteremiyordum. Yıl yıldırım hızıyla geçti, tacir çıkageldi ve kızı alıp götürdü. Ben de kendimi umutsuzca eve kapattım ve kızlarıyla çıkagelen hiçbir konuğa kapımı açmadım. Gelgelelim bir yıl birisiyle aynı çatı altında yaşadıktan sonra, yanında konuşacak birini bulamamanın ne kadar ağır bir şey olduğunu kavradım.” Canavarın iç geçirme niyetiyle çıkardığı ses daha çok hıçkırık tutmasını andırıyordu.

“Bir sonrakinin adı Fenne’ydi,” diye bir süre sonra sözlerini sürdürdü. “Kız kısa boylu ve kıvraktı, çalıkuşu gibi şakıyordu. Günün birinde, benim bu kılığa bürünüşümün yine bir yıldönümüydü, ikimiz de bal şarabı içip sarhoş olduk ve... ooooo! Hemen sonrasında yataktan kalkıp aynaya koştum. İtiraf edeyim ki düş kırıklığına uğradım, yıkıldım. Suratım aynı surattı, olsa olsa biraz saf bir ifade almıştı. Masallarda halkın öğretisi gizlidir

derler! Bu öğretilerin bok kadar değeri yok Geralt! Eh, Fenne bana üzüntümü unutturmak için çok uğraştı. Nasıl komik bir kızdı, anlatamam. Düşünüp taşınıp ne akıl etmiş, biliyor musun? İkimiz bir olup davetsiz misafirleri korkuttuk. Gözünün önüne getir şimdi: Avluya biri girip çevresine bakınıyor, derken ben dört ayak üstünde bağırıp çağırarak üzerine atıyorum, Fenne de anadan doğma halde omuzlarıma oturmuş, dedemin av borusunu çalıyor!”

Nivellen sarsılarak gülüyor, beyaz kazmadişleri yanıp sö-nüyordu.

“Fenne,” diye devam etti, “bir yıl yanımda kaldıktan sonra büyük bir çeyiz parasıyla ailesinin yanına döndü. Dul bir meyhaneciyle evlenmeyi düşünüyordu.”

“Devam et Nivellen. Çok heyecanlı.”

“Öyle mi?” dedi canavar ve kulaklarının arkasını gürültüyle kaşıdı.

“İyi madem. Sonraki, Primula, yoksullaşmış bir şövalyenin kızıydı. Şövalye buraya sıska bir at, pas içinde bir kalkan ve inanamayacağın kadar borçlarla gelmişti. Nasıl iğrençti, anlatamam sana Geralt, hela kovaşına benziyor ve öyle de kokuyordu. Primula ise —buna kalıbımı basarım— o herif meydanlarda savaşırken annesinin karnına düşmüş olmalıydı çünkü çok güzeldi. O kız da benden korkmadı ama buna şaşırmadım çünkü babasıyla kıyaslandığımda basbayağı yüzüne bakılır biriydim. Zamanla kızın epeyce sıcakkanlı olduğunu gördüm. Benim de kendime güvenim geldi ve bütün marifetlerimi ortaya koydum. İki hafta geçmeden Primula’yla iyice kaynaşmıştık ve kız beni kulaklarımdan yakalayıp, ‘Ye beni, hayvan!’ ya da ‘Parçala beni canavar!’ diye veya

benzeri saçmalıklarla haykırmaya bayılıyordu. Mola verdiğimizde hemen aynaya koşuyordum –ve düşünsene Geralt– gitgide artan bir huzursuzluk içinde yansımama bakıyordum. Eski ve göze çarpmayan görüntüme duyduğum özlem gitgide azalıyordu. Biliyor musun Geralt, önceleri zayıf bir adamken şimdi harika biriydim. Eskiden hastalıklıydım, sürekli öksürürdüm, burnum akardı. Oysa şimdi her şeyim kusursuzdu. Dişler mi? Eskiden dişlerim ne berbattı inanamazsın! Peki ya şimdi? Sandalyenin ayağını ısırıp koparabilirim. Isırayım mı, ister misin?”

“Hayır, gerekmez.”

“Belki böylesi daha iyi. Küçük hanımlar yaratıcılığımı göstermemden çok hoşlandıkları için evde sağlam sandalye neredeyse kalmadı.” Nivellen’in esnemeye başlamasıyla birlikte dili boru gibi bükülüp uzadı.

“Konuşmaktan uykum geldi Geralt. Uzatmayayım; ardından iki kız daha geldi, Ilka ve Venimira. Her şey yine aynı sıraya göre gelişti, çok sıkıcıydı. Önce korku ve çekimserlik karışımı bir tavır, sonra –tabii ki yükte hafif pahada ağır armağanlarla desteklenen– bir zerre de olsa sevgi ve yakınlık, ardından, ‘Isır beni, ye beni,’ler, sonra babaların dönüşü, duygusal vedalaşma ve hazinenin gittikçe daha hissedilir bir şekilde erimesi. Bunun üzerine araya yalnız kalacağım daha uzun molalar koyma kararı aldım. Bakire bir kız tarafından öpülmenin görünümümü değiştireceğine artık çoktandır inanmıyorum. Durumumu kabullendim. Dahası, böylesinin daha iyi olduğuna, değişmemesi gerektiğine karar verdim.”

“Gerçekten mi Nivellen?”

“Öyle. Aklından da çıkarma sakın. Söylemiştim, bu halimle demir gibi sağlıklıyım. Bu, işin bir yanı. Öte yandan farklı oluşum kızlarda afrodizyak etkisi yaratıyor. Gülme! Şundan hiç kuşku yok ki örneğin Venimira gibi güzeller güzeli bir kıza normal bir insan olarak yaklaşabilmek için canım çıkardı. Şu portredeki gibi birine dönüp bakmazdı diye düşünüyorum. Üçüncü neden, güvende olmam. Babamın çok düşmanı vardı, bunların birkaçı hâlâ hayatta. Bizim takımın benim içler acısı yönetimim altında öbür dünyaya yolladıklarının akrabaları var. Mahzenler altınla dolu. Çevreye yaydığım korku olmasa birileri bunları almaya gelirdi. Hatta köylüler bile yabalarını alıp kapıma dayanırlardı.”

“Kendinden çok emin gibisin,” dedi Geralt boş kupayı elinde çevirerek. “Şu görüntüyle kimseyi kızdırmamış gibi konuşuyorsun. Ne bir baba ne bir kız ne bir akraba ya da kızlardan birinin nişanlısı sana düşman olmuş âdeti. Öyle mi Nivellen?”

“Uzatma Geralt,” dedi canavar kızarak. “Sen neden söz ediyorsun? Babalar sevinçlerinden ne yapacaklarını şaşırırlardı. Çok eli açıktım. Hele kızları! Buraya ne halde geldiklerini bir görseydin! Sırtlarında lime lime olmuş elbiseler vardı, çamaşır ve bulaşıktan çıkmayan elleri buruş buruştu, kazan taşımaktan yamulmuştu. Primula’nın babasından kayışla yediği dayaklardan sırtında ve kalçasında taşıdığı izler iki hafta boyunca geçmedi. Oysa benim yanımda prensesler gibi salındı, eline olsa olsa bir yelpaze aldı, mutfağın yerini bile öğrenmedi. Onları takılarla süsledim. Babamın zamanında annem için Assengrad’dan yağmaladığı sac teknenin içine kızlar için büyüyle kaynar sular doldurdum. Düşünsene, sac tekne! Naiplerin, hatta lordların bile sac tekneleri yoktur! Burası kızların gözünde masallardaki evdi

Geralt. Yatağa gelince... Lanet olsun, günümüzde bekâret, kaya ejderhalarından bile ender rastlanan bir durum. Ben kızlardan hiçbirini zorlamadım Geralt."

"Yine de birisi beni para karşılığı sana yolladı sandın. Bu kim olabilirdi?"

"Mahzenimde kalanlara gözünü dikmiş ama artık kızı olmayan herifin biri," dedi Nivellen sözcüklerin üstüne basarak. "İnsanların açgözlülüğü sınır tanımaz."

"Başka biri olamaz mı yani?"

"Başka biri olamaz."

İkisi de susup gözlerini titreşen mum ışığına diktiler.

"Nivellen," dedi Witcher ansızın. "Yalnız mısın şimdi?"

"Witcher," dedi canavar bir an duraksadıktan sonra, "bence seni şimdi küfürlere boğmalı ve yakandan tuttuğum gibi merdivenlerden aşağıya yuvarlamalıyım. Neden biliyor musun? Çünkü bana ahmakmışım gibi davranıyorsun. Kulaklarını dikip gizlice kapıyı gözetlediğini baştan beri görüyorum. Yalnız yaşamadığımı çok iyi biliyorsun. Doğru muyum?"

"Evet. Özür dilerim."

"Özrünü başına çal! Gördün mü onu?"

"Evet. Ormanda, kapının önünde. Yanlarında kızları olan tacirlerin son zamanlarda buradan elleri boş dönmelerinin sebebi bu mu?"

"Bunu da biliyordun demek? Evet, nedeni bu."

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır, soramazsın."

Yine sessizlik oldu.

“Eh, nasıl istersen,” dedi Witcher ve ayağa kalktı. “Konuk-severliğin için teşekkür ederim ev sahibi. Gitme zamanı geldi.”

“Doğru.” Nivellen de ayağa kalktı. “Geceleme için sana köşkte belli nedenlerden dolayı bir oda veremiyorum. Geceyi bu ormanlarda geçirmeni de hiç önermem. Buralar terk edildikten sonra geceleri tehlikeli bir yer oldu. Hava kararmadan önce yola çıkmış olmalısın.”

“Dediklerine uyacağım Nivellen. Yardıma ihtiyacı duymadığından emin misin?”

Canavar ona ters ters baktı. “Sen de bana yardım edebileceğinden eminsin, öyle mi? Beni bu durumdan kurtarmayı başarırdın, öyle mi?”

“Kastettiğim yardım bu değildi.”

“Sorumu yanıtlamadın. Ama yanıtladın aslında. Yani başaramazdın.”

Geralt canavarın gözlerinin içine baktı. “Vaktiyle şansınız yaver gitmemiş,” dedi. “Gelibol ve Nimnar Vadisi’ndeki onca kutsal mekân arasında seçe seçe aslan başlı örümcek Coram Agh Tera tapınağını seçmişsiniz. Coram Agh Tera rahibelerinden birinin ağzından çıkan bedduayı etkisiz kılmak için benim sahip olmadığım bilgi ve yeteneklere gereksinim vardır.”

“Bunlara kim sahip peki?”

“İlgileniyorsun demek? Böylesinin daha iyi olduğunu söylemiştin hani?”

“Böylesi evet. Ama belki sonradan değişecekse, hayır. korkarım ki...”

“Neden korkuyorsun?”

Canavar oda kapısının önünde durup arkasına döndü. “Sorularımı yanıtlamak yerine bana durmaksızın sorduğun sorulardan sıkıldım Witcher. Anlaşılan sana soruları başka türlü yöneltmek gerekiyor. Dinle, bir süredir can sıkıcı düşler görüyorum. Bunlara ‘canavarca’ desem yerinde olur. Korkmalı mıyım? Açık konuş lütfen.”

“Böyle bir düşten uyandığında ayakların kirlenmiş oluyor mu? Yatağında çam iğneleri buluyor musun?”

“Hayır.”

“Bir de...”

“Hayır. Açık konuş, lütfen.”

“Korkmakta haklısın.”

“Yapılabilecek bir şey var mı? Açık konuş, lütfen.”

“Hayır.”

“Sonunda! Hadi gidelim, sana eşlik edeceğim.”

Geralt avluda eyer heybesini düzeltirken Nivellen kırsağın burun deliklerini okşayıp boynunu sıvazladı. Roach başını mutlulukla eğdi.

“Hayvanlar beni sever,” dedi canavar gururla. “Ben de onları. Kedim önce kaçtı, sonra dönüp geldi. Mutsuz günlerimde yanımda olan tek canlıydı. Vereena da...”

Duraksadı, ağzını büzdü.

Geralt gülümsedi. “Kız da kedileri seviyor mu?”

“Kuşları.” Nivellen dişlerini gösterdi. “Kendimi ele verdim, lanet olsun. Aman boş ver. Bu seferki tacir kızı değil Geralt. Ayrıca eski masalların arasında ufak bir gerçeklik arama çabası da değil. Bu ciddi. Birbirimizi seviyoruz. Şimdi gülersen ağzına bir yumruk indirim.”

Geralt gülümsemedi.

“Senin Vereena,” dedi, “muhtemelen bir *rusalka*. Bunu biliyor muydun?”

“Sanırım öyle. İnce yapılı. Siyah saçlı. Çok az konuşuyor, üstelik bilmediğim bir dilde. İnsan yemekleri yemiyor. Ormana gidip günlerce ortadan kayboluyor, sonra dönüp geliyor. Bu tipik bir özellik midir?”

“Az çok.” Witcher karnındaki kemeri sıktı. “Tekrar insan olsaydın kız geri dönmezdi diye düşünüyorsun herhalde?”

“Bundan hiç kuşku yok. *Rusalka*’ların insanlardan ne çok korktuklarını bilirsin. Bir *rusalka*’yı yakından görebilen pek olmamıştır. Ama ben ve Vereena... Ah, lanet olsun. Hoşça kal Geralt.”

“Hoşça kal Nivellen.”

Witcher çizmesinin topuğunu kısırağın sağrısına batırıp dış kapıya doğru ilerledi. Canavar geniş adımlarla yanında yürüyordu.

“Geralt?”

“Dinliyorum.”

“Sandığın kadar ahmak değilim ben. Geçenlerde buraya uğrayan tacirlerin izini sürerek geldin buraya. Başlarına bir şey mi geldi?”

“Evet.”

“En son üç gün önce biri uğramıştı bana. Yanında kızı vardı, açıkçası güzel de sayılmazdı. Eve, bütün kapıları ve pencereleri kapatmasını, bana dair hiçbir yaşam belirtisi göstermemesini buyurdum. Köşkün avlusunda dolanıp durdular, sonra atlarına binip uzaklaştılar. Kız teyzemin ağacından bir gül koparıp elbisesine taktı. Onları başka yerlerde ara. Ama buraların berbat olduğunu

unutma. Söylemiştim, geceleri bu orman pek tekin değildir. İğrenç şeyler duyar ve görürüz.”

“Teşekkürler Nivellen. Seni unutmayacağım. Kim bilir belki birini bulur da...”

“Belki. Belki de olmaz. Bu benim sorunum, Geralt, benim yaşamım ve benim cezam. Buna katlanmayı öğrendim, ayrıca alıştım. Daha kötüye giderse ona da alışırım. Ama çok daha kötüye giderse, o zaman birilerini aramayı bırak, tek başına buraya gel ve işimi bitir. Witcher yöntemiyle. Hoşça kal Geralt.”

Nivellen dönüp hızlı adımlarla köşke doğru yürüdü. Bir kez bile arkasına bakmadı.

III

Bölge terk edilmiş gibiydi; her yer otlarla kaplıydı, kötücül ve düşmanca bir havası vardı. Geralt yolu uzatmak istemediği için hava kararmadan anayola çıkmadı, atıyla sık ormanlık ve fundalıkların arasına daldı. Geceyi büyükçe bir tepenin çorak zirvesinde geçirdi. Küçük bir ateş yakmış ve kılıcını dizlerinin üzerine koyup uzanmıştı; ateşe sık sık itboğan desteleri atıyordu. Gecenin tam ortasında vadinin derinliklerinden yayılan bir ateşin ışığını fark etti, kulakları tırmalayan bir ağlamayla birlikte kendini sürekli tekrarlayan bir melodi duydu. Bunlara eşlik eden başka bir ses, ancak işkence gören bir kadının çığlıklarına ait olabilirdi. Günün ilk ışıklarıyla birlikte Geralt sesin geldiği yöne doğru koştu ancak tek görebildiği çimleri basılıp ezilmiş bir çayırın ortasında kömürleşmiş kemikler ve hâlâ sıcak olan küllerdi. Devasa bir

meşe ağacının tepesinde bir şey oturuyor, ciyaklıyor ve tıslıyordu. Bu, bir *harpia* ya da sıradan bir vaşak olabilirdi. Witcher bunu anlamak için zaman harcamadı.

IV

Öğleye doğru, Roach’a pınarın başında su içirirken kısırak kişnemeğe başladı, geriye çekildi, sarı dişlerini gösterip gemi ısırmaya koyuldu. Geralt hayvanı hemen bir işaretle sakinleştirdi ve o an kırmızı, küçük mantarların otların arasından çıkan başlarının oluşturduğu düzgün bir daire fark etti.

“Bayağı heyecanlandın Roach,” dedi. “Bu, sıradan bir büyücü halkası. Bunca şamataya ne gerek var?”

Kısırak gürültüyle soludu ve başını Geralt’a doğru çevirdi. Witcher alnını ovaladı, kaşlarını çattı ve derin derin düşünmeye başladı. Sonra tek sıçrayışla eyere oturdu, atı döndürdü ve kendi izlerini sürerek hızla gerisin geriye doğru yol aldı.

“Hayvanlar beni sever,” diye mırıldandı. “Kusura bakma canım atım. Anlaşılan sen benden daha akıllısın.”

V

Kısırak kulaklarını dikti, burnundan soludu, nallarıyla yeri eşeledi; ilerlemek istemiyordu. Geralt onu bir *işaretle* yatıştırmadı, yere atladı, dizgini atın başının üzerine savurdu. Kertenkele derisinden yapılmış kınına sokulu eski kılıcını sırtında taşııyordu şimdi.

Onun yerini pırıl pırıl parlayan güzel silahı almıştı; kılıç başı haç biçimindeydi, koyu renk, dengeli sapının ucunda beyaz metalden bir topuzu vardı.

Bu kez kapı önünde açılmadı. Atına binip giderken bıraktığı gibi açık duruyordu.

Kulağına şarkı sesleri geldi ancak sözcükleri anlamıyordu, hatta şarkının hangi dilde söylendiğini bile çözememişti. Gerekli de değildi zaten çünkü usulca söylenip insanın içine işleyen, uyuşturup sersemleten bir dehşet dalgası olarak damarlardan akan bu şarkının özünü Witcher biliyor, hissediyor ve anlıyordu.

Şarkı ansızın kesildi ve Witcher onu gördü.

Kurumuş fiskiyein içindeki yunusun sırtına yaslanmış, beyazlıktan şeffafmış gibi duran incecik kollarını yosun kaplı taşa dolamıştı. Taranmamış, gür siyah saçlarının çevrelediği yüzündeki iri iri açılmış, gri gözlerini Witcher'a dikmişti.

Geralt yumuşak ve esnek adımlarla yaklaştı, duvarın dibinden yarım daire çizerek mavi gül ağacının yanından geçti. Yunusun sırtıyla âdeta bütünleşmiş olan canlı, küçük yüzünü Witcher'a doğru çevirerek onu izledi. Bu yüzde tarifsiz bir özlem ve öylesine bir güzellik vardı ki solgun, birbirine bastırılmış küçük dudaklardan tek bir ses çıkmadığı halde şarkı hâlâ duyulabiliyordu.

Witcher arada on adımlık mesafe bırakıp durdu. Siyah, sırlı kınından usulca çekip çıkardığı kılıç yanıp söndü ve başının üzerinde ışıldadı.

“Bu gümüş,” dedi. “Bu kılıç gümüşten.”

Solgun küçük yüz seğirmedi ve gri gözlerin ifadesi değişmedi.

“*Rusalka*'ya öylesine benziyorsun ki,” dedi Witcher istifini bozmadan, “herkesin kafasını karıştırabilirsin. Kaldı ki ender

rastlanan bir kuşsun, siyah saçlı. Ancak atlar asla yanılmaz. Senin gibileri içgüdüsel olarak tanırlar. Nesin sen? *mula* ya da *alp* mi? Sıradan bir vampir güneş ışığına çıkmazdı.”

Solgun dudakların kenarları seğirdi ve yukarıya doğru hafifçe büküldü.

“Nivellen dış görünüşüyle seni kendisine çekti, değil mi? Sözüünü ettiği düşlere sen yol açtın. Bunların nasıl düşler olduğunu tahmin edebiliyor ve ona acıyorum.”

Mahluk kıpırdamadı.

“Kuşları seviyorsun,” diye devam etti Witcher, “gelgelelim bu her iki cinsten insanların boğazlarını ısırmanı engellemiyor, değil mi? Gerçekten, sen ve Nivellen! Siz ikiniz, canavar ve vampir, orman köşkünün hâkimleri, hoş bir çift olurdunuz. Bir çırpıda bütün bölgeye hükmederdiniz. Her an kana susayan sen ve koruyucun, kiralık katil, senin gözü dönmüş maşan olan o. Ama onun önce gerçek bir canavara dönüşmesi gerekiyordu, canavar maskeli insan olsaydı işler yürümezdi.”

İri siyah gözler kısıldı.

“Ona ne oldu, siyah saçlı? Şarkı söylediğine göre kan içtin. Onun aklını ele geçiremeyince son yola başvurdun. Doğru muyum?”

Siyah kafa hafifçe, belli belirsiz sallandı ve ağız kenarları biraz daha yukarı doğru çıktı. Küçük yüzde korkunç bir ifade belirdi.

“Kendini bu köşkün sahibesi mi görüyorsun?”

Bu defa başını açıkça salladı.

“Sen bir *mula* mısın?”

Hayır anlamında hafifçe bir baş hareketi. Duyulan tıslama yalnızca o solgun, iğrenç dudaklardan gelmiş olabilirdi, oysa Witcher vampirin dudaklarını oynattığını fark edememişti.

“Bir *alp* mi?”

Hayır anlamında baş hareketi.

Witcher geriye çekilip, kılıcının sapına daha sıkı sarıldı.

“Yani sen...”

Ağız kenarları yukarıya doğru kaydı, dudaklar aralandı...

“Bir *bruxa*’sın!” diye bağırdı Witcher ve fiskiyeye doğru atladı.

Solgun dudakların ardında sivri, beyaz köpek dişleri parıldadı. Vampir havaya sıçradı, sırtını leopar gibi büktü ve bir çığlık attı.

Ses dalgası Witcher’a şahmerdan gibi çarptı, soluğunu kesti, kaburgalarını sıkıştırdı, kulaklarını ve beynini dikenler batıyormuşçasına derin bir acıyla sızlattı. Geriye doğru savrulan Witcher el bileklerini heliotrop işareti yapmak için son anda çaprazladı. Sihir, duvara çarpma hızını biraz kestiye de Witcher’ın gözleri karardı ve içinde kalan havayı bir iniltiyle ciğerlerinden attı.

Kurumuş taş fiskiyenin havuzunda, az önce beyaz elbiseli narin kızın yunusun sırtında oturduğu o noktaya parıldayan gövdesini yaymaya başlayan devasa siyah yarasa, dizi dizi beyaz sivri dişlerle dolu ince uzun ağzını ardına kadar açtı. Üzerlerine deri gerilmiş kanatlar açıldı, sessizce sağa sola doğru çırpıldı ve yaratık zemberekli yaydan fırlamış ok gibi Geralt’ın üzerine atıldı. Ağzında madenî kan tadı olan Geralt bağırarak bir sihir formülü söyledi, elini uzattı ve parmaklarını Quen *işaretiyle* ayırdı. Yarasa ansızın tıslayarak yan yattı, kıs kıs gülerek yükseldi ve olduğu noktadan dimdik aşağıya, Witcher’ın boynunun dibine

indi. Geralt sıçrayıp kendini yana attı, kılıcını boşlukta salladı. Yarasa tek kanadını kapattı, zarif ve ahenkli bir hareketle döndü, Geralt'ın çevresinde daireler çizdi, dişlerle dolu ağzını ayırıp yeniden saldırdı. Geralt bekledi ve iki eliyle kavradığı kılıcını yaratığa çevirdi. Son anda –yana değil, öne– sıçradı ve kılıcını öyle bir savurdu ki gök uğuldadı. Ancak isabet ettiremedi. Bunu hiç beklemediği için ritmini kaybetti ve kaçmakta bir salise geri kaldı. Canavarın pençelerinin bir yanağını yırttığını ve kadife karası nemli kanatlarının boynuna çarptığını hissetti. Kendini yana attı, ağırlığını sağ ayağına verdi ve kılıcını sert bir hareketle arkaya savurdu ancak kıvraklıkta sınır tanımayan canlıyı yine isabet ettiremedi.

Yarasa kanatlarını çırttı, yükseldi ve fiskiye doğru süzüldü. Kıvrık tırnaklarının fiskiye havuzunun taşına çarptığı anda, köpüklü salyalarla kaplı korkunç ağız âdeta silinmiş, değişmiş ve kaybolmuştu ancak bunun yerine belirmiş olan solgun dudakları dehşetli dişlerini gizleyememişti.

Bruxa keskin bir gürültüyle uludu, değiştirdiği sesinden tuhaf bir melodi yükseldi, *Witcher*'a kin dolu gözlerle dik dik baktıktan sonra yeniden çılgılığı bastı.

Ses dalgası *Witcher*'ın üzerine öylesine şiddetli çarptı ki *işareti* kırıp geçti. Geralt'ın gözlerinin önünde siyah ve kırmızı daireler belirdi, şakakları ve beyni zonkladı. Kulaklarına iğne gibi batan acıyla birlikte sesler, yakarışlar, inilti, flüt ve obua sesleri ve de rüzgârın uğultusunu duydu. Yüzünün derisi gerilip dondu. Dizlerinin üzerine çöktü, başını iki yana salladı.

Kara yarasa çıt bile çıkarmadan ona doğru süzüldü, sessizce ağzını açtı. Geralt yaşadığı şoktan uyuşmuş olsa da içgüdüsel

bir tepki vermekte gecikmedi. Havaya sıçradı, hareket hızını canavarın uçuş süratine çarçabuk uydurdu, üç adım ilerledi, yana atladı, dönerek yarım daire çizdi ve ani bir kararla kılıcını iki eliyle kavradığı gibi salladı. Kılıç neredeyse hiçbir engelle karşılaşmadı... Neredeyse. Geralt tiz bir çığlık duydu ancak bu kez gümüşe temastan kaynaklanan acı dolu bir çığlıktı bu.

Bruxa yunusun sırtında uluyarak kıvranmaya başladı. Beyaz elbisesinde sol göğsünün biraz üstünde meydana gelen serçe par-maktan uzun olmayan bir yırtığın altında kırmızı bir leke göze çarpıyordu. *Witcher* dişlerini gıcırdattı; canavarı ortadan ikiye ayırması gereken darbenin yarattığı sonuç yalnızca bir sıyrıktı.

“Bağır küçük vampir,” diye homurdandı Geralt, yanağındaki kanı silerken. “Hadi bakalım. Harca bütün gücünü. Sonra gelir o güzel küçük başını uçururum!”

Önce sen. Zayıf düşeceksin. Witcher. Ben seni öldüreceğim.

“Görürüz.”

“Vereena!”

Nivellen başını önüne eğip iki eliyle kapının çerçevesine tutunmuş, köşkün kapısından geçmeye çalışıyordu. Fıskiyeye doğru sallanarak yürürken pençelerini kuşkuyla oynatıp duruyordu. Ceketinin yakasında kan lekeleri vardı.

“Vereena!” diye kükredi yeniden.

Bruxa başını hızla ona doğru çevirdi. Geralt kılıcını kaldırdığı gibi vampirin üstüne doğru atladı, gelgelelim kan emici ondan çok daha hızlıydı. Kulakları tırmalayıcı bir çığlıkla birlikte gelen yeni ses dalgası *Witcher*’ı yere savurdu. Geralt sırtüstü düştü ve yolu kaplayan çakıl taşlarının üzerinde kaydı. *Bruxa* kıvrıldı, atlamak üzere bedenini gerdi. Ağzındaki dişler hançer

gibi parıldamaya başladı. Kollarını bir ayı gibi iki yana açmış olan Nivellen, vampiri kucaklamaya çalıştı ama o Nivellen'in yüzüne haykırdı ve Nivellen kulaçlarca geriye savrulup duvardaki ahşap iskeleye çarptı, iskele gürültüyle yıkılıp Nivellen'i tahta yığınının altına gömdü.

Geralt bu arada ayağa kalkmış, *bruxa*'nın dikkatini Nivellen'den çekmek için avluda daireler çizerek koşuyordu. Vampir, uçuşan elbisesiyle kelebek gibi hafif ve yere dokunmadan doğrudan Geralt'ın üzerine atladı. Artık ulumuyor, dış görüntüsünü değiştirmeye çalışmıyordu. Witcher onun yorgun düştüğünü biliyordu. Ancak bildiği başka bir şey daha vardı: *Bruxa* yorgunken bile öldürücü özelliğini korurdu. Geralt'ın arkasında kalan Nivellen tahtaların altında patırtı koparıp böğürüyordu.

Geralt sola doğru atladı, dikkat dağıtmak için kılıcını bir an havada çevirerek kendini korumaya aldı. *Bruxa* yine üzerine çullandı; beyaz ve karaydı, saçları uçuşuyordu, korkunçtu. Geralt onu küçümsemişti, *bruxa* uçarken bile çığlık atıyordu. Witcher *işaret* yapmaya zaman bulamadı, arkaya doğru savruldu, sırtını duvara çarptı, omurgasında duyduğu sancı parmak uçlarına kadar yürüdü, omuzlarını uyuşturdu. Bacakları büküldü ve dizlerinin üzerine düştü. *Bruxa* ahenkli bir ulumayla üzerine atladı.

"Vereena!" diye böğürdü Nivellen.

Bruxa arkasına döndü. Nivellen o anda hızını aldı ve üç metrelik bir kazığın kırılmış, sivri ucunu *bruxa*'nın iki memesinin ortasına var gücüyle sapladı. *Bruxa* bağırmadı. Yalnızca inledi. Witcher bu iniltiyi duyunca sarsıldı.

Şimdi karşılıklı duruyorlardı: Nivellen ayaklarını yana açmış, ucunu koltuğunun altına kısırdığı kazığı iki eliyle kavramıştı.

Bruxa kazığının diğer ucuna şişlenmiş bir kelebek gibi asılıydı ve o da kazığa iki eliyle sarılmıştı.

Vampir kan dondurucu bir şekilde inledi ve ansızın kazığa yüklendi. Geralt, *bruxa*'nın omuzlarının ortasındaki noktada beyaz elbisesinde kırmızı bir lekenin çiçek gibi açtığı gördü; kan buradan bütün iğrençliği ve ürkütücülüğüyle oluk oluk fışkırırken kazığının kırık ucu görünüyordu. Nivellen kükredi, bir adım geriledi, sonra bir adım daha, ardından kazığı elinden bırakmadan hızla geriye gitmeye başladı. Böylelikle kazığa çaktığı *bruxa*'yı peşi sıra sürüklüyordu. Bir adım daha attıktan sonra sırtı köşkün duvarına dayandı. Koltuğunun altına sıkıştırdığı kazığının ucu çatırdayarak duvara çarptı.

Bruxa narin ellerini uzatmış, usulca ve özenle kazık üzerine uzanmıştı. Omuzlarını olabildiğince öne eğmiş, sıkıca kavradığı kazığının üzerinde bedenini ittiriyordu. Kana bulanmış tahtanın bir metresi sırtının arkasında görünmeye başlamıştı bile. Vampir gözlerini iri iri açmış başını geriye atmıştı. İniltisi düzenli aralıklarla sıklaştı, derken hırıltıya dönüştü.

Geralt ayağa kalktı ancak gördüğü manzaranın etkisinden harekete geçecek gücü kendinde bulamıyordu henüz. Algıladığı sözcükler, rutubetli bir dehlizin kubbesi altında yükselirmişçesine beyninin içinde gürlüyordu.

Bana aitsin. Ya da hiç kimseye. Seni seviyorum. Seviyorum.

Kanın içinde boğulmuş, bir sonraki korkunç ama yarım kalan iniltiydi bu. *Bruxa* öne doğru kayıyor, elini ileriye doğru uzatarak bedenini kazığının üstünde kaydırmayı sürdürüyordu. Nivellen çaresizlik içinde böğürüyor ve kazığı elinden bırakmadan vampiri itip kendinden olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ama boşunaydı. *Bruxa* ilerledikçe ilerledi ve Nivellen'i başından yakaladı. Nivellen daha şiddetli böğürüp kılı kufasını sağı sola savurdu. *Bruxa* kendini kazığın üzerinde öne itip başını Nivellen'in boynuna denk gelecek şekilde yan yatırdı. Bembeyaz dişleri ışı ışı ışı yanıyor du şimdi.

Geralt sıçradı. Çelik bir yay gibi yaylandı. Attığı her adım doğasında vardı, çalışılmıştı, kaçınılmazdı, içinden geliyordu ve ölümcüldü. Üç hızlı adım. Sonuncusu, tıpkı daha önce attığı yüzlercesi gibi kararlı bir duruşla sol ayağı üzerinde noktalandı. Bedenini çevirip ağır bir darbeye hazırlandı. *Bruxa*'nın gözlerini gördü. Artık dönölmez bir yoldaydı. Sesi duydu. Dönölmez yol. Sesin yinelediği sözcüğü bastırmak için bağırdı. Dönölmez yoldaydı. Ve kesti.

Witcher, tıpkı daha önce savurduğu yüzlercesi gibi hedefine emin darbelerle vuruyor, silahını ortasına kadar saplıyordu. Derken ahenkli hareketlerle dördüncü adımını attı ve yarım bir dönüş yaptı. Yarım dönüşün sonunda yeniden ortaya çıkan kılıç, Witcher'ın hareketlerine parıldayarak eşlik ederken kırmızı damlalardan oluşan bir yelpazeyi peşi sıra sürükledi. Kapkara saçlardan oluşan bir dalga yayıldı, havada süzöl dü, süzöl dü, süzöl dü...

Kafa çakıl taşlarının üzerine düştü.

Canavarların sayısı gitgide azalıyor mu?

Ya ben? Ben neyim?

Orada çığır an kim? Kuşlar mı?

Tunikli, mavi elbiseli kadın mı?

Nazair gülü mü?

Ortalık nasıl da sessiz!

Nasıl da ıssız. Nasıl bir ıssızlık bul

İçimde.

Nivellen köşkü çevreleyen duvarın dibinde ısırgan otlarının arasında yatıyordu; kollarını başına dolayıp iki büküm olmuştu, nöbetler geçiriyor, zangır zangır titriyordu.

“Kalk ayağa,” dedi Witcher.

Duvarın dibinde yatan genç, yakışıklı, güçlü kuvvetli, soluk benizli genç adam başını kaldırıp çevresine bakındı. Bakışları tedirgindi. Gözlerini ovaladı. Ellerine baktı. Yüzünü eliyle yokladı. Sesini yükseltmeden çığlık attı, parmağını ağzına sokup dişlerinin üzerinde dolaştırdı, dolaştırdı... Yine elini yüzüne vurdu, yanaklarındaki kanlı, şişmiş dört darp izine dokununca bir çığlık daha attı. Önce hıçkırdı, sonra gülmeye başladı.

“Geralt! Neden? Neden ki? Geralt!”

“Kalk ayağa Nivellen. Kalk ve yürü. Eyer heybemde ilaçlar var, bunlara ikimizin de ihtiyacı olacak şimdi.”

“Ben artık... değil miyim? Artık değil miyim? Geralt? Neden?”

Witcher ayağa kalkmasına yardım etti. Üzerleri ıslak kırmızı kumaşla örtülü memelerin arasından geçen kazığa sımsıkı sarılmış incecik, şeffafmış gibi görünecek kadar bembeyaz narin ellere bakmamaya çalıştı. Nivellen bir kez daha inledi.

“Vereena...”

“Bakma oraya. Gel hadi, gidelim.”

Avluyu yürüyüp biri diğerine yaslanmış mavi gül ağaçlarının önünden geçtiler. Nivellen bir elini sürekli yüzünde gezdiriyordu.

“İnanamıyorum Geralt. Bunca yıldan sonra? Bu nasıl olabildi?”

“Her masalda ufak bir gerçeklik payı vardır,” dedi Wit-
her usulca. “Aşk ve kan. İkisi de çok kudretli. Müneccimler ve
âlimler yıllardır buna kafa patlatıyorlar. Hiçbir şeyi çözemediler,
sadece...”

“Sadece ne, Geralt?”

“Sadece, gerçek aşk olması gerektiğini biliyorlar.”

Mantığın Sesi

3

“**B**en Falwick, Moën Kontu. Bu da Dorndal Şövalyesi Tailles.”

Gerald gözlerini şövalyeye dikip üstünkörü hafifçe eğildi. İkisi de silahlıydı ve koyu kırmızı pelerinlerinin sol omuzlarında beyaz gül işareti taşıyordu. Witcher biraz şaşırmıştı çünkü çevrede bu tarikatın bir kumandanlığı yoktu.

Rahat görünen ve çekincesizce gülümseyen Nenneke, Gerald’ın şaşkınlığını fark etmişti.

“Damarlarında asil kan taşıyan bu beyler,” dedi Nenneke gönülsüzce ve tahtı andıran koltuğunda bedenini dikleştirdi, “bu geniş arazilerin lütufkâr hükümdarı Dük Hereward’ın hizmetindeler.”

“Prens,” diye üstüne basarak düzeltti yaşça genç olan Tailles ve düşmanca bakan mavi gözlerini rahibeye dikti. “Prens Hereward.”

“Unvan inceliklerine ve detaylara takılmayalım.” Nenneke’nin yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Benim zamanımda damarlarında kraliyet ailesinin kanı akan prens anılırdı yalnızca ancak anlaşılan günümüzde bunun pek önemi kalmamış. Biz yine Beyaz Gül Şövalyeleri’yle tanışmamıza ve benim mütevazı tapınağıma yaptığınız ziyaretin nedenine dönelim. Çünkü şunu bilmen gerekiyor Geralt: Tarikat kurulu, şu sıralar tarikat için Hereward’dan bir arazi almaya çalışıyor. Bu yüzden çok sayıda Gül Şövalyesi Prens’in hizmetine girdi. Birçoğu da tıpkı burada bulunan Tailles gibi ant içerek kendisine çok yakışan kırmızı pelerini teslim aldılar.”

“Şeref duydum.” Witcher yeniden eğildi ancak bu da ilk seferki gibi üstünkörüydü.

“Sanmıyorum,” dedi rahibe soğuk bir sesle. “Onlar seni şereflelendirmek üzere gelmediler buraya. Tam tersi. Senin buradan derhal kaybolmanı istedikleri için geldiler. Kısacası seni defetmeye geldiler. Sence bu şerefli bir hareket mi? Bence hakarettir.”

“Soylu şövalyeler boşuna uğraşmışlar.” Geralt omuzlarını silkti. “Buraya yerleşmek gibi bir niyetim yok. Bir ihtar daha almadan ve başka küstahlıklar duymadan buradan çekip gideceğim. Hem de yakında.”

“Derhal,” diye homurdandı Tailles. “Hemen. Prens’in emri...”

“Bu tapınakta emirleri ben veririm,” diye Tailles’in sözünü kesti Nenneke. Sesi soğuk ve buyurgandı. “Emirlerimin Hereward’ın politikasına pek ters düşmemesine genelde özen gösteririm. Tabii bu politikanın akla yatkın ve anlaşılır olması koşuluyla. Mevcut durumda gerçekdışı görünüyor, demek ki hak ettiği kadar ciddiye alacağım. Rivyalı Geralt benim konuğumdur, beyler. Tapınağımda

bulunmasından memnunluk duyuyorum. Bu yüzden Rivyalı Geraltı canı istediği kadar tapınağımda kalacaktır.”

“Prens’e karşı koymaya cüret mi ediyorsun kadın?” diye bağırdı Tailles ve omzundaki pelerini geri atmasıyla birlikte piriş kaplama, oluklu plaka zırh bütün çarpıcılığıyla ortaya çıktı. “Hükümdarın yetkisinden kuşkuluyor musun yoksa?”

“Ağır ol,” dedi Nenneke ve gözlerini kıstı. “Alçalt sesini. Kiminle ne konuştuğuna dikkat et.”

“Kiminle konuştuğumu biliyorum!” Şövalye bir ayağını öne attı. Ondandır yaşça büyük olan Falwick onu bileğinden şiddetle yakalayıp, öyle bir sıktı ki çelik eldiven çatırdadı. Tailles elini öfkeyle çekip kurtardı. “Çünkü ben bu arazilerin sahibi Prens’in arzusunu dile getiren sözler söylüyorum! Şunu bil ki kadın, on iki askerle geldik, dışarıda bekliyorlar.”

Nenneke elini kemerinin içindeki keseye atıp küçük bir porselen kutu çıkardı. “Gerçekten çok merak ediyorum,” dedi sakın bir sesle, “bu kutuyu ayaklarının önüne atıp kırsam acaba neler olur Tailles? Belki ciğerlerin patlar. Belki birden bir postun olur? Belki ikisi de, kim bilir? Neler olacağını bilse bilse lütufkâr Melitele bilir.”

“Sihirle mihirle beni tehdit etme cüretini gösterme rahibe! Bizim askerlerimiz...”

“Sizin askerleriniz Melitele’nin bir rahibesine dokunursa kentin içinden geçen yol boyunca uzanan akasyalara asılırlar, üstelik güneş ufka henüz değmeden olur bu. Onlar bunu çok iyi biliyorlar. Üstelik sen de biliyorsun Tailles; o halde hödük gibi davranmayı bırak. Seni ben doğurttum, uykucu sümükli

seni, annene yazık ama yazgını zorlamaya kalkma. Sana görgü kuralları öğretmek zorunda bırakma beni!”

“İyi tamam, tamam,” diye araya girdi Witcher. Olup bitene biraz üzölmüştü. “Benim yüzümden büyük bir sorun yaşanıyor gibi ve bence buna hiç gerek yok. Kont Falwick, kendini gençliğin taşkınlığına kaptırmış yoldaşınızdan daha soğukkanlı göründünüz gözüme. Dinleyin, Kont Falwick: Bölgeyi yakında, birkaç gün içinde terk edeceğime sizi temin ederim. Ayrıca şunu da temin ederim ki burada çalışmayı, buradan iş ve sipariş almayı ne düşündüm ne de düşünüyorum. Burada Witcher olarak değil, kişisel sebeplerle bulunuyorum.”

Kont Falwick’in gözlerinin içine bakmasıyla birlikte Geralt yanıldığını anlamıştı. Beyaz Gül Şövalyesi’nin bakışlarında sarsılmaz, derin ve açık kin vardı. Witcher bunu fark eder etmez, onu buradan süren ve peşine düşen kişinin Dük Hereward değil, Falwick ve onun gibiler olduğundan kuşkusu kalmamıştı.

Şövalye, Nenneke’ye döndü, önünde saygıyla eğildi ve konuşmaya başladı. Sözleri sakın ve edepliydi. Ağzından çıkanlar anlaşılıyordu. Ancak Geralt, Falwick’in gözlerinin içine baka baka yalan söylediğini biliyordu.

“Saygıdeğer Nenneke, başışlamanızı rica ediyorum. Gelgelelim derebeyim Prens Hereward, Rivyalı Witcher Geralt’ın arazilerinde bulunmasını istemiyor ve buna asla göz yummayacaktır. Rivyalı Geralt’ın bir canavarın peşine düşmesi ya da kendini sivil şahıs olarak görmesi sonucu değıştirmeyecektir. Rivyalı Geralt’ın asla bir sivil şahsiyet olmadığını prens biliyor. Witcher, mıknaatısın demir tozunu çekmesi gibi belaları üzerine çekiyor. Sihirbazlar çok öfkeli arzuhaller yazıyorlar, hatta *druoid*’lerin tehditlerine göre...”

“Buradaki sihirbazların ve *druid*’lerin taşkınlığından Rivyalı Geralt’ın sorumlu tutulması için ortada bir neden göremiyorum,” diye rahibe sözünü kesti. “Hereward ne zamandan beri birilerinin görüşlerine kulak asmaya başladı ki?”

“Tartışma bitmiştir.” Falwick başını kaldırdı. “Acaba kendimi yeterince açık ifade edemiyor muyum, muhterem Nenneke? Bir kez daha açıkça söylüyorum, daha açık olamaz: Gerek Prens Hereward, gerekse tarikat kurulu, Blaviken kasabı diye tanımlanan Rivyalı Geralt’ı Ellander’de bir gün bile görmek istemiyorlar.”

“Burası Ellander değil!” Rahibe oturduğu yerde hızla doğruldu. “Burası Melitele’nin tapmağı! Ben, Melitele’nin başrahibesi Nenneke, sizleri tapınak topraklarında bir saniye bile görmek istemiyorum!”

“Bay Falwick,” dedi Witcher alçak sesle. “Mantığın sesini dinleyin. Ben sıkıntı yaratmak peşinde değilim, sanırım siz de değilsinizdir. Bölgeyi en geç üç gün içinde terk edeceğim. Hayır Nenneke, sus lütfen. Zaten gitme vaktim geldi. Üç gün, sayın Kont. Fazlası için ricacı değilim.”

“Ricacı olmaman çok doğru,” dedi Rahibe, Falwick’in yanıt vermesine fırsat bırakmadan. “Duydunuz mu çocuklar? Witcher üç gün daha burada çünkü canı öyle istiyor. Ben de Melitele’nin rahibesi sıfatıyla bu konuk hakkını ona tanıyacağım çünkü benim canım da öyle istiyor. Bunu Hereward’a iletin. Hayır, Hereward’a değil. Değerli eşi Ermellia’ya iletin ve ona deyin ki eğer ecza-nemden düzenli olarak aşk iksirleri yollamayı sürdürmemi istiyorsa dükünü yatıştırın. Onun gitgide bunadığına işaret eden kaprislerini ve büyüklük hastalığını dizginlesin.”

“Yeter!” diye bağırdı Tailles gitgide tizleşen bir sesle. “Şarlatanın tekinin derebeyimin ve eşinin onurlarına leke sürmesini durup dinlemeye hiç niyetim yok! Böyle bir hakarete göz yumamam! Burada bundan böyle Beyaz Gül Tarikatı hüküm sürecek, sizin karanlık kibir yuvalarınızın sonu geldi artık! Ve ben, Beyaz Gül Şövalyesi olarak...”

“Bana bak sümüklü,” diye onun sözünü kesti Geralt. Yüzünde hain bir gülümseme belirmişti. “O arsız diline hâkim ol! Saygı görmeyi hak eden bir kadınla konuşuyorsun. Hele ki bir Beyaz Gül Şövalyesi tarafından saygıyı kat kat hak ediyor! Beyaz Gül Şövalyesi olabilmek için tarikat kurulunun kasasına yalnızca bin Novigrad kronu ödemek son zamanlarda yeterli, bunu biliyorum. Bu yüzden de tarikat tefeci ve avcı veletlerinden geçilmiyor. Ama az da olsa edebinizi koruduğunuzu sanıyorum. Yanılıyor muyum yoksa?”

Benzi küle dönen Tailles elini beline attı.

“Kont Falwick,” dedi Geralt hâlâ gülümseyerek. “Eğer kılıcını çekerse onu elinden alırım ve kılıcın düz tarafıyla kılıcını tokatlarım. Sonra da kafasını kapıya geçiririm.”

Tailles elleri titreyerek kemerinin arkasından demirden bir eldiven çıkarıp Witcher’ın ayaklarının dibine attı. “Tarikata hakaretlerini senin kanınla yıkayıp temizleyeceğim, lanetli uğursuz! Erkek erkeğe! Hadi, çık avluya!”

“Sen ne yaptığının bilincinde misin ufaklık?” dedi Nenneke istifini bozmadan. “Kaldır bakayım onu yerden, buraya çerçöp atamazsın, burası bir tapınak. Falwick, şu sersemi al götür buradan, yoksa işin sonu kötü bitecek. Hereward’a ne iletmeni istediğimi biliyorsun. Ayrıca ona şahsen bir mektup yazacağım,

ulak olarak bana güven vermediniz. Kaybolun. Umarım çıkışı kendiniz bulursunuz?”

Öfkeden köpüren Tailles'i sımsıkı kavramış olan Falwick eğildi ve zırhları şakırdadı. Sonra Witcher'ın gözlerinin içine baktı. Witcher gülümsemedi. Falwick kırmızı pelerinini omzuna attı. “Bu size son ziyaretimiz değildi, saygıdeğer Nenneke,” dedi. “Tekrar geleceğiz.”

“Umarım gelmezsiniz,” dedi Nenneke soğuk bir sesle. “Ben de sizleri görmekten hiç memnun olmadım.”

Ehvenişer

I

Her zaman olduğu gibi önce kedilerin ve çocukların dikkatini çekmişti. Güneşin ısıttığı odun yığının üzerinde uyuyan tekir kedi yuvarlak başını kaldırdı, kulaklarını dikti, tısladı ve ısırgan otlarının arasına atladı. Balıkçı Trigla'nın oğlu üç yaşındaki Dragomir, gömleğini daha da kirletmek için kulübenin önündeki basamakta var gücüyle uğraşırken ağlamaya başlayıp yaşlı gözlerini atıyla önünden geçen adama dikti.

Witcher atını ağır ağır sürüyor, yolu kapatan saman arabasını geçmeye çalışmıyordu. Arkasından isteksiz adımlarla gelen eşek, sırtındaki yükün ağırlığıyla boynunu iyice öne uzatmıştı; eyer kaşına tutturulmuş ip gerildikçe geriliyordu. Hayvan, sırtında semer dışında bir örtüye sarılı uzunca bir şey daha taşıyordu. Eşeğin ağarmış tüylerle örtülü sırtı kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı.

Araba sonunda yan yollardan birine sapıp ambara ve deniz, katran ve davar sidiği kokan iskeleye doğru yol aldı. Geralt atını

hızlandırdı. Örtünün altından görünen ve eşeğin adımlarıyla sallanan iri kemikli, tırnaklarını uzatmış pençeye gözlerini dikmiş olan sebzeçi kadının boğuk çılgılığını Witcher duymazdan geldi.

Peşi sıra gelen ve dalga dalga yayılarak çoğalan kalabalığa da dönüp bakmadı.

Muhtarın evinin önünde her zaman olduğu gibi çok sayıda araba vardı. Geralt eyerden atladı, sırtındaki kılıcını düzeltilti, dizginleri ahşap korkuluğun üstüne attı. Onu izleyen kalabalık eşeğin çevresinde yarım daire oluşturmuştu.

Muhtarın bağırışları dışarıdan bile duyulabiliyordu.

“Hayır dedim! İzin vermiyorum, o kadar! Sen laf anlamaz mısın hergele?”

Geralt içeri girdi. Kısa boylu, koca göbekli, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş muhtarın karşısında bir köylü duruyordu, çırpınan kazı boynundan kısıkıvrak yakalamıştı.

“Ben seni şimdi... Aman Tanrım! Geralt, sen misin? Gözlerime inanamıyorum!” Sonra yeniden köylüye dönüp, “Al götür hadi, herif! Sağır mı oldun?”

“Dediler ki,” diye kekeledi köylü yan gözle kaza bakarak, “beye bir şeyler vermelisin dediler, yoksa...”

“Kim dedi bunu?” diye kükredi muhtar. “Kim? Rüşvet aldığımı mı söylemek istiyorsun? İzin vermiyorum diyorum! Defol diyorum! Merhaba Geralt.”

“Merhaba, Caldemeyn.”

Muhtar, Witcher’la tokalaştı, öteki elini de omzuna vurdu. “Buralarda görünmeyeli iki yıl olmuştur Geralt. Değil mi? Hiçbir yerde uzun süre kalmaya dayanamıyorsun. Nereden geliyorsun? Neyse, boş ver, ne önemi var ki? Hey, biri bize bira getirsin! Otur

Geralt. Bizim buralar karmakarışık çünkü yarın panayır başlıyor. Ne var ne yok, anlat bakalım!”

“Sonra anlatırım. Önce dışarı çıkalım.”

Dışarıdaki kalabalık iki katına çıkmış ama eşeğin çevresindeki boş alan aynen korunmuştu. Geralt örtüyü açtı. Kalabalıktan toplu bir çığlık yükseldi ve herkes geriye çekildi. Caldemeyn şaşkınlıkla açtığı ağzını kapatamıyordu.

“Tanrı aşkına Geralt! Ne bu?”

“Bir *kikimora*. Ödülü hak ediyorum, herhalde, sayın muhtar?”

Caldemeyn yerinde duramayıp sürekli ayak değiştiriyor, örümceğe benzeyen, ince bir deriyle kaplı sıska siluetten, göz bebekleri dikey olan bulanık gözlerden, kan içindeki ağzı dolduran iğne gibi sivri dişlerden gözünü alamıyordu.

“Nerede... Nereden...”

“Kasabanın altı kilometre kadar dışındaki bendin üstündeydi. Bataklıkların arasında. Caldemeyn, orada insanlar ölmüş olmalı. Çocuklar.”

“Evet, anlattıkların yaşananlara uyuyor. Ancak hiç kimse... Kimin aklına gelirdi ki... Hey, millet, hadi evlerinize, işlerinizin başına! Görecek bir şey yok burada! Ört üzerini Geralt. Sinekler üşüşüyor.”

Muhtar eve girer girmez bir kupa dolusu birayı hiç konuşmadan bir dikişte içti. Derin derin iç geçirip burnunu çekti.

“Ödül falan yok,” dedi somurtarak. “Böyle bir yaratığın bataklığın içinde yaşayabileceği kimsenin aklına gelmemiştii. Haklısın, ortadan kaybolanlar oldu ancak... bendin üstüne çıkıp dolaşanımız pek olmadı. Senin yolun oraya nasıl düştü? Atını neden anayoldan sürmedin?”

“Anayollarda bana iş çıkmaz Caldemeyn.”

“Ha, evet.” Muhtar geçirmemek için yanaklarını şişirdi. “Sakin yerlerdir buralar. Kadınların sağdıkları sütlere *imp*’lerin işediğine bile ender rastlarız. Ama gel gör ki dibimize bir *kikimora* yerleşmiş. Anlaşılan sana teşekkür etmem gerekecek. Çünkü sana ödeme yapmayacağım. Böyle bir ödül öngörülmemiş.”

“Yazık. Kış atlatabilmem için birkaç kuruş işime yarardı.” Witcher kupadan bir yudum bira aldı, dudaklarına bulaşan köpüğü sildi. “Niyetim Yspaden’e gitmek ancak yollar kardan kapanmadan başarabilir miyim, bilmiyorum. Lutonski’ye giden yoldaki kasabalardan birinde kalırım muhtemelen.”

“Blaviken’de uzunca bir süre kalıp keyfine bakmak ister misin?”

“Hayır, keyfine bakmaya zamanım yok. Kış geliyor.”

“Nerede kalacaksın? Bana gel istersen? Çatının altında boş bir oda var. Hancı denen serserilerin seni sorguya çekmesine neden katlanasın ki? Sohbet ederiz, dünyada neler olup bittiğini anlattırısın.”

“Memnun olurum. Ama senin Libussa nasıl karşılar bunu? Son gelişimde benden pek hoşlanmamıştı.”

“Benim evimde karılara söz düşmez. Ama laf aramızda geçen sefer akşam yemeğinde yaptığını Libussa’nın yanında bir daha yapma.”

“Fareye çatal atmamı mı kastediyorsun?”

“Hayır. Karanlık olmasına rağmen fareyi vurmanı kastediyorum.”

“Ben komik olduğumu düşünmüştüm.”

“Öyleydi tabii. Ama Libussa varken yapma bunu. Hem baksana, şu... dur neydi adı... kiki...”

“*Kikimora.*”

“O sana lazım mı?”

“Ne yapayım ki onunla? Karşılığında ödül yoksa, atıver lağım kuyusuna gitsin.”

“Fena fikir değil. Hey, Karelka, Borg, Nasstein! Biriniz orada mı?”

Bir kasaba muhafızı omzunda taşıdığı teberle kapı kasasını çizerek içeri girdi.

“Nasstein,” dedi Caldemeyn. “Yanına bir kişi daha al ve kapının önünde duran eşeği sırtındaki örtüye sarılı iğrenç şeyle birlikte domuz ahırının arkasına götürün ve o nesneyi lağım çukuruna atın. Anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz. Ancak... efendim...”

“Ne var?”

“İğrenç şeyi oraya atmadan önce, izin verirsiniz acaba?..”

“Ne?”

“Üstat Irion’a gösterebilir miyiz? Belki onun işine yarayabilir.”

Caldemeyn elini alnına vurdu. “Fena fikir değil Nasstein. Baksana Geralt, şu leş karşılığında kasaba sihirbazımızdan sana bir şeyler düşer belki. Kimi balıkçılar ona ilginç balıklar, ahtapotlar, deniz solucanları ya da camgöz köpekbalıkları getirerek yollarını buldular. Gel hadi, kuleye gidelim.”

“Bir sihirbaz mı edindiniz? Sürekli mi, yoksa geçici mi?”

“Sürekli. Üstat Irion. Bir yıldır Blaviken’de yaşıyor. Güçlü bir sihirbaz, bunu ilk bakışta anlıyorsun.”

“Güçlü bir sihirbazın *kikimora* karşılığında ödeme yapacağını sanmam.” Geralt yüzünü buruşturdu. “Bildiğim kadarıyla *kikimora* iksir yapımında işe yaramaz. Sizin Irion olsa olsa benimle alay edecektir. Biz Witcherlar sihirbazlarla hiç anlaşılamayız.”

“Üstat Irion’un biriyle alay ettiğini hiç duymadım. Ama ödeme yapacağına söz veremem, yine de denenebilir. Bu *kikimora*’lardan bataklıkta ya daha çok varsa? Ne olacak o zaman? Sihirbaz şu şeye bir baksın, bakarsın bataklıklara bir sihir falan yapar?”

Witcher bir süre düşündü. “Hakkın var Caldemeyn. İyi madem, Üstat Irion’la görüşme riskini göze alalım o halde. Gidelim mi?”

“Gidelim. Nasstein, şu çocukları kovala ve şu uzun kulaklıyı tut yularından getir. Kasketim nerede?”

II

Dövülerek düzleştirilmiş granit bloklarından inşa edilip tepesi mazgalla çevrilmiş olan kule, göz kamaştırıcı bir görünümdeydi. Evlerin dağılmış çatı kiremitlerine ve kulübelerin çatlamış ahşap padavralarına tepeden bakıyordu.

“Görüyorum ki kuleyi elden geçirmiş,” dedi Geralt. “Bunu sihir formülleriyle mi yaptı, yoksa sizi burada çalıştırdı mı?”

“Çoğunu sihirle halletti.”

“Şu sizin Irion nasıl biridir?”

“Düzgündür. Halka yardım eder. Ama insanlardan kaçır ve huysuzdur. Kuleden neredeyse hiç çıkmaz.”

Açık renk ahşaptan kakma bir gülle bezeli kapıda patlak gözlü, yassı balık kafası şeklinde kocaman bir tokmak asılıydı; balık

dişlerle dolu ağzında pirinçten bir halka tutuyordu. Mekanizmanın nasıl çalıştığını belli ki iyi bilen Caldemeyn kapıya yaklaştı, hafifçe öksürdü ve ezberlemiş gibi konuştu: “Muhtar Caldemeyn selamlarını sunar ve bir meseleyle ilgili Üstat Irion’la görüşmek ister. Onunla birlikte Rivyalı Witcher Geralt da selamlarını sunar ve o da aynı meseleyle ilgili buradadır.”

Uzun süre hiçbir şey olmadı. Derken balık dişli çenesini kıpırdatıp ağzından küçük buhar bulutları çıkardı. “Üstat Irion konuk kabul etmiyor. Geldiğiniz gibi gidin ey iyi insanlar.”

Caldemeyn huzursuzca ayak değiştirip Geralt’a baktı. Witcher omuz silkti. Nasstein dalgın ve ciddi bir ifadeyle burnunu karıştırdı.

“Üstat Irion konuk kabul etmiyor,” diye yeniledi kapı tokmağı madenî bir sesle. “Geldiğiniz gibi gidin ey...”

“Ben iyi bir insan değilim,” diye onun sözünü yüksek sesle kesti Geralt. “Witcher’ım. Şu eşeğin sırtında bir *kikimora* var, kasabanın çok yakınlarında bulup öldürdüm. Bir yörede yerleşik yaşayan her sihirbazın görevi oranın güvenliğini sağlamaktır. Üstat Irion eğer istemiyorsa benimle konuşmak ve beni kabul etmek zorunda değil. Ancak *kikimora*’ya bakması ve bazı sonuçlar çıkarması gerekiyor. Nasstein, *kikimora*’yı çöz ve onu şuradan içeriye, kapının tam önüne at.”

“Geralt,” dedi Muhtar usulca. “Sen atına binip gideceksin ama ben burada...”

“Gidelim Caldemeyn. Nasstein, parmağını burnundan çıkar ve sana ne dediysem onu yap.”

“Bir saniye,” dedi kapı tokmağı, sesi tamamen değişmişti. “Geralt, gerçekten sen misin?”

Witcher sesini yükseltmeden sövdü. “Sabrım taşmak üzere. Evet, gerçekten benim. Ne olacak?”

“Yaklaş kapıya,” dedi kapı tokmağı ve yeniden bir buhar bulutu püskürttü. “Tek başına. Seni içeri alacağım.”

“*Kikimora* ne olacak?”

“Lanet olsun ona. Seninle konuşmak istiyorum Geralt. Yalnızca seninle. Kusura bakma muhtar.”

“Elbette Üstat Irion.” Caldemeyn eliyle geçiştirdi. “Hoşça kal Geralt. Sonra görüşürüz. Nasstein! Canavarı, doğru gübre çukuruna!”

“Emredersiniz.”

Witcher ahşap kakmalı kapıya yaklaştı, kapı onun sıkışarak geçebileceği kadar aralandı, ardından hemen kapandı. Geralt zifiri karanlığın içindeydi şimdi.

“Hey!” diye seslendi Geralt öfkesini gizlemeden.

“Birazdan,” dedi, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir ses.

Bu öylesine beklenmedik bir alametti ki Witcher geri çekildi, destek ararcasına elini uzattı. Ancak bulamadı.

Önünde beyaz ve pembe çiçeklerle dolu bir bahçe uzanıyordu ve hava yağmur kokuyordu. Gökyüzünü kaplayan gökkuşağı, ağaçların tepesini uzaklardaki mavi dağ silsilesiyle birleştirmişti. Bahçenin tam ortasındaki küçük ve mütevazı ev, hatmi çiçeklerinin içine gömülmüştü. Geralt yere baktığında beline kadar reyhanların ortasında durduğunu fark etti.

“Hadi ama gel, Geralt,” dedi ses. “Evin önündeyim.”

Geralt bahçedeki ağaçların arasından geçti. Sol tarafında bir hareket algılayıp döndü. Sarışın, çırılçıplak bir kız, koluna

içi elma dolu bir sepet takmış, çiçeklerin arasından yürüyordu. Witcher artık hiçbir şeye şaşırmmamaya içinden ant içti.

“Sonunda! Selam ola Witcher.”

“Stregobor!” Geralt şaşırmıştı.

Canilerin belediye meclis üyeleri, meclis üyelerinin dilenci, fahişelerin prenses, prenseslerin gebe inekler ve kralların canı gibi göründüklerine yaşamı boyunca her zaman tanık olmuştu. Gelgelelim Stregobor her zaman bir sihirbaz gibi görünmüştü. Uzun boylu ve sıskaydı, sırtı kamburdu, boz rengi gür kaşları ve kancalı upuzun bir burnu vardı. Ayrıca omzunda muazzam geniş kolları olan siyah bir pelerin, elinde de kristal topuzlu uzun bir asa taşıyordu. Geralt’ın tanıdığı hiçbir sihirbaz Stregobor’a benzemezdi. Tuhaf olan ise şuydu: Stregobor gerçek bir sihirbazdı.

Hatmi çiçekleriyle çevrili verandada hasır koltuklara oturdular. Önlerinde üzeri mermer kaplı bir sehpa duruyordu. Elma sepeti taşıyan çıplak sarışın yaklaştı, gülümsedi, sonra gerisin geriye döndü ve kırıtarak bahçeye daldı.

“Bir illüzyon mu bu?” diye sordu Geralt kızın arkasından bakarken.

“Evet. Burada gördüğün her şey gibi. Ancak dostum, birinci sınıf bir illüzyon. Çiçekler mis gibi kokar, elmaları yiyebilirsin, arı seni sokabilir ve şununla da,” sihirbaz, sarışını gösterdi, “istersen...”

“Daha sonra belki.”

“Haklısın. Ne işin var burada Geralt? Hâlâ para karşılığında nesilleri tükenmekte olan canlıların temsilcilerini mi öldürüyorsun? *Kikimora* için sana ne ödediler? Herhalde hiçbir şey, yoksa

buraya gelmezdin. İlahî yazgıya inanmayan insanlar var. Belki de burada olduğumu biliyordun. Biliyor muydun?”

“Hayır. Burada olabileceğin hiç aklıma gelmezdi. Eğer belleğim beni yanıltmıyorsa, sen eskiden Kovir’de, buna benzer bir kulenin içinde yaşıydın.”

“O günden bugüne çok şey değişti.”

“Onu bunu bilmem ama adının değiştiği kesin. Duyduğuma göre Üstat Irion olmuşsun şimdi.”

“Bu kuleyi kuran kişinin adı buydu, kendisi iki yüz yıl önce öldü. Onun ikametgâhını devraldıktan sonra ona bir şekilde hürmetlerimi sunmam gerektiğini düşündüm. Kasabanın sihirbazı oldum. Burada insanların çoğu geçimlerini denizden karşılıyor. Bildiğin gibi benim özel alanım –illüzyon dışında tabii– havadır. Kimi zaman bir fırtınayı dindirir, kimi zaman da patlatırım. Gün gelir lodos estirip mezgıt ve morino sürülerini kıyıya yaklaştırırım. Yaşayıp gidiyorum işte. Yani,” diye ekledi buruk bir sesle, “yaşayıp gidiyordum aslında.”

“Neden ‘gidiyordum aslında?’ Adını neden değiştirdin?”

“İlahî yazgının pek çok yüzü vardır. Benim kaderim dıştan güzel, içten çirkindir. Kanlı pençelerini bana uzattı...”

“Hiç değişmemişsin.” Geralt sırtıyordu. “Hem saçmalıyor hem de bilgece ve anlamlı bir ifade takınıyorsun. Normal konuşmayı beceremez misin sen?”

“Beceririm,” dedi sihirbaz iç geçirerek. “Seni mutlu edecekse, beceririm. Beni öldürmek isteyen dehşet bir yaratıktan kaçtığım için kendimi buralarda buldum. Kaçmak işe yaramadı, beni yine de buldu. Büyük olasılıkla yarın beni öldürmeye çalışacaktır, en geç yarından sonra.”

“Haa,” dedi Witcher istifini bozmadan. “Şimdi anlıyorum.”

“Görüyorum ki ölümle burun buruna olmam seni pek etkilemedi.”

“Stregobor,” dedi Geralt. “Dünya böyledir. Yolculuklarda çok şey görüyorsun. İki köylü, tarlaları arasındaki sınır çizgisi yüzünden birbirlerini öldürebiliyor, oysa bu çizgi birbirlerini gebertmeye hazırlanan iki kontun maiyetindekilerin atları tarafından bir gün sonra ezilip dümdüz ediliyor. Ağaçlarda yol boyunca asılmış insanlar sallanıyor, ormanlarda haydutlar tacirlerin kafalarını kesiyorlar. Kentlerdeki kaldırımlarda adım başı cesetlere rastlıyorsun. Şatolarda insanlar hançerlerini birbirlerine saplıyorlar, ziyafetlerde bakıyorsun biri zehirden mosmor olmuş bir suratla boylu boyunca masanın altına uzanıyor. Alıştım ben bunlara. O halde biri ölümle burun burunaysa, üstelik bu birisi sensen, neden etkileneyim ki?”

“Üstelik bu birisi bensem,” diye yeniledi Stregobor alaylı bir sesle. “Ben de seni dostum sanmıştım. Desteğine güvenmiştim.”

“Son karşılaşmamız,” dedi Geralt, “Kovir Kralı Idi’nin sarayında gerçekleşmişti. Bölgeye korku salan *amphisboena*’yı öldürdüğüm için ödülümü almaya gelmiştim. O gün sen ve din kardeşin Neidhard bana herkesin ortasında şarlatan, gözü dönmüş ölüm makinesi, hatta doğru anımsıyorsam leş yiyici demiştiniz. Sonuç, Idi’nin metelik ödememesi, Kovir’i terk etmem için on iki saat süre tanınması olmuştu. Kralın su saati bozuk olduğu için verdiği sürede oradan ayrılmayı az kalsın başaramayacaktım. Şimdi kalkmış desteğime güvendiğini söylüyorsun. Bir canavarın peşine düştüğünü söylüyorsun. Korktuğun şey nedir Stregobor? Eğer sana saldırırsa ona canavarları sevdiğini, onları koruduğunu

ve cani Witcherların rahatlarını bozmaması için çalıştığını söyle. Çok samimiyim, canavar karnını yarıp seni yerse bu en rezil nankörlük olur.”

Sihirbaz başını yana çevirmiş susuyordu.

Geralt kahkaha attı. “Kurbağa gibi şişinme sihirbaz. Başındaki tehlike nedir, anlat. Bir yol bulmaya çalışırız.”

“Kara güneşin laneti diye bir şey duydun mu?”

“Evet, evet, duydum. Ancak, ‘Deli Eltibald’ın Tutkusu’ diye geldi kulağıma. Çünkü aralarında asillerin bile bulunduğu büyük soylardan onlarca kızın öldürüldüğü ya da zindanlara kapatıldığı cadı avını başlatan sihirbazın adı böyleymiş. Bu kızların içine sözüm ona şeytan kaçmış, yönlerini kara güneş belirliyormuş. Oysa sizin o çetrefilli aptalca dilinizde sıradan güneş tutulması kara güneş diye tanımlanırdı.”

“Eltibald kesinlikle deli falan değildi, Daukların menhirlere kazıdıkları yazıtları ve Wozgorların ilkçağ mezarlıklarındaki mezar taşlarına yazdıklarını çözdü. İnsan marmotların efsanelerini ve beyanlarını inceledi. Hepsi güneş tutulmasından kesin bir biçimde bahsediyordu. Kara güneş, doğuda Niya adıyla hürmet gören Lilith’in kısa zamanda geri döneceğinin ve insan ırkının ortadan kaldırılacağına habercisiydi. ‘Nehir vadilerini kanla dolduracak altın taçlı altmış hatun’ Lilith’in yolunu açacaktı.”

“Saçmalık,” dedi Witcher. “Ayrıca kafiyeli de değil. Aklı başında bütün kehanetler kafiyelidir. Eltibald’ın ve sihirbazlar divanının aklında ne olduğunu herkes bilir. Gücünüzü pekiştirmek için bir akıl hastasının zırvalarını kullandınız. Kısacası ittifakları dağıtmak, evlilikleri önlemek, hanedanlıklarla istediğiniz gibi oynamak, başları taçlı oyuncak bebeklere tutturulmuş iplere

daha sıkı yapışmak için yaptınız bunu. Şimdi kalkmış, panayır-daki dilencilerin bile ağızlarına almaya utanacakları kehanetlerle karşıma çıkıyorsun.”

“Eltibald’in kuramlarına ve kehanetlerinin nasıl yorumlandığına karşı çekincelerin olabilir. Gelgelelim güneş tutulmasından hemen sonra doğan kızların çirkin bir mutasyona uğradıkları gerçeği yadsınamaz.”

“Neden yadsınamazmış? Ben tamamen aksi şeyler duydum.”

“Bu kızlardan birinin otopsisinde hazır bulunmuştum,” dedi sihirbaz. “Geralt, kafatasının içinde ve omurilikte bulduklarımızı tam olarak anlatamam. Bir tür kırmızı sünger düşün. İç organların yerleri değişmişti, bazıları hiç yoktu. Hepsinin üzeri hareket eden ince kıllarla, mavimsi ve kırmızı renklerde damarlarla kaplıydı. Kalp altı karıncıklıydı. İkisi iyice büzülmüştü ama yine de vardı. Ne diyorsun buna?”

“Ellerinin yerinde kartal pençeleri olan, kurt dişli insanlar gördüm ben. Fazladan eklemleri, fazladan organları ve fazladan duyuları olan insanlar tanıdım. Bunların hepsi sizlerin sihri kötüye kullanmanızın sonuçları.”

“Her türlü mutasyona tanık olduğunu söylüyorsun.” Sihirbaz başını kaldırdı. “Peki, bunların kaçını bir Witcher olarak para karşılığında öldürdün? Ha? Çünkü insanın kurt dişleri olabilir ama bunları meyhanelerde kadınlara göstermekle yetinebilir ya da dişleriyle birlikte ruhu da bir kurdunki gibi olabilir ve çocuklara saldırabilir. Güneş tutulmasından hemen sonra doğan kızların durumu buydu. Onlarda zalimliğe karşı korkunç bir eğilim sap-tandı; şiddete, çok güçlü öfke nöbetlerine, her türlü taşkınlığa çok yatkınlardı.”

“Bu dediklerinden her kadında biraz var,” diye karşı çıktı Geralt. “Karşımda ne zırvalıyorsun? Mutasyona uğramış kaç kızı öldürdüğümü soruyorsun; büyülerini çözüp kaçını lanetten kurtardığımla neden ilgilenmiyorsun peki? Tiksindiğiniz Witcher yaptı bunları. Sen heybetli sihirbaz, neler yaptın bakalım?”

“Üst düzey sihir kullanıldı. Hem bizim hem de çeşitli mabetlerdeki rahiplerin sihirlerine başvurduk. Bütün girişimler kızların ölümüyle sonuçlandı.”

“Bu sizin hatanız, kızların değil. İlk cesetler çıktı işte ortaya. Sadece onlara otopsi yapıldığını varsayıyorum.”

“Sadece onlara değil. Bakma yüzüme öyle; çok daha fazla ceset olduğunu çok iyi biliyorsun. En başta aldığımız karar, onların hepsini bertaraf etmektir. Biz... bir düzineden fazlasını temizledik. Hepsine otopsi yapıldı. Hatta birine canlı canlı otopsi uygulandı.”

“Siz itoğluitlerin Witcherları eleştirmeye hâlâ yüzünüz tutuyor demek? Ah Stregobor, insanların tüm bunları öğrenip yakanıza yapışacakları günler gelecek.”

“O günün yakın olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi sihirbaz sabırla. “İnsanları korumak için harekete geçtiğimizi unutma. Mutasyona uğramış o kızlar pek çok bölgeyi kana bulardı yoksa.”

“Siz kibirli sihirbazlar böyle iddia ediyorsunuz, burnunuzun büyüklüğü sizin sözüm ona sarsılmaz kutsallığınızı bile gölgede bırakıyor. Hazır konu açılmışken sorayım: Sözde mutasyona uğramış kızların peşine düştüğünüzde bir kez bile yanılmadığınızı savunmaya kalkmayacaksın, değil mi?”

“İyi peki,” dedi Stregobor uzun bir sessizliğin ardından. “Kendi çıkarlarım için yapmamam gerekse de açık konuşmak istiyorum. Yanıldık, hem de bir kez değil. Onları teker teker

bulup çıkarmak çok zordu. Biz de onları ortadan kaldırmayı bırakıp izole etmeye başladık.”

“Sizin şu ünlü kuleleriniz,” dedi Witcher küçümseyerek.

“Kulelerimiz. Ama bu da hataydı. Onları küçümstedik ve birçoğu elimizden kaçtı. Doğru düzgün işleri, hele kaybedecek hiçbir şeyleri olmayan özellikle genç prensler arasında tutsak genç kızları kurtarmak gibi çılgınca bir moda türedi. Neyse ki çoğunun boyunları kırıldı.”

“Duyduğum kadarıyla kulelerdeki tutsaklar kısa zamanda ölmüşler. Ölmeleri için de uğraştığınız söyleniyor.”

“Yalan. Ama gerçekten hepsinde kısa sürede bir kayıtsızlıktır başladı, yemek yemeyi reddettiler. Dikkatimizi çeken nokta şuydu: Ölmeden önce hepsi kâhince yetenekler sergilediler. Bu da mutasyonun yeni bir kanıtıydı.”

“Bu kanıtların her biri diğerinden daha az inandırıcı. Elinde daha başka yok mu?”

“Var. Narok Leydisi Silvena çok kısa zamanda iktidarı ele geçirdiği için yanına bile yanaşamadık. Şimdilerde o bölgede korkunç şeyler oluyor. Evermir’in kızı Violka, kapatıldığı kuleden el yapımı bir iple kaçtı ve şimdi Velhad’ın kuzeyinde terör estiriyor. Talgarlı Berenike’yi o sersem prenslerden biri kurtardı. Prens şimdi şişlenmiş gözlerle zindanda oturuyor ve Talgar çevresinde şu sıralar en çok görülen şey darağacı. Daha bir sürü örnek var.”

“Olmaz mı,” dedi Witcher. “Örneğin Jarmulak’ta ihtiyar Abrad hüküm sürüyor. Sıraca hastalığı diye bir deri veremine yakalanmış ve ağzında tek bir dişi kalmamış. Şu güneş tutulmasından muhtemelen yüz yıl önce doğmuş, gözünün önünde biri öldürülmezse uykuya dalamıyor. Akrabalarının kökünü kazımış

ve senin de tanımladığın gibi inanılmaz öfke nöbetlerine tutulup ülkenin yarısını topraklardan sürdürmüş. Aşırı taşkın olduğuna dair bilgiler de var; gençliğinde ona zampara Abrad derlermiş. Ah Stregobor, hükümdarların zalimlikleri mutasyonlar ve lanetlerle açıklanabilseydi güzel olurdu.”

“Dinle Geralt...”

“Hiç öyle bir niyetim yok. Gerekçelerle beni ikna edemezsin, hele ki Eltibald’ın canı bir akıl hastası olmadığına beni inandıramazsın. Şimdi sözüm ona peşine düşmüş canavara dönelim. Bana sunduğun girizgâha bakarsak, şunu bilmelisin ki bu hikâye hiç hoşuma gitmedi. Ama yine de sonuna kadar dinlemek isterim.”

“Huysuz yorumlarla araya girmeden mi?”

“Bak buna söz veremem.”

“O zaman,” dedi Stregobor ellerini pelerininin kollarına sokarak, “anlatmam uzun sürecektir. Evet, hikâye kuzeyde küçük bir prenslik olan Creyden’de başlamıştı. Creyden Derbeyi Fredefalk’ın karısı Aridea, zeki ve kültürlü bir kadındı. Ailesinde isim yapmış pek çok sihirbaz vardı ve —herhalde miras olarak kalan— muhteşem ve ender bulunan bir tarihî eser olan Nehalennia’nın aynasına sahipti. Bilirsin, Nehalennia’nın aynaları çoğunlukla peygamberlere ve kâhinlere hizmet ederdi çünkü geleceği karışık da olsa kesin biçimde önceden söylerdi. Aridea aynaya çok sık başvururdu...”

“O bildik soruyla sanırım,” diye Geralt sihirbazın sözünü kesti. “ ‘Söyle ayna, bu ülkenin en güzel kadını kim?’ Bildiğim kadarıyla Nehalennia aynaları iki çeşit oluyor: Nazikler ve kırıklar.”

“Yanılıyorsun. Aridea ülkenin yazgısıyla ilgiliydi. Ayna onun soruları üzerine, pek çok insanla birlikte onun yaşamının da kor-

kunç bir ölümlle, üstelik Fredefalk'ın ilk evliliğinden olma kızının günahı yüzünden noktalanacağı kehanetinde bulundu. Aridea bu bilginin divana ulaşmasını sağladı, divan da beni Creyden'e yolladı. Fredefalk'ın büyük kızının güneş tutulmasının hemen sonrasında dünyaya geldiğine değinmeme sanırım gerek yok. Kızı kısa bir süre gizlice izledim. O süre içinde bir kanaryayı ve köpek yavrusunu işkenceyle öldürmeyi ve tarağının sapıyla bir hizmetçinin gözünü çıkarmayı başarmıştı. Birkaç sihir formülüyle yaptığım denemelerin çoğu, kızın mutasyona uğradığım bana doğruladı. Bu sonuçla Aridea'nın yanına döndüm çünkü Fredefalk'ın gözü kızından başkasını görmüyordu. Dediğim gibi Aridea zeki bir kadındı..."

"Elbette," diye sihirbazın sözünü yeniden kesti Geralt, "ayrıca üvey kızını da pek sevmiyordu. Tahta kendi çocuklarının çıkmasını istiyordu. Sonraki gelişmeleri tahmin edebiliyorum. Kızı boğup atacak biri neden bulunamadı? Yeri gelmişken seni de tabii."

Stregobor iç geçirdi ve gözlerini hâlâ alacalı bulutlarla kaplı göğle dikti. "Ben kızı tecrit etmekten yanaydım ancak Aridea farklı bir karar aldı. Kızı avcılık yapan bir kiralık katille ormana yolladı. Adamı daha sonra çalıkların arasında bulduk. Üzerinde pantolonu yoktu, böylece olayların nasıl geliştiğini gözümüzün önünde canlandırmakta zorlanmadık. Adam dikkatini muhtemelen başka bir noktaya vermişken, kız broşunun iğnesini adamın kulağından sokup beynine saplamıştı."

"Adama acıdığımı sanıyorsan," diye mırıldandı Geralt, "yanılıyorsun."

“Bir süre avı başlattık,” diye sözlerini sürdürdü Stregobor, “ancak kız sırta kadem basmıştı. Ben kendi adıma Creyden’i derhal terk etmek zorundaydım çünkü Fredefalk bir şeyler sezmeye başlamıştı. Aridea’dan dört yıl sonra bir haber aldım. Kızın yerini bulmuştu; kız Mahakam’da yedi cüceyle birlikte yaşıyordu. Maden ocağında ciğerlerini kömür tozuyla doldurmaktansa tacirlere saldırmanın daha uygun olduğuna cüceleri inandırmıştı. Kızın Örümcekkuşu olarak namı yürümüştü çünkü aynı adı taşıyan kuşun yaptığı gibi esirlerini canlı canlı sivri kazıklara çakmaya bayılıyordu. Aridea birkaç kez kiralık katil tuttu ancak hiçbirini geri dönmedi. Sonraları katil bulmak zorlaştı çünkü kız artık oldukça ünlenmişti. Öyle bir kılıç kullanıyordu ki erkekler karşısına çıkmak istemiyordu. Gizlice Creyden’e çağırıldım ama gider gitmez tek yapabildiğim, birinin Aridea’yı zehirlediğini saptamak oldu. Herkes bunu Fredefalk’m yaptığını varsaydı çünkü kendine daha genç, daha diri ve asla dengi olmayan bir eş bulmuştu. Ama bana sorarsan bunu yapan Renfri’ydi.”

“Renfri mi?”

“Kızın adı buydu. Dediğim gibi Aridea’yı o zehirledi. Prens Fredefalk çok geçmeden tuhaf bir av kazasında yaşamını yitirdi. Aridea’nın büyük oğlu ortadan kayboldu ve izine hiç rastlanmadı. Bu da ufaklığın eseri olmalıydı. ‘Ufaklık’ diyorum ama o günlerde on yedisine gelmişti artık. Üstelik boyu da epeyce uzundu.

“O günlerde,” diye kısa bir aradan sonra devam etti sihirbaz, “kız ve cüceleri bütün Mahakam’ın korkulu rüyasıydı. Derken günün birinde aralarında tartışılar, nedenini bilmiyorum, belki ganimetler, belki de kızın haftanın hangi gecesi kimin koynuna gireceğiyle ilgiliydi ama dertleri her neyse birbirlerine bıçaklarla

saldırdılar. Yedi cüceler bıçak darbeleriyle can verdiler. Yalnızca Örümcekkuşu hayatta kaldı. Yalnızca kız. O günlerde buralardaydım. Karşılaştık. Kız beni görür görmez tanıdı; geçmişte Creyden’de üstlendiğim görevim hakkında bilgisi vardı. İnan bana Geralt, elinde kılıcıyla kaplan gibi üzerime atıldığında ellerim deli gibi titredi ve dudaklarımdan son anda sihirli sözcükler döküldü. Kızı altı çarpı on arşın boyutlarında güzel bir neceftaşı külçesinin içine gömdüm. Kız derin bir uykuya daldıktan sonra külçeyi bir maden ocağının içine atıp çukurun üzerini örttüm.”

“Yanlış iş yapmışsın,” dedi Geralt. “O büyü bozulabilirdi. Kızı yakıp kül haline getiremedin mi? Ne de olsa çok güzel büyüler bilirsin.”

“Ben bilmem. Benim alanım değil o. Ama haklısın, yanlış bir iş yaptım. O beyinsiz prenslerden biri kızını buldu ve büyüü bozmak için dünyanın parasını harcadı. Kızın üzerindeki büyüü çözüp onu zafer kazanmış edasıyla memleketine, doğudaki çökmüş bir krallığa götürdü. Prens eski bir haydut olan babası daha akıllı çıktı. Oğluna bir güzel sopa çektikten sonra Örümcekkuşu’nu sıkıştırdı ve cücelerle birlikte edindikleri hazineyi sakladıkları yeri sordu. Ama adam, kızını çıırılçıplak soyup işkence masasına boylu boyunca yatırdığı sırada büyük oğlunu da yanına almak gibi bir hata yapmıştı. Nasıl olduysa, hemen ertesi gün yetim ve kimsesiz olan büyük oğlan o krallığın başına geçmiş ve Örümcekkuşu onun gözdesi olma onuruna erişmişti.”

“Kız çirkin değildi demek.”

“Zevke göre değil bu. Ama gözdeliği uzun sürmedi, saraydaki ilk isyanla birlikte sona erdi. Aslında ahıra benzeyen o yere saray denebilirse tabii. Kızın beni unutmadığı çok geçmeden anlaşıldı.

Kovir'de beni kahpece öldürmeyi üç kez denedi. Ben de kendimi tehlikeye atmamak için Pontar'da beklemeye karar verdim. Beni yine buldu. Bu kez Angren'e kaçtım ama orada da peşimi bırakmadı. Bunu nasıl becerdiğini aklım almıyor çünkü izlerimi yok etmeyi iyi bilirim. Bu, uğradığı mutasyonun bir sonucu olmalı.”

“Kızı yeniden bir kristalin içine gömmekten seni ne alıkoydu? Vicdan azabı mı?”

“Hayır. Öyle bir şey bende yok. Kız sihre karşı direnç kazanmıştı.”

“Olmaz öyle şey.”

“Oldu. Uygun bir artifakt ya da bir aura bunun için yeterlidir. Öte yandan gelişim gösteren mutasyona da bağlı olabilir. Angren'den kaçıp burada, Blaviken'de saklandım. Bir yıl boyunca rahattım ama şimdi izimi yine bulmuş.”

“Nereden biliyorsun bunu? Kasabaya geldi mi ki?”

“Evet. Onu kristalin içinde gördüm.” Sihirbaz esasını kaldırdı. “Kız yalnız değil, bir çetenin başında. Bu da büyük bir olaya hazırlandığını gösteriyor. Geralt, kaçacak yerim kalmadı, nereye saklanacağımı bilmiyorum. Tam da böyle bir anda buraya gelmen rastlantı olamaz. İlahî yazgı bu.”

Witcher kaşlarını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğim ortada. Kızı öldüreceksin.”

“Ben kiralık katil değilim Stregobor.”

“Doğru, katil değilsin sen.”

“Para karşılığında canavarları öldürürüm. İnsan yaşamını tehdit eden yaratıkları. Senin gibileri tarafından büyüyle ve lanetlerle çağırılmış hilkat garibelerini öldürürüm ben. Ama insanları değil.”

“O kız insan değil. O gerçek bir canavar, bir mutant, lanetli bir uğursuz. Buraya bir *kikimora* getirdin. Örümcekkuşu, *kikimora*’dan daha tehlikeli. *Kikimora* aç kalırsa öldürür, Örümcekkuşu ise zevk aldığı için. Onu öldürürsen sana istediğin parayı vereceğim. Mantık sınırları dâhilinde elbette.”

“Sana söyledim, mutasyon ve Lilith’in laneti hikâyesi bence saçma. Kızın seninle hesaplaşmak için nedenleri var, bu yüzden aranızda girmeyeceğim. Muhtara ya da kasaba muhafızlarına başvurun. Sen bu kasabanın sihirbazısın, kasaba hukukunun koruması altındasın.”

“Hukuk da muhtarın vereceği destek de batsın! “ diye patladı Stregobor. “Benim korunmaya ihtiyacım yok, onu öldürmeni istiyorum! Bu kuleye kimse giremez, burada mutlak güvendedeyim. Ama bana bunun ne yararı var? Yaşamımın sonuna kadar burada sıkışıp kalmak istemiyorum ki! Ben yaşadığım sürece Örümcekkuşu yolundan dönmeyecek, bunu biliyorum. Bu kulede böylece oturup ölümü mü bekleyeyim?”

“Kızlar öyle yaptı. Sana bir şey söyleyeyim mi sihirbaz? Doğacak sonuçları önceden görüp çocuk avını başkalarına, daha kudretli sihirbazlara bırakmalıydın.”

“Sana yalvarıyorum Geralt.”

“Hayır Stregobor.”

Sihirbaz sustu. Sahte gökyüzündeki sahte güneş hareket etmese de Blaviken’de akşam olduğunu Witcher biliyordu. Acıkmıştı.

“Geralt,” dedi Stregobor, “Eltibald’ı dinlerken çoğumuz kuşkuluyduk. Ancak ehvenişeri seçmeye karar verdik. Şimdi senden de aynı seçimi yapmanı rica ediyorum.”

SON DİLEK

“Şer şerdir, Stregobor,” dedi Witcher ciddi bir ifadeyle ve ayağa kalktı. “Daha büyükmüş, daha küçükmüş, ikisinin arasıymış, hepsi aynı; orantılar görecelidir, aralarındaki sınırlar siliktir. Ben aziz mertebesinde biri değilim, yaşamım boyunca yalnızca iyi şeyler yapmadım. Ama kötülük arasında seçim yapmam gerektiği zamanlar, hiç seçmemeyi yeğlerim. Gitme zamanım geldi. Yarın görüşürüz.”

“Belki görüşürüz,” dedi sihirbaz. “Geç kalmazsan.”

III

Kasabanın en tanınmış hanı “Altın Avlu” tıka basa doluydu ve gürültüden geçilmiyordu. Yerli ve dışarıdan gelen müşterilerin çoğu ülkeleri ve meslekleriyle ilgili çalışmalar içindeydiler. Oturaklı tüccarlar yeniyetmelerle mal fiyatları ve kredi faizleri üzerine tartışıyorlardı. Pek oturaklı olmayan tüccarlar, bira ve bezelyeli lahana servisi yapan kızların kıçlarını çimdikliyorlardı. Boş gezenin boş kalfaları, güncel haberleri getiren insanlardan gözlerini ayırmıyorlardı. Fahişeler paralı erkekleri baştan çıkarmaya, parasızların da şehvetlerini bastırmaya çalışıyorlardı. Arabacılar ve balıkçılar, sanki ertesi gün şerbetçiotu ekimi yasaklanacakmış gibi kafayı çekiyorlardı. Tayfalar, denizin dalgalarına, kaptanların yürekliliğine ve sirenlerin üstünlüklerine övgüler yağdıran bir şarkı tutturmuşlardı. Şarkı, özellikle sirenleri ayrıntıyla betimliyordu.

“Belleğini zorla, Setnik,” dedi Caldemeyn barmene ve kalabalıkta sesini duyurabilmek için tezgâha yaslandı. “Altı oğlan ve bir kız, sırtlarında Novigrad modasına uygun siyah deriden

gümüş zımbalı tunikler vardı. Onları gümrük kapısında gördüm. Sende mi kalıyorlar, yoksa Orkinos'ta mı?"

Meyhaneci şişkin alnını buruşturdu ve büyük bir kadehi çizgili önlüğüne sildi. "Burada kalıyorlar, muhtar," dedi sonunda. "Panayıra geldiklerini söylediler ancak hepsi kılıçlı, kız bile. Dediğiniz gibi siyah giymişler."

"İyi." Muhtar başını salladı. "Neredeler şimdi? Burada göremiyorum."

"Müştemilatta kalıyorlar. Altınla ödeme yaptılar."

"Yalnız gideceğim," dedi Geralt. "İşi herkesin önünde resmi bir olaya dönüştürmenin anlamı yok, hiç değilse şimdilik. Kızı buraya getireceğim."

"Belki böylesi daha doğru. Ama dikkatli ol, burada çatışma istemiyorum."

"Dikkatli olurum."

Tayfaların açık saçık sözlerle devam eden şarkıları artık büyük sona yaklaşıyordu. Müştemilata girişini kapayan, kirden kaskatı ve yapış yapış olmuş kapı görevlisini Geralt biraz kenara doğru itti.

Müştemilattaki masanın çevresine altı adam oturmuştu. Geralt'ın orada bulacağını düşündüğü kız aralarında yoktu.

Geralt'ın geldiğini ilk gören kel kafalı, "Ne var?" diye sordu. Adamın sol kaşından başlayıp burnuna, oradan da sağ yanağına uzanan yara izi yüz şeklini tamamen bozmuştu.

"Örümcekkuşuyla konuşmak istiyorum."

Birbirlerine tıpa tıp benzeyen iki kişi masadan aynı anda doğruldu; ikisinin de yüzlerinde tek bir kıpırtı yoktu, sarı saçları omuzlarına kadar inmişti, parlayan gümüş zımbalarla bezeli siyah

deriden giysileri bedenlerini sımsıkı sarmıştı. İkizler, aynı olan kılıçlarını benzer hareketlerle masadan aldılar.

“Sakin ol, Vir. Otur, Nimir,” dedi yüzü yaralı adam, dirseklerini masaya yaslayarak. “Kiminle konuşmak istiyorsun bakalım, kardeşim? Örumcekkuşu da kimmiş?”

“Kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsun.”

Üzerinden terler süzülen, yarı çıplak bir adam, “Kim bu herif?” diye iriyarı bedenini göstere göstere sordu. Göğsünde çaprazlanmış iki kayış vardı, kolluklarından da halkalar sarkıyordu. “Tanıyor musun onu Nohorn?”

“Hayır,” dedi yüzü yaralı adam.

“Albinonun teki işte,” diye kıs kıs güldü, Nohorn’un yanında oturan ince yapılı, siyah saçlı adam. İnce yüz hatları, iri siyah gözleri ve uçlara doğru sivrilen kulakları onun bir yarı elf olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. “Bir albino, bir mutant, hilkat garibesi işte. Nasıl oluyor da böyle birinin düzgün insanların toplandığı meyhanelere girmelerine izin veriliyor?”

“Onu bir yerlerde gördüm,” dedi tıknaz, güneş yanığı tenli, saç örgülü bir adam ve Geralt’ı kısıık gözleriyle haince süzdü.

“Onu nerede gördüğünün önemi yok Tavik,” dedi Nohorn. “Evet, dinle bakalım kardeşim. Civril az önce sana ağır bir hakarete bulundu. Ona meydan okumayacak mısın? Bu akşam canımız çok sıkılıyor.”

“Hayır,” dedi Witcher sakince.

“Peki balık çorbasını kafana geçirirsem meydan okur musun bana?” diye kükredi yarı çıplak olan.

“Kes sesini, On beş,” dedi Nohorn. “Adam hayır dediyse hayırdır. Şimdilik. Evet kardeşim, ne söyleyeceksen söyle ve

defol. Kendi ayaklarıyla defolmak gibi bir şansın var. Bunu kullanmazsan seni bizimkiler defedecektir.”

“Sana söyleyecek bir sözüm yok. Örümcekkuşuyla konuşmak istiyorum. Renfri’yle.”

“Duydunuz mu çocuklar?” Nohorn bakışlarını grubun üzerinde gezdirdi. “Renfri’yle konuşmak istiyormuş. Peki, ne amaçla bunu istediğini öğrenebilir miyiz kardeşim?”

“Öğrenemezsiniz.”

Nohorn başını kaldırıp ikizlere baktı. İkizlerin öne doğru bir adım atmalarıyla birlikte yüksek konçlu çizmelerindeki gümüş tokalar şakırdadı.

“Anımsadım,” dedi ansızın saç örgülü adam. “Onu nerede gördüğümü anımsadım!”

“Ne geveliyorsun Tavik?”

“Muhtar’ın evinin önünde. Satmak için ejderha gibi bir şey getirmişti, örümcek ve timsah kırmacı bir yaratık. Millet onun Witcher olduğunu söylüyordu.”

“Witcher nedir?” diye sordu On beş adındaki yarı çıplak. “Hıh? Civrıl?”

“Satılık sihirbaz,” dedi yarı elf. “Birkaç gümüş para karşılığı hokkabazlık yapan biri. Diyorum işte, hilkat garibesi. Beşeri ve ilahî kanunlara hakaret. Böylelerini yakmak gerek.”

“Biz sihirbazları sevmeyiz.” Tavik dişlerini gıcırdattı. Kısıtıcı gözlerini hâlâ Geralt’tan ayırmıyordu. “Bu memlekette bize sandığımızdan daha çok iş çıkacakmış gibi geliyor bana. Burada bunlardan çokça var ve bilindiği üzere dayanışma içindeler.”

“Benzerler birbirini çeker.” Melez haince gülümsedi. “Toprak böylelerini nasıl taşır, şaşıyorum. Sizin gibi ucubeleri kimler doğuruyor?”

“Biraz hoşgörü rica edeyim,” dedi Geralt sakince. “Görüyorum ki annen senin nereden geldiğini sorgulatacak kadar sıklıkla ormandan tek başına geçmiş.”

“Olabilir,” dedi yarı elf hâlâ gülümseyerek. “Ben annemi tanıdım hiç değilse. Ama sen bir Witcher olarak bunu söyleyemezsin.”

Rengi biraz atan Geralt dudaklarını birbirine bastırdı. Bu durum gözünden kaçmayan Nohorn bir kakhaha patlattı. “Ee, kardeşim, böyle bir hakarete göz yummamalısm. Şu sırtında taşıdığın şey kılıca benziyor. Ee, ne duruyorsun? Civril’le dışarı çıkacak mısın? Bu akşam canımız çok sıkılıyor.”

Witcher tepki vermedi.

“Sefil ödle,” diye homurdandı Tavik.

“Civril’in annesiyle ilgili ne dedi bu?” diye sesini yükseltmeden devam etti Nohorn, çenesini kavuşturduğu ellerine dayayarak. “Anladığım kadarıyla çok iğrenç bir şey. Annesinin orada burada gezdiğini falan söyledi galiba. On beş, ne idüğü belirsiz birinin arkadaşımızın annesine hakaret etmeye hakkı var mı? Anne dediğin kutsaldır, lanet olsun!”

On beş gönüllü olarak ayağa kalktı, kılıcını kemerinden çözdü ve masanın üzerine attı. Göğsünü gerdi, gümüş zımbalarla kaplı kol manşetlerini düzeltti, tükürdü ve öne doğru bir adım attı.

“Eğer henüz fark etmemişsen,” dedi Nohorn, “seni yumruk yumruğa dövüşmeye davet ediyor. Seni buradan bizimkilerin kaldırıp atacağını söylemiştim. Açılın.”

On beş yumruklarını havaya kaldırıp yaklaştı.

Geralt elini kılıcına attı. “Sakın kendini,” dedi. “Bir adım daha atarsan kolunu yerde arayabilirsin.”

Nohorn ve Tavik yerlerinden fırladıkları gibi kılıçlarına davrandılar. Suskun ikizler aynı hareketlerle kılıçlarını çektiler. On beş geri çekildi. Kımıldamayan tek kişi Civril’di.

“Neler oluyor burada bakayım? Ben sizi bir an olsun yalnız bırakamayacak mıyım?”

Geralt ağır ağır döndü ve deniz rengi gözlerle karşılaştı.

Kızın boyu onununkine neredeyse eşitti. Kulak hizasında biten saman sarısı saçları saçak saçaktı. Kız öylece durmuş bir elini kapıya dayamıştı. Vücudunu sımsıkı saran uzun kadife gömleğinin belini gümüş kaplama bir kemerle toplamıştı. Eteği çaprazlama iniyordu; sol ucu baldırına kadar uzanıyor, sağ ucuysa sığın derisinden yapılmış yüksek konçlu çizmesinin kenarından taşan kalın bacaklarını örtüyordu. Kız sol kalçasında bir kılıç, sağında ise kabzasında kocaman kırmızı bir yakutun olduğu bir hançer taşıyordu.

“Dilinizi mi yuttunuz?”

“Bu bir Witcher,” diye mırıldandı Nohorn.

“Ee, ne olmuş?”

“Seninle konuşmak istiyor.”

“Ee, ne olmuş?”

“Bir sihirbaz bu!” dedi On beş kendini tutamayarak.

“Sihirbazları sevmeyiz,” diye homurdandı Tavik.

“Sakin olun çocuklar,” dedi kız. “Benimle konuşmak istemesi suç değil. Siz sohbetinize devam edin. Ama olay çıkarmayın. Yarın panayır var. Şımarıklıklarınızın bu şirin kasaba için önemli bir olay olan panayıra gölge düşürmesini istemezsiniz.”

Ansızın başlayan sessizlikte alçak sesli, kötücül bir gülüş duyuldu. Yüzünde laubali bir ifadeyle banka kaykılan Civril'den geliyordu.

"Hadi be Renfri," dedi yarı elf püskürterek. "Önemli bir... olay."

"Çeneni kapa Civril. Derhal!"

Civril gülmeyi bıraktı. Derhal. Geralt şaşırmadı. Renfri'nin sesinde çok tuhaf bir tını vardı. Kılıçlardaki kızıl ateş ışığını, öldürülenlerin çığlıklarını, atların soluk alıp verişini ve kan kokusunu anımsatan bir tını. Bu tını başkalarında da benzer çağrışımlar yapıyor olmalıydı çünkü Tavik'in görmüş geçirmiş yüzünde bile renk kalmamıştı.

"Evet, Aksaç," diye sessizliği böldü Renfri. "Büyük meyhaneye gidelim ve birlikte geldiğin muhtara katılalım. Şüphesiz o da benimle konuşmak istiyordur."

Barda bekleyen Caldemeyn, meyhaneciyle yaptığı alçak sesli sohbeti kızı görür görmez yarıda kesti, doğruldu ve kollarını kavuşturdu.

"Dinleyin küçük hanım," dedi Caldemeyn kararlı bir sesle ve sıradan girizgâhlarla zaman kaybetmeden. "Blaviken'e yolunuzun neden düştüğünü Rivyalı Witcher'dan duydum. Anlaşılan sihirbazımıza gazez besliyormuşsunuz."

"Olabilir. Ne olmuş yani?" diye usulca sordu Renfri. Onun ses tonunun da kibar olduğu söylenemezdi.

"Bu tür konular için kent mahkemesi ve vali vardır. Bizim körfezimizde kim silahla öç almaya kalkarsa, ona her zaman adi katil gözüyle bakılır. Ayrıca: Ya yarın sabah kara çetenizle birlikte

Blaviken'den çekip gidersiniz ya da sizi zindana atarım, önle... neydi adı Geralt?"

"Önleyici eylem."

"Aynen öyle. Anlaşıldı mı küçük hanım?"

Renfri elini kemerine sıkıştırdığı keseye atıp içinden birkaç kez katlanmış bir parşömen çıkardı. "Bunu oku muhtar, okuman varsa tabii. Ayrıca bana 'küçük hanım' deme."

Caldemeyn parşömeni aldı, uzun uzun okudu ve ağzını bile açmadan Geralt'a uzattı.

"Soylu halkıma, kullarıma ve özgür tebaama," diye Witcher yüksek sesle okumaya başladı. "Bununla herkese bildiririz ki Creyden Prensesi Renfri, bize hizmet etmekte ve lutfumuzla ihsan edilmektedir, bu yüzden ona ters davranma cüretini gösteren öfkemizin hedefi olacaktır. Kral Audoen..’ Lütuf diye yazılır ama mühür gerçek gibi duruyor."

"Gerçek de ondan," dedi Renfri ve parşömeni Witcher'ın elinden koparırcasına aldı. "Merhametli hükümdarınıza aittir. Bu yüzden bana karşı ters davranmamanızı öneririm. Sözcük nasıl yazılırsa yazılsın, sonucu sizin için üzücü olabilir. Siz sayın muhtar, beni zindana atmayacaksınız. Ayrıca bana 'küçük hanım' da demeyeceksiniz. Ben hiçbir yasayı çiğnemedim. Şimdilik."

"Yasaları bir milim bile çiğnersen," Caldemeyn kızın yüzüne tükürecekmiş gibi bakıyordu, "seni kodese atarım, hem de o parşömenle birlikte. Bütün tanrılar adına yemin ederim küçük hanım. Gel, Geralt."

"Seninle, Witcher," Renfri, Geralt'ın omzuna dokundu, "konuşacak birkaç sözüm var."

“Akşam yemeğine geç kalma sakın,” dedi muhtar yürürken, “yoksa Libussa kızar.”

“Geç kalmam.”

Geralt bara yaslandı. Boynundaki kurt başı madalyonuyla oynuyor ve kızın mavi gözlerinin içine bakıyordu.

“Seni tanıyorum,” dedi kız. “Rivyalı Geralt’sın sen, ak saçlı Witcher. Stregobor arkadaşın mı?”

“Hayır.”

“Bu işimizi kolaylaştırıyor.”

“Pek sayılmaz. Olacakları sakince izlemek gibi bir niyetim yok.”

Renfri gözlerini kıstı. “Stregobor yarın ölecek,” dedi usulca ve eğri büğrü kesilmiş saçlarını alnından geriye doğru itti. “Tek başına ölmesi ehvenişer olur.”

“Tek başına olsa, evet. Ancak doğrusu Stregobor’la birlikte birkaç kişi daha ölecek. Başka bir olasılık göremiyorum.”

“‘Birkaç’ sözcüğü biraz hafif kaçıyor, Witcher.”

“Beni korkutmak için sözlerden fazlası gerek Örümcckuşu.”

“Bana Örümcckuşu deme. Sevmiyorum böyle anılmayı. Doğrusu ben başka olasılıklar görebiliyorum. Bunu konuşmalıyız ama tamam, Libussa bekliyor. Şu Libussa güzel mi bari?”

“Bana söyleyeceklerin bu kadar mıydı?”

“Hayır. Ama şimdi git. Libussa bekliyor.”

IV

Kaldığı çatı katında birisi vardı. Geralt bunu kapıya yaklaşırken biliyordu, madalyonun belli belirsiz titremesinden anlamıştı.

Merdiveni aydınlatmak için kullandığı lambayı üfleyip söndürdü. Çizmesinin koncundan hançerini çıkarıp kemerinin arkasına soktu. Kapı kolunu indirdi. Oda karanlıktı. Ama bir Witcher için değil.

Eşiği özellikle kayıtsızca ağır ağır atladı ve içeriden kapıyı kapadı. Ancak bir saniye sonra olduğu yerden şiddetle sıçradı, upuzun bir balıklama atlayışla yatağının üzerinde oturan kişinin tepesine çullandı, onu çarşafa doladı, sol kolunu boğazına bastırıp hançerine uzandı. Ama eline almadı. Bir tuhaflık vardı.

Kızın boğuk sesle, “Kötü bir başlangıç sayılmaz,” dediğini duydu. Kız kımıldamadan altında yatıyordu. “Bunun olacağını tahmin etmiştim ama bu kadar kısa zamanda soluğu yatakta alacağımız aklıma gelmemişti. Rica etsem, kolunu boğazımdan çeker misin?”

“Sensin demek.”

“Evet benim. Dinle bak, iki olasılık var. Birincisi, üzerimden inersin ve konuşuruz. İkincisi, bu pozisyonda kalırız ama en azından çizmelerimi çıkarmak isterim.”

Witcher birinci olasılığı seçti. Kız derin bir soluk alıp ayağa kalktı, saçlarını ve eteğini düzeltti.

“Mumu yak,” dedi kız. “Karanlıkta senin kadar iyi göremiyorum, oysa kiminle konuştuğumu görmek isterim.”

Kız masanın başına gitti; uzun boylu, narin ve kıvraktı. Oturdu, yüksek çizmelerin içindeki bacaklarını uzattı. Görünürde silahı yok gibiydi.

“İçecek bir şeylerin var mı burada?”

“Hayır.”

“İyi ki ben yanımda getirmişim.” Gülümsedi ve masanın üzerine bir matara ve iki deri kupa koydu.

“Saat gece yarısına yaklaşıyor,” dedi Geralt. “Ne dersin, konuya girelim mi?”

“Biraz sonra. Al, iç. Şerefine Geralt.”

“Senin de Örümcekkuşu.”

“Lanet olsun, Renfri benim adım.” Hızla başını kaldırdı. “Asil unvanımı kullanmamana izin veriyorum ama bana Örümcekkuşu demekten vazgeç!”

“Sus, bütün binayı uyandıracaksın. Pencereden gizlice girme nedenini artık öğrenebilir miyim?”

“Amma kalın kafalısın Witcher. Blaviken’i bir katliamdan korumak istiyorum. Seninle bunu konuşabilmek için mart kedileri gibi çatılara tırmandım. Yaptığımı takdir etmelisin.”

“Takdir ediyorum,” dedi Geralt. “Ancak konuşmamızın ne işe yarayacağını kestiremedim. Durum ortada. Stregobor kulesinde oturuyor. Ona ulaşabilmek için onu burada kuşatman gerekir. Ancak bunu yaparsan elindeki izin belgesi hükmünü yitirir. Yasaları açıkça çiğnersen Audoen seni korumayacaktır. Muhtar, muhafızlar ve bütün Blaviken karşına dikilecektir.”

“Bütün Blaviken karşıma dikildiğine çok pişman olur.” Renfri gülümsedi ve bembeyaz yırtıcı hayvan dişlerini gösterdi. “Benim çocuklara dikkatle baktın mı? Şunu çok iyi bil ki işlerinde ehiller. Onlar ile attıkları her adımda kendi mızraklarına takılan muhafız alayının salakları arasında bir çatışma çıksa ne olur düşünebiliyor musun?”

“Peki Renfri, böyle bir durumda benim bu çatışmayı elimi kolumu sallayıp seyredeceğimi sen düşünebiliyor musun? Bildiğin üzere muhtarın evinde kalıyorum. İhtiyaç durumunda ona destek vermem gerekir.”

“Bundan hiç kuşku yok,” dedi Renfri ciddi bir sesle. “Ama kesinlikle tek başına dövüşürsün çünkü diğerleri mahzenlere kaçıp saklanacaklardır. Bu dünyada kılıçlı yedi savaşçıyla baş edebilecek kimse yoktur. Hiçbir insan yapamaz bunu. Öyleyse ak saçlı, birbirimizi tehdit etmeyi bırakalım istersen. Söylediğim gibi, katliam ve kan dökülmesi önlenabilir. Bunu önleyebilecek iki kişi var.”

“Kulağım sende.”

“Bunlardan biri,” dedi Renfri, “Stregobor. Kulesinden gönüllü olarak çıkar, ona kasabanın dışında bir yerde saldırırım ve Blaviken yeniden o huzurlu kayıtsızlığına gömülüp olanları kısa zamanda unuttur.”

“Stregobor aptalın biriymiş gibi duruyor ama o kadar da aptal değil.”

“Kim bilir Witcher, kim bilir. Çürütülemez deliller, geri çevrilemez teklifler var. Bunlardan biri Tridam ultimatomu. Sihirbaza Tridam ultimatomunu vereceğim.”

“Nedir bu ultimatom?”

“O da benim sırrım.”

“Öyle olsun. Ancak yararı olacağından kuşkuluyum. Stregobor senden söz ederken dişleri birbirine vuruyor. Onu senin güzel ellerine düşürecek bir ultimatom gerçekten olağanüstü çekici olmalı. Blaviken’in kan gölüne çevrilmesini önleyeceğini düşündüğün ikinci kişiye geçelim. Bunun kim olabileceğini tahmin etmek istiyorum.”

“Keskin zekânı merak etmeye başladım Aksaç.”

“Bu kişi sensin Renfri. Doğrudan sen. Soylulara layık, dur ben ne diyorum, kral soyuna layık bir yüce gönüllülük gösterip öç almaktan vazgeçebilirsin. Nasıl, bildim mi?”

Renfri başını arkaya atıp kahkahayla güldü ama gecikmeden eliyle ağzını kapadı. Ardından ciddileşip ateş saçan gözlerle Witcher'a baktı.

"Geralt," dedi, "ben Creyden'de bir prenestim. Aklıma gelebilecek her şeye sahiptim, istememe gerek bile yoktu. Hizmetliler, şahane ceketler, ayakkabılar, patiska iç çamaşırlar, mücevherler, ıslıl ıslıl takılar, boz renkli bir midilli, havuzda kırmızı süs balıkları... Bebeklerimin evi senin şu odandan daha büyüktü. Ve bu hayatım Stregobor ve Aridea sürtüğü avcıya beni ormana götürüp boğazlamasını, kalbimi ve ciğerimi söküp getirmesini buyuruncaya kadar sürdü. Şahane, değil mi?"

"Hayır, iğrenç. Avcıdan kurtulabilmene sevindim Renfri."

"Ne kurtulması! Adam acıyıp bıraktı beni. Ama itoğluit öncesinde bana tecavüz etti, yüzüklerimi ve altın tacımı alıp gitti."

Geralt kızın doğrudan gözlerinin içine bakıp madalyonuyla oynadı. Kız gözlerini ondan kaçırmıyordu.

"Bu, prensesin sonu oldu," diye sözlerini sürdürdü Renfri. "Güzelim ceket aşındı, çamaşırlar beyazlıklarını sonsuza kadar yitirdi. Ardından kir, açlık, dayak ve tekmeler geldi. Bir kâse çorba ya da başımı sokabileceğim bir yer için önüme çıkan her itle yattım. Benim nasıl saçlarım vardı, bilir misin? İpek gibiydi, kalçama kadar uzanırdı. Bitlenince bir koyun makasıyla kestiler saçlarımı, hem de dibinden. Ondan sonra asla düzgün uzamadılar."

Kız bir süre sustu ve kimi uzun kimi kısa olan perçemlerini alnından geriye doğru itti.

"Aç kalmamak için hırsızlık yaptım," diye devam etti. "Ölmemek için öldürdüm. İdrar kokan mahzenlerde oturdum, gün ağarınca asılacak mıyım, yoksa yalnızca kırbaçlanıp kovalanacak

mıyım, bilemedim. Bütün bunlar olurken üvey annem ve senin sihirbaz sürekli peşimdeydiler, katiller yollayıp beni zehirlemeye çalıştılar. Üzerime lanetler yağdırdılar. Yüce gönüllülük mü göstereyim? Kral soyuna layık bir şekilde mi bağışlayayım? Onun kafasını krallara layık bir şekilde kopardıktan sonra belki.”

“Aridea ve Stregobor seni zehirlemeye mi çalıştı?”

“Kesinlikle. İçine güzelavratotu zerk edilmiş bir elmayla. Beni bir cüce kurtardı. Bana kusmam için bir madde verdi ve onu içtikten sonra sanki çorabı tersine çevirir gibi, içim dışıma çıktı. Ama kurtuldum işte.”

“Yedi cücelerden biri miydi bu?”

Boşalan kadehi doldurmakta olan Renfri elindeki matarayla donup kaldı.

“Oo,” dedi. “Hakkımda epeyce bilgin var. Ne olmuş? Cüce-lerle sorunun mu var? Ya da başka insansılarla? Aslına bakarsan bana karşı pek çok insandan daha iyi davrandılar. Ama işin bu yanı seni ilgilendirmez. Dediğim gibi Stregobor ve Aridea güçleri yettiğince vahşi hayvanmışım gibi peşime düştüler. Ta ki ben avcıya dönüşene kadar. Aridea kendi yatağında nalları dikti. Şansı vardı, onu önceden yakalamamıştım. Onun için çok özel bir plan yapmıştım oysa. Şimdi de sihirbaz için öyle bir planım var. Geralt ne dersin, ölümü hak etmemiş mi bu adam? Söyle hadi!”

“Ben yargıç değilim. Witcher’ım.”

“Aynen. Blaviken’de kan dökülmesini önleyebilecek iki kişi var demiştim. İkinci kişi sensin. Sihirbaz seni kuleye alacaktır, sen de onu orada öldürürsün.”

“Renfri,” dedi Geralt sakın bir sesle. “Sen benim odama gelirken çatıdan tepe üstü düştün mü yoksa?”

“Lanet olsun, sen Witcher mısın, değil misin? Bir *kikimora*’yı öldürdüğün, karşılığında para alabilmek için eşeğe yükleyip getirdiğin söyleniyor. Stregobor *kikimora*’dan beterdir. *Kikimora* mantığı olmayan bir hayvandır, tanrılar onu öyle yarattığı için öldürür. Stregobor ise bir sadist, tehlikeli bir akıl hastası, bir canavar. Bana onu eşek üstünde getir, seni altına boğayım.”

“Ben kiralık katil değilim Örümcekkuşu.”

“Evet, değilsin,” dedi Renfri gülümseyerek. Arkasına yaslanmış, bacaklarını masaya uzatıp çaprazlamış ama eteğini indirip baldırlarını örtmeyi aklından geçirmemişti. “Sen bir Witcher’sın, insanları kötülüklerden koruyorsun. Ama bu durumda kötülük biz birbirimize düştüğümüzde ortaya kırıp geçirecek olan ateş ve kılıç. Olabilecek en iyi çözümü, ehvenişeri önermiyor muyum sence? Hatta şu itoğluit Stregobor için bile. Onu merhametinle tek darbeye, hiç ummadığı bir anda öldürebilirsin. Öleceğini bilmeden ölür. Oysa ben ona tam tersini vadediyorum.”

Geralt sustu. Renfri kollarını havaya kaldırıp gerindi.

“Duraksamanı anlayışla karşılıyorum,” dedi sonra. “Ancak yanıtını derhal almam gerekiyor.”

“Stregobor ve kralın karısı seni neden öldürmek istedi, biliyor musun?”

Renfri ani bir hareketle doğruldu, ayaklarını masadan indirdi. “Açıkça ortada,” dedi ansızın. “Fredefalk’ın büyük kızını ortadan kaldırmak istediler çünkü ben veliaht prenestim. Aridea’nın çocukları, sınıf açısından uygun düşmeyen bir evlilikten doğmuşlardı, taht için hiçbir...”

“Ben bundan söz etmiyorum Renfri.”

Kız bir an için başını önüne eğdi. Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. “Elbette biliyorum. Ben sözüm ona lanetliymişim. Anne karnında efsunlanmışım. Ben sözüm ona...”

“Yarım bırakma, devam et sözüne.”

“Canavarmışım.”

“Öyle misin?”

Renfri bir an için çaresiz ve kırgın göründü. Ve de çok üzgün...

“Bilmiyorum Geralt,” diye fısıldadı. Sonra yüz hatları yeniden sertleşti. “Hem lanet olsun, nereden bileyim ki ben bunu? Parmağım kesilirse kanım akıyor. Her ay âdet de görüyorum. Çok yersem karnım, çok içersem başım ağrıyor. Keyfim yerindeyse şarkı söylüyorum, üzgünsem sövüyorum. Birinden nefret edersem onu öldürüyorum, birinden... Ah, lanet olsun, yeter. Sence canavar mıyım Geralt?”

“Yanıtım: Hayır.”

“Az önce söylediğimi anımsıyor musun?” diye sordu kız bir anlık suskunluktan sonra. “Geri çevrilemeyecek teklifler vardır, sonuçları korkunçtur. Seni şiddetle uyarıyorum, benimki de böyle bir teklifti. İyi düşün.”

“İyi düşündüm. Benim teklifim de çok ciddiye.”

Renfri bir süre sustu ve güzel boynuna üç sıra halinde dolanmış ve bluzunun dekoltesinden görülebilen düzgün memelerinin arasına şuh bir kıvrımla süzölmüş olan inci kolyesiyle oynamaya başladı.

“Geralt,” dedi. “Stregobor senden beni öldürmeni istedi mi?”

“Evet. O da bunun ehvenişer olduğunu düşünüyordu.”

“Onu da benim gibi reddettiğini varsayabilir miyim?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü ben ehvenişere inanmam.”

Renfri hafifçe gülümsedi, derken dudakları şekil değiştirdi, mum ışığında çirkin, şeytani bir yüz ortaya çıktı. “İnanmazsın demek. Bir bakıma haklısın. Kötülük, bir de büyük kötülük vardır ve bunların ötesinde, gölgelerde gerçek kötülük yatar. Gerçek kötülük Geralt, hayal bile edemeyeceğin boyuttadır, üstelik seni artık hiçbir şeyin şaşırtamayacağını düşünüsen bile. Ve işte Geralt, bazen öyle olur ki gerçek kötülük seni gırtlığından yakalayıp, ‘Seç bakalım ya ben ya da o biraz küçük olan,’ der.”

“Nereye varmak istediğini öğrenebilir miyim?”

“Hiçbir yere. Biraz içtim, felsefe yapıyorum, genelgeçer gerçekleri arıyorum. Birini az önce buldum: Ehvenişer diye bir şey vardır ancak bunu kendimiz seçemiyoruz. Gerçek kötülük bizi böyle bir seçime zorlayabilir. İstesek de istemesek de.”

“Anlaşılan ben yeterince içmemişim.” Witcher sakince gülümsedi. “Bu arada gece yarısını geçti. Artık açıkça konuşalım. Stregobor’u Blaviken’de öldürmeyeceksin, buna izin vermiyorum. Burada çatışma çıkmasına ve kan dökülmesine göz yummam. Sana yeniden öneriyorum: Öç almaktan vazgeç. Onu öldürmeyi aklından çıkar. Böylece ona –üstelik sırf ona değil, herkese– gaddar, kana susamış bir canavar, bir mutant, bir lanetli uğursuz olmadığını kanıtlarsın. Yanıldığını ve bu yanılgısıyla sana büyük bir haksızlık yaptığını gösterirsin.”

Renfri, Witcher’ın parmaklarının arasında çevirdiği zincirin ucunda dönen madalyona bir süre baktı. “Witcher, eğer bağışlayamayacağımı ya da öç almaktan vazgeçemeyeceğimi söylersem bu onun haklı olduğu anlamına mı gelecek? Böyle davranarak bir canavar, tanrıların lanetlediği bir şeytan olduğumu kanıtla-

yacağım, değil mi? İyi dinle Witcher. Göçebeliğimin en başlarında bir çiftlik sahibi beni yanına almıştı. Benden hoşlanırdı. Ama ben ondan hiç ama hiç hoşlanmadığım için ırzıma geçmek istediğinde beni döverdi, üstelik öyle şiddetli hırpalardı ki ertesi sabah saman şilteden doğrulamazdım. Günün birinde ortalık henüz ağarmadan kalktım ve çiftçinin boğazını kestim. Orakla. O zamanlar elim şimdiki gibi yatkın değildi henüz ve bıçağın bu iş için küçük olduğunu düşünmüştüm. Biliyor musun Geralt, adamın gurultular çıkarmaya, kesik kesik solumaya başladığını duyunca ve bacaklarının titrediğini görünce sopasıyla ve yumruğuyla bedenimde açtığı yaraların acımadığını, kendimi iyi, müthiş iyi hissettiğimi duyumsadım. Yanından neşeyle ayrıldım, keyifle, mutlulukla ıslık çalıp yürüdüm. Sonraları her seferinde aynen bunları yaşadım. Zaten farklı olsaydı öç almakla zaman harcar mıydım?”

“Renfri,” dedi Geralt. “Gerekçelerin ne olursa olsun, buradan ıslık çalarak gitmeyeceksin, kendini müthiş iyi hissetmeyeceksin. Neşeyle, keyifle değil ama buradan canlı olarak gideceksin. Yarın sabah yapacaksın bunu, muhtarın buyurduğu gibi. Sana söyledim ama tekrar edeyim. Stregobor’u Blaviken’de öldürmeyeceksin.”

Renfri’nin gözleri mum ışığında parıldadı, bluzunun dekoltesindeki inciler parıldadı, gümüş zincirin ucunda dönüp duran kurt kafası madalyon parıldadı...

Kız ansızın, “Sana acıyorum,” dedi usulca, gözünü ışıldayan gümüşten ayırmadan. “Ehvenişer yoktur diye iddia ediyorsun. Bir meydanda kana bulanmış taşların üzerinde duruyorsun, tek başınasın, yapayalnızsın çünkü karar veremedin. Bunu başaramadın, böylece karar vermiş oldun aslında. Hiçbir zaman bilemeyeceksin,

asla emin olamayacaksın, asla, duydun mu? Cezan taşlanmak ve kötü sözler işitmek olacak. Sana acıyorum.”

“Ya sen?” diye usulca sordu Witcher, fısıldarcasına.

“Ben de karar veremiyorum.”

“Kimsin sen?”

“Neysem oyum.”

“Neredesin?”

“Ben... üşüyorum...”

“Renfri!” Geralt madalyonu eliyle sımsıkı kavradı.

Kız uykusundan uyandırılmışçasına başını hızla kaldırdı ve gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. Gözlerinde çok kısa bir an korku belirir gibi oldu.

“Sen kazandın,” dedi kız ansızın sert bir sesle. “Sen kazandın Witcher. Yarın sabah Blaviken’i terk edeceğim ve bu berbat kasabaya bir daha asla dönmeyeceğim. Asla. Şu şarap tulumunu uzatsana.”

Kız boş şişeyi masaya koyarken dudaklarında yine o alaycı ve muzip ifade belirmişti.

“Geralt?”

“Evet.”

“Bu lanet olası çatı çok dik. Karanlıkta düşüp bir yerimi yaralamaktansa buradan gün ağarırken çıkmak isterim. Ben narın yapılı bir prensesim, yatağın altındaki tek bir bezelye tanesini bile hissedebilirim. Çuval samanla tıka basa dolu değilse tabii. Ne dersin?”

“Renfri,” dedi Geralt elinde olmadan gülümseyerek. “Şu söylediklerin bir prensese yakışıyor mu?”

“Lanet olsun, sen prensesleri ne kadar tanırsın ki? Ben bir zamanlar prensestim ve o kimliğin en hoş yanının canının her istediğini yapabilmek olduğunu biliyorum. Ne istediğimi sana açık seçik söylemem mi gerekiyor, yoksa kendin anlar mısın?”

Geralt hâlâ gülümsüyordu. Yanıt vermedi.

“Beni çekici bulmadığını aklıma bile getirmek istemiyorum.” Kız sırtıyordu. “Çiftçinin yazgısının seni de bulacağından korktuğunu varsaymayı yeğliyorum. Ah, ak saç! Yanımda keskin bir şey getirmedim. Kendin bak istersen.” Ayaklarını Geralt’ın dizlerinin üzerine uzattı. “Çizmelerimi çıkar. Çizme koncu bıçak saklamak için en uygun yerdir.”

Kız yalınayak yerinden kalkıp kemerinin tokasını çözdü. “Buraya da saklamadım. Gördüğün gibi burada da bir şey yok. Şu aptal mumu söndür.”

Dışarıda bir kedi karanlıkta esnedi.

“Renfri?”

“Ne var?”

“Patiska mı bu?”

“Lanet olsun, elbette. Ben prenses değil miyim?”

V

Küçük Marilka, “Babacığım,” diye durup durup mızıldanıyordu. “Panayıra ne zaman gidiyoruz? Panayıra babacığım!”

“Sus Marilka,” diye homurdandı Caldemeyn, son lokmasıyla tabağı sıyrırken. “Yani kasabadan defolup gideceklerini söylüyorsun Geralt, öyle mi?”

“Evet.”

“İşlerin bu kadar yolunda gideceğini hiç ummazdım. Audoen’in mührünü taşıyan parşömenle beni avuçlarının içine almışlardı. Hiç renk vermedim ama aslında onlara elimi süremezdim.”

“Yasaları açıkça çiğneseler bile mi? İnsanları kesip vurmaya başlasalar bile mi?”

“O zaman bile. Geralt, Audoen çok hırçın bir kraldır, en ufak bir şeye kızsın adamı darağacına yollar. Çoluğum çocuğum var, bulduğum makamdan memnunum, yarın ekmeğimize ne katık edeceğiz diye düşünmek zorunda değilim. Kısacası, gidiyor olmaları çok işime geldi. İyi de bu noktaya nasıl gelindi?”

“Babacığım, panayıra gitmek istiyorum!”

“Libussa! Marilka’yı dışarı çıkar! Evet Geralt, bu kadarını ummuyordum. Altın Avlu’nun meyhanecisi Setnik’in Novigradlı müşterilerle ilgili ağzını aradım. Kaba saba köpek sürüsüymüş. Birkaçı tanınmış.”

“Yaa?”

“Yüzünde yara izi olan Nohorn, eskiden Özgür Angrenyan Birliği’nin üyesi Abergard’ın askerlerinden biriymiş. Duymuş olmalısın, duymayan kaldı mı! On beş dedikleri kara öküz de onlardan. Lakabının yaşamı boyunca gerçekleştirdiği on beş iyilikten kaynaklanmadığı aşikâr. Yarı elf ise Civril, haydutluğu ve katilliği iş edinmiş biri. Görünüşe göre Tridam’daki katliamda parmağı varmış.”

“Neredeki?”

“Tridam. Duymamış mıydın? O olay çok konuşulmuştu, şöyle üç... evet, üç yıl önce çünkü Marilka o zaman iki yaşındaydı. Tridam Baronu birkaç haydudu mahzene kapatmıştı. Haydutların

arkadaşları –aralarında tabii şu deli Civril de varmış– Nis Şenlikleri döneminde hacılarla dolu bir nehir gemisini ele geçirmişler. Barondan tutsakları serbest bırakmasını istemişler. Baron tabii taleplerini reddetmiş, bunun üzerine yolcuları tek tek öldürmeye başlamışlar. Baron yumuşayıp herifleri zindandan çıkardığında en az on beş kişiyi kılıçtan geçirmişler. Baron sürgüne gönderilmek, hatta kafasının baltayla kesilmesi tehlikesiyle karşı karşıya kalmış; kimileri onca insan öldürüldükten sonra boyun eğdiği için ona kızarken kimileri de çok büyük bir hata işlediği için feryat etmişler çünkü bu, emsal oluşturacak bir olaymış. Onlara göre Baron'un asla boyun eğmemesi, canileri rehinelerle birlikte Tatar yayıyla vurması ya da gemiye teknelerle saldırması gerekiyormuş. Baron mahkemede seçimini ehvenişerden yana yaptığını söylemiş çünkü gemide aralarında kadın ve çocukların da olduğu elliye yakın kişi varmış.”

“Tridam ultimatomu,” diye fısıldadı Witcher. “Renfri...”

“Ne?”

“Caldemeyn, panayıır.”

“Ne?”

“Anlamıyor musun Caldemeyn? Kız beni kandırdı. Onlar buradan ayrılmayacaklar. Tridam Baronu’nu sıkıştırdıkları gibi Stregobor’u da kuleyi terk etmeye zorlayacaklar. Ya da beni... Anlamıyor musun? Panayırdaki insanları öldürmeye başlayacaklar. Şu surların ortasındaki pazar yeriniz tam bir tuzak!”

“Bütün tanrılar adına Geralt! Otur! Nereye gidiyorsun Geralt?”

Bu bağırışmadan ürken Marilka, mutfağın bir köşesine çekilip ağlamaya başlamıştı.

“Sana söylemiştim!” diye bağırdı Libussa, kolunu Witcher’a doğru uzatarak. “Söylemiştim! Bu adam uğursuzluktan başka bir şey getirmeyecek!”

“Sus kadın! Geralt! Otur!”

“Onlar durdurulmalı! İnsanlar pazar yerine gelmeden derhal durdurulmalı. Muhafızları topla. Adamlar handan çıkar çıkmaz tutuklanmalılar.”

“Geralt, aklını başına topla. Suç işlemedikleri sürece onlara dokunamayız. Dokunursak kendilerini savunacaklardır, o zaman da kan akar. Bunlar işinin ehli, adamlarımı vahşice katlederler. Audoen bunu duyarsa kafam gider. Tamam, muhafızları toplayacağım, pazara gideceğim ve gözümü onlardan ayırmayacağım...”

“Bunun bir yararı olmaz Caldemeyn. Halk meydana ulaştıktan sonra paniği ve kırımını engelleyemezsin. Pazar yeri henüz boşken adamların etkisiz hale getirilmeleri gerekir.”

“Bu dediğin yasalara aykırı. Buna izin veremem. Yarı elf ve Tridam’la ilgili anlatılanlar dedikodu olabilir. Ya yanılıyorsan? Ne olacak o zaman? Audoen beni dörde böler!”

“Ehvenişi seçmek zorundayız!”

“Geralt! İzin vermiyorum! Muhtar olarak izin vermiyorum! Bırak kılıcını! Dur!”

Marilka yumruklarını yüzüne bastırmış ağlıyordu.

VI

Civril elini gözlerine siper edip ağaçların tepesinden doğan güneşe baktı. Pazar yeri canlanmaya başlamıştı; irili ufaklı arabalar

tangırdayarak meydana doğru giriyordu ve birkaç satıcı mallarını tezgâhlara yaymaya başlamıştı bile. Çekiç sesleri yükseliyor, bir horoz ötüyor, martılar çığlık çığlığa bağıriyordu.

“Güzel bir gün olacağı benziyor,” dedi On beş dalgın dalgın. Civril ona ters ters baktı ama sesini çıkarmadı.

“Atlardan ne haber Tavik?” diye sordu Nohorn, eldivenlerini giyerken.

“Hazırlar, eğlendiler. Civril, pazarda hâlâ az insan var.”

“Artacaktır.”

“Bir şeyler yemeliyiz.”

“Daha sonra.”

“Doğru. Daha sonra zaman olacak. İştahın da.”

“Şuraya bakın,” dedi On beş ansızın.

Witcher ana caddeden gelip tezgâhların arasından geçerek doğrudan onlara yaklaşıyordu.

“Oo,” dedi Civril. “Renfri haklıymış. Tatar yayını ver Nohorn.”

Öne doğru eğildi, yayın gövdesini ayağıyla tutup siniri gerdi. Sonra içine özenle bir ok yerleştirdi. O arada Witcher yaklaşmıştı. Civril yayı kaldırdı. “Tek bir adım daha atayım deme Witcher!”

Geralt durdu. Grupla arasında yaklaşık kırk adım kalmıştı.

“Renfri nerede?”

Melez, güzel yüzünü buruşturdu. “Kulenin orada, sihirbaza belli bir teklifte bulunuyor. Buraya geleceğini biliyordu. Sana iki haber iletmemi istedi.”

“Konuş.”

“Birinci haber şöyle: ‘Ben neysem oyum. Ya ben ya da diğeri. ehven olan.’ Neyi kastettiğini sanırım biliyorsun.”

Witcher başını salladı, sonra elini kaldırıp sağ omzundan yukarı doğru uzanan kılıcının kabzasını tuttu. Kılıç, başının üstünde bir daire çizerken ıslıl ıslıl yandı. Geralt ağır adımlarla gruba yaklaştı.

Civril haince gülümsedi. “Doğruymuş demek. Renfri bunu da bildi Witcher. İşte bu yüzden, sana iletilmesini istediği ikinci haberi öğreneceksin şimdi. Doğrudan gözlerinin ortasına.”

Witcher ilerlemeyi sürdürdü. Yarı elf, Tatar yayını omzuna dayadı. Çıt çıkmıyordu şimdi.

Yay vızıldayarak uçtu. Witcher kılıcını havada savurdu, metale çarpmaktan kaynaklanan bir ses duyuldu, ok dönerek uçtu, kuru bir gürültüyle çatılardan birine düşüp çatı oluğunda şakırdadı. Witcher yoluna devam etti.

“Okun yolunu saptırdı...” diye iç geçirdi On beş. “Havada...”

“Bir arada,” diye emretti Civril. Kılıçlar kınlarından çıktı, grup omuz omuza verip silahlarını Geralt’a doğrulttu.

Witcher hızını artırdı, ahenkli ve rahat adım atmayı bırakıp koşmaya başladı. Gelgelelim ellerinde kılıçlarıyla gözlerini ona dikmiş gruba doğrudan koşmuyordu; gitgide daralan bir spiral içinde onlara yaklaşıyordu.

Tavik dayanamayıp Witcher’a doğru sıçrayarak hamle yaptı. İkizler de arkasından atladılar.

“Ayrılmayın!” diye gürledi Civril ve Witcher’dan gözünü ayırmamak için başını çevirdi. Ekibin tamamen dağılıp pazar tezgâhları arasındaki kalabalığa karıştığını görünce söverek yana atladı.

İlk düşen Tavik oldu. Az öncesine kadar Witcher’ın peşindeyken şimdi Witcher’ın aksi yöne, ona doğru, koştuğunu ansızın fark

etti. Tavik hızını kesmeye çalıştı ancak kılıcını bile kaldırımadan Witcher yanından hızla geçip gitti. Tavik kalçasının hemen üstünde şiddetli bir darbe hissetti ve devrildi. Dizlerinin üzerine düşer düşmez şaşkınlıkla kalçasına baktı ve bağırmaya başladı.

Üzerlerine gelen karaltıya doğru ikisi de aynı anda saldıran ikizler, omuzlarının çarpışmasıyla bir anda dengelerini kaybettiler. İşte bu yeterli olmuştu. Göğsüne sert bir darbe alan Vir iki büküm oldu, başı önünde birkaç adım daha attı ama sebze tezgâhlarından birinin üzerine devrildi. Şakağından yara alan Nimir birkaç kez döndü ve bütün ağırlığıyla kaldırırma devrildi.

Pazarcılar nereye gittiklerini bilemeden kaçıştılar, tezgâhlar gürültüyle devrildi, meydanı toz duman ve çığlıklar kapladı. Tavik titreyen bacakları üzerinde bir kez daha doğrulmaya çalıştı ama geri düştü.

“Solda, On beş!” diye haykırdı Nohorn, Witcher’a yetişmek için yarım daire çizerek koşarken.

On beş hızla geriye döndü ama yine de yeterince atik olamamıştı. Karnına bir darbe yedi, dirençle ayakta kaldı, tam hızını alıp kılıcını savuracağı sırada boynundan, kulağının altına gelen noktadan bir kılıç darbesi daha aldı. Hızı onu dört adım daha sendeletti, derken balıklarla dolu bir arabanın üstüne düştü. Araba devrildi. On beş, balık pullarından gümüş gibi parlayan kaldırırma taşının üzerine yığılıp kaldı.

Civril ve Nohorn biri sağdan, diğeri soldan olmak üzere aynı anda vurdular. Yarı elf hız alıp kılıcını yukarıdan aşağıya savurdu. Nohorn hafifçe diz çökmüş, kılıcını yatay hareketle sallamıştı. Witcher her ikisini de karşılarken madenî sesler birbirine karıştı. Civril geriye doğru sıçradı, sendeledi, tezgâhlardan birinin ahşap

iskelesine tutunarak ayakta kaldı. Nohorn öne doğru atladı ve kılıcını dikey tutarak Civril'i koruma altına aldı. Şiddetli bir kılıç darbesini geri püskürttü ancak geriye doğru savrulup yine dizlerinin üzerine düştü. Yeniden sıçradı ama bu sefer darbeyi savuşturamadı. Yüzüne boydan boya, tam da eski yara izine simetrik olarak bir kılıç darbesi yedi.

Civril tezgâhın üzerinden atladı, yere düşen Nohorn'un üzerinden uçarak geçti, iki eliyle kavradığı kılıcını yukarıdan aşağıya doğru savurdu. Ancak isabet ettiremedi ve derhal geriye çekildi. Aldığı darbe o kadar keskin, o kadar kusursuzdu ki hissetmemişti bile, ani bir çalımla yeniden saldırıya geçmeye çalıştığı sırada bacakları söz dinlemedi. Kılıcı elinden düştü çünkü kolu dirsekten yarılmıştı. Dizlerinin üzerine düştü, başını sallayıp ayağa kalkmak istedi ancak başaramadı. Baş yere düştü, birbirine girmiş lahanalar, çörekler ve balıklar arasında bedeni kan gölünün içine gömüldü.

Derken Renfri pazar yerinde belirdi.

Kedi yürüyüşünü andıran ağır ve yumuşak adımlarla yaklaştı, arabaların ve tezgâhların etrafından dolandı. Sokak aralarında ve binaların duvarlarının dibinde eşekarıları gibi vızıldayan kalabalık dut yemiş bülbül gibi susuyordu şimdi. Geralt, indirdiği elinde kılıcını tutuyor, kıınılamıyordu. Kız ona yaklaştı, on adım mesafede durdu. Tuniğinin altına zincir zırh giymiş olduğu Geralt'ın gözünden kaçmadı. Zırh kısaydı, ancak kalçalarına kadar iniyordu.

"Seçimini yaptın," dedi kız. "Seçiminin doğruluğundan emin misin?"

“Burası ikinci bir Tridam olmayacak,” dedi Geralt dişlerinin arasından.

“Zaten olmayacaktı. Stregobor benimle dalga geçti. Bütün Blaviken’in kökünü kazısam da çevredeki birkaç köyü daha buna eklesem de kulesinden çıkmayacağını söyledi. Seni bile kuleye almayacağını söyledi. Ne bakıyorsun öyle? Evet, seni kandırdım. Yaşamım boyunca gerekli gördüğümde herkesi kandırdım. Senin onlardan farkın ne ki?”

“Çek git Renfri.”

Renfri bir kahkaha attı. “Hayır Geralt.” Kıvrak bir hareketle kılıcını çekti.

“Renfri.”

“Hayır Geralt. Sen seçimini yaptın. Şimdi sıra bende.”

Eteğini yıldırım hızıyla kalçasından çekip kopardı, havada döndürmesiyle birlikte kumaş sol koluna dolandı. Geralt geriledi, elini kaldırdı ve parmaklarıyla bir *işaret* oluşturdu. Renfri bir kahkaha daha attı ama bu seferki kısa ve boğuktu.

“Boş versene, ak saç! Bana işlemez. Kılıçtan başkası işlemez bana.”

“Renfri,” diye yineledi Witcher. “Git. Kılıçları çarpıştırırsak, ben artık...”

“Biliyorum,” dedi kız. “Benim... benim durumum da farklı değil. Yapamam. Biz neysek oyuz. Sen ve ben.”

Hafif adımlarla salınarak Witcher'a doğru yürüdü. Yana uzattığı sağ elinde kılıcı parıltıyor, sol eliyle de yere sürünen eteğini tutuyordu. Geralt iki adım geriledi.

Kız sıçradı, eteği havada dalgalandı ve eteğin arkasında gizli kalan kılıç havada kısa bir an süzülüp ışıldadı. Geralt kendini

yana attı, eteğin kumaşı ona değmemiştii bile ve Renfri'nin kılıcı çapraz bir biçimde siper aldığı kılıcından aşağıya kaydı. Geralt sert bir karşı hamle yaptı, kızın silahını elinden düşürebilmek için kılıcın ucuyla daireler çizerek kısa bir an çakışmalarını sağladı. Ancak bu hataydı. Renfri karşı atağa geçerek Geralt'ın kılıcına vurdu ve çabucak dizlerini büküp kalçasını savurarak Witcher'ın yüzüne doğru atladı. Geralt bu darbeyi son anda savuşturdu ve kendini geriye atarak üzerine doğru inmekte olan etek kumaşından kaçmış oldu. Tek ayak üzerinde hızla dönüp havada inip kalkan kılıcın darbelerinden kurtuldu ve yeniden geriye doğru sıçradı. Kız üzerine çullandı, eteğini savurup Geralt'ın gözlerini kapattı, yarım bir dönüşle Witcher'a yaklaşp yatay bir vuruş yaptı. Geralt bu hamleyi de savuşturup kızın önünde döndü. Renfri bu numaranın yabancısı değildi. Geralt'ın dönüşünü o da aynen taklit etti ve Witcher'a ona soluğunu hissettirecek kadar yaklaşp kılıcını göğsüne sürttü. Witcher duyduğu acıyla ürperse de ritminden çıkmadı. Aksi yöne doğru yeniden döndü, şakağına inmeye hazırlanan kılıcı silahıyla geri püskürttü, hızlı bir çalım atarak hücumu geçti. Renfri geri sıçradı ve yukarıdan hücumu hazırlandı. Geralt öne fırladı ve kılıcının ucuyla aşağıdan yukarıya doğru kızın açıkta kalmış baldırlarını ve kasıklarını kesti.

Kız bağırmadı. Önce tek dizinin üzerine, oradan da yana doğru düşerken ellerini yarılmış olan kaslarına bastırdı. Parmaklarının arasından fışkıran kan işlemeli kemerine, sığın derisinden çizmelerine ve kirli kaldırıma aktı. Sokak aralarına sıkışp kalmış kalabalık çığlıklar atarak dağılmaya başladı.

Geralt kılıcını indirdi.

"Gitme..." diye inledi Renfri, iki büküm halde.

Geralt yanıt vermedi.

“Ben... üşüyorum...”

Geralt yanıt vermedi.

Renfri yeniden inledi, beli daha da büküldü. Oluk gibi akan kanı taşların arasındaki boşlukları dolduruyordu şimdi.

“Geralt... sarıl bana...”

Geralt yanıt vermedi.

Renfri başını çevirdi, bir yanağını kaldırırma yaslayıp öylece kaldı. O ana kadar bedeninde gizlediği ince bıçaklı hançer uyuşmuş parmaklarının arasından kaydı.

Sonsuz gibi gelen bir andan sonra Geralt başını çevirdi, Stregobor’un kaldırırma vuran asasının sesini duymuştu çünkü. Sihirbaz cesetlerden uzak durmaya özen göstererek hızla yaklaşıyordu.

“Katliam panayırı oldu bu,” dedi burnunu çekerek. “Gördüm Geralt, her şeyi kristalin içinden gördüm...”

İyice yaklaşıp eğildi. Yerlere kadar uzanan, önünü açık bıraktığı siyah pelerininin içinde yaşlı, çok yaşlı duruyordu.

“İnanamıyorum.” Başını iki yana salladı. “Örümcekkuşu, ölüp gitmiş.”

Geralt yanıt vermedi.

“Eh, hadi Geralt.” Sihirbaz doğruldu. “Git bir araba getir. Kızı kuleye götürelim. Otopsisı yapılmalı.”

Witcher’a bir bakış attı ve yanıtını beklemeden cansız bedeninin üzerine eğildi.

Witcher’ın tanımadığı birisi kabzasına uzandığı kılıcı hızla çekti.

“Ona dokunayım deme,” dedi Witcher’ın tanımadığı adam. “Dokunursan kafan kaldırıma yuvarlanır!”

“Bu ne demek şimdi Geralt, aklını mı kaçırdın? Yaralısın, şoktasın! Otopsi tek seçeneğimiz, yoksa...”

“Dokunma ona!”

Stregobor tepesinde sallanan kılıca baktı, geriye doğru sıçrayıp asasını savurdu. “Peki!” diye bağırdı. “Sen bilirsin! Hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenemeyeceksin! Asla, duydun mu Witcher?”

“Git.”

“Sen bilirsin.” Sihirbaz arkasını döndü, asasını kaldırıma vurdu. “Kovir’e dönüyorum, burada bir gün bile kalmam artık. Gel benimle, kalma burada. Halkın hiçbir şeyden haberi yok, seni öldürürken gördüler yalnızca. Ve çok kötü öldürüyorsun Geralt. Hadi, geliyor musun?”

Geralt yanıt vermedi, Stregobor’un yüzüne bile bakmadı. Kılıcını kınına soktu. Stregobor omuzlarını silkti ve asasını belli aralıklarla yere vurarak hızlı adımlarla uzaklaştı.

Kalabalıktan doğru gelen bir taş havada uçup kaldırıma düştü. Ardından atılan ikinci taş Geralt’ın omzunu sıyırıp yere çarptı. Witcher doğrulup ellerini havaya uzattı ve hızlıca bir hareket yaptı. Kalabalığın sesi yükseldi, havada uçan taşlar sıklaştı, gelgelelim *işaret* taşlara yönlerini şaşırtıyordu; görünmez oval bir zırhın koruduğu hedefi tutturamıyorlardı.

“Yeter!” diye kükredi Caldemeyn. “Kesin artık, lanet olsun!”

Kalabalığın içinde bir kaynama başladıysa da taşların arkası kesildi. Witcher yerinden kıımıldamıyordu.

Muhtar ona doğru ilerledi.

“Bu mu şimdi?” Kolunu uzatıp meydana saçılmış cansız bedenleri gösteriyordu. “Seçtiğin ehvenişer bu mu? Bunu mu gerekli gördün?”

“Evet,” diyebildi Geralt kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra.

“Yaran ciddi mi?”

“Hayır.”

“O halde defol.”

“Tamam,” dedi Witcher. Gözünü muhtarın bakışlarından kaçırıp bir an daha olduğu yerde durdu. Sonra ağır ağır, çok yavaşça arkasını döndü.

“Geralt.”

Witcher dönüp baktı.

“Bir daha asla gelme,” dedi Caldemeyn. “Asla.”

Mantığın Sesi

4

“G el konuşalım Iola.

“Bu sohbeta ihtiyacım var. Sükût altındır, denir. Olabilir. Susmanın gerçekten bu kadar değerli olduğundan pek emin değilim. Yani onun da bir bedeli var. Bunun da ödenmesi gerekir.

“Senin işin daha kolay, evet öyle, itiraz etme. Sen gönüllü olarak susuyorsun, suskunluğunla tanrıçana karşı bir özveride bulunuyorsun. Ben Melitele’ye inanmıyorum, başka tanrıların varlığına da inanmıyorum ama senin seçimine, bulunduğu özveriye hürmet ediyorum, inandığın şeylere saygı duyuyorum. Çünkü senin imanın ve kendini adaman, susman karşılığında ödediğin bedel seni daha iyi, daha değerli bir canlı kılıyor. En azından seni böyle biri yapıyor. Ama benim inançsızlığım karşısında bana güçleri yetmiyor.

“Neye inandığımı mı soruyorsun?”

“Ben kılıca inanırım.

“Gördüğün gibi iki kılıç taşıyorum. Her Witcher’ın iki kılıcı vardır. Kötü niyetli insanlar, gümüş kılıcın canavarlar, demirin ise insanlar için olduğunu söylüyorlar. Bu doğru değil tabii. Sadece gümüş kılıçla yaralayabileceğin canavarlar vardır ama öyle canavarlar vardır ki ancak demirle ölürler. Hayır Iola, her demirle değil, yalnızca meteoritten yapılmış kılıçlarla. Meteoridin ne olduğunu mu soruyorsun? Göktaş. Mutlaka görmüşsündür, göktaşları geceleri gökyüzünde bir an için beliren ışıklık çizgilerdir. Bir yıldız böyle kayarken mutlaka bir dileğini söylemişsindir, belki bu da tanrılara inanman için bir neden daha oluşturmuştur. Bir meteorit benim gözümde yere düşen ve toprağa gömülen bir metal külçesinden başka bir şey değildir. Kılıç yapılabilecek bir metal.

“Evet, kılıcımı tabii ki eline alabilirsin. Nasıl da hafif, gördün mü? Sen bile zorlanmadan kaldırabiliyorsun. Hayır! Keskin tarafına dokunma, elin kesilir. Tıraş bıçağından bile daha keskindir. Böyle olması gerekir.

“Evet tabii, sık sık çalışıyorum. Bulduğum her boş dakikada hem de. Elim yavaşlarsa olmaz. Buraya, şu tapmak bahçesinin en ücra köşesine kaslarımdaki şu korkunç, zararlı katılaşmayı çözmek, içimde dolaşıp duran soğuğu defedecek hareketler yapabilmek için geldim. Sen de beni gelip burada buldun. Ne tuhaf, birkaç gün öncesine kadar ben seni bulmaya uğraşıyordum. Her yerde seni aradım. İstiyordum ki...

“Bu sohbete ihtiyacım var Iola. Gel, oturup biraz konuşalım.

“Adım Geralt. Geldiğim yer... Hayır, Geralt işte. Yerim yurdum yok benim. Witcher’ım.

“Evim Kaer Morhen’dir, Witcherların yurdu. Oralıyım. Orada şimdi... Hayır, eskiden bir burç vardı. Ama geriye pek bir şey kalmadı artık. Kaer Morhen... Orada benim gibiler yaratıldı. Şimdilerde olmuyor aslında ve Kaer Morhen’de kimseler yaşamıyor artık. Vesemir’den başka kimse kalmadı. Vesemir kim mi diyorsun? Babam. Neden şaşırdın öyle? Bunda şaşılacak ne var? Herkesin bir babası vardır. Benimki de Vesemir. Gerçek babam olmaması önemli mi? Gerçek babamı da annemi de hiç tanımadım. Hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorum. Aslına bakarsan pek umurumda da değil.

“Evet, Kaer Morhen... Bildik mutasyonu orada geçirdim. Otların yargısı, sonrasında olağan yöntemler. Hormonlar, otlar, virüs enfeksiyonu. Sonra yeni baştan. Ve defalarca. En sonuna kadar. Dönüşümleri bünyem iyi kaldırdı sayılır, yalnızca kısa süreliğine hastalandım. Böylece beni dayanıklı bir velet olarak görüp belli zor ve karmaşık... deneyler için seçtiler. O deneyler daha kötüydü. Çok daha kötü. Ama gördüğün gibi hayatta kalmayı başardım. Üstelik o deneyler için seçilmişler arasından kurtulan tek kişi olarak. Saçlarım o zaman ağardı. Pigmentlerim tamamen devre dışı kaldı. Buna yan etki deniyor. Ufak bir şey. Rahatsız değilim.

“Sonrasında bana çeşitli şeyler öğretildi. Uzunca bir süre. Sonunda Kaer Morhen’den ayrılıp yollara düştüğüm gün geldi. Madalyonumu hak etmiştim, şunu işte. Kurt mektebinin sembolü. Biri gümüş, biri demir olmak üzere iki de kılıcım vardı. Kılıçlar dışında inancım, coşkum ve... imanım

vardı. Canavarlar ve yaratıklarla dolu bir dünyada masumları korumak için bana ihtiyaç duyulduğuna inanıyordum. Kaer Morhen'den ayrılırken ilk canavarımla karşılaşmanın düşlerini kuruyordum, onunla göz göze geleceğim anı iple çekişiyordum. Derken o an gelip çattı.

İlk canavarım, Iola, kel kafalıydı, dişleri olağanüstü çirkin ve bozuktu. Ona karayolunda rastladım, yanında kendisi gibi canavarlar vardı. Kim bilir hangi ordudan kaçmış yağmacılardı bunlar; bir köylünün arabasını durdurup içinden on üç yaşlarında, belki de daha küçük bir kızı zorla çekip almıştı. Çetenin öteki üyeleri kızın babasını sımsıkı tutarken kel kafalı, kızın eteğini yırtıp attı ve kızcağıza gerçek bir erkek neymiş öğrenme vakti geldiğini söyledi. Atımla yaklaştım, yere indim, onun için de vaktin geldiğini söyledim. Bence çok eğlenceliydi. Kel kafa, kızı bıraktı ve eline bir balta aldığı gibi bana saldırdı. Adam sert ama hantaldı. İki vuruşumla yere serildi. Darbelerim pek temiz sayılmazdı ama çok – etkileyiciydi diyelim. Bir Witcher kılıcının insanı ne hale getireceğini görünce kel kafanın çete arkadaşları kurtuluşu kaçmakta buldular.

“Umarım seni sıkıyordumdur Iola?”

“Bu sohbete ihtiyacım var. Gerçekten ihtiyacım var.

“Nerede kalmıştım? Aa evet, ilk asil eylemim. Biliyor musun, Iola, Kaer Morhen'de kafama şunu kazımışlardı: Böyle işlere karışmayacaktım, değil karışmak, gördüm mü yolumu değiştirecektim, gezgin süvariliğe soyunmayacak ve muhafızların yardımına koşmayacaktım. Caka satmayacak, bana verilen işleri para karşılığında yerine getirecektim. Gelgelelim ben sersem, dağların eteğinden yetmiş kilometre kadar uzaklaşır uzaklaşmaz

belaya karışmıştım. Bunu neden yaptığımı biliyor musun? Kızın gözünde yaşlarla kurtarıcısının elini şükranla öpmesini, babasının da önümde diz çöküp teşekkür etmesini istiyordum. Ama ne oldu biliyor musun? Kızın babası yağmacılarla birlikte kaçıp gitti, kel kafanın kanının çoğu üzerine bulaşmış olan kız kustu ve ben yanına yaklaşınca bir histeri krizine girip korkudan bayıldı. O günden sonra bu tür olaylara çok ender bulaşım.

“Ben her zaman işimi yaptım. Bunu nasıl yapacağımı kısa zamanda öğrenmiştim. Atıma atlayıp ülkedeki yerleşim merkezlerine gittim, kent surlarının ve evlerin çitlerinin önünde durdum. Ve bekledim. Üzerime taş atıp tükürdüklerinde, bana hakaret ettiklerinde atıma binip uzaklaştım. Ama birisi dışarı çıkıp da bana bir görev verdiğinde bunu yerine getirdim.

“Kentlere ve hisarlara gittim, dört yol ağzlarındaki tabelalara iliştirilmiş ilanları okudum. Şöyle bir duyuru arıyordum: ‘Acilen Witcherlar aranıyor.’ Böyle durumlarda karşıma genellikle büyüü mağaraları, zindanlar, ilkçağ mezarlıkları, harabeler, sık ormanlar ya da kemik ve pis kokan leş yığınlarıyla dolu mağaralar çıkıyordu. Buralarda yalnızca öldürmek için yaşayan şeyler vardı. Açlıktan, zevk için, birisinin hastalıklı arzusundan ya da başka nedenlerden doğmuş canlılardı. Bunlar; *mantikor*, *wyvern*, *fogler*, *aeschna*, *ilyocoris*, *kimera*, orman cini, vampir, gulyabani, *graveir*, kurtadam, dev akrep, *striga*, *yaga*, *kikimora* ve *vypper* idi. Karanlıkta ufak bir dans ve kılıç darbeleri vardı. Bir de bana sonradan paramı ödeyenlerin gözlerindeki korku ve tiksinti...

“Hata mı? Evet, elbette. Bazı hatalar yaptım. Ancak ilkelerime uydum. Hayır, kurallara değil. Bazen kuralların ardına sığınmak

gibi bir alışkanlık edindim. İnsanlar sever bunu. Bazı kuralları olan ve bunlara uyan bir kişi ciddiye alınır ve sayılır.

“Kural diye bir şey yok. Hiçbir yerde Witcherlar için belirlenmiş bir kural yoktur. Kendiminkileri ben uydurdum. Sıradan kurallardı. Ve bunlara uydum. Daima...

“Daima değil.

“Kuşkuya yer yokmuş gibi görünen durumlar oldu. O zaman şöyle söylemem gerekirdi: ‘Bana ne, benim sorunum değil, ben Witcher’ım.’ O zaman mantığın sesini dinlemem gerekirdi. Deneyimlerim bana yol gösteremiyorsa içgüdülerime göre hareket edebilirdim. Ya da hiç değilse korkularıma...

“Mantığın sesini dinlemeliydim, o zaman...

“Ama dinlemedim.

“Ehvenişeri seçtiğimi sanıyordum. Ehvenişeri seçtim. Ehvenişer! Ben Rivyalı Geralt’ım. Blaviken kasabı da derler bana.

“Hayır Iola. Elime dokunma. Belki görürsün... Ama görmeni istemiyorum. Öğrenmek de istemiyorum. Beni girdaba kapılmış gibi döndürüp duran ilahi yazgımı biliyorum. Peşim sıra geliyor ama ben asla dönüp arkama bakmam.

“Tuzak mı? Evet, Nenneke bunu hissediyor sanki. Vaktiyle beni Cintra’da baştan çıkaran neydi acaba? Öylesine aptalca bir tehlikeyi nasıl göze aldım?

“Hayır, hayır, bir kez daha hayır. Asla geriye dönüp bakmayacağım. Cintra’ya bir daha asla dönmeyeceğim, vebalıymış gibi uzak duracağım. Oraya bir daha asla dönmek istemiyorum.

“Ha, doğru hesapladıysam bu çocuğun mayısta, Belleteyn şenliğine doğru dünyaya gelmiş olması gerekir. Eğer gerçekten

öyleyse, ilginç bir rastlantıyla karşı karşıyayız. Çünkü Yennefer de Belleteyn’de doğdu.

“Hadi gidelim Iola. Hava kararıyor.

“Benimle konuştuğun için sana teşekkür ederim. Teşekkürler Iola.

“Hayır, bende bir sıkıntı yok. İyiyim.

“Hem de çok iyiyim.”

Bedel Meselesi

I

Witcher'ın boğazına bir bıçak dayanmıştı. Sabunlu suyun içinde yatıyordu, başını arkaya atıp ahşap banyo teknesinin vıcık vıcık kaygan kenarına yaslamıştı. Dudaklarında sabunun acımsı tadını duyuyordu. Kör bıçak Witcher'ın âdemelmasını sızlatarak kazırken tenini tırmalayarak çenesine doğru çıkıyordu.

Berber, şaheserini yaratan bir ressam ifadesiyle ve işini doğru yapma çabasıyla kazımayı sürdürdü, sonra Witcher'ın yüzünü –içinde belki de melek esansı olan– bir sıvıya batırdığı keten bezle sildi.

Geralt ayağa kalktı, uşağın başından aşağıya bir varil su dökmesine izin verdi, silkindi, tekneden çıktı ve kiremitlerle kaplı zeminde ıslak ayaklarının izlerini bırakarak yürüdü.

“Havlunuz efendim.” Uşak göz ucuyla madalyonuna bakıyordu.

“Teşekkürler.”

“Bunlar giysileriniz,” dedi Haxo. “Külot, pantolon, tunik. Bunlar da çizmeleriniz.”

“Her şeyi düşünmüşsün, kâhya. Kendi çizmelerimi kullanamaz mıyım?”

“Hayır. Bira?”

“Memnun olurum.”

Witcher aheste aheste giyindi. Yabancı ve sert giysilerin sıcağından kabarmış tenine temasından rahatsız olunca sıcak suyun içinde gerinirken içini saran keyifli ruh hali hemen kayboldu.

“Kâhya?”

“Buyurun Bay Geralt?”

“Tüm bunların neden olduğunu biliyor musun? Yani burada bana neden ihtiyaç olduğunu?”

“Bu beni ilgilendirmez,” dedi Haxo, uşaklara göz ucuyla bakarak. “Görevim sizi giydirmek...”

“Giysilerimi değiştirmek, demek istedin.”

“...giydirmek ve kraliçenin düzenlediği ziyafete götürmek. Tuniği giyin Bay Geralt. Witcher madalyonunuzu da içinde saklayın.”

“Hançerim burada duruyordu.”

“Şimdi başka bir yerde duruyor. Güvenli bir yerde, tıpkı iki kılıcınızın ve üzerinizden çıkan her şeyin olduğu gibi. Gittiğiniz yerde kimse silah taşımaz.”

Witcher omuzlarını silkip daracık bordo tuniği giydi. “Ne bu?” diye sordu giysinin ön tarafındaki işlemeyi göstererek.

“Ha evet,” dedi Haxo. “Az kalsın unutuyordum. Ziyafet boyunca soylu Fourhornlu Ravix’siniz. Şeref konuğu olarak kraliçenin arzusu üzerine sağında oturacaksınız. Tuniğinizin

üzerindeki ise armanız. Sarı zemin üzerinde siyah ayı, üzerine mavi giysili, saçları açık bir bakire oturmuş, ellerini havaya kaldırmış. Bunu aklınızda tutmalısınız, bakarsınız konuklardan biri armalar konusunda uzmandır. Buna sık rastlarız.”

“Tamam, aklımda tutarım,” dedi Geralt ciddi bir sesle. “Peki bu Fourhorn nerede?”

“Buradan oldukça uzak bir yerde. Hazır mısınız? Gidebilir miyiz?”

“Evet. Ama önce bana şunu da söyleyin Bay Haxo: Ziyafet ne münasebetle veriliyor?”

“Prenses Pavetta on beşinci yaşını dolduruyor. Gelenekler uyarınca ona talip olup istemeye gelen adaylar var. Kraliçe Calanthe kızını Skelligeli birine vermek istiyor. Adalılarla aramızda bağ kurulmasını biz çok önemseriz.”

“Neden özellikle onlarla?”

“Kendileriyle müttefik olan bölgelere diğer yerler kadar sık saldırmazlar.”

“Bu önemli bir neden gerçekten.”

“Ama tek neden değil. Cintra’da evli bir kadının saltanat sürmesine gelenekler izin vermez. Kralımız Roegner bir süre önce zehirli dumandan öldü. Kraliçe başka eş istemiyor. Hükümdarımız Calanthe bilge ve adil bir kadındır ama kral kraldır işte. Prensesle evlenecek olan kişi tahta çıkacak. Ve babayığit, düzgün birini bulmak istiyoruz. Böylelerine adalarda rastlanıyor. Onlar sert bir millet. Gidelim.”

Küçük ve boş bir avluyu çevreleyen sütunlar arasından uzanan yolu yarılادıkları sırada Geralt durup çevresine bakındı.

“Kâhya,” dedi kısık bir sesle, “şimdi yalnızız. Kraliçe’nin ne için bir Witcher’a ihtiyaç duyduğunu söyle bana. Sen bunu biliyor olmalısın. Senden başka kim bilecek ki?”

“Herkesin ihtiyaç duyduğu şeyler için,” diye mırıldandı Haxo. “Cintra’nın diğer memleketlerden farkı yoktur, tıpkı onlar gibidir. Burada kurtadamlarımız da var, *basilisk*’lerimiz de. Kıyı bucağın aranırsa bir de *mantikor* var. Bu yüzden bir Witcher işe yarayabilir.”

“Kaçamak yanıtları bırak kâhya. Kraliçe’nin ziyafette neden Witcher’a ihtiyaç duyduğunu soruyorum; üstelik saçlarını açmış, mavi ayı tebdili kıyafeti içinde bir Witcher’a?”

Haxo da çevresine bakındı, hatta sütunlu yolun korkuluklarına bile yaslandı. “Ortalıkta bir uğursuzluk dolaşıyor Bay Geralt,” diye mırıldandı. “Sarayda demek istiyorum. Tekin değil burası.”

“Nasıl yani?”

“Nasıl olacak? Bir hayalet var işte. Şöyle anlatayım: Kısa boylu, kambur, kirpi gibi okları olan bir şey. Geceleri sarayda dolanıyor, zincirlerini şakırtıyor. Odalarda sızlanıp inliyor.”

“Gördün mü hiç?”

“Hayır.” Haxo yere tükürdü. “Görmek de istemiyorum.”

“Beni kandırıyorsun kâhya.” Witcher yüzünü buruşturdu. “Anlattıkların birbirine uymuyor. Biz nişan yemeğine gidiyoruz. Benim ne işim var orada? Kamburu çıkmış bir şeyin masanın altından fırlayıp inlemeye başlamaması için gözümü dört mü açacağım? Hem de silahsız? Şu maskara giysileri içinde mi? Yapma Haxo.”

“Ne isterseniz düşünün,” dedi kâhya hırçın bir sesle. “Size hiçbir şey anlatmamam istenmişti. Ancak ısrar ettiniz, ben de

konuştum. Şimdi de kalkmış sizi kandırdığımı ileri sürüyorsunuz. Çok dik kafalısınız.”

“Özür dilerim, seni kırmak istemedim kâhya. Ama şaşırdığım nokta...”

“O halde şaşırmayı bırakın şimdi.” Haxo başını çevirdi, hâlâ kırgın olduğu belliydi. “Buraya şaşırmak için gelmediniz. Ve size şunu öneriyorum sayın Witcher: Eğer Kraliçe soyunmanızı, kışınızı maviye boyayıp holde avize gibi baş aşağı asılmanızı buyurursa bunu şaşırmadan ve duraksamadan yapın. Aksi halde ummadığınız tatsızlıklarla karşılaşacaksınız. Anladınız mı?”

“Anladım. Gidelim Haxo. Ne olacaksa olsun çünkü bu banyodan sonra iyice acıktım.”

II

Kraliçe Calanthe, “Fourhorn Lordu” diye hitap edip onu sıradan ve resmî bir selamla karşılamanın dışında Witcher’la tek kelime konuşmamıştı. Ziyafet henüz başlamamıştı, teşrifatçının yüksek sesle duyurduğu konuklar gelmeyi sürdürüyorlardı.

Dikdörtgen masa muazzam boyutlardaydı, yaklaşık kırk kişilikti. Yüksek arkalıklı tahtın üzerine oturmuş olan Calanthe başköşeye kurulmuştu. Sağında Geralt, solunda Philodor adında kır saçlı bir şair oturuyordu. Masanın sol ucundaki iki kişilik yer ise boştu.

Geralt’ın sağına düşen, masanın uzun kenarına Kâhya Haxo ve adı akılda zor kalan ordu komutanı oturmuşlardı. Attre Prensligi’nden gelen asık suratlı ve suskun Şövalye Rainfarn ve

himayesindeki, Prensler'in taliplerinden on iki yaşındaki tombul yanaklı Prens Windhalm yerlerini almışlardı. Bunların dışında alacalı giysiler içindeki Cintralı şövalyeler ve vasal devletlerin temsilcileri masada hazır bulunuyorlardı.

"Tigg Baronu Eylembert!" diye duyuruda bulundu teşrifatçı.

"Gıtgıtgıtdak!" diye mırıldandı Calanthe, Philodor'u dürterek.

"Eğlenceli bir gece olacak."

Bıyıklı, sıska, abartılı giyimli şövalye yerlere kadar eğildi; gelgelelim canlı, neşeli gözleri ve dudaklarındaki gülümsemesi, sergilediği dalkavuklukla örtüşmüyordu.

"Hoş geldiniz sayın Gıtgıtgıtdak," dedi Kraliçe resmî bir edayla. Belli ki adamın lakabı, baron unvanının kalıcı olarak önüne geçmişti. "Gelmenize memnun oldum."

"Ben de daveti almaktan memnun oldum," dedi Gıtgıtgıtdak ve iç geçirdi. "İzin verirseniz birazdan Prensler'e bir göz atmak istiyorum. Yalnız yaşamak çok zor, Kraliçe."

"Fakat Gıtgıtgıtdak," dedi Calanthe hafifçe gülümseyip bir buklesini parmağına dolayarak, "bildiğimiz üzere sen evlisin."

"Ah," dedi Baron keyfi kaçarak, "karımın hastalıklı ve zayıf bir bünyesi olduğunu biliyorsunuz hükümdarım. Bizde şimdi de çiçek hastalığı ortalığı kasıp kavuruyor. Kılıcımı ve kemerimi eski bir çift ayakkabıyla değiştirmeye iddiaya girerim ki bir yıl içinde yas dönemim bile biter."

"Yazık sana Gıtgıtgıtdak ama kismetlisin de." Kraliçe içinden gelerek gülümsüyordu şimdi. "Karın gerçekten hastalıklı. Duydum ki son hasat zamanı seni samanlıkta bir kızla yakalamış ve elinde yabayla neredeyse iki kilometre kovalamış ama yakalayamamış. Onu daha iyi beslemeli ve okşamalısın, ayrıca geceleri omuzlarının

açıkta kalıp üşümemesine dikkat etmelisin. Göreceksin, bir yıl sonra toparlanıp canlanacaktır.”

Gıtgıtgıtdak yüzünü asar gibi yaptı. “İmanızı anladım. Ancak ziyafette kalabilirim, değil mi?”

“Memnuniyet duyarım Baron.”

“Skellige elçileri!” diye bağırды teşrifatçı, artık kısılmış bir sesle.

Dört kişilik bir heyet hâlinde gelen adalılar, barbarca ve yerleri inleten adımlarla içeri girdiler. Sırtlarında ıslıl ıslıl parlayan deri tuniklerinin yakalarına fok kürkü geçirilmişti, omuzlarından da ekoseli yünden şallar sarkıyordu. Heyetin başını karanlık yüzlü, kartal burunlu kaslı bir asker çekiyordu, onun yanında da geniş omuzlu, kızıl saçlı bir delikanlı yürüyordu. Kraliçe’nin önünde hepsi birden eğildiler.

“Skelligeli Eist Tuirseach gibi muazzam bir şövalyeyi,” dedi Calanthe hafifçe kızararak, “yeniden sarayımda görmekten şeref duyarım. Evlilikten nefret ettiğin herkesçe bilinmeseydi, belki de Pavetta’ma talip olmaya geldiğin umuduna kapılabilirdim. Yalnızlık canına yetti mi yoksa?”

“Hem de nasıl, güzel Calanthe,” dedi karanlık yüzlü adalı ve ışıldayan gözlerini Kraliçe’ye dikti. “Ancak daimî bir ilişkiyi düşünemeyecek kadar tekinsiz bir yaşam sürüyorum ben. Öyle olmasa bile... Pavetta henüz gencecik bir kız, henüz açmamış bir gonca, oysa...”

“Ne oysa, şövalye?”

“Armut dibine düşer.” Eist Tuirseach bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Prenses’in bir askeri mutlu edebilecek yaşa geldiğinde ne kadar güzel bir kadın olacağını görebilmek

için size bakmak yeterlidir. Ancak o gün gelmediğine göre daha genç adamların ona talip olması gerekir. Kralımız Bran'ın şu an huzurunuzda bulunan yeğeni Crach an Craite gibi.”

Crach kızıl saçlı başını önüne eğip Kraliçe'nin karşısında reverans yaptı.

“Yanında başka kimi getirdin Eist?”

Tıknaz, güçlü kuvvetli, dağınık sakallı bir adam ile elinde gayda tutan kambur duruşlu upuzun biri Crach'ın yanında yerlere kadar eğildiler.

“Bu, gözüpek *Druid* Fareçuval, kendisi bendeniz gibi Kral Bran'ın dostu ve danışmanıdır. Bu da Draig Bon-Dhu, bizim ünlü ozanımız. Dışarıda Skellige'den otuz denizci yolumuzu gözlüyor, güzel Calanthe'nin kendini hiç değilse pencereden göstermesinin özlemiyle yanıp tutuşuyorlar.”

“Oturun, değerli konuklar. Sen, Tuirseach, buraya gel.”

Eist, masanın ucundaki boş yere oturdu, Kraliçe'yle arasında boş bir sandalye ve Philodor'un yeri vardı yalnızca. Diğer adallılar masanın sol tarafına toplanmışlar, saray nazırı Vissegerd ile Strept hükümdarının üç oğlu Murmling, Hekel ve Lehnhuck'ın arasında oturuyorlardı.

“Hemen hemen herkes burada.” Kraliçe saray nazırına doğru eğildi. “Başlayalım Vissegerd.”

Saray nazırı ellerini çıırttı. Kâseleri ve sürahileri taşıyan uşaklar uzun bir sıra halinde masaya yaklaşırken konukların keyifli mırıltılarıyla karşılandılar.

Calanthe neredeyse hiçbir şey yemedi, gümüş çatalını önüne getirilen ete batırıp bıraktı. Arada bir ağzına hızla birkaç lokma atan Philodor, lavtasını tıngırdatmayı sürdürüyordu.

Diğer konuklar –tabii başta kızıl saçlı Crach an Craite olmak üzere– kızarmış körpe domuzları, piliçleri, balıkları ve midyeleri silip süpürdüler. Attreli Rainfarn genç prensi azarlayıp durdu, hatta genç adam elma kâsesine uzandığında eline bile vurdu. Gıtgıtgıtdak elindeki kemiği sıyırmaya bir an için ara verip, batakılık kaplumbağasının ıslığını taklit ederek masa komşusunu eğlendirdi. Herkesin neşesi arttıkça artıyordu. Kadehler kaldırılıp şereflere içiliyor ancak zaman ilerledikçe ağızlardan kopuk kopuk sözcükler çıkıyordu.

Calanthe bukle bukle taranmış külrengi saçlarının üzerine kondurulmuş ince altın tacı eliyle düzeltip hafifçe Geralt’a doğru döndü. Witcher o sırada büyük bir kırmızı ıstakozun kabuğunu kırmakla meşguldü.

“Evet Witcher,” dedi Kraliçe. “Çevremizi yeterince gürültü sardı, birkaç mahrem söz edebiliriz şimdi. Önce nazik sözlerle başlayalım. Seni tanıdığıma mutlu oldum.”

“O mutluluk bana ait Kraliçem.”

“Nezaket sözlerinden sonra asıl konumuza girelim. Sana göre bir işim var.”

“Tahmin etmiştim. Birisinin arkadaşlığım için beni ziyafete davet ettiğine ender tanık olurum.”

“Pek ilginç bir masa arkadaşı değilsin demek. Tahmin ettiğin başka şeyler de var mı?”

“Evet.”

“Neymiş o?”

“Bana göre nasıl bir işiniz olduğunu öğrendikten sonra bunu size söyleyeceğim Kraliçem.”

“Geralt,” dedi Calanthe parmaklarıyla zümrüt gerdanlığına dokunarak; gerdanlığın en küçük taşı uğurböceği büyüklüğündeydi. “Sence bir Witcher’a nasıl bir görev verilir? Ha? Kuyu açması mı istenir ondan? Çatıyı aktarması mı? Kral Vridank ile güzel Verro’nun düğün gecesi denedikleri bütün pozisyonları betimleyen bir kanaviçe işlemesi mi? Mesleğinin neleri kapsadığını herhalde en iyi sen bilirsin.”

“Evet, bilirim. Şimdi ne tahmin ettiğimi söyleyebilirim Kraliçem.”

“Merak ettim doğrusu.”

“Pek çok kişi gibi benim mesleğimi bambaşka bir iş koluyla karıştırdığınızı tahmin ettim.”

“Yaa.” Calanthe lavtasını tıngırdatan Philodor’a doğru rahatça yaslandı. Başka şeyler düşünüyor gibi dalmıştı. “Bilgisizlik konusunda beni kıyaslamaya kalkıştığın sayıları çok olan o kişiler kimmiş Geralt? O ahmaklar senin mesleğini hangi iş koluyla karıştırıyorlarmış bakalım?”

“Kraliçem,” dedi Geralt sakince, “Cintra’ya gelirken yolda çiftçilere, tacirlere, seyyar satıcılık yapan cücelere, kazan tamircilerine ve odunculara rastladım. Bana bir *yaga*’dan söz ettiler, buranın ormanlarında kendine bir sığınak yapmış, pençelere dayanıklı bir üçayak üzerine bir ev kurmuş. Sonra bir *kimera*’dan söz ettiler, dağlarda kendine yuva yapmış; bir de *aeschna* ve çıyanlar varmış. Sıkı bir arama yapılırsa *mantikor* da bulunabilirmiş. Bir Witcher başkalarına ait giysiler ve armalarla süslenmeden de bütün bu işlerin üstesinden gelebilir.”

“Sorumu yanıtlamadın.”

“Kraliçem, kızınızın evlendirilmesi yoluyla Skellige’yle sağlanacak ittifakın Cintra için gerekli olduğundan hiç kuşkim yok. Bunu engellemeye çalışan entrikacılar –Kraliçe’nin bu işe karışmayacağı bir yöntemle– onlara bir ders verilmesini hak etmiş de olabilirler. Tabii en iyisi, bu dersi kimselerin tanımadığı Fourhorn’dan gelen bir lordun vermesi sonra da ortadan kaybolması olur. Şimdi sorunuzu yanıtlayacağım. Benim mesleğimi kiralık katillikle karıştırıyorsunuz. Sayıları çok olan o diğerleri, iktidar sahibi kişiler. Hükümdarların sorunlarının hızlı bir kılıç darbesiyle çözülebileceği saraylara çok çağırıldım ben. İster iyi ister kötü bir amaç için olsun, insanları asla para karşılığı öldürmedim. Ve bunu hiçbir zaman yapmayacağım.”

Fıçılardaki bira azaldıkça masadakilerin neşesi artıyordu. Kızıl saçlı Crach an Craite, Thwyth Savaşı’yla ilgili bilgiler veriyor, insanlar da onu ilgiyle dinliyordu. Bir kemiği et sosuna batırıp masanın üzerine bir kroki çizmiş, yüksek sesle konuşarak savaş taktiklerini anlatıyordu. Gıtgıtgıdak da lakabının hakkını vererek gerçek bir kuluçka tavuğu gibi ansızın gıdaklamaya başladı. Bu hareketiyle konukları eğlendirirken, gözlerini dört açmalarına rağmen bir tavuğun kümeden kaçıp salona girdiğinden emin olan hizmetçiler ise şaşkına dönmüştü.

“Demek ki yazgım beni gözü açık bir Witcher’la cezalandırdı.” Calanthe gülümsüyordu ancak kıstığı gözlerinde öfke vardı. “Zerre kadar saygı, hatta sıradan kibarlık bile bilmeyen ama benim entrikalarımı ve değersiz, canice planlarımı çözen bir Witcher’la. Acaba güzelliğimden ve etkileyici kişiliğimden büyülenip aklın başından gitmiş olabilir mi? Bunu bir daha yapma Geralt. İktidar sahipleri hakkında böyle konuşma. Yoksa

birileri ağzından çıkanları aklında tutar ve kralları bilirsin, çeşitli yöntemlere sahiptirler. Hançer. Zehir. Zindan. Kızgın kerpetenler. Kralların zedelenen onurlarının intikamını almak için başvurdukları yüzlerce yol vardır. Bazı hükümdarların onurlarının ne kadar kolay zedelenebildiğine inanamazsın. İçlerinde, ‘Hayır,’ ‘yapmayacağım,’ ya da ‘asla’ gibi sözcüklere sakince katlananı pek çıkmaz. Hatta böyle birinin sözünü kesmek ya da arada uygunsuz görüşler bildirmek bile tekerleği boylamak için yeterlidir.”

Kraliçe kavuşturduğu ince, beyaz ellerine çenesini hafifçe yasladı ve sözlerine özellikle ara verdi. Geralt onun sözünü kesmedi ve görüşünü de bildirmedi.

“Krallar,” diye devam etti Calanthe, “insanları iki gruba ayırırlar. Emir verdikleri ve satın aldıkları. Yani herkesin satılık olduğuna dair o eski ve sıradan gerçeğe sımsıkı bağlıdırlar. Herkesin. Mesele yalnızca bedeldir. Katılıyor musun bana? Ah, sormama gerek yok. Sen Witcher’sın, işini yaparsın, ücretini alırsın; konu sen olunca, ‘satın almak’ sözcüğü o iğrenç mecazi anlamını yitiriyor. Bedel meselesi ise senin durumunda açıkça ortada; işin zorluğuna, uygulamanın kalitesine ve ustalığına bağlı. Bir de şöhretine, Geralt. Panayırlardaki dilenciler Rivyalı ak saçlı Witcher’ın kahramanlıklarını öve öve bitiremiyorlar. Anlatılanların yarısı doğruysa bile, hizmetinin bedelinin düşük olmayacağını tahmin edebiliyorum. Seni saray entrikaları ya da adam öldürme gibi sıradan ve saçma işlerle görevlendirmek parayı sokağa atmak olurdu. Böyle işler başka ucuz ellerle çözülebilir.”

“GAAAAAK! Gaaaaak!” diye haykırdı Gıtgıtgıtdak ansızın ve başka bir hayvanı daha taklit ettiği için şiddetli bir alkış

aldı. Geralt hangi hayvanın kastedildiğini anlayamasa da o canlıya hiçbir zaman rastlamak istemediğini biliyordu. Başını Gıtgıtgıdak'tan çevirip Kraliçe'nin koyu yeşil bakışlarıyla karşılaştı. Bu arada Philodor başını öne eğmiş, yüzünü ellerinin ve enstrümanının üzerine dökülen saçlarının ardına gizlemiş, lavtasını usulca çalıyordu.

"Ah Geralt," dedi Calanthe, uşağın kadehini doldurmasını el hareketiyle önlerken. "Ben konuşuyorum ama sen susuyorsun. Bir ziyafetteyiz ve hepimiz iyi vakit geçirmek istiyoruz. Eğlendir beni. İşe yarar görüşlerini ve sağduyulu yorumlarının eksikliğini hissetmeye başlayacağım artık. Tamam, yapacağın herhangi bir kompliman, hürmetlerini sunman ya da itaat edeceğini göstermen de işi görür. Sırası hiç önemli değil."

"Majesteleri," dedi Geralt, "ilginç bir masa arkadaşı olmadığım kesin. Buraya oturma şerefine beni nail etmiş olmanıza çok şaşıyorum. Bu yeri benden çok daha uygun olan birine verebilirdiniz. İstedığınız herkese. Birine emir vermeniz ya da birini satın almanız yeterliydi. Mesele yalnızca bedel olurdu."

"Konuş, konuş." Calanthe başını arkaya atıp gözlerini hafifçe kısmış ve dudaklarına belki samimi bir gülümseme kondurmuştu.

"Güzelliği yalnızca bilgeliği tarafından gölgelenen Cintra Kraliçesi'nin yanında oturan kişi olmaktan elbette büyük bir onur ve gurur duyuyorum. Kraliçe'nin beni dinlemesini ve duydukları doğrultusunda benden sıradan işler için hizmet almak istememesini aynı şekilde büyük bir onur olarak değerlendirmekteyim. Sizin kadar lütfkâr olmayan Hrobarik Prensi geçen kış beni güzel bir kızı aramam için görevlendirmeye çalıştı. Kız onun ahlaksız sırnaşmalarından bıkip balodan kaçmış, kaçarken de ayakkabısının

tekini düşürmüş. Bu iş için bir Witcher değil, bir avcı gerektiğini prense anlatmakta zorlanmıştım.”

Kraliçe gizemli bir gülümsemeyle dinlemeyi sürdürüyordu.

“Bilgelikte elinize su dökemeyecek başka hükümdarlar da Sayın Calanthe, bana sıradan işler teklif etmekten çekinmediler. Çoğunun derdi sıradan yöntemlerle bir üvey oğuldan, üvey babadan, üvey anneden, amcadan, haladan kurtulmaktır. Hepsini saymam olanaksız. Bu kişilerin hepsi, meselenin yalnızca ödenecek bedel olduğunu düşünüyorlardı.”

Kraliçe’nin gülümsemesi her anlama gelebilirdi.

“Yani yineliyorum,” dedi Geralt, başını hafifçe önüne eğerek, “yanınızda oturmaktan duyduğum gururu zapt edemiyorum, hükümdarım. Çünkü biz Witcherlar için gurur çok şey ifade eder. Hem de ne çok bilemezsiniz, Kraliçem. Hükümdarlardan biri bir gün bir Witcher’a onun onurunu ve Witcherların kurallarını hesaba katmadan bir iş önerip, gururuyla oynamış. Daha da ileri giderek Witcher’ın işi kibarca geri çevirmesini dikkate almamış ve Witcher kalesinden ayrılmadan onu tutuklamak istemiş. Bu olaya sonradan yorum yapan herkes, hükümdarın bu fikrinin hiç doğru olmadığı konusunda birleşmişti.”

“Geralt,” dedi Calanthe bir süre sessiz kaldıktan sonra. “Yanıyorsun. Sen çok ilginç bir masa arkadaşısın.”

Gıtgıtgıdaki bıyığına ve ceketine bulaşan bira köpüğünü sildi, başını arkaya attı, kulakları tırmalayan bir sesle uludu. Azgın kurt taklidini gerçekten başarıyla yapıyordu. Avludaki ve çevredeki bütün köpekler ona eşlik etti.

Streptli kardeşlerden biri –herhalde Lehnhuck’dı bu– parmağını biraya batırıp Crach an Craite’in çizdiği krokinin üze-

rine kalın bir çizgi çekti. “Yanlış ve işe yaramaz!” diye bağırdı. “Farklı bir yol izlemeniz gerekirdi. Süvarileri şuraya, şu kanada yollayacaktınız ki yandan saldırabilsinler!”

“Hıh!” diye kükredi Crach an Craite. Elindeki kemiği masanın üstüne savurmasıyla birlikte sos damlaları yakınında oturanların yüzlerine ve gömleklerine sıçradı. “Böylece merkezi zayıf mı düşürselerdi? Ana mevzi ne olacak o zaman? Saçmalık!”

“Böyle bir durumda olsa olsa körler ya da akıl hastaları manevra fırsatından yararlanmaz!”

“Aynen! Doğru!” diye bağırdı Attre Prensi Windhalm.

“Sana fikrini soran oldu mu, ödle?”

“Sensin ödle!”

“Kapa çeneni, yoksa pataklarım seni!”

“Kıçının üzerine otur ve sus Crach,” diye bağırdı Eist Tuirseach, Vissegerd’le yaptığı sohbeti yarıda keserek. “Kesin didişmeyi! Hey, Philodor! Yeteneğine yazık oluyor! Senin o güzelim ama güç bela duyulabilen icranı dinleyebilmek için gerçekten sana odaklanmak ve dikkat kesilmek gerekiyor. Draig Bon Dhu, hayvan gibi yiyip içmeyi bırak artık! Bunları yaparak bu masada kimseyi etkileyemezsin. Onun yerine gaydanı çal ve doğru düzgün savaş müziğiyle kulaklarımızın pasını sil. Tabii izninizle, muhterem Calanthe!”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Kraliçe, Geralt’a doğru eğilerek ve sessiz bir teslimiyetle bakışlarını bir an için göğe çevirdi. Ama başını sallayarak izin verdi ve rahat bir ifade takınıp dostça gülümsedi.

“Draig Bon Dhu,” dedi Eist. “Hohebuz savaşı destanını çal bize! Bu destan komutanların başarılı taktikleriyle ilgili soru işa-

retlerini ortadan kaldırır hiç değilse! Ayrıca o meydanlarda kimin ölümsüz bir şan kazandığını da açıkça ortaya koyar! Kahraman Cintra Kraliçesi Calanthe'nin sağlığına!”

“Sağlığınıza! Çok yaşayın!” diye haykırdı konuklar, sonra kadehlerini ve toprak kupalarını şarapla doldurdular.

Draig Bon Dhu'nun gaydası sevimsiz bir homurtuyla başlayıp çok geçmeden ürkütücü, bitmek bilmeyen, detone bir iniltiye dönüşmüştü. Konuklar ritim tutarak destana eşlik ediyor, daha doğrusu ellerine ne geçirirlerse masaya vuruyorlardı. Gıtgıtdak haris bakışlarını keçi derisinden yapılmış keseye dikmişti; içinden taşan tınıları repertuvarına alma düşüncesiyle büyülendiği kuşkusuzdu.

“Hochebuz,” dedi Calanthe, Geralt'a bakarak, “ilk savaşımdır. Onurlu Witcher'ın antipatisini ve nefretini tetikleyeceğimi bilsem de o günlerde para uğruna savaştığımızı sana itiraf etmek istiyorum. Çünkü düşman, bize vergi ödeyen köyleri yakıp yıkıyordu, biz de bunun önüne geçmek için bütün doyumsuzluğumuz ve açgözlülüğümüzle savaş meydanlarının yolunu tuttuk. Sıradan bir neden, sıradan bir savaş, kargaların parçaladığı sıradan üç bin ceset... Ama şu işe bak ki utanacağım yerde kibirli tavus kuşu gibi karşına oturmuş, beni göklere çıkaran destanı dinliyorum. Üstelik feci ve barbarca bir melodi eşliğinde.”

Yüzünde yine yapmacık bir mutluluk ve dostluk gülümsemesi belirmesi için kendini zorladı ve bütün masadan şerefine yükselen sözlere karşılık o da kadehini kaldırdı. Geralt susuyordu.

“Devam edelim.” Calanthe, Philodor'un uzattığı sülün budunu alıp kibarca kemirmeye başladı. “Dediğim gibi, ilgimi çektin. Siz Witcherların tuhaf bir zümre olduğunuzu söylerlerdi

de inanmazdım. Ama şimdi inandım. Size el kaldıran olduğunda öyle bir sesle karşılık veriyorsunuz ki kuş bokundan yoğrulma değil, çelikten yapılma olduğunuzu ortaya koyuyorsunuz. Gelgelelim bu, bir görevi yerine getirmek üzere burada bulunduğunu değiştirmez. Ve bu görevi itirazsız yerine getireceksin.”

İçinden çok gelse de Geralt küçümseyici ve haince bir edayla gülümsemekten kaçındı. Susmaya devam etti.

“Sanmıştım ki,” diye mırıldandı Kraliçe bütün dikkatini sülün buduna vermiş gibi yaparak, “bir şey söylersin. Ya da gülümsersin. Hayır mı? Böylesi daha iyi. Anlaşmamıza oldu gözüyle bakabilir miyim?”

“Belirsiz görevler,” dedi Witcher kuru bir sesle, “belirgin şekilde yerine getirilemez Kraliçem.”

“Burada belirsiz olan ne? Sen her şeyi hemen düşündün zaten. Gerçekten de kızım Pavetta’nın evliliği ve Skellige’yle aramızda ittifak kurulmasıyla ilgili planlarım var. Bu planların tehlikede olduğu yolundaki varsayımında da yanılmadın, hatta bu tehlikeyi devre dışı bırakmak için sana ihtiyacım olduğu yolundaki tahmininde de haklıydın. Gelgelelim keskin zekân burada bitti. Senin mesleğini kiralık katillerin işiyle karıştırdığım suçlaması beni oldukça sarstı. Şunu aklına yazmalısın ki Geralt, Witcherların neyle uğraştığını ve onların neyle görevlendirilmesi gerektiğini çok iyi bilen sayılı hükümdardan biriyimdir ben. Ancak öte yandan senin gibi birisi para karşılığı olmasa da insanları ustalıkla öldürüyorsa, pek çok kişinin bu işi de meslek olarak yaptığını düşünmesine şaşırmamalıdır. Şanın senin önünde gidiyor Geralt, Draig Bon Dhun’un lanet

olası gaydasından daha yüksek çıkıyor sesi. Ve anlatılanların arasında hoş olmayan sesler de var.”

Gaydacı, Kraliçe'nin sözlerini duymuş olamazdı elbette ama şarkısını sonlandırdı. Konuklar salonu övgü dolu çığlıklarla cınlatarak Draig Bon Dhun'u ödüllendirdiler, ardından da kendilerini yeni bir şevkle kalan yemek ve içkileri silip süpürmeye, bağıra çağıra konuşarak çeşitli savaşların seyrini anımsamaya ve kadınlar hakkında yakası açılmadık fıkralar anlatmaya verdiler. Gıtgıtgıdak'tan yüksek perdeden sesler çıkmaya başlamıştı yine ancak bu seslerin yeni bir hayvanın taklidi mi olduğu, yoksa tıka basa doldurduğu midesini bu yolla rahatlatmaya mı çalıştığını anlayamıyordu.

Eist Tuirseach masanın üzerine kapaklanır gibi uzanmıştı. “Kraliçem,” dedi, “gece boyunca Lord Fourhorn'la ilgilenmenizin mutlaka geçerli bir nedeni vardır ancak Prenses Pavetta'nın yüzünü görmemizin vakti geldi de geçiyor. Daha ne bekliyoruz? Crach an Craite'in iyice sarhoş olmasını beklediğimizi sanmıyorum. Hoş, o da sarhoş olmak üzere.”

“Her zaman olduğu gibi yine haklısın Eist.” Calanthe hoşgörüyle gülümsedi. Geralt, Kraliçe'nin sahip olduğu gülümseme çeşitlerinin bolluğuna şaşırmaktan kendini alamıyordu. “Gerçekten de pek muhterem Ravix'le konuşacak olağanüstü önemli konularım var. Merak etme, sana da zaman ayıracağım. Ama benim ilkemi biliyorsun: Önce iş, sonra eğlence. Haxo!”

Elini kaldırıp kâhyayı çağırdı. Haxo sessizce yerinden kalktı, reverans yaptı, merdivenleri koşarak çıkıp karanlık galeride gözden kayboldu. Kraliçe yeniden Witcher'a döndü.

“Duydun mu? Pazarlığımız çok uzun sürdü. Pavetta ayna karşısındaki hazırlığını tamamlamışsa birazdan burada olur. Şimdi kulaklarını iyice aç çünkü iki kez söylemem. Hedeflediğim ve senin de kısmen doğru çözdüğün şeylere ulaşmak istiyorum. Başka bir çözüm söz konusu bile olamaz. Sana gelince, seçebilirsin. Emrimle eyleme geçmek zorunda bırakılabilirsin. İtaatsizliğin sonuçları hakkında konuşmak istemiyorum. İtaat tabii ki layıkıyla ödüllendirilir. Ya da bana belirli bir ücret karşılığında hizmet edebilirsin. Ama unutma, seni satın alabileceğimi söylemedim çünkü Witcher onurunu zedelememeye karar verdim. Bu önemli bir fark, öyle değil mi?”

“Farkın büyüklüğünü kaçırmışım herhalde.”

“O halde ben konuşurken daha dikkatli dinle. Fark şurada: Satın aldığın birisine kendi biçtiğin değer doğrultusunda ödeme yaparsın ancak sana hizmette bulunan kişi kendi fiyatını kendi belirler, anlaşıldı mı?”

“Sayılır. O halde bedelli hizmeti seçtiğimi varsayalım. Ancak bu hizmetin içeriğini bilmem gerekmez mi?”

“Hayır, bilmen gerekmez. Komutların somut ve açık olması gerekir. Ücret karşılığı hizmette durum değişir. Ben sonuçlarla ilgileniyorum. Başka bir şeyle değil. Bana bu sonucu hangi yöntemlerle garanti edeceğin sana kalmış.”

Geralt başını kaldırdığında Fareçuval'ın siyah keskin bakışlarıyla karşılaştı. Skelligeli *druid* gözünü Witcher'dan ayırmadan ve düşünceleri başka yerdeymiş gibi görünerek bir parça ekmeği elinde ufaladı ve kırıntıları elinden bıraktı. Geralt aşağıya baktı. Önündeki meşe masanın üzerinde ekmek kırıntıları, ırmik taneleri ve yengeç kabuğunun kızılımsı parçaları

karıncalar gibi hızlı hızlı hareket ediyorlardı. Derken runik harfler oluşturdular. Şekiller birleşti ve bir an için bir sözcük oluşturdu. Bir soruydu bu.

Fareçuval gözünü Witcher'dan ayırmadan bekliyordu. Geralt belli belirsiz başını salladı. *Druid* gözkapaklarını indirdi, yüzünde taş gibi bir ifadeyle masanın üzerindeki kırıntıları topladı.

“Soylu beyler!” diye seslendi Herold. “Cintra Prensesi Pavetta!”

Konuklar bir anda susup gözlerini merdivene çevirdiler.

Prenses başını önüne eğmiş, kâhyanın ve bordo tunik giymiş sarışın uşağın ardından merdivenleri ağır ağır iniyordu. Saçları annesinininkine benziyordu, kül rengiydi ama kemerinin altına kadar uzanan örgüler halinde iki yanına iniyordu. Pavetta, ustalıklı işlenmiş değerli bir taşla bezeli küçük tacı ve mavi tuvaletini kalçasının üstünde toplayan incecik altın zincirlerden oluşan kemerinin dışında hiçbir mücevher taşımıyordu.

Uşağın, teşrifatçının, kâhyanın ve Vissegerd'in kendisine kılavuzluk ettiği Prenses, Philodor'un ve Eist Tuirseach'ın arasındaki boş yere oturdu. Adalardan gelen saygılı beyefendi hemen prensesin kadehinin doldurulmasıyla ilgilenip genç kızla sohbet etmeye başladı. Genç kızın yalnızca tek bir sözcükle yanıt vermesi Geralt'ın dikkatinden kaçmadı. Prenses gözlerini yere indirmiş, uzun kirpiklerinin ardında gizliyordu; masanın dört bir yanından üzerine gürültüyle yağın “Şerefimize”, “Sağlığımıza” sözleri bile bu duruşunu değiştirmiyordu. Güzelliği kuşkusuz konukları etkilemişti; Crach an Craite bağıra bağıra konuşmayı bırakmış, bira bardağını bile unutmuş, hiç ağzını açmadan Pavetta'ya dik dik bakıyordu. Attre Prensi Windhalm da prensesi gözleriyle yiyordu ve sanki gerdek odasının kum

saatindeki birkaç kum tanesi kadar uzağındaymış gibi kızaran yüzü renkten renge giriyordu. Gıtgıtgıtdak ve Strept'ten gelen kardeşler de kızın ince yüz hatlarını kuşkulu bir dikkatle süzüyorlardı.

Kızının yarattığı etkiden mutlu olduğu yüzüne açıkça yansıyan Calanthe, "Bak hele," dedi usulca. "Ee, ne diyorsun Geralt? Hiç mütevazı olamayacağım, anasına bak kızını al. Bu kızıl saçlı Crach odunu aslında kızımı hak etmiyor. Bütün umudum, bu oğlanın günün birinde Eist Tuirseach ayarında birine dönüşmesi. Ne de olsa aynı kanı taşıyorlar. Duyuyor musun Geralt? Cintra ile Skellige arasında ittifak kurulması şart çünkü devletin çıkarları bunu gerektiriyor. Kızımın bunu sağlayacak kişiyle nişanlanması gerekiyor çünkü o benim kızım. İşte bana temin etmen gereken sonuç bu."

"Temin mi edecekmişim? Bunun gerçekleşmesi için sizin iradeniz yeterli değil mi majesteleri?"

"Olaylar irademin yeterli olmayacağı şekilde gelişebilir."

"Sizin iradenizden daha güçlü ne olabilir ki?"

"İlahî yazgı."

"Haa. Ben, zavallı Witcher, Kraliçe'nin iradesinden daha güçlü olan ilahî yazgıya mı kafa tutacağım? İlahî yazgıyla mücadele eden bir Witcher! Ne komik!"

"Bunun neresi komik?"

"Önemli değil. Majesteleri, benden istediğiniz hizmet imkân-sızın sınırlarını zorluyor gibi görünüyor."

"Mümkünün sınırlarını zorluyor olsaydı," dedi Calanthe bir yandan gülümseyerek, "işin üstesinden kendim gelir, ünlü Rivyalı Geralt'a ihtiyaç duymazdım. Beylik laflar etmeyi bırak. Yapıla-

mayacak bir şey yoktur, mesele ödenecek bedeldir. Lanet olsun, senin şu Witcher fiyat listende imkânsızın sınırlarını zorlayan işler için de bir ücret olmalı. Küçük bir ücret değildir mutlaka. Sen bana sözünü ettiğim sonucu temin edeceksin, ben de sana istediğini vereceğim.”

“Ne dediniz majesteleri?”

“Ne istersen vereceğim. Sözümü tekrarlamayı sevmem ben. Çok merak ediyorum Witcher, alacağın her işten önce şimdi bana yaptığın gibi müşterinin canını çıkarmaya mı çalışırsın? Zaman daralıyor. Yanıt ver, evet mi, hayır mı?”

“Evet.”

“Daha iyi. Çok daha iyi Geralt. Yanıtların gitgide ideale epeyce yaklaşıyor, soru sorduğumda duymak istediklerime benzemeye başlıyor. Şimdi kimseye belli etmeden sol kolunu uzat ve tahtımın kolçağına dokun.”

Geralt kolunu mavi yaldızlı kumaşa doğru uzattı. Eli aynı anda sahtiyan derisiyle kaplı kolçağa enlemesine tutturulmuş olan kılıca değdi. Bu kılıcı yakından tanıyordu.

“Majesteleri,” dedi usulca, “az önce insanların öldürülmesiyle ilgili söylediklerimin dışında, ilahî yazgıyı sadece bir kılıcın yenemeyeceğinin farkındasınızdır, değil mi?”

“Farkındayım. Kabzayı tutacak bir Witcher’a da ihtiyaç var. Gördüğün gibi her şeyi düşündüm.”

“Majesteleri...”

“Tek söz daha istemiyorum Geralt. Nicedir fısıldaşıp duruyoruz. Herkes bize bakıyor ve Eist kızmaya başladı. Bir süre kâhyayla sohbet et. Bir şeyler ye, iç. Sakın fazla kaçırma. Elinin sağlam olmasını istiyorum.”

Geralt denileni yaptı. Kraliçe, Eist, Vissegerd ve Fareçuval'ın az konuşan ve uykulu görünen Pavetta'yla sürdürdükleri sohbete katılmıştı hemen. Philodor lavtasını elinden bırakmış, yarım kalan yemeğine devam ediyordu. Haxo'nun canı konuşmak istemiyordu. Adı akılda zor kalan ordu komutanı Dörtboynuz'da yaşanan sorunları bir yerlerde duymuş olmalı ki kısırakların iyi yavrulayıp yavrulamadıklarını soruyordu kibarca. Geralt, aygırlardan daha iyi yavruladıkları yanıtını verdi. Komutan bunun üzerine soru sormayı bıraktı.

Fareçuval'ın gözleri hâlâ Witcher'mkileri yakalamaya çalışıyordu, gelgelelim masadaki kırıntılar artık hareket etmeyi bırakmıştı.

Crach an Craite, Strepli kardeşlerden ikisiyle dostluğunu gitgide artırıyor. Üçüncü ve en küçük kardeş ise Draig Bon Dhu'nun içki içerken sergilediği hıza yetişmeye çalışırken sızmıştı. Ozan durmaksızın içmesine karşın hiç sendelemiyordu.

Masanın en ucunda oturan genç ve daha az önem arz eden lordlar iyice neşelenmişlerdi. Boynuzlu oğlak ile içi intikam ateşiyle dolu, şakadan anlamayan büyükannenin şarkısını ahenksizce hep bir ağızdan söylüyorlardı.

Kıvırcık saçlı bir uşak ve muhafız alayının başındaki yüzbaşı, yaldızlı mavi renklerle bezeli Cintra üniformalarıyla içeri girip Vissegerd'in yanına koştu. Saray nazırı getirilen haberi alınıp buruşturarak dinleyip ayağa kalktı, tahtın arkasına geçti, iyice eğilip Kraliçe'ye bir şeyler mırıldandı. Calanthe, Geralt'a hızlı bir bakış atıp yanıtını tek sözcükle verdi. Vissegerd daha da eğilip fısıldamaya başladı, Kraliçe ona sertçe baktı, hiç sesini çıkarmadan elini tahtın kolçağına vurdu. Saray nazırı reverans

yaptı ve aldığı emri muhafız alayı komutanına ilettil. Geralt emrin içeriğini duyamamıştı. Ancak Fareçuval'ın huzursuzca kıpırdayıp Pavetta'ya baktığını gördü. Prenses hareketsizce oturmuş, başını önüne eğmişti.

Salonun önündeki holden, masadaki sesleri bastıran, ağır madenî şakırtıların eşlik ettiğı adımlar duyuldu. Konuklar başlarını kaldırıp sesin geldiğı yöne çevirdiler.

Yaklaşmakta olan şahıs, demir plakalar ve balmumuyla işlenmiş deriden bir zırh giymişti. Bombeli, köşeli, siyah ve mavi renklerde mine kaplamalı zırhın altında saçaklı bir etek ve kısa tekmelikler vardı. Zırhın omuz kısmı keskin çelik oklarla bezeliydi, ayrıca miğferin kafesli, köpek ağzı şeklinde uzanan nişangâhı kestane kabuğı gibi dikenlerle örtülüydü.

Tuhaf konuk şakırtılar ve gıcırıtlar içinde masaya yaklaştı ve tahtın önüne gelip kımıldamadan durdu.

“Muhterem Kraliçem, asil beyler,” dedi miğfer nişangâhının arkasından ve kaskatı bedenle reverans yaptı. “Ziyafetinizi böldüğüm için bağışlayın. Bendeniz Gürgenormanlı Kirpi.”

“Hoş geldin Gürgenormanlı Kirpi,” dedi Calanthe ağır ağır konuşarak. “Masaya geç. Biz Cintralılar her konuktan memnuniyet duyarız.”

“Teşekkürler majesteleri.” Gürgenormanlı Kirpi yeniden eğildi, demir eldivenler içindeki elini göğsüne koydu. “Ne var ki Cintra'ya konuk olarak gelmedim, ertelenmeye tahammülü olmayan önemli bir husustan dolayı buradayım. Kraliçe Calanthe izin verirse, size daha fazla zaman kaybettirmeden konumu hemen sunmak istiyorum.”

“Gürgenormanlı Kirpi,” dedi Calanthe sert bir sesle. “Bizim zamanımızla ilgili duyduğün takdire değer sıkıntı saygıda kusur etmenin mazereti olamaz. Demir kafesin ardından benimle konuşursan saygıda kusur ediyorsun demektir. Miğferini çıkar, bunu yaparken uğrayacağımız zaman kaybını biz kesinlikle sineye çekeriz.”

“Yüzüm, Kraliçem, şimdilik gizli kalmak zorunda. İzninizle.”

Salonda hazır bulunanlar öfkeyle söylenmeye, homurdanmaya başladılar, hatta arada kısık sesli küfürler bile duyuldu. Fareçuval başını önüne eğmiş, ne dediği anlaşılmadan dudaklarını oynatıyordu. Witcher, büyü formülünün havayı bir anda elektiriklendirdiğini ve boynundaki madalyonu harekete geçirdiğini hissetti. Calanthe kısık gözlerle Kirpi’ye bakıp parmaklarıyla tahtının kolçağına vurdu.

“İzin veriyorum,” dedi Kraliçe sonunda. “Bunun nedeninin yeterince mühim olduğunu varsaymak istiyorum. O halde seni buraya neyin getirdiğini anlat, yüzü olmayan Kirpi.”

“İzin için teşekkürler,” dedi yabancı. “Ancak saygıda kusur ettiğim yönündeki yargıya karşılık vermek için şunu söylemek isterim ki söz konusu olan bir şövalyelik andıdır. Yüzümü gece yarısından önce açmam yasaktır.”

Kraliçe formalite icabı bir el hareketi yaparak açıklamayı kabul ettiğini gösterdi. Kirpi, dikenlerle donatılmış takırdayan üniformasıyla ileri doğru bir adım attı.

“Bundan on beş yıl önce,” dedi yüksek sesle, “eşiniz Kral Roegner, Majesteleri Calanthe, Gürgenorman’da avlanırken kaybolmuştu. Boşuna uğraşıp yolu ararken attan düşüp bir uçuruma yuvarlanmış ve bacağı kırılmıştı. Çukurun içinde yatıyor

ve imdat diye bağıırıyordu. Ancak alabildiği tek yanıt yılanların tıslamaları ve yaklaşmakta olan kurt adamların ulumalarıydı. Yardım gelmeseydi ölümü kaçınılmaz olurdu.”

“Olayın böyle geliştiğini biliyorum,” diye doğruladı kraliçe. “Bunu sen de bildiğine göre, ona yardım eden kişi sen olmalısın.”

“Evet. Sırf benim yardımım sayesinde sağ salim saraya döndü. Sizin yanınıza, majesteleri.”

“Yani sana şükran borçluyum, Gürgenormanlı Kirpi. Kalbimin ve yatağımın hâkiminin artık bu dünyayı terk etmiş olması şükranımı azaltmaz. Şükranlarımı sana nasıl sunabileceğimi sormak isterdim, ancak şövalye andı içmiş ve her konuda şövalye yasalarına uyan senin gibi soylu bir şövalyeyi böyle bir soruyla gücendirmekten korkarım. Çünkü böyle bir soru, seni krala yardım ederken kendi çıkarını gözetmiş olmakla suçlar.”

“Bunu gözettigimi çok iyi biliyorsunuz Kraliçem. Hayatını kurtarmam karşılığında kralın bana vaat ettiği ödülü teslim almaya geldiğimi de çok iyi biliyorsunuz.”

“Ya, öyle mi?” Calanthe gülümsese de gözleri yeşil kıvılcımlar saçıyordu. “Yani kralı savunmasız, yaralı, yılanlara ve canavarlara yem olmak üzereyken uçurumun dibinde buldun. Ancak sana ödül vadettikten sonra yardımına koştun, öyle mi? Sana ödül vaat edemese ya da vaat etmek istemeseydi, onu orada bırakacaktın ve ben eşimin cesedinin nerede olduğunu bugüne kadar bilemeyecektim, öyle mi? Gerçekten pek soylu bir hareket! Vaktiyle bu davranışının belli bir şövalye andıyla gerçekleştirildiğine kuşkum yok.”

Salondakiler arasında süren homurtulu konuşmalar şiddetlenmişti şimdi.

“Bugün de ödülünü teslim almaya geldin, öyle mi Kirpi?” diye sözlerini sürdürdü Kraliçe, yüzünde tüyler ürperten bir gülümsemeyle. “On beş yıl sonra mı? Tabii o günden bugüne birikmiş faizi de almayı düşünüyorsundur? Burası cücelerin bankası değil Kirpi. Roegner’in sana ödül vadettiğini mi söylüyorsun? Eh, sana ödülünü vermesi için onu buraya getirmek güç tabii. Seni onun yanına öbür dünyaya göndermek daha kolay olur. Orada kimin kime borçlu olduğu konusunda aranızda uzlaşırsınız. Ben eşimi çok severdim Kirpi, seninle pazarlığa girişmeseydi onu daha erken, yani on beş yıl önce kaybedebileceğim düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum. Bunu düşündükçe senin şahsınla ilgili hoş duygular sarmıyor içimi. Maskeli yabancı, şu an Cintra’da benim kucağıma ve elime düşmüşken, vaktiyle Roegner’in uçurumun dibindeyken olduğu kadar çaresiz ve ölüme yakın olduğunu biliyor musun? Canının kurtulacağını sana söz veririm bana ne sunacaksın? Hangi bedeli, hangi ödülü?”

Geralt’ın boynundaki madalyon titredi. Witcher, Fareçuval’a hızlıca baktı, o da ona ısrarlı ve huzursuz bir bakışla karşılık verdi. Geralt başını hafifçe çevirdi, sorarcasına tek kaşını kaldırdı. *Druid* olumsuz yanıt verdi, kıvrıkcık sakalını belli belirsiz oynatarak Kirpi’yi gösterdi. Geralt karar veremiyordu.

“Sözleriniz, majesteleri,” dedi süvari sesini yükselterek, “gözümü korkutmayı amaçlıyor. Bir de burada toplanmış olan asil beylerin öfkesini kamçılamayın. Güzel kızınız Pavetta’nın nefretini uyandırmayın. Her şeyden de öte söyledikleriniz doğru değil. Üstelik siz de bunu çok iyi biliyorsunuz!”

“Köpek gibi yalan söylediğimi mi iddia ediyorsun!?” Calanthe’nin dudakları çirkin bir ifadeyle büküldü.

“Vaktiyle Gürgenorman’da olup bitenleri çok iyi biliyorsunuz majesteleri,” diye sözlerini kayıtsızca sürdürdü yabancı. “Roegner’in kurtulduktan sonra, ne istersem bana vermeye kendi iradesiyle yemin ettiğini biliyorsunuz. Şimdi söyleyeceklerime herkesi tanıklık etmeye çağırıyorum! Kral o kazadan kurtulduktan sonra onu maiyetindekilerin yanına bizzat götürdüğüm sırada bana ne istediğimi ikinci kez sorunca ona yanıt verdim. Habersizce ve hiç beklemeden sarayında bıraktığını bana vermeyi vadetmesini ondan rica ettim. Kral isteğimin yerine geleceğine yemin etti. Ve saraya döndüğünde seni lohusa yatağında buldu, Calanthe. Evet Kraliçem, on beş yıl bekledim ve ödülümün faizi büyüüp çoğaldı. Evet, şimdi güzel Pavetta’ya bakınca beklediğime değdiğini görüyorum! Ey, soylular ve şövalyeler! Aranızdan bazılarınız Prenses’e talip olmak üzere Cintra’ya geldiniz. Boşuna geldiğinizi size bildiriyorum. Güzel Pavetta, kralın vaadiyle doğduğu günden beri benimdir!”

Konukların arasında bir anda kıyamet koptu. Kimi bağıırıyor, kimi sövüyor, kimi de yumruğunu masaya indirip tabakları yerlere savuruyordu. Strept Prensi Lehnhuck kuzu kızartmanın üzerine saplanmış olan bıçağı çekip aldı ve sallamaya başladı. Crach an Craite eğilmiş, masadan bir tahta sökmeye çalışıyordu.

“Bu hiç duyulmamış bir şey!” diye patladı Vissegerd. “Ne gibi kanıtların var? Kanıt!”

“Kraliçe’nin yüzü,” diye bağırdı Kirpi ve zırhlı elini uzattı, “en iyi kanıttır!”

Pavetta başını kaldırmadan hareketsizce oturuyordu. Havada çok tuhaf bir şey oluşmaktaydı. Witcher’in tuniğinin altındaki madalyon zinciri büyük bir kuvvetle çekiyordu. Kraliçe’nin

tahtın arkasında duran uşaklardan birini eliyle çağırıp ona fısıldayarak bir emir verdiğini gördü. Geralt verilen emri duyamamıştı. Ancak genç uşağın yüzünde beliren şaşkınlık, ayrıca emrin tekrarlanmak zorunda kalışı Witcher'ı düşündürdü. Uşak kapıya doğru koştu.

Masadaki ayaklanma yatışmıyordu. Eist Tuirseach, Kraliçe'ye döndü.

"Calanthe," dedi sakın bir sesle. "Söyledikleri doğru mu?"

"Diyelim ki öyle," diye tısladı Kraliçe, dudağını ısırıp omuzlarındaki yeşil şalı çekiştirerek, "ne olacak?"

"Söyledikleri doğruysa," dedi Eist alnını buruşturarak, "o zaman verilen sözün yerine getirilmesi şarttır."

"Gerçekten mi?"

"Yoksa," dedi adalardan gelen adam suratını asarak, "bu tür vaatlerin senin gözünde hükmü olmadığını mı çıkarmalıyım? Beynime iyice yerleşmiş olanların da mı?"

Calanthe'yi yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri nemlenmiş ve dudakları titrerken göreceğini aklının ucundan bile geçirmeyen Geralt şaşkınlık içindeydi.

"Eist," diye fısıldadı Kraliçe. "Bu bambaşka..."

"Gerçekten mi?"

Crach an Craite hiç umulmadık bir anda, "Bana bak köpeğin dölü," diye kükreyip yerinden fırladı. "Benim bir şeyi boş yere yaptığımı savunan son ahmak, Allenker Körfezi'nin dibini boylayıp yengeçlere yem oldu! Skellige'den buraya elim boş dönmek için gelmedim! Şimdi karşıma köpeğin dölü bir rakip dikilmiş! Biri kılıcımı getirsin ve bu geri zekâlının eline de derhal bir tane tutuştursun! O zaman görürüz bakalım kim..."

İki yumruğunu birden masaya bastıran Eist, “Sen çeneni kapar mısın Crach?” dedi, kin dolu gözlerle. “Draig Bon Dhu! Kral yeğeninin bundan sonraki davranışlarından sen sorumlusun!”

“Yoksa beni de mi susturmaya çalışıyorsun?” diye bağırdı Attre Prensi Rainfarn ve yerinden doğruldu. “Hükümdarımın burada karşı karşıya kaldığı alçaklığı kanla temizlememe kim karşı çıkmaya cesaret eder? Pavetta’nın yatağına girme hakkına sahip tek oğlu Windhalm’e yapılan hakareti? Getirin kılıçları! Attre’de böylesi iftiraların öcünün nasıl alındığını şu kirpiye –ya da kendine ne diyorsa– derhal göstereyim! Beni durdurmaya kalkışacak biri ya da bir şey var mı aranızda?”

“Elbette. Edep kurallarına saygı,” dedi Eist Tuirseach sakın bir sesle. “Öncesinde ev sahibesinin rızasını almadan burada dövüşe girişmek ya da birine meydan okumak yakışık almaz. Burası Cintra’nın taht salonu mu, yoksa herkesin canının istediği gibi birbirini yumruklayacağı ya da bıçaklarla sağa sola saldıracağı bir meyhane mi?”

Salondakiler yine birbirlerine aldırmayıp sövmeye, kollarını rastgele savurmaya başlamışlardı. Gözü dönmüş bir sığırın salonda öfkeli kükremesiyle birlikte kargaşa bıçak gibi kesildi.

“Evet,” dedi Gıtgıtgıdak, hafifçe öksürdü ve ayağa kalktı. “Eist yanılıyor. Burası meyhaneye bile benzemiyor. Daha çok bir hayvanat bahçesi burası, bu yüzden boğa doğru bir seçimdi. Muhterem Calanthe, şurada yaşadığımız sorunla ilgili fikrimi açıklamama izin ver lütfen.”

“Görüyorum ki,” dedi Calanthe sözcükleri uzata uzata, “bu sorunla ilgili pek çok kişinin söyleyecek kelamı var ve iznimi bile almadan düşündüklerini açıklıyorlar. İlginçtir, neden benim

düşüncemi merak etmiyorsunuz? Görüşüm şöyledir: Pavetta'yı bu tuhaf herife vermektense bu lanet olası sarayın başıma yıkılmasını yeğlerim. Zerre kadar düşünmediğim..."

"Roegner'in yemini..." diyecek oldu Kirpi ancak Kraliçe boş bir altın kadehi masanın üzerine var gücüyle indirerek onun sözünü kesti.

"Roegner'in yemini ancak geçen yılın karları kadar umrumda! Sana gelince Kirpi, Crach ya da Rainfarn'ın seninle düelloya girişmelerine izin mi versem, yoksa seni doğrudan astırısam mı diye düşünüyorum. Sözümü kesersen kararımı önemli ölçüde etkilemiş olacaksınız!"

Madalyonun titremesinden hâlâ huzursuz olan Geralt, salonda çevresine bakındı ve Pavetta'nın, annesi gibi zümrüt yeşili bakan gözleriyle karşılaştı ansızın. Prenses gözlerini artık kirpiklerinin ardına gizlemiyor, salondakilere aldırmadan bakışlarını Fareçuval ve Witcher arasında gezdiriyordu. Fareçuval döndü, yerlere kadar eğildi ve bir şeyler mırıldandı.

Hâlâ ayakta duran Gıtgıtgıtdak söz istercesine boğazını temizledi.

"Konuş." Kraliçe ona bakıp başını bir an salladı. "Ancak konuyu dağıtma ve olabildiğince kısa kes."

"Emredersiniz majesteleri. Muhterem Calanthe ve şövalyeleri! Kuşkusuz ki Gürgenormanlı Kirpi, kraldan tuhaf bir talepte bulunmuş. Kral onun her isteğini yerine getireceğini söyleyince alışılmışın dışında bir ödül istemiştir. Ama böyle talepleri hiç duymamış gibi davranmayalım, o çok eski hayrete düşme hakkını unutmayalım. Sözüm ona umutsuz bir durumda olan birisinin hayatını kurtaran kişinin isteyebileceği bedeli ve

karşılığında umutsuz gibi görünen bir arzusunun yerine getirildiğini unutmayalım. ‘Evde seni ilk karşılayacak olan neyse, onu bana vereceksin.’ Biliyorsunuz, bu bir köpek olabilir, kapıdaki bir nöbetçi, hatta eve dönen damadını paylamak için yanıp tutuşan bir kayınvalide bile olabilir. Ya da, ‘Evde karşılaşacağın ve hiç beklemediğin bir şeyi bana vereceksin.’ Uzun bir yolculuktan beklenmedik bir anda dönüldüğünde soylu beyefendiler, adamın genelde karşılaşacağı şey, karısını sevgiliyle yatakta yakalamasıdır. Ancak bazen bu bir çocuk da olabilir. İlahi yazgının seçtiği bir çocuk.”

“Kısa kes Gıtgıtdak.” Calanthe suratını ekşitti.

“Emredersiniz. Beyler! İlahî yazgının seçtiği çocukları duymadınız mı siz? Efsanevi kahraman Zatret Voruta, babasının dönüşünde kalede karşılaştığı ilk kişi olduğu için çocukluğunda cücelere verilmemiş miydi? Bir yolcudan, ne olduğunu bilmeden evde bıraktığı şeyi ona vermesini isteyen Deli Deî’ye ne diyorsunuz? Bu sürpriz çocuk ünlü Supree idi, sonraki yıllarda Deli Deî’yi üzerindeki lanetten kurtarmıştı. Cüce Rumpelstiltskin’in yardımıyla Metinna Kraliçesi olan ve karşılığında ona ilk çocuğunu vermeyi vadeden Zivelen’a anımsayın. Rumpelstiltskin ödülünü almaya geldiğinde Zivelen’a sözünde durmamış ve cüceyi yaptığı büyülerle kaçırmaya zorlamıştı. Çok geçmeden çocuğuyla birlikte salgın hastalıktan ölmüştü. İlahî yazgıyla oynamak cezasız kalmaz!”

“Beni tehdit etme Gıtgıtdak.” Calanthe yüzünü buruşturdu. “Gece yarısı, hayaletlerin vakti yaklaşıyor. Senin kuşkusuz sıkıntılarla geçmiş olan çocukluğundan anımsadığın başka efsaneler var mı? Eğer yoksa otur yerine.”

“Eğer lütfederseniz,” dedi Baron uzun bıyığını çekiştirerek, “bir süre daha ayakta kalmayı rica ediyorum. Herkese bir efsaneyi anımsatmak isterim. Eski, unutulmuş bir efsanedir, çetin geçen çocukluğumuzda sanırım hepimiz duymuşuzdur. Bu efsanede krallar verdikleri sözleri tutarlar. Biz zavallı kulları krallara bağlayan tek şey, kralın ağzından çıkacak sözdür. Bütün sözleşmeler, ittifaklar, bizim özel haklarımız, arazilerimiz kralın sözlerine dayanır. Ee? Bütün bunlardan kuşku mu duymalıyız? Kralın ağzından çıkan sözün sarsılmazlığından kuşkulanmalı mıyız? Geçen yılın karları kadar hükmü olmadığını görmeyi mi beklemeliyiz? Eğer böyleyse gerçekten, o zaman bizleri çetin bir çocukluktan sonra çetin bir yaşlılık bekliyor!”

“Sen kimden yanasın Gıtgıtdak?” diye kükredi Attreli Rainfarn.

“Sus! Bırak konuşsun!”

“Bu lanet olası gıdakçı, majestelerine hakaret ediyor!”

“Tigg Baronu haklı!”

“Susun!” dedi Calanthe ansızın ayağa kalkarak. “Bırakın sözünü bitirsin.”

“Teşekkür ederim.” Gıtgıtdak reverans yaptı. “Ancak sözümü bitirmişt看.”

Salonu saran sessizlik, Baron’un sözlerinin yol açtığı galeyandan sonra herkese tuhaf gelmişti. Calanthe hâlâ ayakta duruyordu. Kraliçenin alnına götürdüğü elinin hafifçe titrediğini Geralt ondan başka kimsenin gördüğünü sanmıyordu.

“Beyler,” dedi Kraliçe sonunda, “size bir açıklama yapmam icap ediyor. Evet, şu... Kirpi... doğruyu söylüyor. Roegner ona gerçekten de hiç ummadığı bir şey üzerine yemin etmiş. Bizim

unutulmaz kralımız kadınlarla ilgili konularda tam bir gerzek olmuş olmalı ki dokuza kadar sayamazdı. Bu gerçeği bana ancak ölüm döşeğinde itiraf etti. Çünkü böyle bir yemin ettiğini bana daha önce söyleseydi, başına gelecekleri biliyordu. Çocuğu hakkında böyle tartmadan karar verildiğinde bir annenin neler yapabileceğini biliyordu çünkü.”

Şövalyeler ve asilzadeler susuyorlardı. Kirpi, demirden yapılmış oklu bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu.

“Gelgelelim Gıtıgıtıdak,” diye sözlerini sürdürdü Calanthe, “evet Gıtıgıtıdak, bir anne değil kraliçe olduğumu anımsattı bana. İyi madem. Yarın kraliçe olarak divanı toplayacağım. Cintra, bir diktatörlük değildir. Ölmüş bir kralın yemininin veliaht prensesin kaderinden önemli sayılıp sayılmadığına divan karar verecek. Tahtın, ipini koparmışın birine mi bırakılacağını, yoksa krallığın çıkarları doğrultusunda mı hareket edileceğini belirleyecek.”

Calanthe bir an susup Geralt’a yan gözle baktı.

“Prenses’e talip olma umuduyla Cintra’nın yolunu tutmuş olan soylu şövalyelere gelince... Burada karşı karşıya kaldığınız ağır hiçe sayılma, leke sürülme ve alaya alınma durumları için çok üzüldüğümü söyleyebilirim ancak. Bunlar benim suçum değil.”

Konuklar hep bir ağızdan konuşurken Eist Tuirseach’ın şöyle fısıldadığını duydu Witcher: “Denizlerin bütün tanrıları adına! Bu hiç yakışık almaz! Bu kan dökülmesi için açıkça bir kışkırtmadır. Sen insanları doğrudan birbirlerine...”

“Kes sesini Eist,” diye öfkeyle tısladı Kraliçe. “Yoksa zıvanadan çıkacağım.”

Druid onlarla birlikte Attreli Rainfarn'ı da işaret edince Fareçuval'ın siyah gözleri parladı. Rainfarn kararmış ve ekşimiş bir yüzle zaten ayağa kalkmaya hazırlanıyordu. Geralt hemen harekete geçti, prensten hızlı davranıp ilk ayağa kalkan oldu ve sandalyesini güm diye arkaya attı. "Divanı toplamak belki de gerekmeyecek," dedi yüksek ve çınlayan bir sesle.

Herkes susup ona şaşkınlıkla baktı. Geralt, Pavetta'nın zümrüt yeşili bakışlarını üzerinde hissetti; Kirpi'nin nişangâh kafesinin ardından gözlerini üzerine diktğini, ayrıca içeride dev dalgaların yaklaşması gibi bir *gücün* kabardığını da duyumsuyordu şimdi. Bu *gücün* etkisiyle meşalelerin ve şamdanlardaki mumların yaydığı dumanların fantastik şekillere girmeye başladığını gördü. Fareçuval'ın da bunları gördüğünü biliyordu. Ama ikisinden başka kimsenin görmediğini de biliyordu.

"Divanı toplamaya belki gerek kalmayacaktır, dedim," diye sakın bir sesle tekrarladı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi Gürgenormanlı Kirpi?"

Oklarla bezeli şövalye takırtılar çıkararak öne doğru iki adım attı. Miğferinin nişangâhının arkasından, "Anlıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Aptal değilim. Saygıdeğer, lütfkâr Calanthe hanımefendinin az önce söylediklerini duydum. Benden kurtulmanın mükemmel bir yolunu buldu. Düelloya davetini kabul ediyorum yabancı şövalye!"

"Seni düelloya davet ettiğimi anımsamıyorum," dedi Geralt. "Sana karşı kılıç sallamayı düşünmüyorum Gürgenormanlı Kirpi."

"Geralt!" diye bağırdı Calanthe, Witcher'a "Ravix" diye hitap etmeyi unutarak. "Daha fazla ileri gitme! Sabrımı sınama!"

“Benimkini de,” diye ekledi Rainfarn öfkeyle. Crach an Craite ise homurdanmakla yetindi. Eist Tuirseach ona ters ters bakıp sıkıldığı yumruğunu gösterince Crach daha da yüksek sesle homurdandı.

“Kirpi’nin Kral Roegner’den istediğine benzer yeminlerle ailelerinin ellerinden alınan şanlı kahramanlarla ilgili Tigg Baronu’nun anlattıklarını hepiniz duyduunuz,” dedi Geralt. “İyi de insan neden böyle yeminler edilmesini ister? Gürgenormanlı Kirpi, bunun yanıtını sen biliyorsun. Böyle bir yemin, yemini kabul eden kişi ile yeminin nesnesi olan beklenmeyen çocuk arasında güçlü, kopmayan yazgısal bir bağ kurabilir. Kötür talihin seçtiği böyle bir çocuk, sıra dışı şeyler için tayin edilmiş olabilir. Talihin onu bağladığı kişinin yaşamında oldukça önemli bir rol oynayacak güce sahip olabilir. İşte tam da bu yüzden Kirpi, Roegner’den bugün ödenmesini talep ettiğin bedeli istedin. Sen Cintra tahtını istemiyorsun. Sen Prenses’i alıp götürmek istiyorsun.”

“Aynen dediğin gibidir yabancı şövalye.” Kirpi bir kahkaha patlattı. “Tam da bunu istiyorum! Benim için yazgılanmış kişiyi bana verin!”

“Ama,” dedi Geralt, “bu henüz belli değil.”

“Hâlâ kuşkulanma cesareti mi gösteriyorsun? Kraliçe sözlerimin doğruluğunu onayladıktan sonra da mı? Az önce kendi ağzından çıkanlardan sonra da mı?”

“Evet çünkü bize her şeyi anlatmadın. Şaşırtma hakkının içerdiği kudreti de ettiği yeminin ağırlığını da Roegner biliyordu. Bu yemini etti çünkü böylesi yeminleri koruyan kudretin adalet ve ahlaktan yana olduğunun bilincindeydi. Bu kudret, yazgının gücü onaylanmadan edilen yeminlerin tamamlanmasına izin vermez.

İddia ediyorum ki Kirpi, senin Prenses üzerinde şimdilik hiçbir hakkın yok. Bu hakkı elde edebileceksin, eğer...”

“Eğer ne?”

“Eğer Prenses seninle gelmeyi kabul ederse. Şaşıрма hakkı böyle der. Çocuğun gerçekten de yazgının gölgesinde doğduğunu kanıtlayan ve yemini onayan ailenin değil, çocukların rızasıdır. Sen bu yüzden on beş yıl sonra döndün Kirpi. Çünkü Kral Roegner yeminini bu koşula bağlamıştı.”

“Kimsin sen?”

“Rivyalı Geralt.”

“Sen kim oluyorsun da Rivyalı Geralt, adalet ve ahlak konularında ahkâm kesiyorsun?”

“O bu hakkı herkesten iyi bilir,” dedi Fareçuval kısık sesle, “çünkü bir zamanlar ona uygulanmıştı. Vaktiyle ailesinin yanından çekip alınmıştı çünkü babasının dönüşte evde karşılaşacağını ummadığı kişi oydu. O başka bir şey için tayin edilmişti. Ve ilahî yazgının gücüyle şimdi olduğu kişi oldu.”

“O nedir peki?”

“Bir Witcher.”

Salonu saran sessizliğin ortasında nöbet kulesinin gece yarısını haber veren çan sesi çınladı. Herkes irkilip başını çevirdi. Geralt’a bakan Fareçuval’ın yüzü tuhaf ve beklenmedik bir ifade almıştı. Gelgelelim irkilmesiyle en çok dikkat çeken Kirpi’ydi; hareketlerinde bir huzursuzluk vardı. Demir eldivenler içindeki elleri iki yanına güçsüzce düştü, oklarla bezeli miğferi şöyle bir sarsıldı.

Salonu duman rengi sis gibi dolduran meçhul güç, hızla yoğunlaşıyordu.

“Doğru,” dedi Calanthe. “Aramızda bulunan Rivyalı Geraht Witcher’dır. Yaptığı iş saygı ve takdiri hak etmektedir. Gecenin koynundan çıkıp bize kötücül, insanlara zararlı güçlerin yolladığı canavarlardan bizleri korumaya kendini adanmıştır. Ormanlarda ve dağ geçitlerinde pusuya yatmış, yolumuzu gözleyen bütün ürkütücü canlıları ve hayaletleri öldürmektedir. Evlerimize girme cesaretini gösterenleri de.”

Kirpi susuyordu.

“Böylece,” diye sözünü sürdürdü Kraliçe, yüzüklü elini kaldırarak, “adalet yerini bulsun ve uyulmasını istediğin yemine uyulsun, Gürgenormanlı Kirpi. Saat gece yarısını vurdu. Ettiğin yemin artık seni bağlamıyor. Nişangâhını aç. Kızım iradesini açıklamadan, kaderi hakkında karar vermeden önce yüzünü görsün. Hepimiz yüzünü görmek istiyoruz.”

Gürgenormanlı Kirpi zırhlı elini ağır ağır kaldırdı, tokaları şakırtıyla açtı, miğferini demir boynuzundan tutup kaldırdı ve yere savurdu. Kimileri çığlık attı, kimileri sövdü, kimileri de şaşkınlık içinde iç geçirdi. Kraliçe’nin yüzünde hain, çok hain bir gülümseme belirdi. Zalimce bir zafer gülümsemesiydi bu.

Kirpi’nin zırhının geniş, boğumlu demirinin üstünden göz yerine geçen iki patlak siyah nokta Kraliçe’ye bakıyordu. Gözleri kızıl renkte bir postla örtülü uzun, ucu küt uzun bir burnun iki yanına oturmuştu. Burnun üzerinde titreşen kedi bıyıkları vardı, altında ise çok sayıda beyaz keskin kazmadişler dikkat çekiyordu. Salonun ortasında duran ne idüğü belirsiz şahsın başı ve boynu boz rengi, kısa ve hareketli dikenlerle kaplıydı.

“İşte böyle görünüyorum,” dedi yaratık, “zaten çok iyi bildiğin gibi Calanthe. Roegner, Gürgenormanı’nda başına gelen olaydan

sana söz derken, yaşamını borçlu olduğu, üstelik dış görüntüsüne aldırmadan yemin ettiği şahsı sana mutlaka anlatmıştır. Gelişime çok iyi hazırlanmışsın Kraliçem. Verilen sözde durulmasını ki-birle ve iğrenç bir edayla reddedişini kendi kulların bile kabul etmedi. Sonra üzerime suikastçılar gönderip sonuç alamayınca, şu sağında oturan, her zaman elinin altında tuttuğun Witcher’i katil olarak görevlendirdin. Son olarak da adi ve alçakça bir hilekârlığa başvurdun. Beni küçük düşürmek istedin Calanthe. Ama bil ki kendini küçük düşürdün.”

“Yeter.” Calanthe ayağa kalkıp sıkıdığı yumruğunu kalçasına bastırdı. “Bitirelim şu işi. Pavetta! Karşında kimin, daha doğrusu neyin durup üzerinde hak iddia ettiğini görüyorsun. Şaşıрма hakkı ve çok eski geleneğimiz doğrultusunda karar senin. Yanıt ver. Tek bir sözün yeterli olacaktır. ‘Evet’ dersen bu canavarın malı ve ganimeti olacaksın. ‘Hayır’ dersen onun yüzünü bir daha asla görmeyeceksin.”

Salonda yoğunlaşmış olan *güç* çelik bir çember gibi Geral’tın şakaklarını sıkıyor, kulaklarını uğuldatıyor, ensesindeki saçları diken diken ediyordu. Witcher gözlerini, Fareçuval’ın masanın kenarını sımsıkı kavramaktan beyazlaşmış olan parmaklarına dikti. Kraliçe’nin yüzünden süzülen terlere... Masanın üzerinde kurtçuklar gibi hareket edip runik harfler oluşturan, sonra dağılıp açıkça okunabilen bir sözcüğe dönüşen ekmek kırıntılarına: DİKKAT!

“Pavetta!” diye tekrarladı Calanthe. “Yanıt ver. Bu yaratığın peşine takılıp gitmek istiyor musun?”

Pavetta başını kaldırdı. “Evet.”

Salonu dolduran *güç*, yanıtta kemerleri dolduran boğuk bir gürlenmeyle eşlik etti. Kimseden ama kimseden çıt bile çıkmadı.

Calanthe kendini ağır ağır, çökercesine tahtın üzerine bıraktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Kirpi sessizliği yarararak, “Hepiniz duydunuz,” dedi sakince. “Sen de Calanthe. Sen de Witcher, hilekâr kiralık katil. Hakkımı kanıtlanmış oldu. Gerçek ve ilahî yazgı yalanı ve entrikaları alt etti. Size şimdi ne kalıyor muhterem Kraliçe, tebdili kıyafetli Witcher? Çıplak çelik mi?”

Yanıt veren olmadı.

Kirpi, kedi bıyıklarını titretip burnunu sağa sola savurarak, “Bana kalsa,” diye sözlerini sürdürdü, “Pavetta’yı alıp buradan derhal giderim. Ancak bir zevki daha yaşamaktan kendimi mahrum bırakmayacağım. Sen, Calanthe, kızını buraya, durduğum yere getireceksin ve onun beyaz elini elimin içine koyacaksın.”

Calanthe başını ağır ağır Witcher’a çevirdi. Gözlerinde emir vardı. Geralt kıpırdamadı; havada toplanan *gücün* üzerine yoğunlaştığını duyumsuyordu. Yalnızca onun üzerine. Anlamıştı. Kraliçe’nin gözleri kısıldıkça kısıldı, dudakları titremeye başladı...

“Ne? Ne demek bu şimdi?” diye ansızın bağırdı Crach an Craite ve yerinden fırladı. “Pavetta’nın beyaz elini mi? Şunun eline mi? Prenses şu dikenli kokarcayla mı olacak? Şu... domuz suratlıyla mı?”

“Ben de bir şövalyeyle dövüşür gibi dövüşecektim onunla,” diye onu destekledi Rainfarn. “Bu korkunç yaratıkla, bu davarla mı? Köpeklerin önüne atın onu! Köpeklerin önüne!”

“Muhafızlar!” diye kükredi Calanthe.

Sonra her şey çok hızlı oldu. Crach an Craite masadan bir bıçak kaptı, sandalyesini büyük bir gürültü kopararak devirdi. Draig Bon Dhu, Eist Tuirseach'in emriyle gaydanın düdükle-rini var gücüyle ve bir an bile duraksamadan Crach'ın ensesine fırlattı. Crach masanın üzerine, duman rengi sosun içinde yatan mersinbalığı ile yaban domuzu kızartmasından geriye kalmış eğri büğrü kaburgaların ortasına yığılıp kaldı.

Rainfarn, Kirpi'nin üzerine atlayıp kolundan pırıl pırıl par-layan bir hançer çekip çıkardı. Gıtgıtgıdak havaya sıçradı ve tek bir tekmeyle tabureyi Rainfarn'ın ayaklarının önüne savurdu. Rainfarn engeli ustalıkla aşmayı bildiyse de saniyelik yavaşlama yetmişti: Kirpi onu kısa bir çalımla şaşırttı, zırhlı yumruğunu şiddetle dizlerine indirdi. Gıtgıtgıdak, Rainfarn'ın elindeki han-çeri koparıp almak için aralarına uçarak indi, gelgelelim Prens Windalm bacağına av köpeği gibi asılarak onu durdurdu.

Muhafızlar ellerinde palaları ve teberleriyle koşarak kapıdan girdiler. Ayakta duruş biçimiyle ürküten Calanthe, şiddetli ve buyurgan bir edayla Kirpi'yi gösterdi. Pavetta bağırıma, Eist Tuirseach sövmeye başladılar. Herkes oturduğu yerden fırladı ancak ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

“Öldürün onu!” diye haykırdı Kraliçe.

Kirpi öfkeyle soludu, üzerine saldıran muhafızlara dönüp kazmadişlerini gösterdi. Kirpi silahsızdı ama bedenini saran çelik dikenlere çarpan palalar geri fırlıyordu. Ancak Kirpi çarpmanın şiddetiyle geriye, o sırada ayağa kalkmakta olan Rainfarn'ın üze-rine savruldu; Rainfarn onu bacaklarından yakaladığı gibi etkisiz hâle getirdi. Kirpi bağırıp çağırmaya başladı ve başına yağın kılıç darbelerini demir manşetlerinin yardımıyla geri püskürttü.

Rainfarn ona hançerini saplamaya çalıştı ancak silahı zırhın plakalarına çarparak kaydı. Muhafızlar havada tokuşturdukları kılıçlarıyla Kirpi'yi ustalıkla yontma işiyle bezeli şömineye doğru bastırdılar. Kirpi'yi kemerinden yakalayan Rainfarn, zırhta bulunduğu aralıktan hançerini sapladı. Kirpi iki büklüm oldu.

"Dunyyyyy!" diye bağırdı Pavetta tiz bir sesle ve sandal-yesinden fırladı.

Witcher elinde kılıcıyla masanın üzerinden tabakları çanak-ları ezip hızla yürüyerek boğuşanlara doğru ilerledi. Zamanın kısıtlı olduğunu biliyordu. Bu arada Pavetta'nın çığlıkları gitgide yapmacık bir sese dönüşüyordu. Rainfarn, hançerini yeniden saplamak için kolunu kaldırdı.

Geralt masadan atladı, dizlerinin üzerine indi ve kılıcını savurdu. Rainfarn şiddetli bir homurtuyla duvarın dibine kaçtı. Witcher hızla döndü, keskin teberini Kirpi'nin eteği ile plaka zırhının arasına saplamaya çalışan bir muhafıza kılıcının orta kısmıyla vurdu. Asker yere devrildi, miğferi başından düştü. O sırada kapıdan başka muhafızlar koşarak geliyordu.

"Bu yakışık almaz!" diye kükredi Eist Tuirseach ve eline bir sandalye geçirip yere çarptı. Sandalyeden arta kalanları kaptığı gibi Kirpi'ye saldıranların üzerine yürüdü.

İki teber darbesi birden yiyen Kirpi küt diye yere çakıldı; muhafızların onu yerde sürüklediğini anlayınca bir çığlık atıp öfkeyle tısladı. Üçüncü muhafız, Kirpi'ye doğru atlayıp mızrağını saplamak üzere kaldırdı. Geralt kılıcının sivri ucunu muhafızın şakağına batırdı. Kirpi'yi sürükleyen iki adam teberlerini bırakıp koşarak uzaklaştılar. Kapıdan giren muhafızlarsa efsanevi kah-raman Zatret Voruta'nın sağ eliyle salladığı sihirli kılıç Balmur

gibi Eist'in elinde sağı sola gidip gelen sandalyeden kendilerini korumaya çalışıyorlardı.

Pavetta'nın tiz çığlıkları doruk noktasına ulaşmış ansızın kesildi. Olacakları sezen Geralt boylu boyunca yere uzandı ve şiddetli bir şimşegin çaktığını gördü. Kulaklarında korkunç bir ağrı hissediyor, pek çok ağızdan aynı anda çıkan ürkütücü ve dehşet verici bağırımlar duyuyordu. Ardından da Prenses'in ritmik titreşimler halinde salona yayılan çığlıkları kulağına geldi.

Masaya dönüp havaya sıçramasıyla birlikte masa üzerindeki tabaklar ve yemekler çevreye saçıldı. Ağır sandalyeler salonun bir ucundan diğer ucuna savrulup duvarlarda parçalandı. Halılar ve goblen tablolar havada uçup yoğun bir toz bulutu yaydı. Kapıdan gümbürtüler, çığlıklar ve baston gibi kırılan teber saplarının çatırtıları duyuluyordu.

Taht, üzerinde oturan Calanthe'yle birlikte yukarı fırladı, salonu ok gibi boydan boya geçti, güm diye duvara vurup parçalandı. Kraliçe bez bebek gibi olduğu yere yığıldı. Ayakta artık güçlkle duran Eist Tuirseach, Kraliçe'ye doğru atlayıp onu omuzlarından tuttu, duvardan ve zeminden yağarcasına inen taht parçalarından Kraliçe'yi korumak için kendi bedenini siper etti.

Geralt madalyonunu kavradı, olabildiğince hızlı bir şekilde sürünerek yana geçti. Burada Fareçuval hangi mucizenin etkisiyle bilinmez, yüzükoyun yatmak yerine hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve akdiken dalından yapılmış kısa sihirli değneğini havaya kaldırmıştı. Değneğin ucunda bir fare kafası asılıydı. *Druidin* arkasındaki duvarda asılı olan tablo Ortagor Kalesi'nin kuşatılmasını ve yangınını betimliyordu ve gerçekten de alev alev yanıyordu.

Pavetta hıçkırarak ağlıyordu. Ortada dönüp duruyor ve sanki eline bir cop almışçasına neyi ve kimi bulsa çılgılığıyla vuruyordu. Yerde yatanlardan biri kalkmaya çalışacak olsa devriliyor ya da duvara savruluyordu. Kocaman gümüş bir sos kâsesi çok kürekli bir kadirge gibi Geralt'ın gözlerinin önünde havada uçtu ve adı akılda zor kalan ordu komutanının ayaklarının dibine düştü. Tavandan sıvalar dökülüyordu. Masa salonda fır dönüyor, üzerinde boylu boyunca serilmiş yatan Crach an Craite iğrenç küfürleri birbiri ardına sıralıyordu.

Geralt sürünerek Fareçuval'ın yanına gitmiş, birlikte bir yığının arkasına sığınmışlardı; yığın, aşağıdan yukarıya doğru sırasıyla Streptli Hekel, bira fıçısı, Drogodar, bir sandalye ve Drogodar'ın lavtasından oluşuyordu.

Druid, “Bu saf ilkel bir güç!” diye bağırarak patırtıları gü-rültüleri bastırdı. “Olanlar üzerinde kudreti yok!”

“Biliyorum!” diye bağırdı Geralt. Nereden geldiği anlaşılmayan kızarmış bir sülün, kuyruğundaki çizgili tüylerle birlikte omuzlarının ortasına düştü.

“Kız durdurulmalı! Duvarlar patlamak üzere!”

“Görüyorum!”

“Hazır mısın?”

“Evet!”

“Bir! İki! Üç!”

İkisi aynı anda saldırdılar; Geralt Aard *işaretiyle*, Fareçuval da zemini eritecek kadar korkunç, üç safhalı bir büyüyle hücumla geçtiler. Prenses'in üzerinde durduğu sandalyenin parçaları her yere saçıldı. Pavetta olanların bilincinde değil gibiydi – yeşilimsi, şeffaf bir alanın içinde havada asılı kalmıştı. Çılgınlıklarını

sürdürerek başını Geralt'a çevirdi ve ince hatlı yüzü ansızın hain bir ifade aldı.

"Şeytanlar adına!" diye kükredi Fareçuval.

Witcher, "Dikkat!" diye bağırıp büzüldü. "Kızı engelle Fareçuval! Engelle, yoksa biteriz!"

Masa güm diye yere çakıldı, ayakları ve altında ne varsa paramparça oldu. Masanın üzerine uzanmış olan Crach an Craite yattığı yerden üç karış kadar yukarı sıçradı. Tabak, çanak ve yemek artıkları etrafta uçuşuyor, kristal sürahiler yere çarpıp tuzla buz oluyordu. Duvardan kopan kiriş küt diye yere düştü ve sarayı temelinden sarsarak titretti.

"Her şey dağılıyor!" diye bağırды Fareçuval ve çubuğunu Prenses'e doğru uzattı. "Ne varsa parçalanıyor! Bütün *güç* üzerimize saldırıyor!"

Geralt, doğrudan *Druid*'in üzerine uçmakta olan iki uçlu çatalı bir kılıç darbesiyle yana savurdu. "Engelle Fareçuval!"

Zümrüt yeşili gözler onlara iki yeşil şimşek yolladı. Şimşekler göz alıcı, durmadan dönen aydınlık çukurlara, anafolara dönüştü. İçlerinden şahmerdanın kafaları patlatmasına, gözleri söndürmesine benzeyen ve solukları kesen bir *güç* fışkırdı. *Güçle* birlikte camlar, işlemeli toprak kaplar, kâseler, şamdanlar, kemikler, ısırılmış ekmek kabukları, büyüklü küçüklü tahta parçaları ve şömineden fırlayıp hâlâ için için yanan odunlar üzerlerine yağdı. Kâhya Haxo, kocaman bir çalıhorozu gibi çılgınca bağırarak başlarının üzerinden geçti. Pişmiş sazan balığının devasa kafası Geralt'ın göğsündeki sarı alana çarpıp Fourhorn'un ayısının ve bakiresinin üzerinde dağıldı.

Witcher, Fareçuval'ın salonun duvarlarını zangır zangır titreten büyülerinin, kendi çığlıklarının, yaralıların ağlayıp sızlanmalarının, çatlayıp patlamaların, gümbürtülerin ve Pavetta'nın hıçkırıklarının arasından o güne kadar kulağına gelen en korkunç sesi duydu ansızın.

Gıtgıtgıdaki yere eğilmiş, kolları ve dizleriyle Bon Dhu'nun gaydasını ezip parçalıyordu. Başını arkaya atmış, gaydadan çıkan canavarca sesleri bastırmak için bilinen, bilinmeyen, evcil, vahşi ve efsanevi hayvanların seslerini birbirine karıştırarak uluyor, kükrüyor, gıcırtilar çıkarıyor, cıyaklıyor, meliyor ve cik cik ötüyordu.

Pavetta şaşkınlık içinde susup fal taşı gibi açtığı gözlerle barona baktı. Derken *güç* bir anda kayboldu.

“Şimdi!” diye bağırdı Fareçuval değneğini savurarak. “Şimdi Witcher!”

Ve hücum ettiler. Prenses'i saran yeşilimsi alan, kılıç darbeleri altında sabun köpüğü gibi patladı ve oluşan boşluk salona hâkim *gücü* emdi. Pavetta küt diye yere düştü ve ağlamaya başladı.

Ortalığın kasılıp kavrulmasının ardından yaşanan kısa bir sessizlikten sonra yıkıntıların, döküntülerin, kırılmış eşyaların ve baygın bedenlerin arasından zar zor da olsa sesler duyulmaya başladı.

Crach an Craite, “*Cuach op arse, ghou! y badraigh mal an cuach,*” diyor ve ısırıldığı dudağından akan kanı tükürüyordu.

“Kendine gel Crach,” diyebildi Fareçuval güçlükle; bir yandan da giysisine bulaşan macun gibi ezilmiş yemek artıklarını siliyordu. “Aramızda kadınlar var.”

Eist Tuirseach, kondurduğu öpücükler arasında soluklanarak, “Calanthe. Benim. Canım. Calanthe’m!” diyordu. Kraliçe gözlerini açtı ancak onun kollarından kurtulmaya çalışmadı. “Eist. Herkes buraya bakıyor,” dedi.

“Bakarlarsa baksınlar.”

Saray nazırı Vissegerd, devrilmiş bir sütunun altından sürünerek çıkarken, “Bunun ne demek olduğunu biri bana açıklayabilir mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Witcher.

Attre Prensi Windhalm, Rainfarn’ın üzerine eğilip tiz bir sesle, “Doktor gelsin!” diye bağırdı.

Streptli kardeşlerden Lehnhuck, bir goblen tablosunu sarmış alevleri kendi ceketıyla söndürmeye çalışırken, “Su!” diye bağırdı. “Çabuk su getirin!”

“Ve de bira,” diye gakladı Gıtgıtgıdak.

Hâlâ ayakta durabilen birkaç şövalye, Pavetta’yı kucaklayıp götürmeye çalışırken kız onları itip destek almadan ayağa kalktı, sendeleyerek şömineye doğru yürüdü. Kirpi, omuzlarını duvara dayayarak şöminenin karşısına oturmuş, zırhının kan içinde kalmış plakalarından beceriksiz hareketlerle kurtulmaya çalışıyordu.

Onlara bakan Fareçuval, “Zamane gençliği!” diye patladı. “Hemen başlıyorlar! Kafalarının içinde başka hiçbir şey yok.”

“Neden başka?”

“Nasıl yani Witcher, bir bakirenin, yani dokunulmamış bir kızın *gücü* kullanamayacağını bilmiyor musun?”

“Onun bekâreti yerin dibine batsın,” diye mırıldandı Geralt.

“Böyle bir yeteneği nasıl olabiliyor kızın? Bildiğim kadarıyla ne Calanthe’nin ne de Roegner’in...”

“Bir önceki nesilden miras kalmış ona,” dedi *Druid*. “Büyükannesi Adalia kaşının tek bir hareketiyle köprüleri havaya uçururdu. Hey, şuraya baksana Geralt! Daha doymamış!”

Hâlâ Eist Tuirseach’ın yanından ayrılmayan Calanthe muhafızları yaralı Kirpi’ye yönlendirdi. Geralt ve Fareçuval hemen oraya gittiler ancak müdahale gerekmiyordu. Muhafızlar, yarı yatar konumdaki canlıdan kendi aralarında fısıldaşarak ve söylenerek uzaklaştılar.

Kirpi’nin devasa burnu bulanıklaşıp belirsizleşmeye, görünmez olmaya başlamıştı. Dikenlerinin ve kıllarının üzerinden geçen dalga, bunları pırıl pırıl, dalgalı siyah saçlara ve solgun, kemikli, düzgün burunlu erkek yüzünü çevreleyen sakala dönüştürüyordu.

“Ne...” diye kekeledi Eist Tuirseach. “Kim bu? Kirpi mi?”

“Duny,” dedi Pavetta yumuşacık bir sesle. Calanthe dudaklarını birbirine bastırıp başını çevirdi.

“Efsunlu mu?” diye mırıldandı Eist. “Ama nasıl?..”

“Saat gece yarısını vurdu,” dedi Witcher. “Tam şu an. Öncesinde duyduğumuz çan sesi yanlış anlama ve yanılgıydı. Zangocun yanılgısı. Öyle değil mi Calanthe?”

“Doğru, doğru,” diye inledi adı Duny olan adam; böylece yanıt vermeyi düşünmeyen Kraliçe’nin yerine yanıt vermişti. “Ama beni sorguya çekmek yerine birisi şu zırhı çıkarmama yardım edip doktor çağırabilir mi acaba? Şu çılgın Rainfarn kılıcı kaburgalarımın arasına soktu.”

“Neden doktora ihtiyacımız var ki?” diye sordu Fareçuval ve sihirli çubuğunu eline aldı.

“Yeter.” Calanthe doğruldu ve yüzünde kibirli bir ifadeyle başını kaldırdı. “Külliyen yeter. Bütün bunlar bittikten sonra hepinizi odamda görmek istiyorum. Eist, Pavetta, Fareçuval, Geralt ve seni... Duny. Fareçuval?”

“Buyurun Kraliçem?”

“Acaba şu değneğinle... Omurga kemiğim incindi de... Bir de çevresi.”

“Emredersiniz Kraliçem.”

III

“...Lanet,” diye sözlerini sürdürdü Duny şakaklarını ovarak. “Doğduğum andan beri var. Bana bunu kimin yaptığını, nedenini hiçbir zaman öğrenemedim. Gece yarısından gün ışıyana kadar normal bir insanım ancak sabah olduktan sonra... Ne hale geldiğimi gördünüz. Babam Akerspaark bu durumumu gizli tutmak istiyordu. Maecht halkının batıl inançları vardır. kraliyet ailesine sihir ve lanetin karışması hanedanın başına bela olabilirdi. Babamın şövalyelerinden biri beni saraydan çıkarıp büyüttü. Yanına iç oğlanını almış gezgin bir şövalyeydi, birlikte dolaşıp durduk. Derken o ölünce yoluma tek başıma devam ettim. Kimden duyduğumu anımsamıyorum, sürpriz bir çocuğun beni bu lanetten kurtarabileceğini öğrenmiştim. Çok geçmeden Roegner’e rastladım. Gerisini biliyorsunuz zaten.”

“Gerisini biliyoruz, daha doğrusu tahmin edebiliyoruz.” Calanthe başını salladı. “Özellikle de Roegner’le kararlaştırdı-

ğınız on beş yılın geçmesini beklemeden kızımı baştan çıkarmış olmanı. Pavetta! Ne zamandan beri?”

Prenses başını önüne eğip bir parmağını kaldırdı.

“Olacak iş değil! Seni küçük sihirbaz seni! Hem de gözümün önünde! Geceleri bu adamı kimin saraya aldığını hele bir öğrenelim! Birlikte çuhaçiçeği toplamaya gittiğin nedimleri ele alacağım önce. Çuhaçiçeği, lanet olsun! Ben sizi ne yapayım şimdi?”

“Calanthe...” diye başladı Eist.

“Sakin ol Tuirseach. Sözümü henüz bitirmedim. Duny, bu iş çok karışık. Pavetta’yla bir yıldır birliktesin, değişen ne oldu? Hiçbir şey. Yani sen yanlış babaya yemin ettirdin. İlahî yazgı seninle dalga geçmiş. Burada hazır bulunan Rivyalı Geralt’ın sıklıkla dediği gibi, şaka gibi!”

“İlahî yazgının, yeminlerin ve şakanın canı cehenneme.” Duny yüzünü buruşturdu. “Pavetta’yı seviyorum, o da beni seviyor, önemli olan yalnızca bu. Kraliçem, mutluluğumuza engel olamazsın.”

“Olabilirim Duny, hem de nasıl olurum bir bilsen!” Calanthe’nin yüzünde çok bildik gülümsemelerinden biri belirdi. “Ama şanslısın ki istemiyorum. Sana bir borcum var Duny. Çok kararlıydım... Senden özür dilemek zorundayım ancak bunu yapmayı hiç sevmem. Bu yüzden sana Pavetta’yı veriyorum ve ödeşiyoruz. Pavetta? Fikrini değiştirmiş olabilir misin?”

Prenses başını şiddetle iki yana salladı.

“Teşekkürler hükümdarım, teşekkürler.” Duny gülümsüyordu. “Siz bilge ve cömert bir kraliçesiniz.”

“Kuşkusuz. Bir de güzel.”

“Bir de güzel.”

“Eğer isterseniz birlikte Cintra’da kalabilirsiniz. Buranın halkı Maechtliler kadar batıl inançlı değildir ve çabuk alışacaktır. Ayrıca Kirpi olarak bile oldukça sevimli biriydin. Şimdilik taht için umutlanmaman gerektiğini biliyorsun. Cintra’nın yeni kralının yanında bir süre daha hükümdarlık yapmak istiyorum. Skelligeli soylu Eist Tuirseach bana ilginç bir teklifte bulundu.”

“Calanthe...”

“Evet Eist, kabul ediyorum. Kendi tahtımın enkazı ortasında yerde yatarken daha önce hiç kimse bana ilanı aşk etmemişti, ancak... Nasıl demiştin, Duny? Önemli olan tek şey bu ve kimse mutluluğuma engel olmaya kalkışmasın. Ee, sizler neden öyle bön bön bakıyorsunuz? Neredeyse evli sayılacak kızıma bakıp beni yaşlandırdınız ama ben sandığınız kadar yaşlı değilim.”

“Zamane gençliği,” diye mırıldandı Fareçuval. “Armut dibine düşer.”

“Ne söylenip duruyorsun öyle sihirbaz?”

“Hiçbir şey hükümdarım.”

“Güzel. Yeri gelmişken, Fareçuval sana bir teklifim olacak. Pavetta’nın bir öğretmene ihtiyacı olacak. Tanrı vergisi yeteneğini kullanmayı öğrenmesi gerekir. Bu sarayı seviyorum ve ayakta kalmasını yeğlerim. Ancak benim yetenekli kızımın bir sonraki histeri nöbetinde yıkılabilir. Sen ne dersin, *Druid*?”

“Benim için şereftir.”

“Bence de.” Kraliçe yüzünü pencereye çevirdi. “Gün ışıyor. Vakit geldi...”

Ani bir hareketle yana döndü, Pavetta ve Duny’nin fısıldaştıklarını, el ele tutuştuklarını ve birbirlerine neredeyse alınlarıyla dokunduklarını gördü.

“Duny!”

“Buyurun Kraliçem?”

“Duydun mu? Gün ışıyor! Ortalık aydınlandı bile! Ve sen...”

Geralt, Fareçuval’a, Fareçuval da Geralt’a baktı ve ikisi birden gülmeye başladılar.

“Gülecek ne var sihirbazlar? Görmüyor musunuz ki?..”

“Görüyoruz, görüyoruz,” diye onu temin etti Geralt.

“Sizin kendi gözlerinizle görmenizi bekledik,” dedi Fareçuval gülerek. “Ne zaman farkına varacaksınız diye merak ediyordum.”

“Neyin farkına?”

“Laneti çözdünüz. Siz çözdünüz,” dedi Witcher. “‘Sana Pavetta’yı veriyorum’ dediğiniz anda yazgı yerine gelmiş oldu.”

“Aynen,” dedi *Druid*.

“Tanrılar adına,” dedi Duny usulca. “Sonunda o an geldi demek! Lanet olsun, çok daha fazla sevineceğimi, trombonların falan çalacağını sanmıştım. Alışkanlık. Kraliçem! Teşekkür ederim. Pavetta, duydun mu?”

“Hım,” dedi Prenses, kirpiğini bile kaldırmadan.

“Böylece,” diye iç geçirdi Calanthe yorgun bakışlarını Geralt’a dikerek, “her şey mutlu sona bağlanmış oldu. Öyle değil mi Witcher? Lanet çözüldü, önümüzde iki düğün var, taht salonunun onarımı bir ay kadar sürer herhalde, dört ölü, sayısız yaralı, Attreli Rainfarn neredeyse soluk almıyor. Evet, mutlu olalım. Biliyor musun Witcher, öyle bir an oldu ki içimden emir verip seni...”

“Biliyorum.”

“Ama sana hakkını teslim etmeliyim. Bir sonuç istedim ve sonuç ortada. Cintra, Skellige’yle ittifak kuracak. Kızım

doğru adamla evleniyor. Bir an için, seni ziyafete çağırıp yanıma oturtmasaydım da her şeyin ilahî yazgı doğrultusunda böyle gelişeceğini düşündüm. Ama hayır. Rainfarn'ın hançeri ilahî yazgının önünü kesebilirdi. Ancak Rainfarn bir Witcher tarafından durduruldu. İyi iş çıkardın Geralt. Şimdi bedelini soruyorum. Ne istediğini söyle."

"Hemen," dedi Duny, sargılı yanını ovarak. "Bedelini soruyorsunuz. Borçlu olan kişi benim, asıl bana düşer..."

"Sözümü kesme, damat." Calanthe gözlerini kıstı. "Kayınvaliden konuşurken birinin araya girmesine dayanamaz. Bunu aklıma yaz. Ayrıca borçlu olmadığını da bil. Rivyalı Geralt'la yaptığım anlaşmanın konusu sendin. Ödeştığımızı söyledim ve senden bu yüzden sonsuza kadar özür dilememin bir anlamı olmadığı görüşündeyim. Gelgelelim anlaşma beni hâlâ bağlıyor. Evet Geralt. Ücretini söyle."

"Peki," dedi Witcher. "Yeşil şalınızı rica ediyorum, Calanthe. Bana, tanıdığım en güzel kraliçenin gözlerinin rengini anımsatsın daima."

Calanthe gülümsedi ve zümrüt kolyesini boynundan çıkardı. "Bu parıltılı şeyin taşlarının renkleri de gözlerime benzer," dedi. "İyi anılarla birlikte muhafaza et."

"Konuşabilir miyim?" dedi Duny çekinerek.

"Elbette damat, lütfen, lütfen."

"Sana borçlu olduğumu hâlâ savunuyorum Witcher. Rainfarn'ın hançeri benim yaşamımı tehdit etmişti. Sen olmasan muhafızların kılıçlarıyla can verirdim. Bir bedel söz konusuysa bunu ödemesi gereken kişi *benim*. Seni temin ederim, ödeyebilirim. Ne istersin Geralt?"

“Duny,” dedi Geralt usulca. “Böyle bir soruyla karşı karşıya kalan bir Witcher, sorunun yinelenmesini ister.”

“O halde yineliyorum. Çünkü sana başka bir nedenden ötürü de borcum var benim. Salonda senin kim olduğunu öğrendiğimde senden nefret ettim ve hakkında çok kötü şeyler düşündüm. Seni kana susamış, kör bir alet olarak gördüm; düşüncesizce ve duygusuzca adam öldürdüğünü, kılıcındaki kanı silip para saydığını varsaydım. Ancak anladım ki Witcherlık gerçekten saygı duyulması gereken bir meslekmiş. Bizi yalnızca karanlıkta pusuya yatmış kötülüklerden değil, aynı zamanda kendi içimizde var olan hainliklerden de koruyorsun. Sizlerden keşke daha çok olsaydı.”

Calanthe gülümsedi. Geralt, bunun o gece Kraliçe’nin yüzünde gördüğü ilk gerçek gülümseme olduğunu düşünüyordu şimdi.

“Damadım güzel konuştu. Ancak eklemem gereken iki söz daha var. Tam tamına iki. Affet Geralt.”

“Yineliyorum. Ne istersin Geralt?”

“Duny,” dedi Geralt ciddileşerek. “Calanthe. Pavetta. Ve sen, Cintra’nın müstakbel kralı, iffetli şövalye Tuirseach. Witcher olabilmek için ilahî yazgının gölgesinde doğmuş olmak gerekir – ki bu koşullarda doğan çok azdır. Bu yüzden sayımız az. Yaşlanıyoruz, hayatımızı kaybediyoruz ve bilgimizi, yeteneğimizi aktaracağımız kimsemiz yok. Arkamızdan gelenler çok az. Gelgelelim dünya, bizim neslimizin tükenmesini bekleyen kötülüklerle dolu.”

“Geralt,” diye fısıldadı Calanthe.

“Evet, haklısınız Kraliçem. Duny! Bana, sahip olduğun ancak varlığından haberdar olmadığın şeyi vereceksin. Altı yıl

sonra Cintra'ya döneceğim ve ilahî yazgı bana merhamet etmiş mi bakacağım.”

“Pavetta.” Duny gözlerini iri iri açtı. “Yoksa sen...”

“Pavetta!” diye bağırdı Kraliçe. “Sen... sen...”

Prenses gözlerini yere dikti ve kıpkırmızı kesildi. Sonra yanıt verdi.

Mantığın Sesi

5

“Hey Geralt! Burada mısın?”

Geralt, iki gündür incelediği Roderick de Novembre'nin sayfaları sararıp dağılmaya yüz tutmuş, tartışmalı eseri *Dünya Tarihi*'nden başını kaldırıp baktı.

“Buradayım. Ne oldu Nenneke? Bana ihtiyacın mı var?”

“Bir konuğun var.”

“Yine mi? Bu sefer kim geldi? Bizzat Dük Hereward mı?”

“Hayır. Bu sefer gelen Dandelion, dostun, şu her tarakta bezi olan, beleşçi, aylak, sanat abidesi, balatların ve aşk şiirlerinin parlayan yıldızı. Her zaman olduğu gibi şöhret sarhoşu, domuzların sidik torbası gibi şişmiş ve leş gibi bira kokuyor. Görmek ister misin?”

“Elbette. Arkadaşım o benim.”

Nenneke öfkeyle omuzlarını silkti. “Bu arkadaşlığı aklım bir türlü almıyor. Adam senin tamamen zıttın.”

“Zıtlıklar birbirini çeker.”

“Belli ki öyle. İşte buyur, geliyor.” Nenneke başını konuğa doğru salladı. “Ünlü ozanın.”

“O gerçekten ünlü bir ozan, Nenneke. Balatlarını duymadığını savunamazsın herhalde!”

“Duydum.” Rahibe yüzünü ekşitti. “Onun için söylüyorum zaten. Tamam, bu konudan pek anlamam. Onun yeteneği sarsıcı şiirleri akıcı bir dille açık saçık adiliğe dönüştürmekten ibarettir belki. Kusura bakma ama size eşlik edemeyeceğim. Bugün onun ne şiirlerini ne de bayağı şakalarını dinleyecek durumdayım.”

Koridordan şen bir kahkaha ve lavta sesleri yükselirken kütüphanenin kapısında Dandelion belirdi. Sırtına manşetleri dantellerle donatılmış leylak rengi bir tunik giymiş, şapkasını kulağına doğru itmişti.

Ozan, Nenneke’yi görür görmez öyle derin bir reverans yaptı ki şapkasına tutturulmuş tüy yerleri süpürdü. “En derin saygılarımı sunarım muhterem ana,” diye saçma sapan geveledi. “Hürmetlerim Ulu Melitele’ye ve bütün rahibelerine ulaşsın, onlar ki ahlak ve bilgelik kaynağı...”

“Alay etmeyi bırak Dandelion,” diye homurdandı Nenneke. “Hem bana ana da deme. Çünkü oğlum olabileceğin düşüncesi bile beni çıldırtıyor.”

Nenneke hemen döndü ve pelerinini hışırdatarak dışarı çıktı. Dandelion arkasından yüzünü buruşturup reverans taklidi yaparak kadınla alay etti.

“Hiç değişmemiş,” dedi yumuşak bir sesle. “Hâlâ şakadan hiç anlamıyor. Kapıcı kadınla şakalaştığımı gördüğü için kızdı bana. Uzun kirpikli, uzun saç örgüleri tatlı poposuna kadar inen sevimli

tatlı bir sarışındı, o popoya çimdik atmamak günah olurdu. Ben de bastım çimdiği ve o sırada oradan geçen Nenneke... Yahu, her neyse. Selam Geralt.”

“Selam Dandelion. Burada olduğumu nereden öğrendin?”

Ozan gerindi, pantolonunu çekip düzeltti. “Vizima’ya gitmiştim,” dedi. “*Striga*’yı duydum ve senin yaralı olduğun kulağıma geldi. İyileşmek için nereye gelebileceğini tahmin etmek zor olmadı. Gördüğüm kadarıyla iyileşmişsin?”

“Doğru görüyorsun. Ama bunu gel de Nenneke’ye anlat! Otur, sohbet edelim.”

Dandelion oturdu, yazı masasının üzerindeki kitaba göz ucuyla baktı. “Tarih mi?” diye sordu gülümseyerek. “Roderick de Novembre demek? Tanırım, iyi tanırım. Oxenfurt Akademisi’nde okurken tarih en sevdiğim dersler arasında ikinci sıradaydı.”

“Birinci sırada ne vardı?”

“Coğrafya,” dedi ozan ciddi bir sesle. “Çünkü dünya atlası bütün kitaplardan daha büyüktü ve arkasında içki şişesi daha iyi saklanabiliyordu.”

Geralt bir an güldü, ayağa kalktı ve kitaplıktan Lunini ve Tyrss’in birlikte yazdıkları *Sihrin ve Simyanın Esrarı* adlı kitabı eline aldıktan sonra kalın bir cildin arkasına saklanmış olan üzeri samanla örtülü geniş ağızlı bir şişeyi çekip çıkardı.

“Oo!” Ozan gözle görülür bir şekilde keyiflenmişti şimdi. “Görüyorum ki bilgelik ve ilham hâlâ kitap raflarında gizli. Vaay! Çok beğendim! Erikten yapılma, değil mi? Evet, bu baştan sona simya. Elimizde felsefe taşını tutuyoruz işte. Şerefine kardeşim! Uuuf, amma da sertmiş bul!”

“Hayrola, yolun buralara neden düştü?” Geralt şişeyi ozanın elinden aldı, ağzına dayadı. Öksürmeye başlayınca boynunu ovalamaya başladı. “Yolculuk nereye?”

“Hiçbir yere. Daha doğrusu sen nereye gidiyorsan oraya gelebilirim. Yanında olabilirim. Burada uzun süre dinlenmeye mi niyetlisin yoksa?”

“Hayır. Buranın dükü topraklarında istenmediğimi gösterdi bana.”

“Hereward mı?” Dandelion, Yaruga Nehri’nden Ejderha Dağları’na kadar bütün kralları, prensleri, hükümdarları ve derebeylerini tanırdı. “Hiç aldırma. Nenneke’yle, dolayısıyla tanrıça Melitele’yle takışmayı göze alamaz o. Halk kalesini yerle bir eder yoksa.”

“Ben başıma dert aramıyorum. Hem buraya geleli çok oldu zaten. Atıma atlayıp güneyin yolunu tutacağım Dandelion. Epeyce aşağılara ineceğim. Burada iş bulamıyorum. Uygarlık! Burada bir Witcher ne yapsın? İş var mı diye sorduğumda bana hilkat garibesiymişim gibi bakıyorlar.”

“Amma da saçmaladın! Burada uygarlık mı varmış? Bir hafta önce Buina üzerinden geldim buraya. Atımla ülkeyi boydan boya geçerken dinlemediğim hikâye kalmadı. Burada erkek su perileri, myriapodanlar, *kimeralar*, ejderler, yani her türlü mendebur yaratık varmış. Başını işten kaldıramıyor olmalısın aslında.”

“Bu tür hikâyeler benim de kulağıma geldi. Bunların yarısı ya uydurma ya da abartı. Hayır Dandelion. Dünya değişiyor. Bir şeylerin sonu geliyor.”

Ozan şişeden bir yudum aldı, gözlerini kıstı ve derin derin iç çekti. “Hazin Witcher kaderine hayıflanmaya mı başlıyorsun

yine? Hem hayıflanıp hem de felsefe yapmaya mı? Yanlış kitaplar okumanın yıkıcı sonuçlarını görüyorum. Çünkü dünyanın değiştiğini eskinin Roderick de Nevombre'si bile çözümüştü. Bu arada dünyanın değiştiğiyle ilgili söyledikleri, incelemesinin çekincesiz kabul edilebilir tek tezidir. Gelgelelim beni şaşırtabileceğin kadar ilginç bir tez değildir yine de. Üstelik yüzüne hiç yakışmayan bir düşünür edasıyla yapıyorsun bunu.”

Geralt yanıt vermek yerine şişeden bir yudum aldı.

“Tamam, tamam,” diye sızlandı Dandelion. “Dünya değişiyor, güneş batıyor, içki de bitiyor. Sence biten başka ne var? Sen bir sondan söz etmiştin, filozof.”

Geralt bir süre sustuktan sonra, “Gel sana birkaç örnek vereyim,” dedi. “Buina'nın bu yakasında geçirdiğim son iki ay içinde yaşadıklarımdan örnekler. Bir gün atımla yaklaştım ve orada bir köprü olduğunu gördüm. Köprünün üzerine bir trol oturmuş ve gelen geçenden geçiş bedeli istiyordu. Birisi ödememekte direnince tek bacağını, bazen de ikisini birden kırıyordu. Köy muhtarına gidip, ‘Bu trolü defetmem için bana ne verirsiniz?’ diye sordum. Muhtarın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. ‘Ne yani, trol giderse köprünün onarımını kim yapacak?’ diye sordu. Anlaşılan trol köprünün bakımını yapıyor ve orada kalmanın karşılığında köprüyü enine boyuna tamir ediyordu. Demek ki trole geçiş ücreti ödeyerek işi daha ucuza kapatıyorlardı. Ben de yoluma devam ettim ve bir çatakkuyruk gördüm. Pek büyük değildi, burnunun ucundan kuyruğunun ucuna kadar dört metre kadardı. Uçuyordu ve pençelerinin arasında bir koyun taşıyordu. Atımla köye gidip, ‘Bu pis yaratık karşılığında ne ödersiniz?’ diye sordum. Köylüler kendilerini dizlerinin üzerine atıp, ‘Sakın ha!’

diye bağırdılar. 'O, baronumuzun küçük kızının en çok sevdiği ejderhadır, kılına zarar gelirse baron köyü ateşe verip bizim de derimizi yüzer,' dediler. Ben de yoluma devam ettim. Bu arada karnım acıktıkça acıkıyordu. 'İş var mı?' diye sordum, verdiler ama ne işler! Biri bir *rusalka*'yı, biri bir su perisini, biri de bir orman perisini yakalamamı istedi. Hepsi aklını yitirmiş, köyler kız dolu ama bunlar insansı kadınlar istiyor. Sonra bir başkası bir *mecopteran*'ı öldürüp elinin kemiklerini ona getirmemi istedi çünkü bu kemikler öğütülüp çorbaya katılırsa cinsel gücü artırıyormuş..."

"Boş lakırdıdan başka bir şey değil bu," diye araya girdi Dandelion. "Ben denedim. Hiçbir şeyi artırdığı yok. Çorbanın tadı, içine ayak havlusu atılmış suya benziyor, o kadar. Ama insanlar buna inanmış ve karşılığında para ödemek istiyorsa..."

"Ben *mecopteran* öldürmem. Zararsız başka canlıları da öldürmem."

"O zaman aç kalırsın. Mesleğini değiştirmediğin sürece elbette."

"Hangi meslekle değiştireyim peki?"

"Herhangi biriyle. Papaz ol örneğin. Kuşkularınla, ahlakınla, insan doğası hakkında bildiklerinle ve sahip olduğun daha birçok şeyle iyi bir papaz olur sende. Tanrılara inanmıyor olman bence sorun yaratmaz. Ben inanan papaza pek rastlamadım zaten. Papaz ol ve kendine acımayı bırak."

"Kendime acımıyorum ben. Gerçekleri saptıyorum."

Dandelion bacak bacak üstüne atıp gözlerini aşınmış ayakkabı tabanına dikti. "Balığın koktuğunu ve bu kokunun sudan kemiklere işlediğini ancak yaşamının sonuna geldiğinde fark

eden ak saçlı balıkçıyı anımsatıyorsun bana. Aklım başına topla. Söylenip yakınmak hiçbir şeyi düzeltmez. Artık kimsenin şiirle ilgilenmediğini saptarsam lavtamı çiviye asıp bahçıvan olurum, gül yetiştiririm.”

“Dalga geçiyorsun. Böyle bir feragatta bulunamazsın sen.”

“Olabilir,” dedi ozan, ayakkabı tabanına bakmayı sürdürerek, “belki de bulunamam. Ancak ikimizin mesleği arasında belli bir fark var. Şiire ve lavta sesine olan talep asla azalmayacak. Ama senin mesleğinde bu biraz zor. Siz Witcherlar kendi ellerinizle kendinizi işinizden ediyorsunuz. Bunu yavaş yavaş ama sürekli yapıyorsunuz. Ne kadar temiz ve mükemmel çalışırsanız o oranda işiniz azalıyor. Sizin hedefiniz, varoluş nedeniniz canavarların olmadığı huzurlu ve tehlikesiz bir dünya. Yani Witcherların gereksiz olduğu bir dünya. Çelişkili bir durum, öyle değil mi?”

“Doğru.”

“Eskiden, hâlâ tekboynuzlu atların yaşadığı dönemlerde büyük bir kız ordusu vardı, bu atları yakalayabilmek için bekâretlerini korurlardı, anımsıyor musun? Flüt çalan Fareavcılarını peki? Herkes kendileri için çalışsınlar diye onların peşindeydi. Ama simyacılar etkin zehirler bularak onların kökünü kazıdılar. Üstüne üstlük bir de kediler, kara ayaklı gelincikler ve sansarlar hızla çoğaldılar. Bu hayvancıklar daha ucuz ve daha sevimliydi, bir de fiçıyla bira tüketmiyordu. Benzerliği görüyor musun?”

“Görüyorum.”

“O halde başkalarının deneyimlerinden yararlan. Tekboynuz bakireleri işsiz kalınca bir çırpıda bekâretlerinden kurtulmuşlardı. Yıllar süren feragatlerinin acısını çıkarmak isteyen bazıları, yöntem ve coşku açısından oldukça ünlendiler. Fareavcılarına

gelince... Bence onları örnek almasan iyi olur çünkü hepsi kendilerini içkiye verdiler ve sonları dilencilik oldu. Yani sıra şimdi Witcherlara gelmiş gibi görünüyor. Roderick de Novembre'yi mi okuyorsun? Doğru anımsıyorsam, kitapta yaklaşık üç yüzyıl önce ülkeyi karış karış dolaşmaya başlayan Witcherlardan söz ediliyor. Çiftçilerin silahlı gruplar halinde tohum ekmeye gittikleri, köylerin çevresinin üç sıra çitten duvarlarla örülü olduğu, tacir kervanlarının paralı asker geçişlerini anımsattığı ve kentlerin bentlerinde mancınıkların gece gündüz atışa hazır durumda olduğu dönemlerdi bunlar. Çünkü biz insanlara istilacı gözüyle bakılırdı. Bu toprakların hâkimi ejderhalar, *mantikorlar*, *griffonlar*, *amphisboenalar*, vampirler, kurt adamlar, *strigalar*, *kikimoralar*, *kimeralar* ve hayaletlerdi. Ve bu toprakların her vadisini, her dağ geçidini, her ormanını ve her çayırını onların elinden teker teker kurtarmak zorunda kalmıştık. Tabii bunu Witcherların paha biçilemez destekleriyle başardık. Gelgelelim o günler geçti Geralt, geri dönmek üzere geçti. Çatalkuyruğun öldürülmesine baron izin vermiyor çünkü onun bin küsur kilometrelik alanda yaşayan son *drakonit* olduğundan kimsenin kuşkusu yok. Artık kimse ondan korkmuyor, daha çok şefkatle yaklaşıyor ve nostaljik bir canlı gözüyle bakıyor. Köprüdeki trol ise insanlara uyum sağladı, çocukların korkutulduğu canavar değil artık, daha çok antik ve yerel bir ilgi odağına dönüştü, üstelik yararı bile var. *Kimeralar*, *mantikorlar*, *amphisboenalar* diye soracak olursan, onlar ormanların derinlerinde, kimselerin giremediği dağlarda...”

“Demek haklı çıktım. Bir şeylerin sonu geliyor. İşine gelse de gelmeseyse de bir şeylerin sonu geliyor.”

“Ortaya beylik sözler söylemen hoşuma gitmiyor. Bunu yaparken takındığın ifade hoşuma gitmiyor. Neyin var senin? Seni tanıyamaz oldum Geralt. Öf, lanet olsun, atlarımıza atlayıp güneye, yabani bölgelere inelim bir an önce. Birkaç canavar öldürürsen şu bedbin halinden kurtulursun hemen. Oralarda istemediğin kadar canavar varmış. Deniyor ki hayatlarından bezen yaşlı kadınlar yanlarına mızraklarını almadan tek başlarına ormana çalı çırpı toplamaya giderlermiş. Başarı garantiliymiş. Bence sen oralara yerleşmelisin.”

“Haklı olabilirsin. Ama yerleşmem.”

“Neden? Bir Witcher oralarda daha rahat para kazanabilir.”

“Para kazanmak daha kolay.” Geralt şişeden bir yudum aldı. “Ama harcamak zordur. Ayrıca insanlar orada arpa bulguru ve darıyla besleniyor, biranın tadı sidik gibi, kızlar yıkanmıyor ve sinekler insanı sokuyor.”

Dandelion bir kahkaha atıp kalçasını kütüphaneye, sırtları deri kaplı kitaplara dayadı.

“Darı ve sinek! Bu, dünyanın bir ucuna birlikte ilk çıktığımız keşif seferini anımsattı bana,” dedi. “Anımsıyor musun? Guleta’daki ziyafette tanışmıştık ve sen beni ikna edip...”

“*Sen* beni ikna etmiştin. Atma kuvvet Guleta’dan tüymen gerekiyordu çünkü müzisyenlere ayrılmış podyumun altında becerdiğin kızın dört iri abisi vardı. Seni bütün kasabada arıyorlardı, yakalar yakalamaz hadım edeceklerdi, sonra da üzerine katran döküp öbür dünyaya göndereceklerini söylüyorlardı. O gün bu yüzden bana takılmıştın.”

“Ama kendine bir arkadaş bulduğun için senin de sevinçten ağzın kulaklarına varmıştı. Onun öncesinde yollarda atlardan

SON DİLEK

başka konuşacak kimsen yoktu. Ama söyleyecek sözüm yok, haklısın, olaylar senin anlattığın gibiydi. Gerçekten de bir süreliliğine ortadan kaybolmak zorundaydım ve Çiçek Vadisi bana en uygun yer olarak görünmüştü. Söylediklerine göre orası insanların yaşadığı dünyanın ucuydu, uygarlığın son karakolu ve iki dünyanın sınırındaki en uzak noktaydı. Hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum Dandelion.”

Dünyanın Ucu

I

Dandelion meyhanenin merdivenlerinden dikkatlice inerken elindeki iki büyük bira kupasından köpükler süzülüyordu. Kendi kendine alçak sesle söverek bir grup meraklı çocuğun arasından güçlükle geçti, avluyu yürüdü ve inek dışkısının etrafından geniş bir daire çizdi.

Witcher'ın oturup köyün yaşlılarıyla konuştuğu bahçeye yerleştirilmiş büyük masanın çevresinde en az on beş kişi toplanmıştı. Ozan kupaları masaya bırakıp oturdu. Kısa süreli yokluğunda konuşmanın zerre kadar ilerlemediğini hemen anladı.

“Ben Witcher'ım efendim,” dedi Geralt dudaklarındaki bira köpüğünü silerek. Bu cümleyi kaçınıcı kez yinelediğini kendisi de bilmiyordu. “Hiçbir şeyin ticaretini yapmıyorum. Askere alınma konusuyla ilgilenmediğim gibi kimseye şifa da dağıtamam. Ben Witcher'ım.”

“Bu, bir meslektir,” diye açıkladı Dandelion. O da bu cümleyi kaç kez söylediğini anımsamıyordu. “Witcher, anlıyor musunuz? *Strigaları* ve vampirleri öldürür. Zararlı yaratıkların işini bitirir. Para karşılığında iş olarak yapar bunu. Anlıyor musunuz?”

“Aa!” Köyün en yaşlısının düşünmekten derin çizgilerle dolan alnı ansızın düzleşmişti. “Witcher demek! Neden hemen söylemediniz ki?”

“Aynen,” dedi Geralt. “Bu yüzden şimdi soruyorum: Bu çevrede bana uygun bir iş var mı?”

“Haa.” Köyün en yaşlısının yeniden düşünmeye başladığı yüzünden açıkça okunuyordu. “İş mi? Pek sanmam. Şey... yabaniler mi? Burada yabaniler var mı diye mi soruyorsunuz?”

Witcher gülümseyerek başını salladı ve tozdan kaşınan gözkapaklarını elinin tersiyle ovaladı.

Köyün yaşlısı uzunca bir süre düşündükten sonra kararını verip, “Var,” dedi. “Şu tarafa bakın, dağları görüyor musunuz? Orada elfler yaşar, onların krallığıdır orası. Sarayları –söyleyeyim size– saf altındandır. Ooo, bayım! Ne diyorum, elfler! Korkunç. Oralara giden bir daha geri dönmez.”

“Tahmin etmiştim,” dedi Geralt soğuk bir sesle. “İşte bu yüzden oralara gitmeyi hiç düşünmüyorum.”

Dandelion pis pis güldü. Köyün en yaşlısı, Geralt'ın beklediği gibi uzun uzun düşündü.

“Ha,” dedi sonunda. “Ha, durun. Burada başka yabaniler de var. Herhalde karşıdaki elfler ülkesinden gelmişler buraya. Ah bayım, hem de ne çok var onlardan. Sayamazsınız bile. En kötülerini de Bane, haksız mıyım millet?”

Kalabalık hareketlendi, her köşeden itişe kakışa masaya doğru yaklaşanlar oldu.

“Bane!” dedi içlerinden biri. “Evet, evet, en yaşlımız haklı. Solgun bir bakire, gün ağarırken kulübelerin arasında geziniyor ve çocuklar ölüyor!”

“Bir de *imp*’ler var,” diye araya girdi bir başkası; belediyeğe bağlı nöbetçi bir askerden bu. “Ahırdaki atların yelelerini birbirine dolayıp örüyorlar!”

“Bir de yarasalar! Burada yarasalar da var!”

“Bir de su perileri! Onlara dokunan çiçek hastalığına yakalanıyor!”

Sonraki dakikalar, utanç verici eylemleriyle ya da sırf varlıklarıyla çevre köylüleri bunaltan canavarların adlarının sayılmasıyla geçti. Geralt ve Dandelion sarhoş olmuş edepli bir çocuğa yolunu şaşırtan şaşırtmaçların ve gözboyayanların, ineklerin sütlerini içip bitiren genç ejderlerin, ormanlarda dolanıp duran örümcek ayaklı kesik başın, kırmızı başlıklı *kobold*’ların ve çamaşırcı kadınların ellerinden çamaşırları kapam korkunç turnabalıklarının yaptıklarını dinlediler. Tabii yaşlı ninenin geceleri bir süpürgeye binip uçtuğunun, değirmencinin una meşe palamudu tozu karıştırdığı söylentisi ve Duda diye birinin kralın kâhyasından söz ederken ona cani ve bok herif dediğinin bilgisi de onlara ulaştı.

Geralt sabırla dinledi, çok ilgileniyormuş süsü vererek başını salladı, yollar ve çevrenin coğrafi yapısıyla ilgili birkaç soru sordu. Sonra ayağa kalkıp Dandelion’a başıyla işaret etti.

“Evet, hoşça kalın güzel insanlar,” dedi. “Yakında döneceğim, o zaman neler yapılabileceğine bakarız.”

Geralt ve Dandelion atlarına bindiler, kulübelerin, çitlerin, havlayan köpeklerin ve ağlayan çocukların arasından dönüş yönünde hiç konuşmadan yol aldılar.

“Geralt,” dedi Dandelion bir süre sonra. Eyerinin üzerinde doğruldu ve bahçe çitini aşır çıkılmış bir dalda sallanan iri elmayı kopardı. “İş bulmakta zorlandığınızı söyleyip yol boyunca yakınmıştım. Ama az önce duyduklarıma bakılırsa burada sana kışa kadar –hem de nefes almadan– yapacak iş var. Birkaç kuruş kazanırdın, benim balatlarıma da hoş konular çıkardı. O halde neden yola devam ettiğimizi bana açıklar mısın?”

“Buradan bana zırnık çıkmaz Dandelion.”

“O ne demek şimdi?”

“Çünkü anlattıklarının tek bir kelimesi doğru değil.”

“Anlamadım?”

“Sözünü ettikleri yaratıkların hiçbiri gerçekte yok.”

“Şaka yapıyorsun herhalde!” Dandelion ağzındaki çekirdeği tükürüp elindeki çöpü, gözüne atın ayak bileklerini kestirmiş olan benekli köpeğin önüne attı. “Hayır, yanıliyorsun. Ben bu insanları inceledim ve asla yanılmam. Yalan söylemedi onlar.”

“Hayır,” dedi Witcher. “Yalan söylemediler. Anlattıklarına iyice inanmışlar. Ama bu, gerçeği değiştirmez.”

Ozan bir süre hiç konuşmadı.

“Bu canavarlardan hiçbiri mi yok? Biri bile mi? Bu olamaz. Sözünü ettikleri olayların hiç değilse birazı burada yaşanıyor olmalı. Hiç değilse biri vardır! İtiraf et.”

“İtiraf ediyorum. Biri kesinlikle var.”

“Hah şöyle. Neymiş o?”

“Yarasalar.”

Son çitlerin de önünden geçip sapsarı çiçek ve rüzgârda tit-reşen buğday tarlalarının ortasından geçen karayoluna çıktılar. Karşı yönde yükü dolu arabalar yol boyunca ilerliyordu. Ozan bir bacağını eyere atıp lavtasını dizine dayadı ve hüzünlü melodiler tıngırdatmaya başladı; hem çalgısını çalıyor hem de güçlü omuzlarına çapalarını vurmuş, kıkır kıkır gülerek yol kenarında yürüyen etekleri önlüklü kızlara arada sırada el sallıyordu.

“Geralt, “ dedi ansızın. “Canavarlar var yahu! Belki bir zamanlar olduğu gibi çok sayıda değiller, belki ormandaki her ağacın arkasında pusuya yatmamışlardır ama yine de var onlar. Yaşıyorlar. Peki, insanların olmayan canavarları uydurmalarının nedeni nedir? Dahası, uydurdıkları şeylere neden inanırlar? Hıh? Rivyalı Geralt, ünlü Witcher? Sen bunun nedenini sormadın mı kendine?”

“Sordum ünlü şair. Nedenini biliyorum.”

“Merak ettim şimdi.”

“İnsanlar,” Geralt başını karşı yöne çevirdi, “canavar ve canavar hikâyeleri uydurmayı severler. Bunu yaptıkları zaman kendi canavarlıklarını görmezler. İçkinin dibine vurduklarında, sahtekârlık, hırsızlık yaptıklarında, karılarını kayışla dövdüklerinde, yaşlı büyükannelerini aç bıraktıklarında, tuzağa düşmüş bir tilkiyi gübre yabasıyla delik deşik ettiklerinde ya da dünyada yaşayan son tekboynuzu ok yağmuruna tuttuklarında gün ağarırken kulübelerin arasında dolanan Bane’in onlardan daha kötü biri olduğunu düşünmek işlerine gelir. Böylece yüreklerine su serpilir. Yani yaşamak kolaylaşır.”

“Hepsini aklıma yazdım,” dedi Dandelion bir an sessiz kaldıktan sonra. “Uygun kafiyeyi bulup balata dönüştüreceğim.”

“Yap. Ama fazla alkış alacağını sanmıyorum.”

Ağır ağır ilerlerken son mahallenin son kulübeleri de gözden kaybolmuştu artık. Derken ağaçlıklı bayırların tepe noktasına ulaştılar.

Dandelion atını dizginleyip çevresinde göz gezdirdi. “Hey Geralt, baksana şuraya. Ne güzel, değil mi? Nasıl bir manzara bu böyle! Tam bir göz ziyafeti!”

Bayırların karşı tarafında kalan arazi dümdüz tarlalardan meydana geliyordu, üzerlerinde yetişen meyveler tam bir renk cümbüşü oluşturmuştu. Arazinin tam ortasında birbirlerine yaslanmışçasına duran, sık gürgen ağaçlarıyla çevrili, yonca yaprakları gibi düzgün ve daire şeklindeki üç gölün yansımaları iç içe geçmişti. Ufku, kapkara bir şerit gibi uzanan sık ormanın ötesinde, dağların bulutlarla örtülü mavi silueti kaplıyordu.

“Yolumuza devam Dandelion.”

Karayolu bentlerin ve gürgen korularının âdeta arkasına gizlenmiş, vak vak eden yeşilbaş ördekler ve çıkırıkçın ördekleri, balıkçıl kuşları ve bahrilerle dolu barajlardan geçerek dosdoğru göllere uzanıyordu. İnsan elinin bu toprakların her yerine değdiği açıkça ortadayken –bentler bakımlıydı, çalılarla çevrilmiş, taşma noktaları taşlar ve kalaslarla takviye edilmişti– kuşlar âleminin zenginliği şaşırtıcıydı. Barajlardaki mekanizmalar çürümemiş, sulara geçit olma görevlerini sürdürüyorlardı. Göllerdeki sazlıklarda kayıklar ve iskeleler göze çarpıyordu; suyun içinden ise gerilmiş ağların ve balık avlama filelerinin çubukları çıkmıştı.

Dandelion ansızın arkasına döndü. “Arkamızdan biri geliyor,” dedi heyecanla. “Arabayla.”

“Duyulmuş şey değil,” diye alay etti Witcher, arkasına bile bakmadan. “Arabayla hem de? Burada yarasalara bindiklerini sanıyordum oysa.”

“Sana bir şey söyleyeyim mi?” diye homurdandı ozan. “Dünyanın ucu yaklaştıkça nüktedanlığın artıyor. Bakalım bu işin sonu nereye varacak!”

Atlarının üstünde ağır ağır ilerliyorlardı; önüne çift at koşulmuş olan araba boş olduğundan kısa zamanda onlara yetişmişti.

Arabacı koltuğundaki adam, “Bürst!” dedi ve atları tam arkalarında durdurdu. Adamın üzerinde deri bir tunik vardı, saçları kaşlarının hizasında bitiyordu. “Tanrıların selamı sizin olsun, baylar!”

Âdetleri bilen Dandelion, “Biz de sizi selamlıyoruz,” dedi.

“Eğer istersek,” diye mırıldandı Witcher.

“Adım Isırgan,” dedi arabacı. “Yukarı Köy’ün en yaşlısıyla konuşurken sizi izledim. Witcher olduğunu biliyorum.”

Geralt dizginleri gevşetip kırsağının burnunu yol kenarındaki ısırgan otlarına sokmasına izin verdi.

“İhtiyarın,” diye sözlerini sürdürdü tunikli adam, “size epeyce masal anlattığınızı duydum. Yüzlerinizin aldığı şekil gözümün önünden gitmiyor. Tabii buna hiç şaşırmadım. Uzun zamandır böylesine yalan ve saçmalık duymamıştım.”

Dandelion güldü. Geralt adama hiçbir şey söylemeden dikkatle baktı. Isırgan hafifçe öksürdü.

“Doğru düzgün bir iş yapmak istemez misin Witcher?” diye sordu. “Sana göre bir iş var bende.”

“Neymiş o?”

Isırgan doğrudan Witcher'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Yol üstü iş konuşmak olmaz. Aşağı Köy'de oturuyorum, bana gidelim. Orada konuşuruz. Yolunuz zaten köyümden geçecek."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü başka bir yol yok, ayrıca atlarınız kuyruklarıyla değil, ağızlarıyla o yönü gösteriyor."

Dandelion yine güldü. "Ne dersin buna Geralt?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Witcher. "Yol üstü iş konuşmak olmaz. O halde hadi Isırgan."

"Atlarınızı arabaya bağlayın ve çıkıp yanıma oturun," diye önerdi adam. "Daha rahat olur. Kışlarınıza eyer üstünde eziyet etmeye gerek yok!"

"Doğru söze ne denir."

Arabaya çıktılar. Witcher keyifle samanların üzerine uzandı. Dandelion şık yeşil ceketini kirletmekten korkmuş olacak ki arabacının yanına oturdu. Isırgan dilini şaklattı ve atlar kalaslarla desteklenmiş bendin üzerinde sendeleyerek ilerlediler.

Üzeri nilüfer çiçekleri ve su mercimeğiyle örtülü bir kanalın üstündeki köprüden geçerek otları biçilmiş çayırırlarla kaplı bir bölgeye girdiler. Bunların hemen arkasında göz alabildiğine ekili tarlalar uzanıyordu.

"Şunun dünyanın ucu, uygarlığın sonu olduğuna insanın inanası gelmiyor," dedi Dandelion. "Baksana Geralt. Altın sarısı çavdarlar, mısır tarlası desen adamı atıyla birlikte içine alıp saklar. Ya da şu muazzam kanolalara baksana!"

"Tarımdan anlıyor musun yoksa?"

"Biz ozanlar her şeyden biraz anlamak zorundayız," dedi Dandelion sakın bir sesle. "Yoksa yazdığımız yazılarla rezil

oluruz. İnsan öğrenmek zorunda dostum, öğrenmek zorunda! Dünyanın yazgısı tarıma bağlı, dolayısıyla bu işten anlamaktan zarar gelmez. Tarım bizi doyurur, giydiren, soğuktan korur, eğlendirir ve sanata hizmet eder.”

“Eğlence ve sanatla biraz abarttın.”

“Sert içkiler neyle yapılır peki?”

“Anlıyorum.”

“Sen pek anlamıyorsun. Öğren. Şu mor çiçeklere bak. Acı bakla onlar.”

“Aslına bakarsan tüylü fiğ,” dedi Isırgan. “Acı bakla görmedin mi? Ancak bir konuda haklısın. Burada her şey öylesine güçlü büyüyüp gelişir ki insanı mutlu eder. Adının Çiçek Vadisi olması da bu yüzden. Atalarımız elfleri defeder etmez bu yüzden yerleşmişler buraya.”

“Çiçek Vadisi ya da Dol Blathanna.” Dandelion, samanların üzerine uzanmış olan Witcher’ı dirseğiyle dürttü. “Fark ettin mi? Elfleri defetmişler ama elflerden kalan eski adı değiştirme gereği duymamışlar. Hayal güçleri kıt. Peki, burada elflerle yaşamak nasıl? Ne de olsa şu dağlarda, burnunuzun dibindeler.”

“Onlarla bir araya gelmiyoruz. Herkes kendi tarafında.”

“En iyi çözüm,” dedi ozan. “Öyle değil mi Geralt?”

Witcher yanıt vermemeyi yeğledi.

II

“İkramlarınız için teşekkürler,” dedi Geralt kemikten yapılmış kaşığı yalayıp boş kâsenin içine bırakırken. “Binlerce teşekkür, ev sahibi. Evet, şimdi izninizle konumuza gelelim.”

“Elbette gelelim,” dedi Isırgan. “Ne diyorsun Dhun?”

Aşağı Köy’ün en yaşlısı Dhun, sert bakışlı, iriyarı bir adamdı. Başını sallamasıyla birlikte besleme kızlar tabak çanakları hızla masadan alıp toplantı odasını terk ettiler. Dandelion buna üzül-
düğünü gizledi çünkü yemeğin başından beri gözlerini kızlardan ayırmamış, onları pek zarif sayılmayacak şakalarıyla kıkır kıkır güldürmüştü.

“Evet, dinliyorum,” dedi Geralt ve başını balta ve testere gürültülerinin geldiği pencereye doğru çevirdi. Avluda bazı ahşap işleri yapılıyordu ve reçine kokuları odaya kadar gelmişti. “Size nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin.”

Isırgan, Dhun’a baktı. Köyün en yaşlısı başını sallayıp hafifçe öksürdü.

“Yani, şöyle,” dedi ihtiyar. “Burada bir arazimiz var...”

Dandelion’ın şeytanca bir yorum yapmaya hazırlandığını fark eden Geralt onu masanın altından dürttü.

“Bir arazi,” diye sözünü sürdürdü Dhun. “Doğru mudur Isırgan? Arazi uzun süre boştu ama biz yine de sürüp oraya kenevir, şerbetçiotu ve keten ektik. Uçsuz bıçaksız bir arazi diyeyim size. Ta ormana kadar uzanıyor...”

“Ee?” Ozan sabırsızlanmıştı. “Ne oldu araziye?”

“Şöyle,” Dhun başını kaldırıp kulağının arkasını kaşıdı. “Şöyle ki orada bir şeytan ortalığı birbirine katıyor.”

“Ne?” diye patladı Dandelion. “Nasıl, anlamadım?”

“Söyledim işte. Bir şeytan.”

“Şeytan falan yok!”

“Sen karışma Dandelion,” dedi Geralt sakın bir sesle. “Sen konuşmaya devam et Dhun.”

“Söyledim işte: Bir şeytan.”

“Bunu söylemiştin zaten.” Geralt eğer isterse sabrı sınır tanımazdı. “Neye benzediğini, nereden geldiğini, size nasıl zarar verdiğini anlat. Mümkünse, sırayla.”

“Şöyle.” Dhun kaba saba elini kaldırdı, parmaklarını sırayla katlayıp güçlükle saymaya başladı. “Evet sırayla, siz gerçekten akıllı bir adamsınız. Evet, şöyle. Şeytana benziyor, kitaplardaki şeytanlara. Nereden mi geliyor? Yani bir yerlerden gelmiş. Neresinden bakarsak bakalım, tam bir şeytan. Aslında bize pek zarar vermiyor. Hatta yardım ettiği bile oluyor.”

“Yardım mı ediyor?” Dandelion biranın içine düşmüş bir sineği çıkarmaya çalışırken bir kahkaha attı. “Şeytan mı?”

“Sen karışma Dandelion. Devam et Dhun. Size ne şekilde yardım ediyor, hani şu...”

“Şeytan,” diye yineledi köylü üstüne basa basa. “Şöyle yardım ediyor: Toprağı gübreliyor, havalandırıyor, köstebeklerin kökünü kurutuyor, kuşları kovalıyor, turpların ve pancarların başını bekliyor. Lahananın üzerinde bir solucan dolaşacak olsa onu yiyor. Ama lahanayı da yiyor. Daha doğrusu her şeyi yiyip bitiriyor. Şeytan çünkü.”

Dandelion bir kez daha güldü, sonra biradan ıslanmış sineği şöminenin başında uyuyan kedinin üzerine fırlattı. Kedi, gözlerini açıp ozana kızgın kızgın baktı.

“Şöyle anlıyorum,” dedi Witcher usulca, “bu şeytandan kurtulmak için ücretimi ödemeye hazırsınız. Yanılıyor muyum? Şöyle de söyleyebiliriz, onu buralarda istemiyorsunuz öyle mi?”

“Yani,” dedi Dhun, Witcher’a karanlık bir bakış atarak, “atalarının topraklarında bir şeytanı kim ister? Bu topraklar

nicedir bizimdir, kral vermiştir, bir şeytanın işi yok buralarda. Eksik olsun onun yardımı, bizim ellerimiz yok mu? Ve bu şey Witcher, şeytan değil, hain bir hayvan, kafasının içinde de insanın anlamakta zorlandığı –affedersiniz– boktan bir şey var. Akşama aklına ne eseceğini sabah bilmiyorsunuz. Gün geliyor kuyunun içine işiyor, gün geliyor bir kızın peşinden koşup onu korkutuyor, ırzına geçmekle tehdit ediyor. Ne bulsa çalışıyor. Ya da kırıyor, yerle bir ediyor, insanlara rahatsızlık veriyor, bentlerde toprağı eşeliyor, misk faresi ya da kunduz gibi çukurlar açıyor, onun yüzünden göletin birinin suları kuruyup gitti, sazanlar öldü. Samanlıkta pipo içmiş, köpeğin evladı ve bütün otlar tutuştu...”

“Anlıyorum,” diye ihtiyarın sözünü kesti Geralt. “Yani zarar veriyor.”

“Hayır.” Dhun başını iki yana salladı. “Zarar niyetiyle değil, sözde muziplik yapıyor.”

Dandelion yüzünü pencereye çevirip gülmemek için kendini zor tuttu. Witcher sesini çıkarmadı.

O ana kadar suskunluğu seçen Isırgan, “Daha neyi konuşuyoruz ki,” dedi. “Sen Witcher değil misin? O halde bu şeytanı yola getir. Yukarı Köy’de iş arıyordun, kulaklarımla duydum. Burada iş var. Bedelini ödeyeceğiz. Ama şunu iyi bil, şeytanı öldürmeni istemiyoruz. Hesapta bu yok.”

Witcher başını kaldırıp haince gülümsedi. “İlginçmiş,” dedi. “Her gün rastlanan türden değil, diyebilirim.”

“Ne?” Dhun alnını buruşturdu.

“Koşulunuz her gün rastlanan türden değil. Bu merhamet nereden geliyor?”

“Onun öldürülmemesi lazım,” Dhun alnını biraz daha buruşturmuştu şimdi, “çünkü bu vadide...”

“Öldürülmemesi lazım, o kadar,” diye sözünü kesti Isırgan. “Onu yakala yalnızca ya da dağların ötesine defet. Hakkını alacaksın.”

Witcher hâlâ konuşmadan gülümsüyordu.

“Anlaşmaya var mısınız?” diye sordu Dhun.

“Önce onu görmek isterim, sizin şu şeytanınızı.”

Köylüler bakıştılar.

“Tamamdır,” dedi Isırgan ayağa kalkarak. “Nasıl istersen. Şeytan geceleri ortalıkta kudurup durur, gündüzleri de bir yerlerde kenevirin içine gömülüp oturur. Ya da bataklıkta eski otlaklıklarda durur. Oralarda görebilirsin onu. Acelesi yok. Dinlenmek istersen, canının istediği kadar dinlen. Konfordan ve yemekten yana sıkıntının olmalısın, konuk hakkı böyledir. Rahatına bak.”

“Geralt.” Dandelion sandalyesinden fırladı, avluda kulübeden uzaklaşmakta olan köylülerin arkasından baktı. “Artık hiçbir şey anlamıyorum. Hayalî canavarları konuşmamızın üzerinden henüz bir gün bile geçmeden şeytan yakalamak için iş aldın. Şeytanların hayal ürünü efsanevi varlıklar olduklarını –şu eğitimsiz köylüler dışında tabii– herkes bilir. Şu ani bastıran heyecanının anlamını öğrenebilir miyim? Seni biraz tanıyorsam, bu yolla bize yemek ve yatacak yer sağlamaya kalkışacak kadar kendini küçük düşürmeyeceğini varsayarım, haksız mıyım?”

“Doğru.” Geralt sırtıttı. “Anlaşılan beni biraz tanımışsın, ozan.”

“O zaman anlamıyorum.”

“Anlayacak ne var ki?”

“Şeytan diye bir şey yok!” diye bağırdı ozan ve kedinin uykusunu iyice açtı. “Yok onlar! Şeytanlar yok, lanet olsun!”

“Doğru.” Geralt gülümsedi. “Ama Dandelion, olmayan bir şeye bakmaktan kendimi oldum olası alıkoyamamışımdır.”

III

“Kesin olan bir şey var ki,” diye mırıldandı Witcher, bakışlarını önünde uzanan kenevir ormanında gezdirirken, “şu şeytan ahmak değil.”

“Neye göre karar verdin?” diye merak etti Dandelion. “Kim-selerin giremediği sık ormanlık alanda yaşadığı için mi? O kadar akıl ortalama bir tavşanda bile var.”

“Mesele, kenevirin özgün özellikler taşıyor olması. Böylesine büyük bir arazi sihre karşı çok güçlü bir aura oluşturur. Büyülerin çoğu burada etkisiz kalacaktır. Şuradaki kazıkları görüyor musun? Şerbetçiotu onlar. Şerbetçiotunun çiçektozları da benzeri etkiye sahiptir. Muhtemelen bir rastlantı değil bu. Herif aurayı hissediyor ve burada güvende olduğunu biliyor.”

Dandelion hafifçe öksürüp pantolonunu düzeltti. “Ona nasıl yaklaşacağını merak ediyorum Geralt,” dedi alnını ovarak. “Seni iş başında hiç izlememiştim. Şeytanların yakalanması konusunda birtakım şeyler bildiğini varsayıyorum. Eski birkaç balatı anımsamaya çalışıyorum. Bunlardan biri şeytanı ve edepsiz ama eğlenceli bir kadını anlatıyordu. Biliyor musun, kadın...”

“Kadınla kafamı ütüleme Dandelion.”

“Nasıl istersen. İşe yaramak istemiştin, hepsi bu. Ancak eski şarkıları küçümsememek gerekir çünkü nesiller boyunca birikmiş bilgelikleri içlerinde barındırır onlar. Yolop adında bir ırgat üzerine bir balat vardır, adam...”

“Bırak konuşmayı. İşe girişme, yemek ve yatacak yer parası kazanma zamanı geldi.”

“Ne yapmak niyetindesin?”

“Kenevirlerin arasında koku almaya çalışayım biraz.”

“Tuhaf,” dedi ozan küçümseyerek. “Hem pek kurnazca da sayılmaz.”

“Peki sen olsan ona nasıl ulaşmaya çalışırdın?”

“Akıllıca,” diye böbürlendi Dandelion. “Zekice yapardım. Sürek avıyla örneğin. Şeytanı çalıkların arasından çıkartır ve açık arazide atla yolunu keser ve kementle yakalardım. Ne dersin bu fikre?”

“İlginç bir plan. Hatta eğer sen de katılmak istersen işe de yarayabilir belki. Çünkü bu tür işlerde en az iki kişiye ihtiyaç olur. Ama şimdilik ava çıkmıyoruz. Şu şeytan dediklerinin ne olduğuna dair önce bilgi edinmek istiyorum. Bu yüzden kenevirlerin arasında dolanmalıyım biraz.”

“Hey!” Ozan ancak şimdi fark etmişti. “Kılıcını yanına almamışsın!”

“Ne işime yarayacak ki? Şeytan balatlarını ben de bilirim. Ne kadın ne de Yolop adlı ırgat kılıç kullanmıştı.”

“Hım.” Dandelion çevresine bakındı. “Bu çalılıkların arasından sıkış tıkış geçmek zorunda mıyız?”

“Senin böyle bir zorunluluğun yok. Köye dönüp beni orada bekleyebilirsin.”

“Olur mu hiç?” diye karşı çıktı ozan. “Böyle bir fırsatı kaçırmıyım ben? Şeytanı ben de görmek, anlattıkları kadar korkunç olup olmadığına kendim karar vermek istiyorum. Kenevirin içinden geçmeye uğraşmamız şart mı diye sormuştum çünkü şurada bir patika var.”

“Evet, gerçekten.” Geralt elini gözlerine siper etmişti. “Bir patika var orada. Onu kullanalım.”

“Ya şeytanın patikasıysa?”

“Daha iyi ya! O zaman boşuna dolanıp durmuş olmayız.”

Ozan, kenevirlerin arasından geçen dar ve engebeli patikada Witcher’ın peşi sıra yürürken, “Biliyor musun Geralt,” dedi, “küfredcek bir şey bulabilmek için ‘şeytan’ın uydurulmuş bir metafor olduğunu düşünürdüm hep. ‘Şeytan görsün yüzünü’, ‘şeytanın arka bacağı’, ‘kör şeytandan bul’ deriz gündelik konuşmalarımızda. Cüceler, evlerine konuk geldiğini görünce, ‘Şeytan yine birini yollamış,’ derler; işleri ters gittiğinde ‘*Dyvvel hoáel*’ diye küfrederler; kötü mal onların gözünde ‘*Dyvvelsjýt*’ tir. Ayrıca eski dilde şöyle bir deyim vardır: ‘*A d’yeabl aép arşe*’. Anlamı da...”

“Anlamını biliyorum. Boş konuşmayı bırak Dandelion.”

Dandelion sustu, balıkçıl kuş tüyüyle süslü şapkasını çıkarıp yelpaze olarak kullandı ve ter içinde kalmış alnını eliyle sildi. Çalılıklar arasındaki havanın boğuculuğu ve rutubeti, çiçek açan otların ve bitkilerin kokusuyla daha da güçlenmişti. Patika hafif bir dönemeçten sonra ağaçsız, bitki örtüsü aşınmış küçük bir açıklık alana bağlanmıştı.

“Bak, Dandelion.”

Açıklık alanın ortasında yassı, büyük bir taş vardı, üzerinde toprak kâseler duruyordu. Kâselerin ortasındaki neredeyse yanıp

bitmiş donyağı mumu ilk bakışta dikkat çekiyordu. Geralt'ın gözüne, üzerinde eritilmiş yağ, mısır taneleri, fasulye taneleri ve seçilemeyen başka tohumlar da olan bir pide çarptı.

"Tahmin ettiğim gibi." diye mırıldandı. "Ona bağıшта bulunuyorlar."

"Gerçekten," dedi ozan mumu göstererek. "Ve de şeytana mum yakıyorlar. Ama gördüğüm kadarıyla sanki minik bir kuşmuş gibi onu taneler ve tohumlarla besliyorlar. Lanet olsun, ne pis bir yer burası! Nereyi tutsan bal ve katrandan yapış yapış! Ne..."

Ozanın bundan sonraki sözleri yüksek sesli ve öfkeli mız-mızlanmaya dönüşmüştü artık. Kenevirlerin arasından bir hışırtı ve sert ayak sesleri duyuldu, derken çalılık aralandı ve Geralt'ın o güne kadar gördüğü en tuhaf yaratık ortaya çıktı.

Yaratığın boyu iki buçuk metre kadardı, gözleri patlaklı, keçi sakalı ve boynuzları vardı. Hareket halindeki aralık dudakları geviş getirmekte olan bir keçiye anımsatıyordu. Yaratığın bedeninin alt yarısı, toynaklarına kadar koyu kırmızı, uzun ve sık kıllarla örtülüydü. Hilkat garibesini fırça şeklindeki uzun, ucu püsküllü kuyruğunu hızla sağa sola savurup duruyordu.

Canavar, "Uk! Uk!" diye uluyup toynaklarıyla toprağı eşeledi. "Ne arıyorsunuz burada? Defolun, defolun, yoksa size boynuzlarımı geçiririm, uk, uk!"

Dandelion kendini tutamayıp, "Biri senin kışına tekme attı mı hiç, keçicik?" diye sordu.

"Uk! Uk! Meeeh!" diye meledi boynuzlu yaratık. Soruyu olumlu mu, yoksa olumsuz mu yanıtladığını ya da asıl amacının meleme mi olduğunu çıkardığı bu sestten anlamak güçtü.

“Kes sesini Dandelion,” dedi Witcher dişlerini göstererek.
 “Tek söz istemiyorum!”

“Bleblebeeeeh!” diye guruldadı yaratık öfkeyle. Ağzı ardına kadar açılmış, sarı at dişleri ortaya çıkmıştı. “Uk! Uk! Uk! Ble-hubeeeeblehuuumeeeh!”

“Aynen.” Dandelion başını salladı. “Laterna ve ziller senindir. Eğer eve gidersen, yanına alabilirsin onları.”

“Sus dedim sana, lanet olsun!” diye tısladı Geralt. “Her şeyi mahvediyorsun. Aptalca şakalarını kendine...”

“Şaka ha!” diye kükredi boynuzlu ve havaya sıçradı. “Şaka, meeeh, meeeh! Yine şakacılar gelmiş, ha? Demir gülleli şakacılar mı? Gösteririm size demir gülleleri, bok herifler, uk, uk, uk! Demek canınız şaka istedi, meeeh? Alın size şaka! Alın size gülleler! İşte!”

Yaratık havaya sıçrayıp kolunu savurdu. Dandelion bir çılgılık attı ve ellerini alnına bastırıp patıkaya küt diye düştü. Yaratık şimdi durmadan meliyor ve kolunu tekrar tekrar savuruyordu. Geralt’ın kulağının dibinden bir şey uçup geçti.

“Alın size gülle! İstemediğiniz kadar! Meeehhhh!”

Üç santim çapındaki demir güllenin biri Witcher’ın göğsüne, biri de Dandelion’ın dizine hızla çarptı. Ozan ağzına gelen küfürleri savurup kaçmak üzere döndü. Geralt da kafasının üzerinde gülleler uçarken bir an bile duraksamadan ozanın yolundan gitti.

Boynuzlu hoplayıp zıplayarak, “Uk! Uk! Meeehhhh!” diye haykırıyordu. “Size güllelerinizi vermez miyim ben? Sefil şakacılar sizi!”

Havada bir gülle uçtu, Dandelion daha berbat bir küfür savurup kalçasını tuttu. Geralt yana, kenevirlerin arasına atladı,

gelgelelim güllenin iki omzunun ortasına küt diye çarpmasını engelleyemedi. Şeytanın hedeflerini hayret verici şekilde tutturduğu ve bitmek tükenmek bilmeyen bir gülle stokuna sahip olduğu yadsınamazdı. Witcher çalılıkların arasında ilerlemeye çalışırken zafer kazanan şeytanın sevinçten melediğini, hemen ardından da yeni bir güllenin vızıldayarak uçtuğunu, Dandelion'ın küfürlerini ve yol boyunca kaçarken kendi ayaklarının patıkaya pat pat vuruşunu duydu.

Sonra bütün sesler kesildi.

IV

“Sana bir şey diyeyim mi Geralt,” dedi Dandelion ve su teknesinde soğutulmuş nalı alnına koydu, “bunu hiç beklemezdim. Keçi sakallı, boynuzlu sümsüğün teki, her yeri kıllarla kaplı bir beygir, sıradan bir çulsuzmuşsun gibi seni kovalayıp defetti. Ben de kafama bir tane yedim. Bak, nasıl şişti!”

“Şişliği bana altıncı gösterişin! İlk seferden daha büyük görünmüyor, inan.”

“Çok nazıksın! Ben de senin yanında güvende olduğumu sanmıştım!”

“Kenevirlerin arasından peşime düş diye yalvarmadım sana. Hatta o sivri dilini sakınmanı istedim. Ama beni dinlemediğine göre başına geleni çekeceksin şimdi. Ve de bunu sessiz sedasız yapmanı rica ediyorum çünkü bir gelen var.”

Isırgan ve tıknaz Dhun salona girdiler. Arkalarından saçları kırlaşmış, soru işareti gibi iki büklüm olmuş bir nine küçük adım-

larla yürüyerek geliyordu. Yaşlı kadının koluna sarışın, şaşılacak derecede sıksa yeniyetme bir kız girmişti.

Witcher, “Dhun, Isırgan,” diye söze doğrudan girdi. “Ben işe girişmeden önce, şu şeytanınıza karşı bir girişimde bulunup bulunmadığınızı sormuştum. Siz, hiçbir şey yapmadığınızı söylemişsiniz. Ancak bunun böyle olmadığını düşünmem için nedenlerim var şimdi. Sizlerden açıklama bekliyorum.”

Köylüler aralarında mırıl mırıl konuşmaya başlayınca, Dhun avucunun içine hafifçe öksürüp bir adım öne çıktı. “Haklısın. Kusura bakma. Gerçeği sizden sakladık çünkü utancımız bizi yiyip bitiriyor. Bizden uzaklaşması için şeytanı kendimiz faka bastırmayı istemiştik...”

“Nasıl yapacaktınız bunu?”

“Bizim vadide,” dedi Dhun ağır ağır konuşarak, “canavarlar eskiden beri görülür. Uçan ejderhalar, dev çıyanlar, vampirler, hayaletler, muazzam büyüklükte örümcekler ve her türlü sürün-gen yaratıklar... Bunların çoğalmaması için kitabımızda çareler aradık her zaman.”

“Hangi kitapta?”

“Kitabı göster nine. Kitabı diyorum! Kitap! Çıldıracağım şimdi! Hiç duymuyor! Lille, nineye söyle kitabı göstersiz!”

Sarışın kız ihtiyar kadının pençe benzeri parmaklarının arasından büyük bir kitap çekip aldı ve Witcher’a uzattı.

“Soyumuzun ezelden beri sakladığı bu kitapta bu dünyada yaşayan ve yaşayacak bütün canavarlara, sihre ve tuhaflıklara karşı çareler vardır.”

Geralt, kalın bir toz tabakasıyla kaplı ağır kitabı elinde evirip çevirdi. Kız hâlâ karşısında durmuş, önlüğünü ellerinin arasında

buruşturuyordu. Yaşı, Geralt'ın başta tahmin ettiğinden daha büyüktü; onu köydeki yaşıtlarından ayıran narin endamına bakıp yanılmıştı kuşkusuz Geralt.

Witcher kitabı masanın üzerine bırakıp ahşap kapağını açtı.

“şuna bir göz at Dandelion.”

“İlk runik yazılardan,” dedi ozan ve nalı hâlâ alnına bastırarak Witcher'ın omzunun üstünden baktı. “Modern alfabeye geçilmesinden önce kullanılan en eski yazı. Henüz elf runikleri ve cücelerin resim yazılarını esas alan örneklerden. Tuhaf bir teknik ama eskiden böyle konuşulurdu.  izimler ve süslemeler oldukça ilginç. Böyle bir şey kolay kolay ele geçmez Geralt, en fazla tapınak kütüphanelerinde bulabilirsin ama dünyanın ucundaki köylerde değil. Tanrılar adma, nereden buldunuz bunu? Sakın bunu okuyabildiğinizi söylemeyin bize? Nine? Sen bu ilk runik yazıları okuyabiliyor musun? Daha doğrusu runik yazı okumayı biliyor musun?”

“Ha?”

Sarışın kız nineye sokulup kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Okumak mı?” Yaşlı kadın dişsiz ağzını açıp gülümsedi.

“Ben mi? Hayır evladım! O sanatı bilmem ben.”

“Açıklayın bana,” dedi Geralt, Dhun ve Isırgan'a dönerek, “runik yazı okumadan bu kitaptan nasıl yararlanıyorsunuz?”

“İçimizdeki en yaşlı kadın, kitapta ne yazdığını daima bilir,” dedi Dhun ters ters bakarak. “Vakti dolmaya başladığında da bildiklerini genç bir kadına aktarır. Ninenin bu aşamaya geldiğini gözlerinizle görüyorsunuz. Nine şimdi Lille'i eğitiyor. Ama şimdilik her şeyin en iyisini nine bilir.”

“Yaşlı cadı ve genç cadı,” diye mırıldandı Dandelion.

“Doğru anlıyorsam,” dedi Geralt şaşkınlıkla, “nine kitabı ezbere biliyor? Öyle mi? Nine?”

“Hepsini değil, zaten nasıl olsun ki,” dedi yaşlı kadın, yine Lille’in aracılığıyla, “yalnızca resimlerin altında yazılanları biliyorum.”

“Haa.” Geralt sayfaları rastgele çevirdi. Yıpranmış bir sayfada benekli, boynuzlu bir domuz betimlenmişti, Lyra takımyıldızını andırıyordu. “O halde bildiklerini göster nine. Burada ne yazıyor?”

Büyükanne burnunu çekti, çizime baktı, sonra gözlerini kapadı. “Boynuzlu oroks ya da boğa,” diye ezberden okudu. “Bazıları yanılğıya düşüp ona bizon der. Boynuzları vardır ve bunlarla...”

“Bu kadarı yeter. Çok iyi, gerçekten.” Witcher birbirine yapışmış birkaç sayfayı çevirdi. “Burada peki?”

“Bunlar çeşitli bulut perileri ve rüzgâr perileri. Kimi yağmur yağdırır, kimi rüzgâr estirir, kimi de şimşek çaktırır. Eğer mahsulü onlardan korumak istiyorsan eline bir bıçak alacaksın, yeni olacak, fare pisliğinden de üç avuç, gri balıkçıl yağından...”

“Çok iyi, aferin. Hım... Peki burada? Nedir bu?”

Resim at üstünde oturan bir ucubeyi gösteriyordu; ucubenin kocaman gözleri, onlardan da büyük dişleri vardı. Sağ elinde gösterişli bir kılıç, sol elinde de bir para cüzdanı tutuyordu.

“Cadiadam,” dedi büyükanne burnunu çekerek. “Kimileri onlara Witcher der. Onları çağırmak çok tehlikelidir ama gereklidir de çünkü canavarlara ve haşarata hiçbir çare bulunamazsa işi Witcher çözer. Ama şuna dikkat edin...”

“Bu kadarı yeterli,” diye mırıldandı Geralt. “Yeterli nine. Teşekkürler.”

“Hayır, hayır,” diye itiraz etti Dandelion fesatça gülümseyerek. “Devamı nasıl? Çok ilginç bir kitap! Konuş nine, konuş!”

“Ee... Ama şuna dikkat edin: Witcher’a sakın dokunmayın, yoksa uyuz olursunuz. Ayrıca beslemeleri de ondan saklayın çünkü Witcher azgınlıkta ölçü tanımaz.”

“Kelimesi kelimesine doğru.” Ozan sırtıyordu. Geralt, Lille’in belli belirsiz gülümsediğini fark etti.

Büyükanne kendi kendine konuşarak, “Witcher ayrıca çok açgözlüdür, gözüne hep altınları kestirir,” dedi ve göz kırptı. “Ona bir erkek su perisi karşılığında sakın bir ya da bir buçuk gümüş paradan fazlasını verme. Bir kediadam için iki gümüş para. Vampir için dört gümüş para...”

“Ne günlermiş,” diye mırıldandı Witcher. “Teşekkürler nine. Bize şimdi şeytandan nerede söz edildiğini ve kitapta şeytanla ilgili neler yazdığını göster. Bunu bu sefer duymak istiyorum çünkü ona karşı hangi yöntemi kullandığınızı gözüme kestirdiğimi düşünüyorum.”

“Dikkatli ol Geralt,” diye kıkırdadı Dandelion. “Onların dilinde konuşmaya başladın. Bu tarz bulaşıcıdır.”

Büyükanne titreyen ellerine güçlkle hâkim olup sayfaları çevirdikçe çevirdi. Witcher ve ozan masanın üzerine eğilmişlerdi. Gerçekten de Gülleatar boynuzları, kılları, kuyruğu ve haince sırtmasıyla resmin ortasına kurulmuştu.

“Şeytan,” diye ezberden okudu büyükanne. “Keçibacak ya da *silvan* da denir. Mal, mülk ve hayvanlar için çok zararlı, çok yorucudur. Onu topraklardan defetmek istiyorsan, durma yap.”

“Vay, vay, vay,” diye mırıldandı Dandelion.

Büyükanne elini parşömenin üzerinde gezdirirken, “Yemiş-ten bir avuç al,” dedi. “Bir avuç da demir güllenden al. Sonra bir kantar bal, bir kantar da katran al. Kireç sabunundan bir küçük fıçı, süzme peynirden de bir o kadar al. Şeytanın oturduğu yere gece vakti git. Ve yemişleri yemeye başla. Lezzetli yiyeceklere bayılan şeytan yanına gelip, ‘Nasıl, tadı güzel mi?’ diye soracaktır. Ona o zaman demir gülle ver...”

“Canınız cehenneme,” diye homurdandı Dandelion. “Sizi var ya sizi...”

“Sus,” dedi Geralt. “Evet nine, devam et.”

“Şeytanın dişleri kırıldıktan sonra –seni bal yerken gördü ya– senden bal isteyecektir. O zaman şeytana katran ver, sense süzme peyniri ye. Çok geçmeden şeytanın içinden gurultular geldiğini ve söylenmeye başladığını duyduğunda hiçbir şey olmamış gibi davran. Şeytan süzme peynir isterse sabun veriver ona. Şeytan hiç dayanamaz sabuna...”

Geralt kadının sözünü keserek Dhun ve Isırgan’a döndü, “Siz sabuna kadar mı denediniz?” diye sordu.

“Ah nerede,” diye iç geçirdi Isırgan. “Gülle aşamasını bile tam olarak tamamlayamadık. Ah, güllenin birini ısırdıktan sonra icabımıza baktı...”

“Peki, şeytana bu kadar çok sayıda gülle vermenizi kim istedi sizden?” diye öfkeyle sordu Dandelion. “Kitapta yalnızca bir avuç diye yazıyor işte. Ama siz ona o güllerden çuval dolusu vermişsiniz! İki yıllık cephanesini sağlayıvermişsiniz sizi sersemler!”

“Dikkat et,” dedi Witcher gülümseyerek. “Onlar gibi konuşmaya başladın. Bulaşıcı bu.”

“Teşekkür ederim.”

Geralt başını ansızın kaldırıp ninenin yanında dikilen kızın gözlerinin içine baktı. Lille, çıldırtıcı bir maviyle parlayan gözlerini ondan kaçırmadı.

“Şeytana neden tahıl bağışlıyorsunuz ki?” diye sertçe sordu Witcher. “Onun otobur olduğu açıkça belli değil mi?”

Lille yanıt vermedi.

“Kızım sana bir şey sordum. Korkma, benimle konuşunca uyuz kapmazsın.”

“Ona soru sormayın bayım,” dedi Isırgan. Sesindeki huzursuzluğu duymamak olanaksızdı. “Lille... O... tuhaftır. Size yanıt vermeyecektir, sıkıştırmayın onu.”

Geralt hâlâ Lille’in gözlerinin içine bakıyor ve kız bakışlarını ısrarla kaçırmıyordu. Witcher sırtında bir ürperti hissetti.

Geralt sesini yükselterek, “Neden sopalar ve gübre yabalarıyla girişmediniz ki şeytana?” diye sordu. “Neden tuzaklar hazırlamadınız? İsteseydiniz, keçi kafası bostan korkuluğu olarak çoktan bir kazığın ucuna takılmış olurdu. Onu öldürmeye kalkışmamam için uyardınız beni. Neden? Bunu onlara sen yasakladın, değil mi Lille?”

Dhun ayağa kalktı. Başını neredeyse tavana kadar geliyordu. “Çık dışarı kızım,” diye hırladı. “Nineyi de alıp git.”

Kapı nine ve Lille’in arkasından kapandıktan sonra, “Kimdir bu, Dhun?” diye sordu Witcher. “Kim bu kız? Sizden neden bu lanet olası kitaptan daha çok saygı görüyor?”

“Bu sizi ilgilendirmez.” Dhun’un Witcher’a bakan gözlerinde zerre kadar sıcaklık yoktu. “Sizin kentlerinizde bilge kadınlara zulmedersiniz, onları yakmak için odun yığınları hazırlarsınız. Bizde böyle şeyler hiçbir zaman olmadı, olmayacak.”

“Beni anlamadınız,” dedi Witcher soğuk bir sesle.

“Çünkü anlamaya çalışmadım,” diye homurdandı Dhun.

“Farkındayım,” diye tısladı Geralt, sesine samimi bir tını katmaya uğraşmadan. “Ne var ki çok önemli bir noktayı anlamak zorundasınız. Aramızda henüz beni bağlayan bir sözleşme yok, yani size karşı hâlâ hiçbir yükümlülük altına girmedim. Kendinizin yapamadığı şeyleri yaptırmak üzere bir ya da bir buçuk gümüş paraya bir Witcher satın aldığınız fikrine kapılmanız için bir nedeniniz bulunmuyor. Siz bu işi belki de kendiniz yapmak istemiyorsunuz. Ya da yapmanıza izin verilmiyor. Ama iş sandığınız gibi değil, siz Witcher’ı henüz kiralamadınız ve anlamak istemediğiniz sürece bunu başaracağınızı da sanmıyorum.”

Dhun susmuş, Geralt’ı asık suratla süzüyordu. Isırgan hafifçe öksürdü, oturduğu bankta ileri geri kaydı, paçavradan yapılmış ayakkabısıyla zemini eşeledi, sonra ansızın ayağa kalktı. “Witcher,” dedi. “Kusura bakma. Sana meseleyi anlatacağız. Dhun?”

Köyün en yaşlısı başını sallayarak onayını verdi ve yerine oturdu.

“Birlikte arabayla buraya gelirken,” diye başladı Isırgan, “burada her şeyin bolca yetiştiğini, mahsulümüzün zengin olduğunu gördün. Başka yerlerde ender rastlanan ya da hiç olmayan bitkiler burada boldur. Bu yüzden fide ve tohum bizim için önemli bir konudur; vergilerimizi bunlarla öderiz, bunları satarız, takas yaparız...”

“Bunun şeytanla ne ilgisi var?”

“Var. Şeytan eskiden arada sırada bir şeyler çalar ve aptalca oyunlar oynardı. Ama sonraları çok fazla tahıl çalmaya başladı.

Önceleri gidip taşının üzerine kenevir bıraktık, yiyip doyar ve bizi rahat bırakır sanıyorduk. Hiç de öyle olmadı! Var gücüyle çalmaya devam etti. Eldeki malzemelerimizi ondan saklamaya, mahzenlere ve ambarlara kapatıp sürgü altına almaya başladı-ğımızda öfkелendi. Görmeliydiniz, haykırdı, söylendi, ‘Uk uk’ diye uludu. O ulumaya başlayınca kaçmak en doğrusu oluyor. Tehditler savurdu, bizim...”

“...kızlarınıza tekme atacağını söyledi,” diye sırtarak araya girdi Dandelion.

“Onu da yaptı,” dedi Isırgan. “Kızıl horozdan da söz etti. Daha ne anlatayım, artık çalamıyordu, bunun üzerine haraç istedi. Çuvallarla tahıl ve başka mallar götürmemizi şart koştu. Bunun üzerine biz de sinirlendik ve ona gününü göstermeye karar verdik. Ancak...”

Köylü hafifçe öksürüp gözlerini yere dikti.

“Lafı geveleyip durma,” dedi Dhun ansızın. “Biz Witcher’ı hafife aldık Isırgan, anlat her şeyi.”

“Nine şeytanı dövmemizi yasakladı,” dedi Isırgan hemen. “Ama bunu yapanın Lille olduğunu biliyoruz çünkü nine... nine, Lille’in isteklerini dile getiriyor yalnızca. Ve biz... kendiniz gördünüz zaten. Biz itaat ediyoruz.”

“Gözümden kaçmadı.” Geralt gülümsedi. “Ninenin çenesini oynatıp kendisinin bile anlamadığı birkaç cümle kekelemesi yeterli oluyor. Sizler kıza bir tanrıça heykeline bakar gibi bakıyorsunuz, onunla göz göze gelmemeye çalışıyorsunuz ama yine de isteklerini tahmin etmeye çalışıyorsunuz. Onun istekleri sizin için emir sayılıyor. Kimdir bu Lille?”

“Siz çözdünüz zaten bayım. Bir kâhin o. Bilge bir kadın. Ancak bunu kimseye söylemeyin. Yalvarırız yapmayın. Muhtar ya da vali bunu duyarlarsa, tanrılar korusun...”

“Korkmayın,” dedi Geralt ciddi bir ifadeyle. “Meselenin farkındayım ve sizi ele vermeyeceğim.”

Köylülerden haraç ve vergi kesen büyük arazi sahipleri, köylerdeki kâhin ya da bilge kadın diye tanımlanan tuhaf kadınlardan ve kızlardan pek hoşlanmıyorlardı. Çünkü köylüler neredeyse her konuda kâhin kadınlara danışıyor, onların söylediklerine sorgusuz sualsiz güveniyorlardı. Gelgelelim bu öğütler doğrultusunda alınan kararlar arazi sahipleri ve hükümdarların politikalarına çoğu zaman tamamen ters düşüyordu. Geralt hayvanların sürüler halinde katledilmesi, tohumların ya da mahsulün sökülüp atılması, hatta tüm köyün göç etmesi gibi son derece radikal ve akıl almaz vakalar dinlemişti. Hükümdarlar bu yüzden “batıl inançları” baskı altında tutuyor ve bunu yaparken insafsız yöntemlere başvuruyorlardı. Köylüler böylece bilge kadınları gizli tutmayı öğrenmişlerdi. Ama onların öğütleri doğrultusunda hareket etmekten vazgeçmiyorlardı. Çünkü bir şeyin tartışılmaz olduğunu deneyimleyerek öğrenmişlerdi: Bilgeler uzun vadede mutlaka haklı çıkıyordu.

“Lille şeytanı öldürmemize izin vermedi,” diye sözlerini sürdürdü Isırgan. “Kitapta yazan yolu izlememizi söyledi. Bildiğiniz üzere işi halledemedik. Başımız muhtarla epeyce derde girdi. Her zamankinden daha az hububat verdik diye açtı ağzını, yumdu gözünü, bağırıp çağırırdı ve bizi tehdit etti. Ona şeytandan tek söz etmedik çünkü ters bir adamdır ve hiç şakası yoktur.

Derken yollarımız sizinle kesişti. Lille'e gidip, size iş verebilir miyiz diye sorduk."

"Sonuç?"

"Sizi önce görmek istediğini nine üzerinden bize iletti."

"Bunu da yaptı zaten."

"Evet, yaptı. Sizi takdirle karşıladı, bunu biliyoruz; Lille'in neyi beğenip neyi beğenmediğini biz görebiliyoruz."

"Benimle tek kelime konuşmadı."

"Nineden başkasıyla asla konuşmaz. Sizi beğenmeseydi, ne pahasına olursa olsun odaya girmezdi."

"Hım..." Geralt dalgınlaştı. "İlginç. Kehanette bulunacağı yerde susan bir kâhin. Aranıza nasıl katıldı?"

"Bilmiyoruz Witcher," diye mırıldandı Dhun. "Köyün yaşlıları anlatıyor, ninenin gelişi de öyle olmuş. Ondan önceki nine nereden çıkageldiği belli olmayan suskun bir kız seçmiş kendine. O kız şimdi bizim ninemiz. Dedem, bir ninenin bu yolla gençleştiğini söylemişti. Ay gibi göklerde gençleşip yeni bilge kadın olurmuş. Gülmeyin..."

"Gülmüyorum." Geralt başını iki yana salladı. "Ben öylesine çok şey gördüm ki bu anlattıklarınızda gülünecek bir yan bulamam. Burnumu sizin meselelerinize sokmak gibi bir niyetim yok Dhun. Sorularımın amacı, Lille ve şeytan arasındaki bağlantıyı bulup çıkarmak. Böylesi bir bağlantı bulunduğunu kuşkusuz sizler de fark etmişsinizdir. Kâhininizin gönlünüzde önemli bir yeri olduğuna göre size şeytan konusunda tek bir öğütte bulunabilirim: Onu sevmeyi öğrenmelisiniz."

"Biliyor musun," dedi Isırgan, "bu sadece şeytan için geçerli değil. Lille birilerinin incinmesine izin vermiyor. Hiçbir canlının."

“Elbette,” diye söze karıştı Dandelion. “Taşra kâhinleri *druid*’lerle aynı soydan gelir. *Druid* dediğin, bir at sineği kanını emerken ona, ‘Afîyet olsun,’ der.”

“On ikiden vurdunuz.” Isırgan hafifçe gülümsedi. “Aynı olayı, sebze tarlalarının altını üstüne getiren yaban domuzlarıyla yaşadık. Ne mi oldu? Pencereden dışarı bakın: Sebze tarlalarımız tablo gibi. Bir yol bulundu ama bunun nasıl bir yol olduğunu Lille bilmiyor. Gözün görmediğini yürek özlemez. Anlıyor musunuz?”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Geralt. “Elbette. Ama bu kadar yeter. Lille ne derse desin sizin şeytanınız bir *silvan*. Son derece ender görülen ama izanlı bir yaratık. Onu öldürmeyeceğim, kurallarım izin vermez buna.”

“İzanlıysa madem,” dedi Dhun, “o zaman aklını başına toplamasını sağla.”

“Gerçekten,” dedi Isırgan bu görüşe katılarak. “Şeytanın akli varsa demek ki bile bile hırsızlık yapıyor. O halde Witcher, asıl derdi neymiş, onu ortaya çıkar. O tahılları yemiyor, en azından hepsini yemiyor. Tahıl onun neyine gerek? Bize işkence olsun diye mi yapıyor? Ne istiyor? Bunu öğren ve onu bu bölgeden koval. Yapar mısınız bunu?”

“Denerim,” dedi Geralt. “Ancak...”

“Ne, ancak?”

“Kitabınız çok eskimiş dostlar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Yani, aslında,” diye mırıldandı Dhun, “tam olarak değil.”

“Şöyle açıklayayım. Dhun, Isırgan, desteğimin size bir ya da bir buçuk gümüş paraya mal olacağını sanıyorsanız çok yanıldınız.”

V

“Hey!”

Çalılıkların arasından hıştırtılar, öfkeli bir “Uk uk” sesi ve şerbetçiotu sıırıklarının çatırtısı duyuldu.

“Hey!” diye tekrarladı Witcher, iyice saklanarak. “Göster kendini Keçibacak.”

“Sensin keçibacak.”

“Nesin peki? Şeytan mı?”

“Sensin şeytan.” Boynuzlu başını kenevirlerin arasından uzatıp dişlerini gösterdi. “Ne istiyorsun?”

“Konuşmak.”

“Şaka yapıyorsun herhalde? Senin neyin nesi olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Köylüler beni buradan kovalaman için işe aldı seni, hıh?”

“Doğru,” dedi Geralt umursamaz bir ses tonuyla. “Seninle işte tam da bunu konuşmak istemiştım. Belki anlaşırız aramızda?”

“Derdin bu demek,” diye söylendi şeytan. “Benden ucuz yoldan kurtulmak işine gelir, hıh? Hiç uğraşmadan? Bu hesap bana tutmaz, meehh! Yaşamak, ey insan, savaştır. İyi olan kazanır. Bana karşı kazanmak istiyorsan daha iyi olduğunu kanıtlayacaksın. Boş konuşmak yerine yarış! Koşulları kazanan koyar. Buradan bentteki eski otlığa kadar koşarak yarışmayı öneriyorum.”

“Ne bendin ne de eski otlığın nerede olduğunu biliyorum.”

“Zaten bilsen yarışmayı önermezdim. Yarışmayı severim ama kaybetmekten hoşlanmam.”

“Fark ettim. Hayır, koşmayalım. Hava bugün çok sıcak.”

“Üzıldüm. Kozlarımızı başka bir yoldan paylaşırsız belki?” Şeytan, sararmış dişlerini gösterip yerdeki büyükçe bir taş kaldırdı. “‘Kim daha gürültülü bağıırır?’ oyununu bilir misin? Ben başlıyorum. Kapa gözlerini.”

“Benim başka bir önerim var.”

“Kulaklarımı diktim seni dinliyorum.”

“Yarışlara, koşulara, bağıırışlara girişmeden ortadan kaybol. Kendi isteğınle, gönüllü olarak.”

“Böyle bir öneriyi *a d’yeabl aép arse* sokabilirsin.” Eski dile hâkim olduğunu kanıtlamıştı şeytan. “Ortadan falan kaybolmayacağım. Buralar hoşuma gidiyor.”

“Ama burada çok yaramazlıklar yapmışsın. Şakanın ölçüsünü kaçırmışsın.”

“Benim şakalarım *Dyrvelsjýt* kadar ilgilendirir seni.” Şeytan demek ki cüce dilini de biliyordu. “Senin önerinin *Dyrvelsjýt* kadar değeri var. Hiçbir yere gitmeyeceğim. Ama sen beni oyunlardan birinde yenersen, o başka. Sana bir şans vermeme ister misin? Güç oyunlarını sevmiyorsan bilmece oyunu oynayalım. Sana bir bilmece söyleyeceğim, bilersen sen kazanacaksın ve ben çekip gideceğim. Bilemezsen burada kalacağım ve sen çekip gideceksin. Kafanı çalıştır, bilmece basit değil çünkü.”

Şeytan, Geralt’ın karşı çıkmasına fırsat vermeden meledi, toynaklarını yere vurup tepindi, kuyruğunu yerde şaklattı ve konuşmaya başladı:

*“İncecik pembe yaprakları var ve dolgun kabukları,
Nehrin yakınlarında killi toprakta yetişir,
Çiçeğı uzun sapın ucunda alacalı,
Kedi bulur bulmaz gelip mideye indirir.*

Nedir bakalım bu? Tahmin et.”

Canı sıkılan Witcher hiç çaba göstermeden, “Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Mürdümük mü?”

“Yanlış. Kaybettin.”

“Doğru cevap nedir peki? Neyin... hm... sapı alacalıdır?”

“Alabaş.”

“Bana bak,” dedi Geralt kızgın bir sesle. “Sinirlerimi bozmaya başlıyorsun.”

“Seni uyarmıştım,” dedi şeytan bir kahkaha atarak, “bil-mecenin kolay olmadığını söylemiştim. Sen gideceksin. Yolun açık olsun.”

“Dur bir saniye.” Witcher elini gizlice cebine soktu. “Benim bilmecem ne olacak? Rövanş hakkım olacaktır herhalde?”

“Hayır,” diye karşı çıktı şeytan. “Hem nedenmiş o? Bakarsın bilemem. Sen beni beyinsiz mi sandın?”

“Hayır.” Geralt başını iki yana salladı. “Benim gözümde hain ve kibirli bir sümsüksün. Şimdi senin bilmediğin bir oyunla neşemizi bulacağız.”

“Hah! Hadi ya! Nasıl bir oyunmuş o dediğin?”

“Oyunun adı,” dedi Witcher ağır ağır, “‘Sana yapılmasını istemediğin bir şeyi başkalarına yapma’. Gözlerini kapaman gerekmez.”

Geralt yıldırım gibi bir hareketle eğildi, bir karış çapındaki demir gülle havada uçtu ve şeytanın iki boynuzunun ortasına küt diye vurdu. Yaratık, yıldırım çarpmışçasına yere devrildi. Geralt havada uçup kazıkların arasına daldı ve yaratığı kılı bacağından yakaladı. *Silvan* meledi, kolunu savurdu, Witcher omzunu başına siper etti, buna karşın kulakları uğuldadı çünkü

dengesi bozulmuş olmasına rağmen katır gibi güçlüydü. Geralt, ona vuran pençeyi yakalamaya çalıştı ama başaramadı. Boynuzlu titremeye ve yeri yumruklamaya başladı. Witcher’a birkaç kez tam alnının ortasından vurdu. Witcher küfrü bastı; şeytanın bacağıının parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissediyordu şimdi. Birbirlerinden ayrıldılar ve kazıkları art arda devirip kenevir çalılıklarına dolanarak ayrı ayrı köşelere çekildiler.

Yerden ilk fırlayıp kalkan şeytan oldu; boynuzlu kafasını öne eğip hücum etti. Bu arada Geralt da ayağa kalktı, sağlam bastığı için saldırıdan zorlanmadan kendini kurtardı, yarattığı boynuzundan yakaladığı gibi var gücüyle yere çarptı ve dizleriyle ezdikçe ezdi. Şeytan garip sesler çıkarırken Witcher’ın doğrudan gözlerinin içine tükürdü. Bu, develerinkini aratmayacak kadar okkalı bir tükürüktü. Witcher kendini hemen geri attıysa da boynuzları elinden bırakmadı. *Silvan* başını sağa sola çevirmeye çalıştı, aynı anda toynaklarını savurdu ve nasıl yaptıysa ikisini de tam isabet ettirdi. Geralt ağır bir küfür savurdu ama ellerini hiç gevşetmedi. Şeytanı tuttuğu gibi yerden kaldırdı, çatırdayan kazıklara yapıştırdı, ayağıyla şeytanın kıllı dizlerini ezdi, sonra eğilip kulağının içine tükürdü. Şeytan kükredi ve kör dişlerini birbirine geçirdi.

“Sana yapılmasını istemediğin şeyi,” dedi Witcher soluk soluğa, “başkalarına yapma. Oyuna devam etmek ister misin?”

“Blebleblehhh!!!” Şeytan homurdandı, çılgılığı bastı ve öfkeyle tükürdü. Ancak Geralt onu boynuzlarından sımsıkı tutup başını aşağıya doğru bastırdığı için şeytanın tükürüğü kendi toynaklarına, zangır zangır titreyen toprağa, döne döne yükselen toz ve yabani ot bulutlarına savruldu.

Sonraki dakikalar şiddetli boğuşma, karşılıklı hakaretler ve tekmelerle geçti. Geralt'ın sevinebileceği bir şey varsa o da onu kimselerin görmüyor olmasıydı çünkü gerçekten gülünç bir durumdaydı.

Bir sonraki tekmeyle birbirlerinden ayrılıp kenevir çalılıklarının farklı uçlarına savruldular. Şeytan yine Witcher'dan önce davranıp ayağa fırladı ve açıkça topallayarak kaçmaya yeltendi. Geralt derin bir soluk alıp yüzünü eliyle sildi ve şeytanın peşine düştü. Kenevirlerin arasından geçip şerbetçiotu tarlasına girdiler. Witcher dörtlüye koşan bir atın nal seslerini duydu. Beklediği bir sestti bu.

“Buraya Dandelion! Buraya!” diye bağırdı. “Şerbetçiotlarının arasındayım.”

Atın göğsünün tam önünde olduğunu ansızın fark etti ve bir an sonra at onu devirip geçti. Geralt sanki kayalıklara çarpmış gibi geri fırladı ve devrildi. Çarpmayla birlikte gözleri karardı. Yine de kendini atın nallarından kurtarıp yana, şerbetçiotu kazıklarının arkasına atmayı başardı. Kıvrak bir hareketle ayağa fırladığı sırada onu bu kez ikinci atlı yere devirdi. Ardından biri üzerine atlayıp onu yere bastırdı.

Hemen ardından gözünde bir şimşek çaktı ve başının arka kısmında derin bir sızı hissetti.

Ve her yer karardı.

VI

Ağzına kum dolmuştu. Ağzındakileri tükürmek istedi ama toprağın üzerinde yüzükoyun yattığını fark etti. Hareket etmeye

çalıştı ama elleri ayakları bağlıydı. Başını biraz kaldırdı. Sesler duyuyordu.

Ormanda, bir karaçam gövdesinin yanında kurumuş yaprakların üzerinde yatıyordu. Yirmi adım kadar ötede eyersiz birkaç at vardı. Gerçi hayvanları bol yapraklı eğreltiotlarının arasından görüyordu ama tam olarak seçemiyordu. Atlardan biri Dandelion'ın Arap kısırağıydı kuşkusuz.

“Üç çuval mısır,” denildiğini duydu. “Aferin Torque. İyi iş çıkardın.”

“Daha bitmedi,” dedi melercesine konuşan bir ses. Bu ses *silvan*'dan başkasına ait olamazdı. “Baksana şuraya, Galarr. Fasulyeyi andırıyor ama bembeyaz. Bir de çok büyük. Şuradakinin adı kanola. Yağ yapıyorlar bundan.”

Geralt gözkapaklarını sımsıkı kapayıp sonra açtı. Hayır, düş görmüyordu. Şeytan ve her kimse şu Galarr, elflerin dilinde konuşuyorlardı. Ancak, “mısır,” “fasulye” ve “kanola” için yaygın olan genel dili kullanıyorlardı.

“Şu peki? Nedir o?” diye sordu Galarr.

“Ketentohumu. Zeyrek, anlıyor musun? Gömlekler ketenden yapılıyor; ipekten çok daha ucuz ve dayanıklı. İşlenmesi sanırım çok karmaşık ama mutlaka çözerim işi.”

“Önemli olan ketenin yetişmesi, pancar gibi kurumaması,” diye yakındı Galarr, yine o anlaşılmaz tuhaf dilde. “Yeni pancar fideleri dikmeye bak Torque.”

“Hiç merak etme,” diye söylendi şeytan. “Burada böyle bir sorun olmaz. Her şey çılgınca yetişiyor. Merak etmeyin, size fide temin ederim.”

“Bir nokta daha var,” dedi Galarr. “Araziyi üçe bölme sisteminin mantığını çöz artık.”

Witcher başını usulca kaldırıp çevirmeye çalıştı.

Birinin, “Geralt,” diye fısıldadığını duydu. “Kendine geldin mi?”

Geralt da, “Dandelion,” diye fısıldadı. “Neredeyiz? Bize ne?..”

Dandelion usul usul inliyordu. Geralt artık dayanamadı. Bedenini kasıp sırtüstü yuvarlandı.

Şeytan, ağaçsız açıklık bir alanın tam ortasına dikilmişti; Geralt’ın da artık öğrendiği gibi, Torque diye tuhaf bir ad taşıyordu. Çuvalları, torbaları ve eyer heybelerini atlara yüklemekle meşguldü. Ona kolları ve bacakları ince, uzun boylu bir adam yardım ediyordu, mutlaka Galarr olmalıydı bu. Witcher’ın hareket ettiğini duyar duymaz döndü. Siyah saçlarından dikkat çekici lacivert bir parıltı yayılıyordu. Yüz hatları keskin, gözleri ışıltılıydı. Sivri, uzun kulakları vardı.

Galarr bir elfti. Kökleri dağlardan gelen bir elf. Safkan bir *Aén Seidhe*, Eski Halk’ın temsilcisiydi.

Galarr görebildiği tek elf değildi. Açıklık alanın kenarında altısı daha oturmaktaydı. İçlerinden biri Dandelion’ın eyer heybelerini boşaltıyor, bir başkası ozanın lavtasını tıngırdatıyordu. Ağzını açtıkları bir çuvalın çevresinde toplanmış olan diğerleri de avuçlarını doldurmuşlar, pancar ve havuç yiyorlardı.

Galarr, “*Vanadáin, Toruviel*,” deyip başıyla esirleri gösterdi. “*Vedrái! Enn’le!*”

Torque ayağa kalkıp söylenmeye başladı. “Hayır, Galarr! Hayır! Filavandrel yasakladı! Unuttun mu yoksa?”

“Hayır, unutmadım.” Galarr, ağzı bağlanmış iki çuvalı atın sırtına attı. “Ama ellerini kollarını acaba çözmüş olabilirler mi diye gidip bir bakmak gerek.”

Elflerden birinin diz çöküp, düğümleri kontrol ettiğini gören ozan, “Bizden ne istiyorsunuz?” diye inledi. “Neden bağladınız bizi? Derdiniz nedir? Ben Dandelion, şai...”

Geralt bir tokat sesi duydu. Olduğu yerde dönüp başını çevirdi.

Dandelion’ın başında dikilen dişi elfin, siyah gözleri ve omuzlarına dökülmüş, yalnızca şakaklarının hizasında incecik örülmüş kapkara gür saçları vardı. Yeşil satenden geniş bir gömleğin üzerine kısa bir deri yelek giymişti. Bacaklarını yünlü, dar tozluklar ve binici çizimleri sarıyordu. Kalçalarına doladığı alacalı şal, uyluklarının ortasına kadar inmişti.

Witcher’a bakıp, uzun hançerinin kabzasıyla oynarken, “*Que glosse?*” diye sordu. “*Que l’en pavienn, ell’ea?*”

“*Nell’ea,*” diye olumsuz yanıt verdi Witcher. “*T’en pavienn, Aén Seidhe.*”

“Duydun mu?” Dişi elf, yanındaki uzun boylu arkadaşına döndü. Seidhe, düğümü kontrol etmekle yetinmek yerine, uzun yüzünde umursamaz bir ifadeyle Dandelion’ın lavtasını tıngırda-tıyordu. “Duydun mu Vanadáin? Maymunadam konuşabiliyor! Hatta küstahlık bile taşıyor!”

Seidhe omuzlarını silkti. Ceketini süsleyen tüylerin hışırtısı duyuldu. “Ağzına tıkaç tıkmak için bir neden daha Toruviel.”

Dişi elf, Geralt’ın üzerine eğildi. Uzun kirpikleri, doğallıktan uzak solgun bir teni, şişip çatlamış dudakları vardı. Huş ağacından oyulmuş motiflerin ince bir deriye dizildiği kolyesini boynuna birkaç kez dolamıştı.

“Hadi, bir şey daha söyle bakalım maymunadam,” diye tısladı. “Senin o havlamaya alışkın gırtlığın ne işler beceriyormuş, göreceğiz.”

Witcher sırtının üzerinde güçlkle dönüp ağzındaki kumu tükürdükten sonra, “Ne yani, elleri kolları bağlı birine vurmak için bahaneye mi ihtiyacın var?” diye sordu. “Bahane beklemeden vur, bundan zevk aldığını az önce gördüm. Vur da rahatla!”

Dişi elf doğruldu.

“Sayende çoktan rahatladım ben, üstelik ellerin kolların açıkken,” dedi elf. “Atla üzerinden geçen ve kafana yumruk indiren bendim. Şunu bil ki zamanı geldiğinde işini bitiren de ben olacağım.”

Geralt yanıt vermedi.

“Gözlerinin içine bakarak seni yakından hançerlemeyi çok isterdim,” diye sözlerini sürdürdü dişi elf. “Ama çok iğrenç kokuyorsun, insan. Seni okla öldüreceğim.”

“Nasıl istersen.” Witcher, prangaları izin verdiği ölçüde omuzlarını silkti. “Ne istersen onu yapacaksın, değerli *Aén Seidhe*. Bağlı ve hareketsiz bir hedefi vurmakta zorlanmazsın sanırım.”

Dişi elf bacaklarını ayırmış önünde dikiliyordu. Witcher’a doğru eğilip dişlerini gösterdi.

“Zorlanmam,” diye tısladı. “Neyi istersem onu vururum ben. Ama şundan kuşkun olmasın ki ilk okla ölmeyeceksin. İkinciyle de. Öldüğünü hissedebilmen için her şeyi yapacağım.”

“Fazla yaklaşma.” Geralt yüzünü buruşturup midesi bulanıyormuş gibi yaptı. “İğrenç kokuyorsun *Aén Seidhe*.”

Dişi elf geriye doğru atladı, dar kalçasını savurup Witcher’ın bacağına bir tekme savurdu. Geralt iki büklüm olup yerde yu-

varlandı çünkü elfin ikinci tekmeyle neresine atacağını biliyordu. Gerçekten de elfe hedef şaşırtmayı başardı. Tekmenin kalçasına isabet etmesiyle birlikte Witcher'ın dişleri birbirine vurdu.

Dişinin yanında duran uzun boylu elf, lavtanın tellerine vurduğu sert akortlarla tekmeleri onaylıyordu.

“Bırak onu Toruviel!” diye söylendi şeytan. “Aklını mı yitirdin sen? Galarr, söyle ona kessin şu işi!”

“*Thaésse!*” diye bağırdı Toruviel ve Witcher'a bir tekme daha indirdi. Uzun boylu Seidhe ise tellere vurdukça vurdu, derken uzun, kahırlı bir ses çıkardı.

“Yeter! Tanrılar adına yeter!” diye öfkeyle bağırdı Dandelion, iplerin içinde dönmeye çalışarak. “Ona neden eziyet ediyorsun aptal fahişe? Bizi rahat bırak! Sen de benim lavtamı rahat bırak, tamam mı?”

Toruviel, çatlamış dudaklarında haince bir sırıtmayla Dandelion'a dönmüştü şimdi. “Bir çalgıcı! Hem insan hem çalgıcı! Lavtacı!”

Hiç ağzını açmadan enstrümanı uzun boylu elfin elinden alıp bir çamın gövdesine çarptı ve elinde kalan telleri birbirine dolanıp sarkmış parçayı Dandelion'ın göğsüne doğru fırlattı.

“Sana boğa boynuzu çalmak yakışır barbar, lavta değil.”

Beti benzi atan ozanın dudakları titremeye başladı. İçinde durdurulamaz bir öfkenin büyüdüğünü duyumsayan Geralt'ın gözleri, Toruviel'in kara bakışlarını aradı.

“Ne diktin gözlerini öyle?” diye eğilerek tısladı dişi elf. “İğrenç maymunadam! O çirkin gözlerini oymamı ister misin?”

Elfin kolyesi Geralt'ın tam üzerinde sallanıyordu şimdi. Witcher gerilip kendini havaya fırlattı, kolyeyi dişleriyle yakaladığı gibi sıkıca ısırırdı. Aynı anda bacaklarını büküp kendini yana

atmıştı. Toruviel dengesini kaybedip onun üzerine kapaklandı. Geralt, karaya savrulmuş balık gibi, prangalarının içinde sağa sola kıvrıldı, elfi altına alıp bütün ağırlığıyla yere bastırdı, arkaya attığı başını boyun omurgaları çatırdayana kadar ezdi ve alnını var gücüyle elfin yüzüne yapıştırdı. Toruviel bir çığlık atıp öksürmeye başladı.

Ancak birisi giysilerine ve saçlarına yapışıp Geralt'ı elfin üzerinden koparırcasına çekip yana fırlattı. Ona vurdukça vuruyordu şimdi. Witcher halkaların yanaklarının derisini sıyırdığını hissetti; orman sarsıldı ve gözlerinin önünden kayıp gitti. Geralt, Toruviel'in dizlerinin üstünde doğrulduğunu fark etti, dişi elfin burnundan ve ağzından akan kanları gördü. Dişi elf hançerini kınından çekti ancak ansızın inledi, iki büküm oldu, elini yüzüne attı ve başını dizlerinin arasına soktu.

Alacalı tüylerle süslü ceket giymiş, uzun boylu elf, hançeri Toruviel'in elinden aldı ve yerde kısıkvrak olmuş Witcher'a yaklaştı. Silahım gülümseyerek havaya kaldırdı. Geralt onu kırmızı bir sis perdesinin ardından görebiliyordu çünkü Toruviel'in dişlerinin parçaladığı alnından boşalan kanlar gözlerine doğru akıyordu.

“Hayır!” diye uludu Torque, elfin üzerine atladı ve koluna asıldı. “Öldürmek yok! Hayır!”

Kulağa yumuşak gelen bir ses duyuldu ansızın: “*Voe’rle, Vanadáin. Quess aén? Caélm, evelliénn! Galarr!*”

Geralt, saçlarını kavramış yumruk izin verdiği ölçüde başım çevirdi.

Açıklık alana doğru yaklaşan at, bembeyazdı, upuzun, kadın saçları kadar ipeksi bir yelesi vardı. Muhteşem bir eyerin üzerinde

oturan süvarinin aynı renkteki saçları alın hizasında safir taşlı bir çemberle geriye doğru toplanmıştı.

Torque söylenerek atın üzerine atladı, üzengilerden birine yapıştı ve ak saçlı elfe bir şeyler söyledi. Seidhe yüzünde buyurgan bir ifadeyle onun sözünü yarıda kesip attan indi. İki elfe birden yaslanmış olan Toruviel'in yanına gidip yüzündeki kanlı mendili dikkatlice kaldırdı. Toruviel aralıksız inliyordu. Seidhe başını iki yana salladı, döndü, Witcher'a yaklaştırmaya başladı. Siyah, ateş saçan, solgun yüzünde yıldızlar gibi yanıp sönen gözlerinin çevresi mosmordu, gecelerdir uyumamış gibiydi.

"Prangalar içindeyken bile ısırıyor sun," dedi usulca aksansız bir dille. "*Basilisk* gibi. Bundan bazı sonuçlar çıkarırım ben."

"Toruviel başlattı," dedi şeytan. "Adamın elleri kolları bağlı olduğu halde onu tekmeledi. Sanki aklını oynatmış gibiydi..."

Elf onu bir el hareketiyle bir kez daha susturdu. Verdiği kısa emir üzerine Witcher ve Dandelion bir çam ağacının altına sürüklenip ağacın gövdesine sımsıkı bağlandılar. Sonra hepsi yerde yatan Toruviel'in çevresinde diz çöküp ona siper oldular. Geralt dişi elfin onların kollarında kendini sağdan sola atarken bağırıldığını duydu.

Hâlâ yanlarında dikilmekte olan şeytan, "Böyle olsun istemedim," dedi. "Böyle olsun istemedim, insan. Biz sizinle beraberken çıkageleceklerini bilmiyordum. Seni dövüp bayılttıktan ve arkadaşınızı bağladıktan sonra sizi kenevirlerin arasında bırakmaları için yalvardım. Ancak..."

"Geriye tanık bırakamazlardı," diye mırıldandı Witcher.

"Bizi öldürmeyecekler, değil mi?" diye inledi Dandelion. "Yani bizi..."

Torque yumuşak burnunu hafifçe oynattı.

“Lanet olsun,” diye inledi ozan yeniden. “Öldürecekler mi bizi? Geralt, neler dönüyor burada? Neyin tanığı olmuşuz biz?”

“Boynuzlu dostumuz Çiçek Vadisi’nde çok özel bir görev üstünde. Öyle değil mi Torque? Elflerin emriyle tohumları, fideleri, tarımla ilgili bilgileri çalışıyorsun. Başka neler aşırıyorsun, şeytan?”

“Ne bulursam,” dedi Torque. “Neye ihtiyaçları varsa. Zaten ihtiyaçları olmayan bir şey görmedim ki! Dağlarda, özellikle kış aylarında aç kalıyorlar. Tarımdan hiç anlamıyorlar. Büyükbaş ya da kümes hayvanı bile yetiştiremiyorlar. Zamanları yok buna, insan.”

“Zamanlarından bana ne! Ne yaptım ben onlara?” diye inledi Dandelion. “Ne kötülük ettim?”

Yanına usulca sokulan ak saçlı elf, “İyice bir düşün,” dedi. “O zaman bu soruyu kendin yanıtlayabilirsin belki.”

“İnsanların elflere çektiirdikleri acıların öcünü alıyorlar, hepsi bu.” Witcher yan yan sıırıttı. “Kimden öç aldıkları önemli değil. Onun kibar görünüşü ve düzgün konuşması aklını karıştırmamasın Dandelion. Bizi atıyla ezen kara gözlü dişi elften hiçbir farkı yok. Şuursuz kininin acısını birinden çıkarmadan duramıyor.”

Elf, Dandelion’ın kırılmış lavtasını yerden kaldırdı. Dağılmış enstrümanı bir süre sessizce inceledikten sonra çalılıkların arasına attı.

“Eğer kin ve intikam ateşiyle yanıp tutuşuyor olsaydım,” dedi elf yumuşak beyaz deriden yapılmış eldivenleriyle oynayarak, “geceleri vadiye saldırır, çiftlikleri ateşe verir, sakinleri de boğazlardım. Çok da basit olurdu çünkü nöbetçileri bile yok. Ormana gittiklerinde bizi görmez ve duymazlar. Bir ağaç gövde-

sinin arkasından sessizce hızlı bir ok fırlatmaktan daha basit ne olabilirdi? Gelgelelim biz sizi avlama peşinde değiliz. Ama sen, garip gözlü insan, dostumuz *silvan* Torque’u avlamaya kalkıştın.”

“Eehhh, burada abartı var,” dedi şeytan. “Ne avlaması? Biz biraz azıp eğleniyorduk.”

“Sizden farklı olanlara karşı –ki yalnızca kulakları bile olsa– kin besleyen asıl siz insanlarsınız,” diye sözlerini sürdürdü elf, boynuzluya aldırmadan. “Bu yüzden topraklarımızı elimizden aldınız, bizi evimizden kovalayıp vahşi dağlara sürdünüz. Bizim Dol Blathanna’mızı, Çiçek Vadisi’ni işgal ettiniz. Ben Gümüş Kuleler’den Filavandrel aén Fidháil, Beyaz Gemiler’den Feleaorn soyundanım. Şimdi ise, kovulmuş ve dünyanın ucuna sürülmüş biri olarak, Dünyanın Ucu’ndan Filavandrel’im.”

“Dünya büyük,” diye mırıldandı Witcher. “Hepimizi alır içine.”

“Dünya büyük,” diye yineledi elf. “Bunda haklısın, insan. Ne var ki sizler bu dünyayı değiştirdiniz. Önce zor kullanarak değiştirdiniz, elinize düşen her şeye davrandığınız gibi davrandınız ona. Ama şimdi sanki dünya size uyum sağlamaya başlamış gibi görünüyor. Size boyun eğiyor. Alt ettiniz onu.”

Geralt yanıt vermedi.

“Torque doğru söyledi,” diye devam etti Filavandrel. “Evet, açız. Evet, yok olmakla karşı karşıyayız. Güneş farklı, hava farklı, su eskisi gibi değil. Eskiden yediklerimiz ve kullandıklarımız şimdi ölüyor, gelişmiyor, çürüyor. Bizler siz insanların tersine toprağı hiç ekip biçmedik, kazma küreklerle deşip yarmadık. Toprak size kanlı haraçlar ödüyor. Bize ise armağanlarını sunuyor. Zor kullanarak toprağın hazinelerini söküp alıyorsunuz. Oysa toprak

bizi sevdiği için bize meyveler, çiçekler sunardı. Eh, hiçbir sevgi sonsuza kadar sürmez. Ama bizler hayatta kalmak istiyoruz.”

“Tahıl çalmak yerine satın alabilirsiniz. İhtiyacınız kadar. Ne de olsa insanların gözünde olağanüstü değerli olan birçok şeye sahipsiniz. Alışveriş yapabilirsiniz.”

Filavendrel, Witcher’a tiksindir gibi bakıp gülümsedi. “Sizlerle mi? Asla.”

Geralt yüzünü buruşturunca kurumuş kan tabakasının çatladığını hissetti. “Bütün kibriniz ve küçümsemenizle canınız cehenneme! Bizlerle birlikte yaşamak istemiyorsanız, kendinizi yok olmaya mahkûm ettiniz demektir. Birlikte yaşamak ve uzlaşmak, tek şansınız bul!”

Filavendrel hızla öne doğru abandı, gözlerinden ateş çıkıyordu.

“Sizin koşullarınıza uyarak mı?” diye sordu. Ses tonu değişse de hâlâ sakindi. “Sizin üstünlüğünüzü kabul ederek, öyle mi? Kendi kimliğimizi yitirerek? Ne olarak birlikte yaşayacağız? Köle mi? Parya mı? Şehirlerde bizden korunmak için kurduğunuz duvarların ardında mı sizinle yaşayacağız? Darağacını boylamayı göze alıp kadınlarınızla mı birlikte yaşayacağız? Ve de böyle birlikteliklerden doğan çocukların adım başı başlarına gelen kötülüklere seyirci mi kalacağız? Gözlerini benden neden kaçırıyorsun tuhaf insan? Sen de çevrendekilerden farklı biri olarak onlarla birlikte yaşamayı nasıl başarıyorsun?”

“Üstesinden geliyorum.” Witcher, Filavendrel’in doğrudan gözlerinin içine baktı. “Bir şekilde başarıyorum. Çünkü buna mecburum. Çünkü başka seçeneğim yok. Çünkü farklılığımdan doğan kibri ve büyüklüğü alt ettim çünkü kibir ve büyüklüğün farklılığa karşı sefil bir korunma şekli olduğunu kavradım. Çünkü

şunu da kavradım: Bir şeyler değiştiğinde güneş de farklı parlar ancak bu değişimin esas noktası ben değilim. Güneş farklı parlıyor ve parlamaya devam edecek, güneşi taşlamanın bir yararı yok. Gerçekleri kabul etmek zorundayız elf. Bu öğrenilmeli.”

“Sizin istediğiniz de bu zaten, değil mi?” Filavandrel, beyaz kaşlarının üstündeki solgun tenli alnını kaplayan terleri elinin tersiyle sildi. “Başkalarına bunu mu öğretmek istiyorsunuz? Sizin zamanınızın, insanların çağının ve devrinin geldiğine, başka ırklara yaptıklarınızın güneşin doğup batması kadar doğal olduğuna mı ikna etmek istiyorsunuz? Herkesin bunu kabullenip sineye çekmesine mi uğraşıyorsunuz? Bir de kalkmış beni kibirli olmakla mı suçluyorsun? O açıkladığın görüşler nedir peki? Siz insanlar dünyadaki egemenliğinizin, bitlerin kürk içinde çoğalmasından farksız olmadığını neden kavramak istemiyorsunuz? Sen bana burada bitlerle birlikte yaşamayı da öneriyor olabilirdin ve kürkten birlikte yararlanmamız karşılığında bitler üstünlüklerini kabul ettirmekten vazgeçmiş olsalardı burada onları da aynı dikkatle dinliyor olurdum.”

“O halde böylesine sevimsiz bir böcekle tartışarak zamanını boşa harcama, elf,” dedi Witcher ses tonunu güçlkle zapt ederek. “Benim gibi bir bitte suçluluk duygusu ve pişmanlık duyguları uyandırmak için harcadığın çabaya şaşıyorum. Acınacak durumdasın Filavandrel. Küskünsün, öç almak için yanıp tutuşuyorsun ve aczinin bilincindesin. Hadi durma, kılıcınla delik deşik et beni. İnsan ırkının tamamından öcünü al. Nasıl rahatlayacağını göreceksin. Toruviel’in yaptığı gibi öncesinde hayalarımı ve dişlerime tekmeler indir.”

Filavandrel başını çevirdi. “Toruviel, hasta,” dedi.

“Ben o hastalığı ve belirtilerini bilirim.” Geralt omzunun üstünden tükürdü. “Ona uyguladığım tedavinin mutlaka yararı olacaktır.”

“Bu konuşmanın hiçbir yararı yok gerçekten.” Filavendrel ayağa kalktı. “Üzgünüm ama sizi öldürmek zorundayız. Bunun öçle bir ilgisi yok, uygulamadaki bir gereklilik yalnızca. Torque ona verilen görevleri yerine getirmeyi sürdürmeli ve bu işi kimin için yaptığını kimse öğrenmemeli. Sizinle savaşın altından kalkamayız, ayrıca alışveriş ve takasa da yanaşmayız. Sizin tacirlerinizin kimin öncüsü olduklarını bilmeyecek kadar saf değiliz biz. Arkadan kimin geleceğini ve nasıl bir birlikte yaşam tarzı getireceğini de biliyoruz.”

Susup dinleyen Dandelion, “Elf,” dedi. “Benim dostlarım var. Bizim için fidye ödemeye hazır insanlar. İstersen bu ödemeyi yiyeceklerle de yaparlar. Her şekilde olabilir. Bir düşün. Bu çalıntı tohumlar sizi kurtaramaz...”

“Onları artık hiçbir şey kurtaramaz,” diye sözünü kesti Geralt. “Önünde ağlayıp durma Dandelion, yalvarma. Anlamı yok, acınacak duruma düşüyorsun boş yere.”

“Kısa zamandır hayatta olan biri olarak,” dedi Filavendrel zoraki bir gülümsemeyle, “ölümü şaşılacak ölçüde küçümsüyorsun, insan.”

“İnsan bir kere doğar, bir kere de ölür,” dedi Witcher sakın bir sesle. “Bir bit için uygun bir felsefe, öyle değil mi? Senin uzun ömürlülüğün peki? Sana acıyorum Filavendrel.”

Elf kaşlarını kaldırdı. “Neden?”

“Çaldığınız ve atlarınıza yüklediğiniz tohum çuvallarıyla, bir avuç ekin ve birkaç lokmayla hayatta kalmayı ummanızla

acınacak kadar tuhafsiniz. Yakında yok olacağınızı düşünmemek için aldığınız görevle avunduğunuz için acınacak haldesiniz. Çünkü sonunuzun yaklaştığını sen biliyorsun. Dağlarda hiçbir şey büyüyüp yetişmez, sizi hiçbir şey kurtaramaz. Ama siz uzun ömürlüsünüz, uzun süre yaşayacaksınız, kibrinizle seçtiğiniz tecritte çok uzun süre yaşayacaksınız, sayınız gitgide azalacak, daha zayıf, daha küskün olacaksınız. Ve sonrasında neler yaşanacağını sen biliyorsun Filavandrel. Biliyorsun ki o zaman, yüz yaşındaki ihtiyarların gözlerine sahip delikanlılar geçkin, kısır ve hasta kızları –tıpkı şu Toruviel gibi– elinde kılıç veya yay tutabilecekleri vadilere götürecekler. Kansızlık, verem ve iskorbütten yatalak kalmamak ve savaşarak onurunuzla ölebilmek için çiçekli vadilere ineceksiniz. Sonra, uzun ömürlü Aén Seidhe, beni hatırlayacaksın. Sana acıdığımı hatırlayacaksın. Ve haklı olduğumu anlayacaksın.”

“Kimin haklı olduğunu zaman gösterecek,” dedi elf usulca. “O zaman uzun yaşamanın avantajı ortaya çıkacak. Benim görüp ikna olmaya şansım olacak. Bir avuç çalıntı tahıl yüzünden bile olsa. Sen böyle bir şans bulamayacaksın. Çünkü bir saniye sonra ölüyorsun.”

“Hiç değilse onun yaşamını bağışla.” Geralt başıyla Dandelion’ı gösterdi. “Hayır, dokunaklı merhamet duygusu yüzünden değil. Mantığın sesini dinleyerek. Beni kimse anımsamayacaktır ama onun öcünü almak isteyeceklerdir.”

“Sen benim aklımı küçümsüyorsun,” dedi elf biraz tereddüt ettikten sonra. “Senin sayende yaşarsa senin öcünü almayı kendine görev bilecektir kuşkusuz.”

“Bundan zerre kadar kuşkun olmasın!” diye patladı Dandelion, ölü gibi solgun benizle. “Yaparım, itoğluit, yaparım! Beni de öldür çünkü sana söz veriyorum, aksi halde bütün dünyayı üzerinize salarım. Bitlerin neler becerebildiğini gösteririm sana! Sizin dağlarınızı yerle bir etme pahasına hepinizi gebertiriz! Bundan hiç kuşkun olmasın!”

“Sen ne ahmakmışsın, Dandelion,” diye inledi Witcher.

“İnsan bir kere doğup bir kere ölür,” dedi ozan inatla. Ancak dişleri kastanyetler gibi birbirine vurduğu için sözlerinin etkisi zayıf kalmıştı.

“Tamam o zaman.” Filavandrel kemerinin arkasındaki eldivenleri çekip aldı ve giydi. “Bu hikâyeyi sonlandırma zamanı geldi.”

Verdiği kısa bir komut üzerine elfler oklarıyla yaylarını alıp sıraya dizildiler. Çok hızlı hareket ediyorlardı, anlaşılan uzun süredir bu anı bekliyorlardı. İşlerinden birinin hâlâ elindeki havucu kemirdiği Witcher’ın dikkatini çekmişti. Ağzı ve burnu kayın ağacı kabuğundan bir bezle çapraz şekilde bağlı olan Toruviel okçuların yanında duruyordu. Elinde yay yoktu.

“Gözlerinizi bağlamamızı ister misiniz?” diye sordu Filavandrel.

“Çekil git.” Witcher başını çevirdi. “Çek...”

“A d’yeabl aép arşe,” diye yarım kalan sözünü tamamladı Dandelion. Dişleri birbirine vuruyordu.

“Hayır, olamaz!” dedi ansızın şeytan ve hükümlülere bedeniyle siper oldu. “Aklınızı mı oynattınız siz? Filavandrel! Böyle konuşmamıştık! Kararımız bu değildi! Onları dağa götürüp buradaki işimiz bitinceye kadar tepelerde tutacaktın.”

“Torque,” dedi elf. “Yapamam. Riske girmeyi göze alamam. Toruviel’e yaptıklarını –üstelik elleri kolları bağılyken– görmedin mi? Riske giremem!”

“Neye girip neye giremeyeceğin umurumda bile değil! Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Cinayet işlemenize izin vereceğimi mi düşündünüz? Burada, benim topraklarımda? Hemen evimin dibinde hem de? Sizi rezil ahmaklar! Yaylarınızı da alıp uzayın, yoksa size boynuzlarımı geçiririm, uk uk!”

“Torque,” dedi Filavandrel iki eliyle kemerini tutarak. “Buna mecburuz.”

“Hiç de değil, Düvvelsheys!”

“Çekil kenara Torque!”

Boynuzlu kulaklarını salladı, daha yüksek perdeden sesler çıkardı, gözlerini fal taşı gibi açtı, kolunu cüceler arasında yaygın olan küstah bir şekilde büktü. “Burada kimseyi öldüremezsiniz! Atlarınıza atlayın ve dağlara, geçitlerin ötesine gidin! Aksi halde beni de öldürmeniz gerekecek!”

“Aklını başına topl,” dedi ak saçlı elf usulca. “Onları canlı bırakırsak insanlar seni ve yaptıklarını öğrenecekler. Pusu kurup seni öldürecekler. Bilirsin sen onları.”

“Bilirim onları,” diye söylendi şeytan, Geralt ve Dandelion’a siper olmayı sürdürerek. “Anlaşılan onları sizlerden iyi tanıyormuşum! Kimden yana olmam gerektiğini şimdi gerçekten bilemiyorum! Sizinle işbirliği yaptığıma pişmanım Filavandrel!”

“Kendin istedin,” dedi elf ve okçulara bir işaret yaptı. “Kendin istedin, Torque. *L’sparelleán! Evelliénn!*”

Elfler oklarını sadaklarından çekip çıkardılar.

“Çekil, Torque,” dedi Geralt dişlerini birbirine geçirerek. “Hiç yararı yok. Çekil kenara.”

Şeytan yerinden kıınıldamayarak Witcher’a cücelerin hareketini yaptı.

“Ben... müzik sesi... duyuyorum,” dedi ansızın Dandelion hıçkırarak.

“Bu bazen olabilir,” dedi Witcher, bakışlarını okların ucundan ayırmadan. “Dert etme. Korkudan bunamak ayıp değildir.”

Filavandrel’in yüzü değişip tuhaf bir ifade almıştı şimdi. Ak saçlı Seidhe hızla arkasına döndü, kesik kesik konuşarak okçulara kısacık bir şey söyledi. Onlar da silahlarını indirdiler.

Açıklık alana doğru Lille geliyordu.

O artık keten etekli, sıska köylü kızı değildi. Kayranın şebnemlerle örtülü çimlerinin üzerinde onlara doğru bir kraliçe yürüyor, hayır süzülüyordu. Işıl ışıldı, altın sarısı saçları, alev gibi yanan gözleriyle her şeyi büyüğü altına alan, çiçek ve başak çelenkleri ve yeşilliklerle bezeli tarlalar kraliçesiydi o. Solunda bir karaca yavrusu dimdik yürüyor, sağında da büyük bir kirpi hışırtılar çıkartarak ilerliyordu.

“*Dana Méadbh*,” dedi Filavandrel huşu içinde. Sonra başını eğdi ve diz çöktü.

Sıra diğer elflere gelmişti; ağır ağır, çekinircesine birbiri ardına dizlerinin üzerine kapaklandılar, başlarını saygıyla eğdiler. Son olarak Toruviel diz çöktü.

“*Haél, Dana Méadbh*,” diye tekrarladı Filavandrel.

Lille selama karşılık vermedi. Elfın birkaç adım uzağında durdu, mavi gözlerini Dandelion ve Geralt’ın üzerinde gezdirdi.

Diğerleri gibi eğilmiş olan Torque hemen ayağa kalkıp bağları çözmeye başladı. Seidhelerin hiçbiri kımıldamıyordu.

Lille hâlâ Filavandrel'in önünde duruyordu. Konuşmuyor, cıttını bile çıkarmıyordu. Ama Witcher elfin yüzündeki değişimleri görüyor, ikisini saran atmosferi hissediyor, aralarında düşünce alışverişi yaptıklarından zerre kadar kuşku duymuyordu.

Şeytan onu ansızın kolundan çekiştirdi. "Arkadaşın," dedi usulca, "bayılmayı yeğledi. Ne yapayım?"

"Ağzına bir iki şamar indir."

"Zevkle."

Filavandrel ayağa kalkıp bir emir verdi. Elfler atlarını yıldırım hızıyla eyerlemeye koyuldular.

"Bizimle gel, *Dana Méadbh*," dedi ak saçlı elf. "Sana muhtacız. Terk etme bizi, ey ebedî! Bizleri lütfundan mahrum etme. Lütfun yoksa biz de yokuz."

Lille başını ağır ağır çevirip doğuyu, dağları gösterdi. Elf eğildi ve beyaz yeleli atının işlemeli dizginlerini elinde çevirdi.

Beti benzi solmuş, ağzını açıp konuşamayan Dandelion, *silvan*'ın desteğiyle yürüyerek yaklaştı. Lille ona bakıp gülümsedi. Sonra gözlerini uzun uzun Witcher'ın gözlerine dikti. Tek söz etmiyordu. Zaten söze gerek yoktu.

Filavandrel ve Toruviel yanlarına yaklaştığında elflerin çoğu atlarına binmişlerdi. Geralt, dişi elfin sargının üstünden görülebilen siyah gözlerine baktı. "Toruviel..." diye başladı ama devam etmedi.

Dişi elf başını salladı. Uzanıp eyer kaşından bir lavta aldı; hafif, ustalıkla işlemelerle bezeli bir ağaçtan yapılmış, oymalı, ince bir sapı bulunan görkemli bir enstrümandı bu. Lavtayı hiç

konuşmadan Dandelion'a uzattı. Ozan çalgıyı alıp reverans yaptı. O da konuşmadı ancak gözleri çok şey anlatıyordu.

Filavandrel, Geralt'a, "Elveda tuhaf insan," dedi usulca. "Haklısın. Söze gerek yok. Hiçbir şey değişmiyor."

Geralt sesini çıkarmadı.

"Uzun süre düşünüp senin haklı olduğun sonucuna vardım. Az önce, sana eziyet ettiğimizde anladım bunu. O halde görüşmek üzere. Yakında, onurumuzla ölmek üzere vadilere geldiğimizde görüşürüz. O zaman seni arayacağız, ben ve Toruviel. Bizi düş kırıklığına uğratma."

Bir süre sessizce bakiştılar. Witcher sonra kısa ve basit bir yanıt verdi: "Denerim."

VII

"Tanrılar adına, Geralt!" Dandelion çalmayı bıraktı, lavtay ı kendine doğru bastırıp üzerine yanağını dayadı. "Bu ahşap kendi kendine şarkı söylüyor! Yaşıyor bu teller! Ne muhteşem bir ses! Lanet olsun, birkaç tekme ve birazcık korku böyle bir lavta için çok düşük bir bedel sayılır. Karşılığında ne alacağımı bilsem, kendimi gün boyu tekmeletirdim. Geralt? Sen beni dinliyor musun?"

"Evet, ikinizi duymamak imkânsız." Witcher elindeki kitaptan başını kaldırıp şeytana baktı. Çeşitli uzunluklardaki kamışlardan yapılmış garip bir kaval ı inatla üflüyordu. "Sizi duyuyorum, bütün evre duyuyor sizi."

"evre değil, *Dyvvelsjýt!*" Torque kaval ı elinden bıraktı. "İssızlıktan başka bir řey yok. Balta girmemiş yaban. Bok ukuru. Ah, kenevir tarlam ı nasıl da özledim!"

“Kenevir tarlasını özlemiş,” diye güldü Dandelion, lavtanın usta elinden çıkmış oymalı mandalını dikkatlice burarak. “Kızları korkutacağın, bentlere zarar vereceğin ve kuyulara işeyeceğin yerde çalılıkların arasında çıtını çıkarmadan oturmalıydın. Bence artık daha dikkatli olursun, muziplik hevesin geçmiştir, hıh, Torque?”

“Muzipliği seviyorum,” dedi şeytan dişlerini göstererek. “Şaka yapmadan yaşamayı düşünemiyorum. Ne yapalım, öyle olsun. Yeni yerlerde daha dikkatli davranacağıma söz veriyorum. Şaka yaparken daha çekimser davranacağım.”

Bulutlu ve rüzgârlı bir geceydi, ani esen bir rüzgârla sazlıklar suya doğru eğiliyor, ortasında kamp yaptıkları çalılıkların dalları hışırdıyordu. Dandelion ateşe bir odun daha atarken Torque yattığı yerde sağa sola dönüp, kuyruğuyla sinekleri kovalıyordu. Gölde bir balık suları sıçratarak yüzüyordu.

“Dünyanın ucuna doğru yaptığımız keşif yolculuğunu bir balatımda anlatacağım,” dedi Dandelion. “Sana da yer vereceğim, Torque.”

“Buna izin vereceğimi sanma sakın,” diye hırladı şeytan. “O zaman ben de bir balat yazar ve seni öyle anlatırım ki yirmi yıl boyunca insan içine çıkamazsın. Yani böyle bir işe kalkışmadan önce iyi düşün. Geralt?”

“Evet?”

“Köylülerden yürüttüğün kitapta ilginç bir şey bulabildin mi?”

“Buldum.”

“O halde ateş sönmeden oku bize.”

“Evet, evet.” Dandelion, Toruviel’in lavtasının şarkı söyleyen tellerini tıngırdatıyordu. “Hadi oku Geralt.”

Witcher dirseklerinin üzerine yaslanıp kitabı ateşe doğru itti. “Yazın görebilirsiniz onu,” diye başladı. “Mays günlerinden ve hazrandan başlayıp sarı ekime kadar ama en çok da eskilerin ‘Lammas’ dedikleri orak şenliğinde. Çiçekler içinde sarışın bir bakire olarak görünür ve canlı ne varsa –ister ot olsun ister hayvan– ona ulaşmak çabasıındadır ve ayaklarına kapanır. Bu yüzden adı Cankız’dır onun. Eskiler ona ‘*Danamebi*’ derler ve sonsuz saygı gösterirler. Kırkların ortasında değil, dağların doruklarında yaşayan Uzunsakallar bile sayarlar onu ve adına ‘*Bloemenmagde*’ derler.”

“*Danamebi*,” diye mırıldandı Dandelion. “*Dana Méadbh*, kır bakiresi.”

“Cankız nereye basarsa, toprak çiçek açıp meyve verir ve her türlü canlı heybetiyle çoğalır çünkü bunlar onun gücü dâhilindedir. Cankız’ın başkalarının değil, onların topraklarını ziyaret etmesi umuduyla bütün halklar hasatlarından getirip adarlar ona. Çünkü denir ki Cankız gün gelecek diğerlerinden üstün olan halkın arasına yerleşecektir, gel gör ki kadınların dilinde dolaşan masaldır bunlar. Çünkü bilgiler haklıdır, Cankız’ın tek sevdiği topraktır ve üzerinde yetişip yaşıyandır; ister küçücük bir ot, ister bir kurt olsun ayırım yapmayı bilmez Cankız, onun gözündeki insanlar da biçare bir ottan farksızdır çünkü günü gelince onlar da ölüp giderler ve arkalarından yeni, farklı soylar gelir. Cankız ise ölümsüzdür, o her zaman vardı, var ve tüm zamanlarda da olacak.”

Ozan, “Tüm zamanlarda,” diye bir şarkı tutturup, lavtanın tellerine vurdu. Torque da kendini kamıştan kavalını üflemeğe kaptırmıştı. “Sen çok yaşa, ey kır bakiresi! Hasat için, Dol Blat-hanna’daki çiçekler için, ok yağmurunda delik deşik olmaktan kurtardığın acizin sağlıklı teni için. Bakın size bir şey söyleye-

ceğim.” Sazını çalmayı bırakıp yüzünde hüznü bir ifadeyle lavtasına bir çocuk gibi sarıldı. “Balatta elflerden ve çektikleri zorluklardan söz etmeyeceğim. Çünkü dağlara gitmeye meraklı çok sayıda ayaktakımı çıkacaktır. Ne gerek var hızlandırmaya ...”

Ozan sustu.

“Sözünü tamamla,” dedi Torque buruk bir sesle. “Ne gerek var hızlandırmaya zaten kaçınılmaz sonu, diyecektin. Kaçınılmaz son.”

“Bu konuyu konuşmayalım,” diye onun sözünü kesti Geralt. “Neyi konuşuyoruz ki? Söze gerek yok. Kendinize Lille’i örnek alın.”

“Kız, elfle telepati yoluyla anlaştı,” diye mırıldandı ozan. “Hissettim ben. Öyle değil mi Geralt? Sen böyle şeyleri duyumsarsın. Elfe ne söylediğini anlayabildin mi?”

“Evet, biraz.”

“Lille neden söz etti?”

“Umuttan. Her şeyin tazelendiğinden ve tazelenmekten asla vazgeçmeyeceğinden söz etti.”

“Başka bir şey söylemedi mi?”

“Bu yeterliydi.”

“Hım... Geralt? Lille köyde, insanların arasında yaşıyor. Ne dersin, sence acaba...”

“Onların arasında kalır mı, diye mi merak ediyorsun? Burada, Dol Blathanna’da mı? Belki. Eğer...”

“Eğer ne?”

“Eğer insanlar buna layık olduklarını gösterebilirlerse. Eğer dünyanın ucu, dünyanın ucu olarak kalabilirse. Eğer sınırlara

saygı gösterirsek. Bu kadar lakırdı yeter. Hadi çocuklar, uyku zamanı.”

“Doğru. Birazdan gece yarısı olacak, ateş sönmek üzere. Ben biraz daha oturacağım, en iyi şiirlerimin ilhamı yanan ateşi izlerken gelmiştir. Ama balatıma bir isim bulmalıyım. Güzel bir isim.”

“ ‘Dünyanın Ucu’ olabilir belki?”

“Çok sıradan.” Ozan küçümseyen bir edayla soludu. “Burası dünyanın ucuysa bile başka bir adla tanımlamak gerekir. Metafor yaparak. Umarım bir metaforun ne olduğunu biliyorsundur, Geralt? Hım... Dur, bir düşüneyim... ‘Öyle bir yer ki...’ Lanet olsun. ‘Öyle bir yer ki...’”

“İyi geceler,” dedi şeytan.

Mantiğın Sesi

6

Witcher gömleğini çözüp nemli keten bezini boynundan aldı. Mağaranın içi çok sıcaktı, yanıyor denebilirdi; havadaki ağır nem, yosunlarla kaplı kayalarda ve bazalt duvarlarda damlalar oluşturmuştu.

Çevre çeşitli bitkilerle doluydu. Kayalık zemine açılıp torf toprağıyla doldurulmuş çukurlardan, büyük sandıkların, uzun ahşap kutuların ve teknelerin içinden fışkırmışlardı. Duvarları, ahşap iskeleleri ve fasulye sırtıklarını sarmışlardı. Geralt merakla çevresine bakındı – büyülü içki, iksir, sihirli filtre ve kokteyllerin özü olan bazı ender bitki türlerini seçebiliyordu. Çok daha ender görülen bitkilerin özelliklerini ise tahmin edebiliyordu yalnızca. Bir de hiç görmedikleri, adlarını bile duymadıkları vardı. Mağaranın duvarlarını sarmış yıldız yapraklı nostrix'i, devasa fiçilerin içinden taşıp birbirlerine yaslanmış topkafaların yuvarlak çiçeklerini, kan kırmızısı ağaççilekleriyle bezeli kumotu sarmaşıklarını

gördü. Tamhedef'in etli, kalın damarlı yaprakları, Duyveunut'un bordo yaldızlı oval çiçekleri ve Testereiğne'nin koyu renkli iğne yaprakları gözünden kaçmadı. Taşlara yaslanmış olan Kankes'in ince tüylü derisine, Kargagöz'ün titreşen tomurcuklarına, Farekuyruğu Orkidesi'nin çizgili kulaklarına uzun uzun baktı.

Mağaranın gölgelik bölümünde İğneyaparak mantarlarının başları kabarmıştı; cılız iplikçikler, güçlü ve çok yönlü şifa kaynağı bir kök bitkisi olan Yaralıayak'a işaret ediyordu.

Mağaranın ortası su bitkilerinden geçilmiyordu. Geralt, Boynuzuaprağı ve Kaplumbağaezmesi'yle dolu tekneler, kalm bir Sukulağı örtüsüyle kaplı havuzlar gördü; Sukulağı, deniz dibinin asalak bitkisi Sarıkök'ün başlıca gıdasıydı. Cam kâseler halüsinasyon yapıcı Çiftuç'un kıvrımlı sapları, koyu yeşil incecik kriptokorinler ve İplikçi demetleriyle doluydu. Yosun mantarlarının, su yosunlarının, küf ve bataklık yosunlarının kaynağı olan çamurlu su tekneleri yan yana dizilmişti.

Nenneke rahibe giysisinin kollarını kıvrırmıştı, önündeki sepetten bir makas ve bir bahçıvan tırmığı alıp hiç konuşmadan işe koyuldu. Geralt, mağaranın kubbesinin devasa kristal tabakalarının arasından içeri süzülen iki ışık huzmesinin ortasında yer alan banka oturmuştu.

Rahibe kendi kendine mırıldanırken ellerini ustalıkla hareketlerle yaprak ve sap düğümlerinin arasına daldırıp makası açıp kapatıyor ve sepeti yeşilliklerle dolduruyordu. Bitkilere destek veren sırik ve kasnakları düzeltiyor, tırmığın sapıyla arada sırada toprağı eşeliyordu. Kurumuş ve çürümüş filizler bulursa bunları öfkeyle homurdanarak söküyor, mantarlara ve Witcher'm tanımadığı pullu, yılan gibi kıvrılmış bitkilere gıda olsun diye toprak bir

kabın içine atıyordu. Geralt bunların bitki olduğundan bile emin değildi; bu ışıldayan demetler sanki hafifçe hareket ediyormuş ve tüylü köklerini rahibeye uzatıyorlarmış gibi geliyordu ona.

İçerisi sıcak, çok sıcaktı.

“Geralt?”

“Evet?” Witcher üstüne çöken ağırlıktan kendini kurtardı. Elindeki makasla didinip duran Nenneke, Witcher’ı Sinekkam’nın tüylü geniş yaprakları arasından süzdü.

“Çıkma daha yola. Kal. Birkaç gün daha kal.”

“Hayır Nenneke. Yola koyulma vaktim geldi.”

“Nedir acelen? Hereward’ı dert etmene gerek yok. Boş gezenin boş kalfası Dandelion atlayıp atma tek başına gitsin, ne hali varsa görsün. Sen kal Geralt.”

“Hayır Nenneke.”

Rahibe makasla kesmeye devam etti. “Seni burada bulacağından korktuğun için mi tapınaktan gitmekte acele ediyorsun?”

“Evet,” diye itiraf etti Gerard lafı evirip çevirmeden. “Bildin.”

“Hiç zor olmadı,” diye mırıldandı rahibe. “Ama telaşlanma. Yennefer gelip gitti bile. İki ay önce. Yakınlarda gelmez çünkü tartıştık. Hayır, senin yüzünden değil, seni sormadı bile.”

“Sormadı mı?”

“Bak, rahatsız oldun.” Rahibe gülümsedi. “Bütün erkekler gibi benmerkezcisin. İlgisiz kalmaktan daha korkunç bir şey yoktur, değil mi? Kayıtsız kalınmaktan? Ama yok, üzülme sen. Yennefer’i iyi tanırım. Seni sormadı ama çevresini iyice tarayıp izlerini aradı. Sana çok fena kızmış, hissettim bunu.”

“Siz neden tartıştınız?”

“Seni ilgilendiren bir nedenden değil.”

“Nasılsa biliyorum.”

“Sanmam,” dedi Nenneke istifini bozmadan ve fasulye sırtıklarını düzeltti. “Onun hakkında bildiklerin çok yüzeysel şeyler. Onun senin hakkında bildikleri de öyle. Sizi bağlayan, daha doğrusu geçmişte bağlamış olan ilişkiye çok uygun bir durum. İkiniz de sonuçları duygusal açıdan değerlendirmekten ve nedenleri hiçe saymaktan öteye gidemiyorsunuz.”

“Buraya şifa bulabilmek umuduyla geldi,” dedi Witcher soğuk bir sesle. “Bunun için tartıştınız, itiraf et.”

“İtiraf edecek bir şeyim yok.”

Witcher, mağara kubbesinin kristal tabakalarından süzülen ışığın doğrudan altındaydı şimdi.

“Lütfen yanıma gelsene Nenneke. Şuraya bir göz at.” Kemerinin içindeki gizli cebini açtı, içinden cüzdanını, keçi derisinden küçücük bir keseyi çıkarıp içindekileri avucuna boşalttı.

“İki elmas, bir yakut, üç güzel yeşim ve hoş bir akik.” Nenneke’nin bilmediği yoktu. “Kaç para verdin bunlara?”

“İki bin beş yüz Temerya oreni. Vizama’daki *striga* için aldığım ücret.”

“Yarılan boynun için mi?” rahibe alnını buruşturdu. “Ama tabii, bedel meselesi. Ama kazancını bu parıltılı şeylere yatırdığın iyi olmuş. Oren değersiz bir para, Mahakam’daki cüce madenlerine yakın olduğu için Vizima’da taşlar ucuz. Bu taşları Novigrad’da satarsan, en az beş yüz Novigrad kronu elde edersin. Kron şu sıralar orenden altı buçuk misli daha değerli ve daha da yükseliyor.”

“Bunları almanı istiyorum.”

“Saklamam için mi?”

“Hayır. Yeşimler tapmak için sende kalsın, Tanrıça Melitele’ye bağışım olsun diyelim. Diğer taşlar ise... onun için. Yennefer için. Bir dahaki gelişinde –ki sanırım yakında burada olur– ona verirsin.”

Nenneke, Witcher’ın gözlerinin içine baktı. “Yerinde olsam bunu yapmazdım. İnan bana, daha çok kızdırırsın onu. Hem de nasıl kızar sana. Bırak her şey olduğu gibi kalsın çünkü olanları ne geri alabilir ne de düzeltebilirsin. Ondan kaçmakla... yani şöyle diyeyim, olgun bir adama yakışmayacak bir davranış sergiledin. Suçunu değerli taşlarla örtmeye çalışırsan çok ama çok geçkin bir adam gibi davranmış olursun. Hangi adamdan daha çok iğrendiğimi kestiremiyorum şu an.”

“Bana âdeta el koymuştu,” diye mırıldandı Witcher başını çevirerek. “Katlanamadım buna. Bana öyle davranıyordu ki...”

“Sus,” dedi Nenneke sert bir sesle. “Bana ağlama! Senin annen değilim, bunu daha kaç kez söyleyeceğim? Günah çıkardığın papazın olmayı da düşünmüyorum. Onun sana nasıl davrandığı, hele de senin ona nasıl davrandığın zerre kadar umurumda değil. Aracılık yapmak ya da şu aptal taşları ona vermek gibi bir niyetim asla yok. Kendini küçük düşürmek istiyorsan bunu benim aracılığım ile yapamazsın.”

“Beni anlamadın. Maksadım onu yumuşatmak ya da rüşvet vermek değil. Ama ona bir borcum var ve burada görmek istediği tedavi tahminimce çok pahalı. Ona yardım etmek istiyorum, hepsi bu.”

“Sandığımdan da aptalmışsın.” Nenneke yerdeki sepeti kaldırdı. “Pahalı bir tedavi mi? Yardım mı? Senin taşçıların onun gözünde değersiz şeyler Geralt, sözünü etmeye bile değmez. Bir

gebeliği sonlandırması karşılığında Yennefer'in büyük bir hanımefendiden ne aldığından haberin var mı senin?"

"Çok iyi biliyorum. Ayrıca kısırlık tedavisinin ondan da pahalı olduğunu biliyorum. Bu konuda kendine yardım edemiyor olması ne kadar yazık. Bu yüzden başkalarından –sen de bunlardan birisin– medet umuyor."

"Ona kimse yardım edemez, olanaksız bu. O bir büyücü. Çoğu kadın sihirbaz gibi tamamen verimsiz, büzülmüş yumurtalıklara sahip. Hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacak."

"Bu konuda bütün büyücü kadınlar sıkıntı yaşamıyor. Bunu biliyorum, sen de biliyorsun."

"Eh." Nenneke gözlerini kıstı. "Biliyorum."

"İstisnalar varsa kaide yoktur. Kaideyi bozmayan istisnalar lakırdısını önüme sürmeye kalkma şimdi lütfen. Bana istisnaların kendisini anlat."

"İstisnalar hakkında," dedi Nenneke soğuk bir sesle, "söylenilecek tek şey var: Onlar istisna. Bu kadar. Ancak Yennefer... Ne yazık ki istisna değil o. En azından sözünü ettiğimiz kısıtlama konusunda. Çünkü başka konularda ondan daha büyük bir istisna zor bulunur."

"Büyücüler," dedi Geralt, Nenneke'nin ne soğukluğundan ne de kinayeli sözünden etkilenerek, "ölüleri bile diriltmişlerdir. Kesin vakalar biliyorum. Ölüleri diriltmek, organ körelmesini gidermekten daha zor görünüyor bana."

"Demek ki sana yanlış görünüyor. Bezlerin iç salgılarıyla ilgili organ yetmezliğinin tamamen giderildiği ya da organın yeniden yapılandırıldığı kanıtlanmış tek bir vaka bilmiyorum. Geralt yeter, doktor görüşmesine benzedi artık. Bu konuda bir bilgin

yok ama benim var. Yennefer'in belli yeteneklerinin karşılığını başka şeyleri yitirerek ödediğini söylüyorsam sana, öyledir."

"Bu açıkça ortadaysa Yennefer'in neden hâlâ böylesine uğraştığını aklım almıyor o zaman..."

"Senin pek çok şeyi aklın almıyor," diye sözünü kesti rahibe. "Hem de neleri! Yennefer'in dertleriyle uğraşmayı bırakıp kendininkileri düşün. Senin vücudun da geri döndürülemez değişimlere maruz kaldı. Onun hareketlerini aklın almıyor ama sana ne demeli? Asla bir insan olamayacağını çok iyi biliyor olman gerekirken sürekli insan gibi davranmaya çalışıyorsun. İnsanlara özgü hatalara düşerek yapıyorsun bunu. Bir Witcher'in asla yapmaması gereken hatalar yapıyorsun."

Geralt sırtını mağara duvarına yaslamış öylece dururken alnındaki terleri sildi.

"Yanıt vermiyorsun," dedi Nenneke hafifçe gülümseyerek. "Hiç şaşırmadım. Mantığın sesiyle didişmek kolay değildir. Sen hastasın Geralt. Gücün yerinde değil. İksirlere kötü tepki veriyorsun. Nabzın hızlı atıyor, göz bebeklerinin büyümesi yavaş, tepkilerinde geç kalıyorsun. En basit işaretleri bile yapamıyorsun. Bir de yola mı çıkmak istiyorsun bu halde? Önce iyileşmelisin. Şifalı bir terapiye ihtiyacın var. Öncesinde de transa girmelisin."

"İola'yı bu yüzden mi yanıma yolladın? Şifa terapisi için mi yani? Transa girmemi kolaylaştırmak için mi?"

"Ahmaksın sen!"

"O kadar da değil!"

Nenneke döndü, ellerini Witcher'in tanımadığı sarmaşıkların etli saplarının arasına daldırdı. "İyi madem," dedi soğukkanlılıkla. "Evet, onu yolladım sana. Şifa terapisi için. Ve inan bana yararı

oldu. Ertesi sabah tepkilerin çok daha iyiydi. Ayrıca Iola'nın da bir terapiye ihtiyacı vardı. Kızma."

"Terapiye de Iola'ya da kızdığım yok."

"Ama o duyduğun mantığın sesine kızgınsın?"

Geralt yanıt vermedi.

"Trans şart," diye yineledi Nenneke, gözlerini mağara bahçesinde gezdirirken. "Iola hazır. Seninle bedensel ve zihinsel iletişime geçti. Eğer yola çıkmakta kararlıysan bu gece yapalım."

"Hayır. İstemiyorum. Anlasana Nenneke, Iola transta yüzler görebilir. Kehanette bulunabilir, geleceği okuyabilir."

"Mesele bu zaten."

"Aynen. Geleceği öğrenmek istemiyorum. Geleceği bilseydim yaptıklarımı nasıl yapabilirdim? Ayrıca biliyorum da zaten."

"Emin misin?"

Geralt yanıt vermedi.

"İyi madem." Rahibe iç geçirdi. "Gidelim. Haa, Geralt... Meraklıymışım gibi olmasın ama yine de söyler misin... Söylesene, nasıl tanıştınız siz? Sen ve Yennefer? Nasıl başladı?"

Witcher gülümsedi. "Dandelion'la ikimizin akşam için yiyecek bir şeyimiz olmaması üzerine balık tutmaya karar vermemizle başladı."

"Yani balık yerine Yennefer'i yakaladığının anlamına mı geliyor bu?"

"Olan biteni sana anlatacağım. Ama istersen akşam yemeğinden sonra devam edeyim çünkü acıktım biraz."

"Gidelim o halde. Ben ihtiyacım olanı aldım zaten."

Witcher çıkışa doğru gitti, gözlerini bir kez daha mağara serasında gezdirdi. "Nenneke?"

“Evet?”

“Buradaki bitkilerin yarısı artık dünyanın hiçbir yerinde yetişmiyor. Yanılmıyorum, değil mi?”

“Yanılmıyorsun. Hatta yarısından fazlası.”

“Bunun açıklaması nedir?”

“Tanrıça Melitele’nin lütfu dersem sana yetmeyecektir herhalde?”

“Elbette yetmez.”

“Tahmin etmiştim.” Nenneke gülümsedi. “Geralt, bizim sevgili güneşimiz hâlâ ısıyor. Ama eskisi gibi değil. İstersen kitaplarda bulabilirsin bunu. Ama buna zaman harcamak istemiyorsan o zaman şu açıklama belki yeter sana: Çatının kristalleri filtre etkisi yaratıyor. Güneş ışığında gitgide çoğalan öldürücü ışınları etkisiz kılıyor. Bu yüzden dünyanın hiçbir yerinde doğada bulamayacağın bitkiler burada yetişebiliyor.”

“Anladım.” Witcher başını salladı. “Peki biz Nenneke? Bizler ne oluyoruz? Güneş bize de vuruyor. Biz de böyle bir çatının altına girip kendimizi korumalı mıyız?”

“Aslında evet,” diye iç geçirdi Nenneke. “Ancak...”

“Ancak ne?”

“Artık çok geç.”

Son Dilek

I

Yayınbalığı bıyıklı başını sudan çıkardı, ani bir şekilde kendini öne attı, birkaç kez döndü, suyu kabarttı ve parlak beyaz karnını gösterdi.

Witcher topuklarını balçığın içine gömüp, “Dikkatli ol Dandelion!” diye bağırdı. “Sıkı tut onu, lanet olsun!”

“Tutuyorum...” diye inledi ozan. “Yahu, nasıl bir canavar bu! Balık değil, Leviathan! Ama tanrılar şahit, unutulmaz bir yemek olacak!”

“Gevşet, gevşet biraz, ip kopacak yoksa!”

Yayın, dibe tutunmuştu, derken aniden saldırıya geçerek menderes yönünde nehrin akıntısına doğru atladı. İp gıcırdadı, Dandelion’ın ve Geralt’ın eldivenleri için için yanmaya başladı.

“Çek Geralt, çek! Gevşetme, yoksa dipte birbirine dolanacak!”

“İp kopuyor!”

“Kopmaz! Çek!”

Ağırlıklarını ayaklarına verip çektiler. İp cızırdayarak suyun içinden geçti, titredi, suları sıçrattı; su damlaları doğmakta olan güneşin ışığında cıva gibi parladı. Derken yayınbalığı göründü, yüzeyin hemen altında çırpındı, ipin gerginliği azaldı. Geralt ve Dandelion gevşeyen ipe asıldılar.

“İzgara yapalım,” dedi Dandelion soluk soluğa. “Köye götürüp ızgaraya atıralım. Kafasından da çorba yaparız!”

“Dikkat!”

Karnının derin sulara gömülü olmadığını hisseden yayın, devasa gövdesinin yarısını sudan çıkarıp başını hızla çevirdi, sonra kuyruğunu vurup kendini nehrin dibine doğru bıraktı. Eldivenleri tekrar yanmaya başladı.

“Çek! Çek! Adi balığı alacağız kıyıya!”

“İp birazdan kopacak! Gevşet biraz Dandelion!”

“Dayanır, korkma! Kafasından... çorba yapacağız!”

Balık, kıyıya doğru çekildikçe gövdesini döndürüyor, öyle kolay kolay tavaya girmeyeceğini göstermek istercesine ipi öfkeyle çekiyordu. Sular, birkaç kulaç yüksekliğinde çevreye sıçradı.

“Derisini de satarız...” Dandelion ayaklarını zemine gömmüş, ipe iki eliyle birden asılıyordu. Bedeni kıpkırmızı kesilmişti. “Bıyıklarından... bıyıklarından da ne yaparız biliyor musun?..”

Şairin yayınbalığının bıyıklarından ne yapacağını asla öğrenen olmadı. İp küt diye koptu, iki kafadar dengelerini kaybedip ıslak kumlara devrildiler.

“Canın cehennemle!” diye kükredi Dandelion. Sesi salkımotlarının arasından yankılandı. “Onca yemek suya düştü! Geber sen olur mu, yayın çocuğu!”

“Sana söylemiştim.” Geralt pantolonunu çırparak temizliyordu. “Bu kadar sert çekmeyelim demiştim. Eline yüzüne bulaştırdın arkadaş. Balıkçı olarak bir bok etmezmişsin.”

“Yanlışın var,” dedi ozan alınarak. “Bu canavarın zokayı yutması benim başarımdı.”

“Bak hele! Ben ipi atarken sen tek parmağını bile oynatmadın. Lavtanı çalıp ağzını yaydın, o kadar!”

“Yanılıyorsun.” Dandelion dişlerini gösterdi. “Çünkü sen uykuya daldıktan sonra iğnenin ucundaki kurtları çıkarıp yerine çalılıklarda bulduğum ölü bir karga takmıştım. Sabah balığın içinden kargayı çıkarırken yüzünü görmek istiyordum. Yayın-balığı işte bu karga sayesinde zokayı yuttu.”

“Zokayı yuttu, zokayı yuttu.” Witcher ipi bir tahta parçasına sararken suya tükürdü. “Ama sen deli gibi çektiğin için ipi koparıp kurtuldu işte. Konuşacağın yerde ipin kalanını sar. Güneş doğdu, yola çıkmalıyız. Ben gidip eşyalarımı toplayayım.”

“Geralt!”

“Ne var?”

“İpin öbür ucunda da bir şey var. Hayır, lanet olsun, bir yere takılmış yalnızca. Aksi şeytan, kaya gibi saplanıp kaldı, çekip çıkaramıyorum! Oh, şükür... Ha ha ha, baksana sudan ne çıkarıyorum! Kral Dezmod döneminden kalma bir kadırganın enkazına benziyor! Koca bir çamur kütlesi! Baksana Geralt!”

Tabii Dandelion abartmıştı yine. Sudan çekip çıkardığı çürümüş halat, ağ ve su bitkilerinden bir araya gelmiş külçe gerçi heybetliydi, gelgelelim efsanevi kralın dönemine ait bir kadırganın boyutlarına yaklaşmıyordu bile. Ozan külçeyi kıyıya yayıp

çizmesinin ucuyla içini eşelemeye başlamıştı. Su bitkilerinin içi sülük, dere kayabalığı ve küçük yengeçlerle doluydu.

“Hah! Baksana ne buldum!”

Geralt meraklanıp yaklaştı. Yığının içinden geniş gövdeli bir toprak testi çıkmıştı; iki kulplu amforaları andırıyordu, bir ağa dolanmıştı, çürümüş su yosununa, Caddis sineğine ve sümüklüböceklerle bulandığı için kapkara olmuştu, ayrıca balçık kokuyordu.

“Hah!” diye bağırdı Dandelion bir kez daha gururla. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Elbette. Eski bir çömlek.”

“Yanılıyorsun,” dedi gezgin şair. Bir yandan da bir tahta parçasıyla midye kabuklarını, taşlaşmış kirli balçığı kazıyordu. “Sihirli testi bu. İçinde bir cin oturuyor, üç dileğimi yerine getirecek.”

Witcher, “Peh!” diye bir ses çıkardı.

“Sen istediğin kadar gülebilirsin.” Dandelion kazıma işini tamamlayıp, eğildi, amforayı suyun içinde yıkadı. “Çünkü tıpasının üzerinde bir mühür var, mühürde de sihirli bir işaret.”

“Ne işareti? Göster bakayım?”

“Çok beklersin!” Ozan testiyi arkasına sakladı. “İşine gelirdi, değil mi? Ben buldum ve bütün dilekleri ben tutacağım.”

“Mühre dokunma! Bozma sakın!”

“Bırak dedim sana! Benim o!”

“Dandelion, dikkatli ol!”

“Tabii ki!”

“Dokunma ona! Of, lanet olsun!”

İtişip kakışma sırasında testi yere düştü ve içinden ışıklı, kıızıl bir duman yükseldi.

Witcher kendini yana attı ve kılıcını almak üzere az önce yattığı yere koştı. Dandelion kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözünü bile kırpmıyordu. Duman yoğunlaştı, toplanıp girintili çıkıntılı bir küre oldu ve şairin başının hizasında süzölmeye başladı. Derken burunsuz, kocaman gözlü, gaga benzeri ağızlı bir kafaya dönüştü. Kafa, yaklaşık bir kulaç büyüklüğündeydi.

“Cin!” dedi Dandelion ve ayağını yere vurdu. “Seni azat ettim, bundan böyle efendin benim. Dileklerim...”

Kafa gagasını kapadı; aslında gaga değildi, sarkık ve deforme dudaklara benziyordu daha çok.

“Kaç!” diye kükredi Witcher. “Kaç Dandelion!”

“Dileklerim,” diye sözlerini sürdürdü Dandelion, “şunlardır. Birincisi, Cidaris ozanı Valdo Marx derhal çarpılsın. İkincisi, Caelf’de Virginia adından bir kont kızı yaşıyor ve kimseye varmıyor. Bana varsın. Üçüncüsü...”

Dandelion üçüncü dileğini dile getiremedi. Korkunç kafadan daha korkunç iki kol uzamaya başladı ve şairi boynundan yakaladı. Dandelion hırıltılı sesler çıkarıyordu şimdi.

Geralt, üç kez sıçrayıp kafaya ulaştı, kılıcını savurdu ve kafayı kulaktan başlayarak ikiye ayırdı. Hava âdeta sarsıldı, içinden dumanların çıktığı kafa hızla büyümeye başlayarak çapının iki misline ulaştı. İki misli büyümüş olan iğrenç ağız açıldı, kapandı ve tısladı. Pençeler çırpınan Dandelion’ı havada sallayıp yere yapıştırdı.

Witcher parmaklarıyla Aard işaretini yaptı ve toplayabildiği bütün enerjiyi kafaya yöneltti. Kafanın çevresindeki hava sahasında gözleri kamaştıran bir ışına dönen enerji hedefi tam tutturdu. Öylesine yüksek bir gürültü koptu ki Geralt’ın kulakları

çınladı ve patlamayla ortaya çıkan basıncın etkisiyle aksöğütler sallandı. Canavar tüyler ürpertici bir çığlık attı, daha da büyüdü ama şairi bıraktı, havaya fırladı, döndükçe döndü, ayaklarını havada sallayarak suyun üzerinden uçtu.

Witcher, hareket etmeden öylece yatan Dandelion'ı çekip götürmek için atladı. O sırada parmakları kuma gömülü yuvarlak bir nesneye dokundu.

Kırık bir haç ve dokuz uçlu bir yıldız işaretinin olduğu bir mühüdü bu.

Nehrin üzerinde havada süzülen kafa bu arada bir saman yığını boyutuna ulaşmıştı. Ardına kadar açılmış böğüren gırtlak ise orta büyüklükte bir samanlık kapısını andırıyordu. Canavar kollarını öne atıp saldırdı.

Ne yapacağını hiçbir şekilde kestiremeyen Geralt mührü avucunun içine aldı, kolunu canavara doğru uzattı ve bir zamanlar bir rahibeden öğrendiği cinleri duayla kovma formülünü bağırarak söyledi. Batıl inançlara hiç itibar etmediği için bu formülü daha önce hiç kullanmamıştı.

Ancak ortaya çıkan etki bütün beklentilerinin üzerindeydi.

Mühür ansızın cızırdamaya ve el yakacak kadar ısınmaya başladı. Muazzam kafa havada dondu, nehrin üzerinde hareketsizce süzüldü. Bir an için havada asılı kaldı, sonra böğürüp kükredi ve nabız gibi çarpan duman topuna, ardından da yoğun bir buluta dönüştü. Bulut, tiz bir ıslık sesi çıkardı, ardında darmadağın bir hat bırakarak inanılmaz bir hızla nehirden aşağı kaydı. Birkaç saniye içinde uzaklarda gözden kayboldu ama gitgide azalan kükremesi suyun yüzeyinde epeyce bir zaman daha kaldı.

Witcher kumların içinde iki büküm yatan ozanın yanına çömeldi. “Dandelion? Yaşıyor musun? Dandelion diyorum! Neyin var?”

Ozan başını oynattı, kollarını titretti ve ağzını açıp kısa bir çığlık attı. Geralt yüzünü buruşturup gözlerini kıstı - Dandelion güçlü ve eğitilmiş bir tenor sesine sahipti, korktuğu zamanlarda sesi umulmadık oktavlara yükselebiliyordu. Gelgelelim şairin hançeresinden şimdi belli belirsiz, boğuk bir hırıltı çıkabiliyordu yalnızca.

“Dandelion! Ne oldu sana? Yanıt ver!”

"Ihhhh... Eehhh... Ssssee..."

“Bir yerin mi acıyor? Ne oldu sana? Dandelion?”

"Ihhhh... Kihhhh..."

“Konuşma. Her şey yolundaysa başını sallla.”

Dandelion yüzünü buruşturup güçlükle başını salladı, sonra hemen yana döndü, iki büklüm oldu, boğulurcasına öksürerek kan kustı.

Geralt sövmeye başladı.

II

“Tanrılar adına!” Nöbetçi geri çekilip fenerini indirdi. “Neyi var?”

Eyerin üzerine yığılıp kalmış olan Dandelion'ı tutan Geralt, "Bırak da geçelim merhametli insan," dedi usulca. "Acelelerimiz var. Görüyorsun zaten."

“Görüyorum.” Nöbetçi, ozanın solgun yüzünü ve kurumuş kanla kaplı çenesini görünce yutkundu. “Yaralı mı? Öyleymiş gibi durmuyor ama beyim.”

“Acelem var,” diye yineledi Geralt. “Şafak vaktinden beri yoldayız. Lütfen bırak da geçelim.”

“Bırakamayız,” dedi diğer nöbetçi. “Kapıdan yalnızca güneşin doğuşundan batışına kadar geçilebiliyor. Geceleri geçiş yok. Emir böyle. Herkese yasak ama kraldan ya da validen bir işaret getirilmişse, o zaman başka. Ya da gelen soylu bir beyzadeyse.”

Dandelion yine hırıltılı sesler çıkardı, iyice büzüldü, başını atın yeyesine yasladı, titredi, nöbete tutulmuşçasına art arda öğürdü. Atın boynundaki dallı budaklı desenin üstüne kanlar boşaldı.

“Bakın,” dedi Geralt, elinden geldiğince soğukkanlı davranarak, “durumunun kötü olduğunu görüyorsunuz. Ona şifa verecek birini bulmalıyım. Yalvarırım bırakın geçelim.”

“Yalvarmayın.” Nöbetçi teberine yaslandı. “Emir emirdir. Sizi geçirirsem beni önce teşhir direğine asıp sonra işten atarlar. Çocuklarıma ne yediririm ben? Hayır bayım, yapamam. Arkadaşınızı attan indirip ön çiftlikteki kulübeye taşıyın. Ona bakarız, yazgısında varsa sabaha kadar dayanır. Günün ışımasına çok kalmadı zaten.”

“Tek başına bakım yetmez,” dedi Witcher dişlerini gıcırdatarak. “Bir şifacı, bir papaz, yetkin bir hekim gerek.”

“Böyle birilerini gece vakti yataklarından kaldıramazsınız zaten,” dedi birinci nöbetçi. “Gün doğana kadar kapının önünde oturmak zorunda kalmayın diye size ancak bu kadarını yapabiliriz. Kulübe sıcaktır, ayrıca yaralının yatabileceği bir yatak da var

içeride; eyer üzerinde yatmaktan iyidir. Hadi, attan indirmenize yardım edelim.”

Çiftlik avlusundaki kulübenin içi gerçekten sıcak, boğucu ve dardı. Şöminedeki ateş çıtır çıtır yanıyor, şöminenin arkasında da bir cırcırböceği ötüyordu.

Üzerinde testilerin ve tabakların durduğu ağır kare masada üç adam oturuyordu.

Dandelion’a omuz veren nöbetçi, “Kusura bakmayın asilzadeler,” dedi, “sizi rahatsız ediyoruz... umarım kızmazsınız... Bu atlı, hım... bir de öteki yaralı, ben de düşündüm ki...”

“Doğru düşünmüşsün.” Adamlardan biri ince, keskin hatlı, anlamlı bir ifade taşıyan yüzünü ona çevirip ayağa kalktı. “Gelin, şu tahta karyolaya yatırın.”

Adam bir elfti. Masada oturan adamlardan biri daha muhtemelen öyleydi. İnsan ve elf modalarının karışımı olan giysilerine bakılırsa ikisi de yerleşik, ortama uyum sağlamış elflerdi. Dış görünüşüne göre içlerinden yaşça en büyüğü olan adam bir insandı. Giysilerinden ve miğferinin altına sığacak kadar kısa kesilmiş kır saçlarından anlaşıldığına göre bir şövalyeydi.

Anlamlı bir yüze sahip olan, uzun boylu elf, “Ben Chireadan,” diye tanıttı kendini. Eski Halk’ın bütün temsilcilerinde olduğu gibi yaşını tahmin etmek güçtü; yirmi yaşında da yüz yirmi yaşında da olabilirdi. “Bu da akrabam Errdil. Bu asilzade ise Şövalye Vratimir.”

“Bir asilzade,” diye mırıldandı Geralt. Gelgelelim şövalye kostümüne dikili olan armaya dikkatle bakınca umutları yıkıldı: Altın sarısı zambaklarla bezeli, dörde bölünmüş armanın ortasından çaprazlama bir şerit geçiyordu. Vratimir evlilik dışı bir

beraberlikten doğmuş olmakla kalmayıp aynı zamanda insan ve insansı karışımıydı. İsteddiği kadar arma taşıyın, böyle bir kimlikle tam bir asilzade kabul edilemezdi. Güneş battıktan sonra kapıdan geçme ayrıcalığına da kesinlikle sahip olamazdı.

Witcher'ın bakışları gözünden kaçmayan elf, “Ne yazık ki,” dedi, “biz de şafak vaktini beklemek zorundayız. Yasalar bizim gibiler için istisna yapmıyor. Lütfen aramıza buyurun sayın şövalye.”

“Rivyalı Geralt,” diye kendini tanıttı Witcher. “Şövalye değil, Witcher'ım.”

Chireadan, nöbetçinin bu arada karyolaya yatırdığı Dandelion'ı gösterip, “Neyi var?” diye sordu. “Zehirlenmeye benziyor. Eğer zehirlenmeyse ona yardımcı olabilirim. Yanımda iyi bir ilaç var.”

Geralt oturdu ve nehir kıyısında yaşadıkları olayı kısaca özetledi. Elfler aralarında bakıştılar. Kır saçlı şövalye kaşlarını çattı ve dişlerinin arasından tükürükler saçtı.

“Çok tuhaf,” dedi Chireadan. “Neydi acaba?”

“Bir şişe cini,” diye mırıldandı Vratimir. “Masallardaki gibi...”

“Pek sayılmaz.” Geralt, karyolada iki büküm yatan Dandelion'ı gösterdi. “Böyle biten masal duymadım hiç ben.”

“Bu zavallının yaraları,” dedi Chireadan, “açıkça sihre dayanıyor. Korkarım ilaçlarımın pek yararı olamayacak. Ancak hiç değilse acılarını hafifletebilirim. Ona herhangi bir ilaç verdin mi Geralt?”

“Sancı dindiren bir iksir verdim.”

“Gel, yardım et bana. Arkadaşının başını tutabilirsin.”

Dandelion şarapla karıştırılmış ilacı iştahla içmeye başladı ancak genzine kaçınca öksürdü ve deri yastığın üzerine kustu.

“Tanıyorum onu,” dedi Errdil adlı diğer elf. “Dandelion bu, gezgin ozan ve şair. Kral Ethain’in Cidaris’teki sarayında şarkı söylerken görmüştüm onu.”

Chireadan, “Gezgin bir ozan,” diye tekrarlayıp Geralt’a baktı. “Kötü. Çok kötü. Boyun kasları ve gırtlığı zedelenmiş. Ses tellerinin bir bölümünde değişiklikler oluşmaya başlamış bile. Sihrin etkisi derhal ortadan kaldırılmalı, aksi halde... geri döndürülmesi olanaksız olur.”

“Bunun anlamı... artık konuşamayacağı demek mi oluyor?”

“Konuşur. O da belki. Ama şarkı söyleyemez.”

Masada tek bir söz söylemeden oturan Geralt kavuşturduğu ellerine alnını yaslamıştı.

“Bir sihirbaz,” dedi Vratimir. “Sihirli bir ilaç ya da şifa formülü gerekiyor. Onu başka bir kente götürmelisin Witcher.”

“Nasıl yani?” Geralt başını kaldırdı. “Burada Rinde’de peki? Bir sihirbaz yok mudur burada?”

“Bütün Redanya’da sihirbaz sıkıntısı var,” dedi Şövalye. “Öyle değil mi? Kral Heribert, sihirbazlığı insanın ciğerini söken vergilere bağladığından beri sihirbazlar başkenti ve bu kararı heyecanla uygulayan bütün şehirleri boykot ettiler. Duyduğum kadarıyla Rinde’nin belediye meclis üyeleri de bu konudaki hevesleriyle ünlüler. Öyle değil mi? Chireadan, Errdil, haksız mıyım?”

“Haklısın,” dedi Errdil. “Ama... Chireadan, izin verirken söyleyebilir miyim?”

“Söylemeye mecbursun hatta,” dedi Chireadan. “Gizlemenin bir âlemi yok, zaten herkes, bütün Rinde biliyor. Kasabada Geralt, şu sıralar bir kadın büyücü bulunuyor.”

“Başka kimlik altında herhalde?”

“Aslında pek sayılmaz.” Elf gülümsedi. “Sözünü ettiğim kişi büyük bir şahsiyettir. Hem sihirbazlar heyetinin Rinde’yi boykot etmesine hem de buranın belediye meclis üyelerinin kararlarına aldırıyor. Bundan pek güzel de yararlanıyor çünkü boykotun etkisiyle burada sihirli hizmetlere duyulan talep muazzam arttı. Büyücü kadın elbette vergi ödemiyor.”

“Büyücü, Novigrad’daki bir fabrikayı yöneten, aynı zamanda da fahri unvan verme elçisi olan bir tüccarın malikânesinde kalıyor. Orada ona kimse dokunamıyor. Büyücü oraya sığınmış olmanın keyfini sürüyor.”

“Bu, sığınmadan çok ev hapsi aslında,” diye düzeltti Errdil. “Kadın orada bir anlamda tutsak. Ama müşteriden yana hiç sıkıntısı yok. Hem de varlıklı müşteriler. Belediye meclis üyelerini açıkça hiçe sayıyor, balolar, içki âlemleri düzenliyor...”

“Meclis üyeleri ise çok öfkeli, herkesi var güçleriyle kadına karşı kışkırtıyor, adını kötüye çıkarmak için yapmadıklarını bırakmıyorlar,” diye Chireadan ekledi. “Novigrad papazının kadını evinde barındırmasını tacire yasaklatması umuduyla kadının hakkında iğrenç dedikodular yayıyorlar.”

“Ben burnumu böyle karışık işlere sokmayı sevmem,” diye mırıldandı Geralt. “Gelgelelim başka seçeneğim yok. Neymiş bu tacir ve elçinin adı?”

“Yakışıklı Berrant.” Chireadan bu adı söylerken yüzünü buruşturmuştu sanki. “Adam gerçekten tek şansın. Daha doğrusu, şu yatağın üzerinde inleyen zavallı çocuğun tek şans. Ama büyücü kadın sana yardım etmek ister mi orasını bilemem.”

“Oraya gideceksen dikkatli ol,” dedi Errdil. “Valinin ispiyoncuları binayı gözetliyorlar. Seni durduracak olurlarsa ne yapman gerektiğini biliyorsun. Para bütün kapıları açar.”

“Kapı açılır açılmaz gideceğim. Büyücünün adı ne?”

Geralt, Clireadan’ın ifadeli yüzünün hafifçe kızardığını fark eder gibi oldu. Ancak gördüğü şömine ateşinin yansıması da olabiliirdi.

“Vengerbergli Yennefer.”

III

“Bey uyuyor,” diye tekrarladı kapı görevlisi, Geralt’a yukarıdan bakarak. Adamın boyu Geralt’tan bir karış kadar daha uzundu, omuzlarıysa Geralt’inkilerin iki misli genişliğindeydi. “Sağır mısın sen serseri? Bey uyuyor, dedim.”

“Uyusun,” dedi Witcher. “Senin beyinle işim yok, benim işim burada kalan hanımefendiyle.”

“İş için demek.” Kapı görevlisi cüssesinden ve görüntüsünden beklenmeyecek kadar şakacı biriydi. “O halde tabana kuvvet koşarak geneleve git ve işini becer. Şimdi defol. Dışarı!”

Geralt para kesesini kemerinden çözdü, kayıştan uzaklaştırmadan avucunun içinde tarttı.

“Bana para yediremezsin,” dedi zebani gururla.

“Öyle bir niyetim yok.”

Kapı görevlisi, sıradan bir insanın hızla inen yumruğunu savuşturabilecek refleksi gösteremeyecek kadar iri yapıydı. Witcher yumruğunu indirmeden önce gözlerini bile kırpamamıştı.

Para kesesi madenî bir gümbürtüyle adamın şakağına çarptı. Adam devrilince kapının çerçevesine iki eliyle birden yapıştı. Geralt dizine bir tekme savurup onu oradan uzaklaştırdı, bir omuz attı, sonra para kesesini yeniden adamın suratına savurdu. Kapı görevlisinin gözleri bulanıklaştı, tuhaf bir şekilde iki yana kayd, bacakları altında çakı gibi büküldü. Witcher, bayılmak üzere olan çam yarmasının hâlâ hareket ettiğini görünce alnının ortasına üçüncü bir darbe daha indirdi.

“Para,” diye mırıldandı Geralt, “bütün kapıları açar.”

Hol oldukça karanlıktı. Soldaki kapıdan yüksek horlama gürültüsü geliyordu. Witcher içeriye usulca göz attı. Darmadağın olmuş bir tahta karyolada üzerinde kalçalarına kadar kaymış bir gecelikle etine dolgun bir kadın uyuyor, burnundan ıslıklı horlama sesleri çıkarıyordu. Hoş bir manzara sayılmazdı. Geralt, kapı görevlisini odanın içine sürükleyip kapıyı kapattı.

Sağ tarafta yarı açık duran başka kapılar ve aşağıya inen bir taş merdiven vardı. Witcher merdivenin önünden geçip gideceği sırada aşağıdan pek anlaşılamayan bir sövme, gümbürtü ve kırılan bir kabın şangırtısını duydu.

Aşağısı aletlerle dolu bir mutfaktı, ot ve katranlı ahşap kokuyordu. Taş zeminin üzerindeki toprak testi kırıklarının arasına çırılçıplak bir adam diz çökmüş, başını iyice önüne eğmişti.

Başını kale surlarına toslamış bir boğa gibi, “Elma suyu, lanet olsun bana,” diye sızlanıyordu. “Elma... suyu. Nerede... uşaklar nerede?”

“Pardon,” dedi Witcher kibar bir sesle.

Adam başını kaldırıp tükürüğünü yuttu. Gözleri bembeyazdı ve kaymıştı.

"Kadın elma suyu istiyor," dedi, güçlükle ayağa kalktı, üzerine post yayılmış bir sandığa oturup ocağa yaslandı. "Mutlaka... mutlaka g t rmeliyim yukarıya çünkü..."

"Tacir Yakışıklı Berrant'la tanışma şerefine mi eriştim?"

"Sessiz ol." Adam yüzünü acıyla buruşturdu. "Bağırma. Bak dinle, şuradaki küçük fı ıda... meyve suyu. Elma suyu. Bir yere boşalt onu... ve de merdivenleri  ıkmaama yardımcı ol, tamam mı?"

Geralt önce omuzlarını silkti, sonra halden anlar bir ifadeyle başını salladı. Kendisi alkol kullanmada aşırılığı sevmezdi, gelgelelim tacirin bulunduğu durumun yabancısayılmazdı. Tabak çanakların arasında boş bir testi ve kurşun bir kepçe buldu, testiye kepçeyle fı ıdan elma suyu doldurdu. Derken bir horultu duyunca arkasına döndü. Çıplak adam başını göğsüne yaslamış uyuyordu.

Witcher'ın içinden bir an adamın üzerine elma suyu dökmek geçse de aklına daha iyi bir fikir geldi. Elinde testiyle mutfaktan  ıktı. Koridorun ucunda ağır, oyma işlemeli bir kapı vardı. Kapıyı ancak aradan sığabileceği kadar aralayarak usulca içeri girdi. Oda karanlık olduğu için göz bebeklerini büyüttü, burun deliklerini şişirdi.

  eride sirkeleşmiş şarap, mum ve aşırı olgunlaşmış meyvelerden yayılan ağır bir koku vardı. Witcher ayrıca leylak ve frenküzümü karışımının anımsatan bir koku daha algılamıştı.

 evresine bakındı. Odanın ortasındaki masanın üzeri testilerin, s rahilerin, kadehlerin, tabak, çanak ve k selerin, fil dişi saplı kaçık çatalların oluşturduğu bir savaş alanı gibiydi. Buruşmuş ve yarıya kadar yere kaymış masa örtüsüne şarap dökülmüştü, örtünün her yeri mor lekeler ve şamdanlardan akmış ve sertleşmiş balmumu içindeydi. Erik ve şeftali çekirdeklerinin, armut sapla-

rının ve üzüm artıklarının ortasına düşmüş portakal kabukları çiçeği andırıyordu. Bir kadeh devrilip kırılmıştı. Bir başkası sağlam kalmıştı, yarıya kadar doluydu, içinden bir hindi kemiği fırlıyordu. Kadehin dibinde yüksek topuklu bir kadın ayakkabısı duruyordu. *Basilisk* derisinden yapılmıştı. Ayakkabı yapımında kullanılabilecek daha pahalı bir malzeme yoktu.

Ayakkabının diğer teki koltuğun altına fırlatılıp atılmış, uçlarına beyaz şerit geçirilmiş, çiçek işlemeleriyle bezeli bir eteğin üzerinde duruyordu.

Geralt bir an ne yapacağına karar veremedi durdu, utanma ve derhal geri dönme duygularıyla savaştı. Ancak giderse holdeki zebaniyi boşu boşuna yere devirmiş olacaktı. Witcher gereksiz işler yapmayı sevmezdi. Odanın köşesinde bir döner merdiven olduğunu fark etti.

Basamaklarında solmuş dört beyaz karanfil, şarap ve koyu kırmızı ruj lekesi olan bir peçete buldu. Leylak ve frenküzümü kokuları gitgide artıyordu şimdi.

Merdiven, tabanı geniş bir postla kaplı yatak odasına çıkıyordu. Postun üzerinde manşetleri dantelli bir gömlek ve en az bir düzine beyaz gül vardı. Bir de siyah bir çorap.

Çorabın diğer teki, yatağın üstünde yükselen ağır gölgeliği taşıyan oymalı dört direktten birinin üzerinde asılıydı. Direklerdeki oymalar çeşitli pozisyonlardaki doğa tanrıçalarını ve bölgede yaşayan hayvan türlerini betimliyordu. Bazı pozisyonlar ilginç ama bazıları da gülünçtü. Bütününe bakıldığında pek çok şey tekrar ediyordu.

Geralt, kuştüyü yorganın altından görünen siyah buklelere bakıp yüksek sesle öksürdü. Yorgan hareketlendi ve iç geçirdi. Bunun üzerine Geralt daha da yüksek sesle öksürdü.

“Yakışıklı?” diye sordu siyah bukleli, boğuk bir sesle. “Meyve suyum getirdin mi?”

“Getirdim.”

Siyah buklelerin altından menekşe mavisi gözleri, hafifçe gerilmiş ince dudakları olan solgun, üçgen bir yüz göründü.

“Ah...” Dudaklar iyice gerilmişti şimdi. “Susuzluktan ölmek üzereyim...”

“Buyur.”

Kadın yataktan güçlükle doğrulup oturdu. Güzel omuzları ve düzgün bir boynu vardı, boynundaki siyah kadifeden bir şeritte elmasların yanıp söndüğü, yıldız şeklinde bir takı asılıydı. Kadının üzerinde bu tasmadan başka bir şey yoktu.

“Teşekkürler.” Kadın, Witcher’ın elindeki bardağı aldı, içindekini iştahla içti, sonra ellerini kaldırıp şakaklarına bastırdı. Yorgan üzerinden iyice kaymıştı şimdi. Geralt isteksiz de olsa kibarca başını çevirdi.

“Sahi kimsin sen?” diye sordu siyah saçlı kadın, gözlerini ovalayıp yorganı üzerine çekerek. “Ne arıyorsun burada? Lanet olsun, Berrant nerede?”

“Önce hangi soruyu yanıtlayayım?”

Ama Witcher yaptığı şakaya hemen pişman oldu. Kadın ayasını kaldırdı, parmaklarından altın sarısı, pırıl pırıl bir ışık huzmesi yayıldı. Geralt içgüdüsel olarak iki eliyle heliotrop *işareti* yaptı. Sihri tam yüzünün önünde yakaladı ancak öylesine hızlıydı

ki bedeni arkadaki duvara savruldu. Geralt kendini bırakıp yere düştü.

Kadının ellerini yeniden havaya kaldırdığını görünce, “Hayır!” diye bağırdı Witcher. “Leydi Yennefer! Barış için geliyorum, kötü bir niyetim yok!”

Merdivenden ayak sesleri duyuldu, derken yatak odasının kapısında uşaklar belirdi. “Leydi Yennefer!”

“Gidin,” diye buyurdu büyücü kadın sakın bir sesle. “Size ihtiyacım kalmadı. Evi korumanız için para alıyorsunuz. Ancak bu insan buraya girebildiğine göre onunla kendim ilgileneceğim. Bay Berrant’a iletin bunu. Ayrıca banyom hazırlansın.”

Witcher güçlüğüle ayağa kalktı. Yennefer gözlerini kısmış, onu hiç konuşmadan izliyordu.

“Büyümü savuşturdun,” dedi Yennefer sonra. “Büyücü değilsin, bu ortada. Ama olağanüstü hızlı hareket ettin. Söyle barış için gelen yabancı, kimsin sen? Çabuk söylemeni öneririm.”

“Ben Rivyalı Geralt. Witcher’ım.”

Yennefer, direklere oyulmuş hayvanlardan birinin tutunmak için uygun olmayan bir bölgesine tutunarak yataktan dışarı sarktı. Gözünü Geralt’tan ayırmadan kürk yakalı bir paltoyu yerden kaldırdı. Paltoya sıkıca sarınıp ayağa kalktı. Hiç acele etmeden bir bardağa elma suyu doldurdu, tek dikişte içti, hafifçe öksürdü ve yaklaştı. Geralt, az önce duvara çarpan belini hafifçe ovaladı.

“Rivyalı Geralt,” diye yineledi büyücü kadın, Witcher’ı siyah kirpiklerinin arasından süzerken. “Nasıl girdin içeri? Ve ne amaçla? Umarım Berrant’ın canını acıtmamışsındır?”

“Hayır. Onun değil. Leydi Yennefer, yardımına ihtiyacım var.”

Büyücü paltosunu bedenine biraz daha sıkı sararak yaklaşıp-ken, “Bir Witcher,” diye mırıldandı. “Yakından gördüğüm ilk Witcher olduğun gibi bir de o ünlü Beyaz Kurt’sun. Hakkında çok şey işittim.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Ne tahmin ettiğini bilmiyorum.” Büyücü kadın esnedi ve biraz daha yaklaştı. “İznin var mı?” Eliyle Geralt’ın yanağına dokundu, yakından gözlerinin içine baktı. Geralt dişlerini birbirine geçirmişti. “Göz bebeklerin refleksle bağlı olarak ışığa uyum sağlıyor mu yoksa sen onları istediğin gibi kısıp açabiliyor musun?”

“Yennefer,” dedi Geralt usulca, “gün boyu atın üstünden hiç inmeden Rinde’ye geldim. Kapının açılmasını gece boyu bekledim. Beni içeri almak istemeyen kapı görevlisinin kafasına bir tane indirdim. Kabalık edip uykuna ve dinlenmene engel oldum. Tüm bunları arkadaşımın yalnızca senden gelebilecek yardıma ihtiyacı olduğu için yaptım. Yalvarırım yardım et ona, sonra istersen mutasyonlar ve anomaliler üzerine konuşuruz.”

Büyücü bir adım geri çekildi, büzdüğü ağzı şekilsiz bir görünüm aldı. “Ne tür bir yardımdan söz ediyorsun?”

“Yaralanmış organların sihirle yeniden oluşması. Boğaz, gırtlak ve ses telleri. Yaralar, Karakızıl’ın yol açtığı türden ya da çok benzeri.”

“Benzeri,” diye yineledi büyücü. “Kısacası, arkadaşının yaralarının nedeni Karakızıl değil. Ne peki? Hadi konuş, gün ağarırken uykumu bölmüşsün, beyninin içini okumaya ne gücüm ne de isteğim var.”

“Hım... Ben iyisi baştan başlasam...”

“Hayır, sakın,” diye sözünü kesti kadın. “Bu kadar karmaşıklsa o zaman biraz sabredeceksin. Kuru bir ağız, dağınık saçlar, yapışmış kirpikler ve benzeri sabah tatsızlıkları algı gücümü çok sınırlar. Bodrumdaki banyoya in. Birazdan orada olurum ve bana orada her şeyi anlatabilirsin.”

“Yennefer, ısrarcı olmak istemiyorum ama zaman geçiyor. Arkadaşım...”

“Geralt,” diye sözünü kesti büyücü sert bir tonda. “Hatırın için yatağımdan kalktım, oysa öğle çanları çalmadan buna niyetim yoktu. Kahvaltıdan da vazgeçmeye hazırım. Neden biliyor musun? Çünkü elma suyumı getirdin. Acelen vardı, aklın sürekli arkadaşının çektiği acılardaydı, insanların kafasına bir tane indirerek zorla girdin buraya ama yine de susamış bir kadını düşünmeyi unutmadın. Beni bu hareketinle kazandın, bu yüzden sana yardım etme olasılığım var. Yine de su ve sabundan vazgeçemem. Git. Lütfen.”

“Peki.”

“Geralt.”

“Evet?” Geralt kapı eşiğinde durdu.

“Fırsatı değerlendirip sen de banyo yap. Kokundan atının yalnızca cinsini ve yaşını değil, rengini de anladım.”

IV

Geralt soyunup küçük bir tekneye oturmuştu, bir kovadan aldığı suyu üzerine döktüğü sırada büyücü kadın içeriye girdi. Geralt hafifçe öksürüp kadına sırtını döndü.

“Utanma,” dedi büyücü, kucak dolusu giysileri askının üzerine atarken. “Çıplak erkek görünce bayılmam. Arkadaşım Triss Merigold her zaman şöyle der: Birini gördüysen hepsini görmüşsündür.”

Geralt ayağa kalkıp havluyu beline sardı.

“Güzel bir yara izi.” Yennefer gülümseyerek Witcher’m göğsüne bakıyordu. “Ne oldu sana? Bıçkıhanede bıçak mı kaptı seni?”

Geralt yanıt vermedi.

Büyücü kadın başını işveli bir edayla büküp Witcher’a bakmayı sürdürdü. “Yakından görebildiğim –üstelik çıtırçıplak halde– ilk Witcher. Ooo!” Eğilip kulak kesildi. “Kalbini duyuyorum. Çok yavaş atıyor. Adrenalin üretimini etkileyebiliyor musun? Ay, kusura bakma, mesleki merak işte. Kendi organizmanın özellikleri söz konusu olduğunda anlaşılan aşırı duyarlısın. Bu özellikleri benim hiç hoşuma gitmeyen sözcüklerle adlandırmaya alışkınsın ve bunu yaparken acımasız alaycı oluyorsun ki bundan da hiç hoşlanmam.”

Geralt yanıt vermedi.

“Neyse, bu kadar yeter. Banyo suyum soğuyor.” Yennefer pelerinini üzerinden atacakmış gibi hareketler yapıyordu. “Ben banyo yapacağım, sen de anlatacaksın. Böylece zamanı değerlendirmiş olacağız. Ancak... seni utandırmak istemem, hem ayrıca birbirimizi hiç tanımıyoruz. Bu yüzden edep kurallarını dikkate alarak...”

“Ben arkamı dönüyorum,” dedi Geralt biraz tedirgin.

“Hayır. Konuştuğum kişinin gözlerini görmeliyim. Daha iyi bir fikrim var benim.”

Geralt, kadının büyülu sözcükler söylediğini duydu, madyonunun titrediğini hissetti ve siyalı pelerinin ağır ağır yere düştüğünü gördü. Ardından su şakırtıları duydu.

“Şimdi ben senin gözlerini göremiyorum Yennefer,” dedi Witcher. “Yazık oldu.”

Görünmez olan büyücü kadın kıkırdadı ve teknedeki suyla sıçrata sıçrata oynamaya başladı. “Anlat.”

Geralt bu arada epeyce bir uğraş vererek pantolonunu havlunun altından giymiş ve banka oturmuştu. Çizmesinin tokalarını kapatırken nehir kıyısındaki macerayı anlattı ancak yayın balığıyla yaşadıkları mücadeleyi çok kısa geçti. Yennefer balık tutmayla ilgili biriymiş gibi görünmüyordu.

Testiden çıkan dumanlı yaratıkla ilgili yere geldiğinde görünmez olan büyücüyü yıkayan kocaman sünger donakaldı.

“Bak hele,” dendiğini duydu Witcher. “Bir cin. Şişe cini.”

“Cin değildi!” diye karşı çıktı Witcher. “Karakızıl’ın bir çeşidiydi. Yeni, bilinmeyen bir cinsi...”

“Yeni ve bilinmeyen bir cins, bir şekilde adlandırılmayı hak eder,” dedi görünmez olan Yennefer. “Cin, kötü bir tanım sayılmaz. Devam et lütfen.”

Geralt denileni yaptı. O anlattıkça teknedeki sabun köpürdükçe köpürüyor, kenarlardan taşıyordu. Belli bir anda bakışları bir noktaya takıldı. Dikkatlice bakınca sabunun görünmez olan büyücünün çevresinde konturlar ve şekiller oluşturmaya başladığını fark etti. Konturlar ve şekillerden öylesine büyülendi ki konuşamaz oldu.

Hiçlikten ve konturların içinden gelen ses, “Anlat!” diye uyardı onu. “Sonra ne oldu?”

“Hepsini anlattım,” dedi Geralt. “Senin deyimimle, cini kovdum...”

“Neyle?” Kepçe havaya kalkıp su döktü. Sabun ve şekiller kayboldu. Geralt iç geçirdi.

“Büyüyle,” dedi Geralt. “Daha doğrusu cinleri kovan bir duayla.”

“Hangisiydi bu?” Kepçe yeniden su boşalttı. Witcher kepçenin hareketlerini daha esaslı izlemeye başlamıştı çünkü kısa bir an için bile olsa su da bazı şeylerin görünmesini sağlıyordu. Witcher formülü tekrarladı ve güvenlik kuralları uyarınca “e” harfinin yerini hohlayarak doldurdu. Bu yöntemi bildiği için büyücüyü etkileyeceğini düşünmüştü ancak tekneden çılgınca bir kahkaha yükselince şaşırdı.

“Nesi komik bunun?”

“Senin şu cini kovduğun dua...” Havlu kancadan uçtu ve kalan konturları hızlı hareketlerle kurulamaya başladı. “Triss’e seni anlattığımda gülmekten gözlerinden yaş gelecek! Kim öğretti sana bunu Witcher? Şu... formülü?”

“Huldra tapınağından bir rahibe. Gizli bir tapınak dilidir bu...”

“Kimden gizliyse!” Havlu teknenin kenarına çarptı, sular yere sıçradı, çıplak ayakların bıraktığı izler büyücünün adımlarını işaret ediyordu. “Bunlar büyümlü sözler değil Geralt. Ayrıca bu sözcükleri başka tapmıklarda kullanmanı hiç önermem.”

“Büyü değilse ne peki?” İki siyah çorabın, havada iki düzgün bacak oluşturduğunu gördü.

“Eğlendirici bir deyimdir.” Fırfırlı bir iç çamaşırı görünmeyen üstüne tahrik edici bir edayla gerildi. “Ne var ki biraz müstehcendir.”

Çiçek şeklinde geniş yaka süsü olan beyaz bir bluz yukarı doğru yükselip şekiller oluşturdu. Yennefer kadınların yaygın olarak kullandığı balık kemiğinden yapılma tuhaf korselerden giymiyordu çünkü ihtiyacı yoktu.

“Ne gibi bir deyim?” diye sordu Geralt.

“Boş ver.”

Masanın üzerinde duran dört köşeli bir kristal şişenin tıpası havaya fırladı. Banyoya leylak ve frenküzümü kokuları yayıldı. Tıpa kocaman bir daire çizip eski yerine kondu. Büyücü kadın bluzunun manşetlerini düğmeledi, eteğini üzerine çekti ve cisme büründü.

“Kopçalarımı kapat.” Witcher’a sırtını dönüp saçlarını kaplumbağa kabuğundan tarakla taramaya başladı. Witcher’ın dikkatini çekmişti, tarağın sapı uzun ve sivri bir delgi görünümündeydi, ihtiyaç durumunda hançer olarak kullanılabilirdi.

Witcher, kadının elbisesini özellikle ağır hareketlerle tek tek kopçalıyor, sırtının ortasına kadar inen simsiyah saçlarından yayılan güzel kokunun tadını çıkarıyordu.

“Şişedeki yaratığa gelince,” dedi Yennefer kulaklarına pırlanta küpelerini takarken, “senin gülünç ‘dua’nın onu kaçırmaya zorlamadığı açıkça ortada. Öfkesini arkadaşından çıkardığı ve ortamı sıkıcı bulduğu için çekip gittiği daha gerçeğe yakınmış gibi görünüyor.”

“Herhalde,” dedi Geralt yüzünü asarak. “Çünkü Valdo Marx’ı ortadan kaldırmak üzere Cidarıs’e uçtuğunu sanmıyorum.”

“Valdo Marx kimmiş?”

“Gezgin bir ozan. Kendisi gibi şair ve çalgıcı olan arkadaşşıma ayaktakımının zevkine uygun çolpa gözüyle bakıyor.”

Büyücü gözlerinde tuhaf bir ışıkla arkasına döndü. “Arkadaşın bir dilekte bulunmayı başarabildi mi?”

“Hatta iki dilekte bulundu. İkisi de feci aptalcaydı. Neden sordun? Bu açıkça saçmalık, şu dilekleri yerine getiren dehalar, cinler, lamba cinleri...”

“Açıkça saçmalık,” diye gülümseyerek yineledi Yennefer. “Elbette. İyi ruhların ve perilerin dilekleri yerine getirdikleri bütün efsanelerdeki gibi kuruntu ve anlamsız kocakarı masalları bunlar. Bu masalları, dileklerine kendi çabalarıyla kavuşabilecekleri düşlerinde bile akıllarına gelmeyen zavallı budalalar uydurmuştur. Senin onlardan biri olmadığına sevindim Rivyalı Geralt. Bu konuda bana benziyorsun. Eğer bir dileğim varsa hayal kurmam, harekete geçerim. Her istediğimi de elde ederim.”

“Bundan hiç kuşku yok. Hazır mısın?”

“Hazırım.” Büyücü ayakkabısının bağcığını bağlayıp ayağa kalktı. Boyu topuklu ayakkabılarla bile uzun sayılmazdı. Aslan yelesini andıran saçlarını savurdu. Kadın uzun uzadıya taradığı halde saçlarının resimsi, vahşi ve kıvrırcık karışıklığını koruduğu Geralt’ın gözünden kaçmadı.

“Bir sorum olacak Geralt. Şişenin ağzındaki mühür... Arkadaşında mı bu?”

Witcher duraksadı. Mühür Dandelion’da değil ondaydı, hâlâ da yanındaydı üstelik. Gelgelelim büyücülere gereğinden fazla şey söylenmemesi gerektiğini hayat ona öğretmişti.

“Hım... sanırım evet...” Böylece duraksamasının nedeni konusunda kadını yanıltmıştı. “Evet, ondadır sanırım. Neden? Önemli mi bu mühür?”

“Tuhaf bir soru,” dedi kadın sertçe. “Bir Witcher, doğüstü garabetler konusunda uzman biri için tuhaf bir soru doğrusu. Bir mührün dokunulmayacak kadar önemli olduğunu bilmesi ve arkadaşına da dokundurtmaması gereken biri için çok tuhaf.”

Geralt dişlerini birbirine geçirdi. Çam devirmişti.

“Öyle demek.” Yennefer ses tonunu epeyce yumuşatmıştı şimdi. “Her insan yanılabılır, görüyoruz ki Witcherlar da yanılabiliyor. Herkes hata yapabilir. Hadi, gidebiliriz artık. Arkadaşın nerede?”

“Burada, Rinde’de. Errdil adında bir elfin evinde.”

Büyücü onu büyük bir dikkatle süzüyordu şimdi. “Errdil’in evinde mi?” diye sordu. “Onun kim olduğunu biliyorum. Sanırım kuzeni Chireadan da oradadır?”

“Doğru. Peki ne...”

“Hiçbir şey,” diye sözünü kesti büyücü, bir elini kaldırıp gözlerini kapadı. Witcher’ın boynundaki madalyon kımıldadı, zincir gerilmeye başladı.

Banyonun rutubetlenmiş duvarında alevlerin arasından açık renk çizgiler oluştu. Çizgiler, kasasının fosforlu, bulanık bir topağa dönüştüğü bir kapıyı andırıyordu.

Witcher alçak sesle sövdü. Sihirli kapıları, hele onların yar-dımıyla yolculuğa çıkmayı hiç sevmezdi.

“Şart mı?” diye sordu Witcher boğuk bir sesle. “Gideceğimiz yer uzak değil...”

“Bu kasabanın sokaklarında yürüyemiyorum,” diye sözünü kesti kadın. “Beni burada sevmiyorlar. Bana hakaret edebilirler, üzerime taş, hatta daha kötü şeyler atabilirler. Birkaç kişi adımı başarıyla kirletiyor ve hiçbir ceza almadan bunu yapmayı sürdürüyor. Korkma, benim kapılarım güvenlidir.”

Geralt, böyle güvenli bir kapıdan geçen birisinin yarısı gitmiş bedenle uçarak geldiğini görmüştü. Bedenin diğer yarısı ise hiçbir zaman bulunamamıştı. Ayrıca bu kapılardan içeri girenlerden bir daha haber alınamadığı çok vakaya tanık olmuştu.

Büyücü kadın saçını bir kez daha düzeltti, ince işlemeli bir keseyi kemerine tutturdu. Kese, içine birkaç madeni para ve rujdan başka bir şeyin sığamayacağı kadar küçükmüş gibi görünse de bunun sıradan bir kese olmadığını Geralt biliyordu.

“Sarıl bana. Daha sıkı, porselen değilim, kırılmam. Hadi gidiyoruz.”

Madalyon titremeye başladı, bir ışık yanıp söndü ve Geralt kendini ansızın kapkara bir boşluğun, iliklerine kadar işleyen bir soğğun içinde buldu. Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey hissetmiyordu. Şuurunun algılayabildiği tek olgu, soğuktu.

Sövmek istedi ama fırsat bulamadı.

V

“Kadın tam bir saattir içeride.” Chireadan masanın üzerinde duran kum saatini tersine çevirdi. “Artık kaygılanmaya başlıyorum. Dandelion’ın gırtlığının durumu bu kadar mı ağırdı? Sence yukarı çıkıp bakmamız gerekmez mi?”

“Bunun yapılmasını istemediğini kadın açıkça anlattı.” Geralt, bardaktaki ot suyunu sonuna kadar içip yüzünü sertçe buruşturdu. Yerleşik elflerin zekâlarını, suskunluklarını ve kendilerine özgü mizah anlayışlarını seviyor ve takdir ediyordu, gelgelelim yeme

içme zevklerini anlamıyor ve paylaşmıyordu. “Onu rahatsız etmek gibi bir niyetim yok Chireadan. Sihir, zaman isteyen bir iştir. İsterse bütün bir gün sürsün ama yeter ki Dandelion şifa bulsun.”

“Haklısın tabii.”

Yan odadan çekiç sesleri geliyordu. Geralt anlamıştı, Errdil terk edilmiş bir handa yaşıyordu; burayı elden geçirip çekingen ve suskun bir elf olan karısıyla birlikte işletmek üzere satın almıştı. Nöbetçi kulübesinde birlikte geçirdikleri geceden sonra Şövalye Vratimir ekibe katılmış ve tadilat işlerinde kendi isteğiyle onlara yardım etme önerisinde bulunmuştu. Witcher’ın ve Yennefer’in duvara açılan ışıklı kapıdan içeriye atlayarak ansızın ve olaylı bir şekilde belirmelerinin yarattığı kargaşanın ardından Şövalye, karı kocayla birlikte lambrilerin yenilenme işlerine girişmişti.

“Doğrusunu istersen,” diye sözlerini sürdürdü Chireadan, “bu kadar kolayca üstesinden gelmeni beklemiyordum. İş yardım etmeye gelince Yennefer öyle bir anda harekete geçen insanlardan değildir. Başkalarının derdi ne yüreğini sıkıştırır ne de uykularını kaçıır. Kısacası, birisine karşılıksız yardım ettiğini bugüne kadar hiç duymadım. Seni ve Dandelion’ı desteklemekten nasıl bir çıkarı olabilir acaba?”

“Abartmıyor musun?” Witcher gülümsedi. “Bende hiç de öyle kötü bir izlenim bırakmadı. Üstünlüğünü sergilemeyi seviyor elbette ancak başka sihirbazlarla, şu burunlarından kıl aldırmayan çeteyle kıyaslarsan kadın erdem ve iyilik timsali.”

Şimdi Chireadan gülümsüyordu. “Akrep, çok şirin bir kuyruğu olduğu için örümcektekenden güzeldir, demek gibi bir şey oldu bu şimdi. Aklını başına topla Geralt. Kadının erdemi ve güzelliği kendine silah edindiğini bilmeden, onu böyle değerlendiren ilk kişi

sen değilsin. Üstelik bu silahı son derece ustalıkla ve insafsızca kullanıyor. Tabii bütün bunlar onun büyüleyici güzelliğe sahip bir kadın olduğunu değiştirmiyor. Bunu inkâr etmeye kalkışmayacaksın, değil mi?”

Geralt elfe sert bir bakış attı. Adamın yüzünün hafifçe kızdığını ikinci kez hisseder gibi olmuştu. Chireadan'ın sözleri kadar buna da çok şaşırmıştı. Safkan elfler aslında insan kadınlara ilgi duymazlardı. En güzellerine bile. Gerçi Yennefer kendince cazibeli bir kadındı ama çok güzel olduğu söylenemezdi.

Zevkler ve renkler tartışılmazdı, gelgelelim büyücü kadınlardan “güzel” diye söz etmeyi kimse aklına getirmezdi. Büyücü kadınların hepsi aslında kızların tek yazgılarının evlenmek olduğu halk tabakasından geliyordu. Kızlarını evlendirip onlar sayesinde işlerine yarayacak akrabalıklar kurmak varken onları yıllarca sürece zahmetli eğitime ve bedensel değişim işkencesine mahkûm etmeyi kim isterdi? Ailesinde bir büyücünün olması kim isterdi? Sihirbazların gördüğü saygıya karşın büyücü bir kadının ailesi bundan zerre kadar yararlanamazdı çünkü kızların eğitimleri tamamlandığı zaman aileleriyle bütün bağları koparılırdı. Tek geçerli olan kardeşlikti. Bu yüzden koca bulma şansı olmayan kızlar büyücülüğü seçerlerdi.

Çirkin ve sakat kızları aralarına almaktan hoşlanmayan rahibeler ve *druid* kadınların aksine büyücüler gerekli yeteneği gösteren herkesi kabul ederlerdi. İlk eğitim yıllarında tasfiye edilmemiş olan bu kızlar için sihir devreye girerdi: Bacaklar düzeltilip birbirine eşitlenir, şekilsiz kaynamış kemikler onarılır, tavşan dudaklar dikilir, benler, yara ve çiçek hastalığı ızleri ortadan kaldırılırdı. Genç büyücü kadın “cazibeli” olup çıkardı

çünkü mesleğinin saygınlığı bunu gerektirirdi. Sonuçta ortaya güzel bir görünüm ve çirkin kadınların kötücül ve soğuk gözleri çıkardı. Sihirli bir maskeyle örtülmüş çirkinliklerini unutamayan kadınların gözleriydi bunlar. Taşıdıkları maskeyse kendi mutluluklarına değil, yalnızca mesleki itibara hizmet ederdi.

Hayır, Geralt, Chireadan'ı anlamıyordu. Onun Witcher gözleri bir sürü ayrıntıyı görüyordu.

“Hayır, Chireadan,” diye yanıtladı sorusunu. “İnkâr etmiyorum. Uyarın için ayrıca teşekkür ederim. Ancak burada tek önemli olan Dandelion. Ben yanındayken zarar gördü. Onu koruyamadım, yardım edemedim ona. Eğer onu sağlığına kavuşturacağınızı bilsem, çıplak kışla bir akrebin üzerine otururdum.”

“Tam da bundan sakınmalısın.” Elf, gizemli bir tavırla gülümsedi. “Çünkü Yennefer bunu biliyor ve bu tür bilgileri kullanmayı sever. Güvenme ona Geralt. Tehlikeli biridir o.”

Geralt yanıt vermedi.

Üst katta kapı gıcırdadı. Yennefer asma kat korkuluklarına dayanmış, merdiven başında duruyordu. “Witcher, bir dakikalığına yukarı gelebilir misin?”

“Elbette.”

Büyücü kadın, hasta ozanın yattığı, yarım yamalak döşeli odalardan birinin kapısına yaslandı. Witcher yukarı çıkıp ona hiç konuşmadan baktı. Kadının sol omzu dikkatini çekti, sağ omzundan bir parçacık daha yüksekti. Burnu bir parçacık uzamıştı. Dudakları bir parçacık incelmışti. Çenesi bir parçacık kısalmıştı. Kaşları yeterince eşit değildi. Gözleri...

Geralt gereğinden çok ayrıntı görüyordu. Oysa hiç lüzum yoktu bunlara.

“Dandelion nerede?”

“Yeteneklerimden kuşku mu duyuyorsun?”

Geralt kadına bakmayı sürdürdü. Büyücü, yirmi yaşındaki bir kadının vücuduna sahipti ama Geralt onun gerçek yaşını tahmin etmemeyi yeğledi. Kadının hareketlerinde doğal, zoraki olmayan bir zarafet vardı. Hayır, eskiden neye benzediği, bedeninin hangi değişimlere uğradığı anlaşılmıyordu. Geralt bunları düşünmeyi bıraktı, bir anlamı yoktu çünkü.

“Yetenekli arkadaşın iyileşecek,” dedi büyücü. “Sesiyle ilgili yetilerini geri kazanacak.”

“Sana minnettarım Yennefer.”

Büyücü gülümsedi. “Bunu kanıtlama olanağın olacak.”

“Onu görebilir miyim?”

Kadın bir an sustu, Witcher’ı yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle süzdü, parmaklarını kapı çerçevesine tıklattı. “Elbette. İçeri gel.”

Witcher’ın boynundaki madalyon şiddetli ve düzenli bir şekilde titremeye başladı.

Zeminin ortasında küçük bir karpuz boyutlarında, bulanık ışık yayan bir küre duruyordu. Küre, dokuz köşeli bir yıldızın ortasını belirliyordu; yıldız özenle çizilmişti, uçları küçük odanın köşelerine ve duvarlarına kadar ulaşıyordu. Yıldızın içine kırmızı boyayla beş köşeli bir başka yıldız boyanmıştı. Bu yıldızın uçlarına, tuhaf şekilli şamdanlara dikilmiş siyah mumlar nişan olarak yerleştirilmişti. Üzeri koyun postlarıyla örtülmüş olan Dandelion’ın yattığı yatağın baş ucunda da siyah mumlar yanıyordu. Ozanın nefes alıp verişini rahattı, kesik kesik solumaları ve inlemeleri bitmişti, yüzündeki acı çektiğini gösteren ifade gitmiş, yerini mutlu ve aptalca bir gülümsemeye bırakmıştı.

“Uyuyor,” dedi Yennefer. “Ve düş görüyor.”

Geralt, yere çizilmiş desene baktı. İçine gizlenmiş sihri hissedebiliyordu ancak bu sihrin henüz uyanmadığını, uykuda olduğunu da biliyordu. Sihir, uyuyan bir aslanın çıkardığı sesleri akla getirse de aslanın kükremesi hakkında bilgi vermiyordu.

“Nedir bu Yennefer?”

“Bir tuzak.”

“Kime?”

“Sana. Şimdilik.” Büyücü kadın anahtarı önce kilidin, sonra da avucunun içinde döndürdü ve anahtar kayboldu.

“Tutsağım yani,” dedi Witcher soğuk bir sesle. “Ne olacak şimdi? İffetime mi saldıracaksın?”

“Havalara girme.” Yennefer yatağın kenarına oturdu. Aptalca gülümsemesini hâlâ sürdüren Dandelion usulca inledi. Keyifli bir iç geçirmeydi bu kuşkusuz.

“Neler oluyor burada Yennefer? Eğer bu bir oyunsa ben kurallarını bilmiyorum.”

“Söylemiştim,” dedi Yennefer, “istediğimi her zaman alırım, demiştim. Dandelion’ın sahip olduğu bir şeyi istiyorum, kendiliğinden öyle gelişti. Ondan bunu alacağım ve ayrılacağız. Korkma, arkadaşın bundan zarar görmeyecek...”

“Yere kurduğun o tuhaf düzenek,” diye kadının sözünü kesti Witcher, “şeytan çağırmaya yarar. Şeytanın çağırıldığı bir yerde mutlaka birileri zarar görür. Buna izin vermeyeceğim.”

“...saçının teline dokunulmayacak,” diye sözüne devam etti büyücü, Geralt’ın söylediklerine zerre kadar aldırmayarak. “Tatlı sesi eskisinden de güzel çıkacak ve çok hoşnut, hatta mutlu biri

olacak. Hepimiz mutlu olacağız. Ve hiç üzülmeyen, birbirimizi kırmadan ayrılacağız.”

“Ah, Virginia,” diye inledi Dandelion gözlerini açmadan. “Ne güzel memelerin var, kuğu tüylerinden daha yumuşak...”

“Aklını mı yitirdi? Sayıklıyor mu?”

“Düş görüyor.” Yennefer gülümsedi. “Dileği yerine geliyor. Beynini dibine kadar araştırdım. Fazla bir şey yoktu. Biraz edepsizlik, birkaç dilek, bir sürü de şiir. Geçelim bunu. Cinin şişesinin ağzındaki mühre gelelim Geralt. Mührün ozanda değil, sende olduğunu biliyorum. Onu rica ediyorum şimdi.”

“Ne işine yarayacak o senin?”

“Soruna nasıl bir yanıt versem acaba?” Büyücü hafifçe gülümsedi. “Şöyle deneyelim: Seni hiç ilgilendirmez Witcher. Memnun oldun mu bu yanıtın?”

“Hayır.” Geralt da haince gülümsedi. “Memnun olmadım. Ama kendini suçlayan gerekmez bunun için Yennefer. Beni memnun etmek güçtür. Bunu bugüne kadar ortalamanın üzerindeki kişiler başarmıştır yalnızca.”

“Yazık. Bu durumda memnun edilemeyeceksin demektir. Senin şanssızlığın, ne yapalım. Mühür, lütfen. Yüzünü buruşturup güzelliğine ve tenine yakışmayan şekillere sokma. Eğer hâlâ durumun bilincinde değilsen anlatayım: Bana borçlu olduğun bedeli ödeme zamanın geldi. Ozanın sesi karşılığındaki bedelin ilk parçası mühüredür.”

“Görüyorum ki bedeli taksitlendirmişsin,” dedi Geralt soğuk bir sesle. “Peki. Bunu senden beklemem gerekirdi, bekledim de. Gelgelelim dürüst bir alışveriş olmalı bu, Yennefer. Yardımını satın aldım. Ve bedelini ben ödeyeceğim.”

Büyücü ağzını yayarak gülümsedi. Gelgelelim menekşe mavisi gözleri gülümsemeye katılmayıp buz gibi kalmıştı. “Bundan hiç kuşkun olmasın Witcher.”

“Ben,” diye tekrarladı Geralt. “Dandelion değil. Onu buradan güvenli bir yere götüreceğim. Bu işi hallettikten sonra dönüp geleceğim, ikinci ve diğer taksitleri ödeyeceğim. İlk taksite gelince...”

Elini, kemerinin içindeki gizli cebe attı, yıldız ve kırık haç işaretlerini taşıyan pirinç mührü çıkardı.

“Al lütfen. Ama taksit olarak değil. Witcher’dan onun teşekkürünün kanıtı olarak al; sana teşekkür ediyorum çünkü kendi çıkarını düşünerek de olsa arkadaşımı meslektaşlarının çoğunun yapabileceğinden çok daha iyi tedavi ettin. Arkadaşımı güvenli bir yere yerleştirir yerleştirmez ödeme yapmak üzere buraya geri döneceğime dair iyi niyet göstergesi olarak al mührü. Çiçeklerin arasındaki akrep gözümden kaçtı Yennefer. Dikkatsizliğimin bedelini ödemeye hazırım.”

“Güzel bir konuşma.” Büyücü kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. “Dokunaklı ve coşkulu. Ama ne yazık ki boşa. Dandelion’a ihtiyacım var ve burada kalacak.”

“Senin çağırmak istediğin şeyin bir kez yakınında oldu zaten.” Geralt yerdeki deseni gösterdi. “İşin bitip de cini çağırdığında Dandelion bütün iddialarına karşın kuşkusuz zarar görecektir, üstelik muhtemelen öncekinden daha ağır bir zarar olacak bu. Çünkü senin asıl derdin, şişedeki yaratık, öyle değil mi? Amacın onu boyunduruğun altına almak, kendine hizmet ettirmek, değil mi? Yanıt vermene gerek yok, biliyorum, beni ilgilendirmez. Tamam, ne istersen yap, istersen on şeytan birden çağır. Ama Dandelion olmadan yap ne yaparsan. Dandelion’a acı çektirirsen, bu dürüst

bir alışveriş olmaktan çıkar Yennefer; o zaman karşılığında bir bedel istemeye hakkın olmaz. İzin verme..."

Geralt sustu.

"Ne zaman algıyorsun diye merak ediyordum," dedi büyücü kıkır kıkır gülererek.

Geralt kaslarını gerdi, bütün iradesini topladı, canı acıyınca kadar dişlerini birbirine geçirdi. Ama bir yararı olmadı. Uyuşmuş gibiydi, taştan bir heykel, zemine çakılmış bir sütundu sanki. Çizmesinin içindeki parmaklarından tekini bile oynatamıyordu.

"Doğrudan yapılmış bir sihri geri püskürtme gücüne sahip olduğunu biliyordum," dedi Yennefer. "Bir işe girişmeden önce beni hitabetinle etkilemeye kalkışacağını da biliyordum. Konuştun ve tepende süzülen sihir etkisini gösterip seni ağır ağır kırdı. Şimdi konuşmaktan başka bir şey yapamazsın. Ama beni etkilemene gerek kalmadı. Güzel konuşabildiğini biliyorum artık. Bu alanda göstereceğin yeni çabalar etkiyi azaltmaktan başka işe yaramaz."

Geralt sihirli uyuşukluğa karşı savaşmayı çalışırken, "Chireadan..." diyebildi güçlkle. "Gizli bir niyetin olduğunu Chireadan anlayacak. Durumu hemen anlayacak, sana güvenmediği için her an kuşkulananacak. Sana baştan beri güvenmedi o..."

Büyücü elini kaldırıp havada savurdu. Odanın duvarları bulanıklaştı, kirli gri renge büründü. Kapılar, pencereler kayboldu, hatta kapılardaki tozlu perdeler ve duvarlardaki sinek pisliğini andıran desenler de yok oldu.

"Chireadan anlarsa ne olurmuş?" Büyücü haince sırıttıyordu şimdi. "Hemen yardımına mı koşar sanıyorsun? Benim setimi kimse aşamaz. Hem Chireadan hiçbir yere koşmayacak, bana karşı hiçbir işe girişmeyecek. Hiçbir şey yapmayacak. O benim

sihrimin etkisinde. Hayır, büyüyle bir ilgisi yok bunun, bu yönde parmağımı bile oynatmadım. Sıradan organizma kimyası. O ahmak âşık oldu bana. Bilmiyor muydun bunu? Hatta Yakışıklı'yı düelloya davet etmek gibi bir niyeti var. Düşünebiliyor musun? Kıskanç bir elf! Bu ender görülen bir şeydir. Geralt, ben bu evi boşuna seçmedim.”

“Yakışıklı Berrant, Chireadan, Errdil, Dandelion. Sen hedefine en kısa yoldan ulaşıyorsun. Ama beni kullanamayacaksın Yennefer.”

“Hem de nasıl kullanıyorum seni!” Büyücü yataktan kalktı, odayı boydan boya yürüdü ancak yere çizili olan simge ve işaretlere yaklaşmamaya özen gösterdi. “Şairin şifa bulması karşılığında bana bir borcun olduğunu söylemiştim. İstedğim önemsiz, küçük bir hizmet. Burada halletmek istediğim işlerden sonra Rinde'yi derhal terk edeceğim ama bu küçük yerde hâlâ belli konular var, kapatılmamış hesaplar diyelim bunlara. Burada kimilerine bazı sözler verdim ve sözlerimi her zaman tutarım. Ancak bunları tek başına tamamlamama zamanım yetmeyeceği için bu sözleri benim adıma sen yerine getireceksin.”

Geralt var gücüyle uğraştı, uğraştı ama boşunaydı.

“Kendine eziyet etme küçük Witcher.” Kadının yüzündeki gülümsemede keskin bir alay vardı şimdi. “Hiçbir yararı yok. Sihre karşı güçlü bir iradeye ve direnme gücüne sahipsin, gelgelelim benimle ve büyülerimle boy ölçüşemezsin. Bana oyun oynama. Sert ve inatçı erkekliğiyle gözümü boyamaya kalkışma. Sen yalnızca kendi gözünde sert ve inatçısın. Arkadaşını kurtarabilmek için ne istesem yapardın, hatta sihir bile olmasa hazırdın buna, her bedeli

öderdin, çizmelerimi yalardın. Hatta umulmadık bir anda biraz hoşça vakit geçirmek isteseydim başka şeyler de yapardın belki.”

Geralt susuyordu. Yennefer önünde gülümseyerek durmuş, kadife bluzuna iliştirilmiş, elmasları ışıltı ışıltı yanan, volkan taşından yıldızla oynuyordu.

“Yakışıklı’nın yatak odasında seninle karşılıklı birkaç söz ettikten sonra,” diye devam etti büyücü, “neyin nesi olduğunu anlamıştım. Bedeli senden hangi şekilde isteyeceğimi de anlamıştım. Benim Rinde’deki hesaplarımı herkes –örneğin Chireadan– kapatabilir aslında. Ancak bu işi sen yapacaksın çünkü bir bedel ödemelisin. Yalandan sertliğinin, soğuk bakışlarının, her ayrıntıyı gören gözlerinin, kaskatı yüzünün, alaylı sesinin bedelini... Vengerbergli Yennefer’e meydan okuyabileceğini sanmanın, onu kibirli, kendine tapan bir kadın, içten pazarlıklı bir cadı gibi görmenin, üstelik sabunlu memelerini gözlerinle yemenin bedelini... Hadi, öde bakalım Rivyalı Geralt!”

Yennefer, Witcher’ı iki eliyle saçlarından yakaladı, dudaklarını ihtirasla öpmeye, vampir gibi emmeye başladı. Geralt’ın boynundaki madalyon sarsıldı. Witcher zincirin döndüğü ve boğma demiri gibi boğduğu duygusuna kapıldı. Beyninin içinde parlak bir ışık yandı, kulaklarında korkunç bir uğultu başladı. Büyücünün menekşe mavisi gözlerini artık göremiyordu, derken karanlığa gömüldü.

Geralt yerde diz çökmüştü şimdi. Yennefer yumuşak, tatlı bir sesle konuşuyordu.

“Aklına yazdın mı?”

“Evet hanımefendi.”

Kendi sesiydi bu.

“O halde git ve verdiğim görevleri yerine getir.”

“Emredersiniz hanımefendi.”

“Elimi öpebilirsin.”

“Teşekkür ederim hanımefendi.”

Geralt, dizlerinin üzerinde Yennefer’e doğru ilerlediğini duyumsadı. Beyninin içinde âdeta on binlerce arı vızıldıyordu. Yennefer’in eli leylak ve frenküzümü kokuyordu. Bir şimşek çaktı. Ve ortalık karardı.

Korkuluklar, merdiven, Chireadan’ın yüzü.

“Geralt! Neyin var? Geralt, nereye böyle?”

“Gitmeliyim...” Kendi sesiydi bu. “Gitmeliyim...”

“Tanrılar aşkına! Şunun gözlerine bakın hele!”

Vratimir’in korkudan allak bullak olmuş yüzü. Errdil’in yüzü. Ve Chireadan’ın sesi...

“Hayır! Errdil, sakın! Dokunmayın ona ve de durdurmaya kalkışmayın! Çekil yolundan Errdil! Çekil, engel olma ona!”

Leylak ve frenküzümü kokuları... Leylak ve frenküzümü...

Kapı. Patlayan güneş. Çok sıcak. Boğucu. Leylak ve frenküzümü kokuları. Fırtına kopacak, diye düşündü Geralt.

Ve bu son berrak düşüncesi oldu.

VI

Karanlık. Koku...

Koku mu? Hayır, kötü koku. İdrar, çürümüş ot ve ıslak paçavra kokuları. Eğri büğrü taşlardan örülmüş bir duvara

gömülmüş askının içinde duran ve is yayan bir lambanın kötü kokusu. Lambanın gölgesi, saman kaplı zemine yayılan gölge...

Bir parmaklığın gölgesi.

Witcher sövüyordu.

“Sonunda.” Birinin onu çekip kaldırdığını, sırtını rutubetli duvara yasladığını duyumsadı. “Çok kaygılandım, baygınlığın geçmek bilmedi...”

“Chireadan? Nerede... Lanet olsun, başım çatlayacak gibi... Neredeyiz biz?”

“Sence?”

Geralt yüzünü ovalayıp çevresine bakındı. Karşiki duvarda kılıksız üç kişi oturuyordu. Witcher onları pek seçemiyordu, lambanın ışığından uzakta, neredeyse zifiri karanlık bir noktada oturuyorlardı. Onları ışıklandırılmış koridordan ayıran parmaklığın dibinde paçavra yığınının andıran bir şey duruyordu. Aslında sıska bir ihtiyardı bu, leylek gagasına benzeyen bir burnu vardı. Darmadağın saçlarının uzunluğuna ve üstünün başının durumuna bakılırsa oraya daha dün gelmemiştı.

“Bizi zindana atmışlar,” dedi Geralt ters ters bakarak.

“Mantıklı sonuçlar çıkarmayı yeniden başarmana sevindim,” dedi elf.

“Hay lanet olsun... Dandelion peki? Ne zamandır buradayız? Ne kadar oldu?”

“Bilmiyorum. Beni buraya attıklarında senin gibi bilincim yerinde değildi.” Chireadan bir miktar samanı bir araya topladı ve oturduğu yerde daha rahat bir pozisyona geçti. “Önemi var mı bunun?”

“Hem de nasıl, lanet olsun. Yennefer... ve Dandelion. Dandelion orada, onun yanında ve kadının niyeti... Hey, siz, baksanıza, bizi buraya ne zaman kapattılar?”

Serseriler aralarında fısıldaştılar. Yanıt veren olmadı.

“Sağır mısınız siz?” Geralt tükürdü, dudaklarındaki madenî tattan bir türlü kurtulamamıştı. “Günün hangi saatindeyiz diye soruyorum? Ya da gece mi? Size ne zaman zıkkımlanacak bir şeyler getireceklerini bilirsiniz herhalde?”

Serseriler yine aralarında mırıldandılar, hafifçe öksürdüler.

“Değerli beyler,” dedi sonunda içlerinden biri. “Bizi rahat bırakın ve bizimle konuşmayın lütfen. Bizler doğru düzgün suçlularız, siyasi işlere bulaşmadık. Devlet görevlilerine saldırmadık. Yalnızca hırsızlık yaptık.”

“Evet,” diye doğruladı diğeri. “Siz köşenizde, biz köşemizde. Ve herkes kendi alanıyla ilgilensin.”

Chireadan burnundan soludu. Witcher yere tükürdü.

“Aynen öyle,” dedi iki büklüm oturan uzun burunlu ihtiyar. “Hapishanede herkes kendi köşesiyle ilgilenir ve kendine benzerlerin yanında yer alır.”

“Ya sen, dede,” dedi elf alaylı bir sesle, “sen onların mı, yoksa bizim mi yanımızdasın? Kendini hangi gruba ait görüyorsun?”

“Hiçbirinize,” dedi dede gururla. “Çünkü masumum.”

Geralt yine tükürdü.

“Chireadan?” dedi şakaklarını ovalarken. “Şu devlet görevlilerine saldırma işi... Doğru mu bu?”

“Elbette. Anımsamıyor musun?”

“Sokakta yürüyordum... İnsanlar arkamdan bakıyordu... Sonra... Sonra bir dükkân çıktı karşıma...”

“Bir rehinci.” Elf sesini alçalttı. “Rehincinin kapısından girdin. Girer girmez de dükkân sahibinin ağzına bir yumruk indirdin. Sıkı bir yumruk. Hem de çok sıkı.”

Witcher dişlerinin arasından sövdü.

“Rehinci yere düştü,” diye usulca devam etti Chireadan. “Sen de adamın hassas yerlerini tekmeledin. Patronunun yardımına koşan uşağı pencereden dışarı attın, sokağın tam ortasına!”

“Korkarım,” diye mırıldandı Geralt, “hepsi bununla bitmedi.”

“Korkmakta haklısın. Rehinciden çıktın, sokağı baştan sona yürüyüp yayalara çarptın, omuz attın ve bağırarak kadının birinin namusuyla ilgili saçma sapan sözler söyledin. Peşine büyük bir kalabalık düşmüştü, aralarında ben, Errdil ve Vratimir de vardık. Sense eczacı Defnebaş’ın evinin önünde durdun, içeri girdin ve bir saniye sonra dışarı çıktığında Defnebaş’ı tek bacağından yakalamış, peşin sıra sürüklüyordun. Ayrıca kalabalığın önünde konuşma benzeri bir şey yaptın.”

“Nasıl bir konuşma?”

“Özetle; aklı başında bir adamın profesyonel bir fahişeye bile orospu diyemeyeceğini, bunun alçakça ve iğrenç olduğunu söyledin. Ama biri hiç becermediği ve bu iş karşılığında kendisine para vermediği bir kadın için ‘orospu’ tabirini yine de kullanıyorsa, bu kişi boktan bir herifti ve kesinlikle cezayı hak ediyordu. Cezanın derhal uygulanacağını ve boktan bir herif için en uygunu olduğunu herkese duyurdun. Eczacı adamın başını dizlerinin arasına sıkıştırdın, adamın pantolonunu sıyırdın ve kemerle kıçına vurdukça vurdun.”

“Devam et Chireadan, devam et. Hiçbir şeyi sakınma.”

“Defnebaş’ın kışına kemeri indirip duruyordun, adam bağırdı, çağırdı, ağladı, tanrılardan ve insanlardan yardım dilendi, merhamet edilmesi için yalvardı. Evet, düzeleceğine bile söz verdi ama sen belli ki inanmıyordun ona. Derken, Rinde’de muhafız dedikleri silahlı birkaç haydut geldi.”

“İşte o sırada,” diye başını salladı Geralt, “devlet görevlilerine saldırdım, öyle mi?”

“Yok canım! Onlara çok daha önce saldırdın sen. Hem rehinci hem de Defnebaş kent meclisi üyeleridir. Yennefer’in kasabadan kovulmasını ikisi de talep etmişti. Adamlar yalnızca kent meclisinde aleyhine oy kullanmakla kalmayıp meyhanelerde konuşmalar yaptılar ve Yennefer hakkında dedikodular yaydılar.”

“Ben bunu tahmin etmiştim zaten. Anlat. Koşarak gelen kent muhafızlarında kalmıştın. Beni kodese onlar mı attılar?”

“Atmak istediler. Amanın Geralt, nasıl bir manzaraydı, anlatamam! Adamlara yaptıklarının tarifi olanaksız! Muhafızların kılıçları, kırbaçları, copları, baltaları vardı, seninse tek silahın züppenin birinin elinden çekip aldığın dişbudaktan yapılmış, topuz kabızalı bir bastondu. Adamların hepsini yere serip yoluna devam ettin. Nereye gitmeye çalıştığını çoğumuz biliyorduk.”

“Ben de bilsem iyi olacak!”

“Tapınağa gittin. O da meclis üyesi olan Papaz Krepp, vazalarında Yennefer’e çok yer vermişti. Papaz Krepp hakkındaki görüşlerini gizlemek gibi bir niyetin yoktu. Ona kadınlara saygı hakkında bir ders vereceğini vadettin. Resmî unvanını kullanmadın ama eklediğin başka tanımlamalar kalabalığı oldukça eğlendirdi.”

“Haa,” diye mırıldandı Geralt, “desene işin içine bir de Tanrı’ya hakaret girdi. Başka neler yaptım? Tapınağa zarar verdim mi?”

“Hayır. Oraya girmedin. Zaten tapınağın önüne bir alay muhafız dizilmiş bekliyordu, mancınık dışında silah namına ne var ne yok donanmışlardı sanırım. Seni doğrudan katledeceklermiş gibi görünüyordu. Ancak sen onlara kadar ilerlemedin. Ansızın iki elinle başını tuttun ve bayıldın.”

“Devamını anlatmana gerek yok. Peki Chireadan, sen neden hepsi boyladın?”

“Sen yere düşünce seni mızraklarıyla delik deşik etmek için birkaç muhafız koşup geldi. Onlarla tartışmaya girdim. Başıma bir gürz yedim ve gözümü burada, zindanda açtım. Beni insanlara karşı bir komploda yer almakla suçlayacaklardır kuşkusuz.”

“Suçlamalardan bahsetmişken,” Witcher dişlerini gıcırdattı, “sence bizi ne bekliyor olabilir?”

“Vali Neville başkentten döndüyse,” diye mırıldandı Chireadan, “o zaman bilemem... Onu tanırım. Ancak henüz gelmediyse kararı meclis üyeleri verir – ki aralarında Defnebaş ve rehinci de var. Bunun da anlamı...”

Elf elini boğazına götürdü. Mahzenin karanlık olmasına karşın bu el hareketinin tek açıklaması vardı. Witcher yanıt vermedi. Diğer tutuklular kendi aralarında mırıldandılar. Masum olmasına karşın içeri atılan dede uyumuş gibiydi.

“Güzel,” dedi Geralt ve içinden geldiğince sövdü. “Darağacını boylamam yetmediği gibi bir de senin ölümüne neden olduğumu bileceğim Chireadan. Bir de Dandelion’ın mutlaka. Hayır, sözümü kesme. İşi buraya Yennefer’in getirdiğini biliyorum ama suç bende. Benim aptallığımda. Beni kandırdı, cücelerin deyişiyle sert adam yaptı.”

“Hım...” diye mırıldandı elf. “Haklısın, ne diyebilirim. Seni o kadına karşı uyarmıştım. Lanet olsun, seni uyardım ama ben de –tabir için kusura bakma– senin kadar ahmaklık ettim. Senin yüzünden burayı boyladım diye kendini suçluyorsun, oysa işin aslı bunun tam tersi. Sen benim yüzümden buradasın. Seni o sokakta durdurabilirdim, vurup yere serebilirdim, olanlara izin vermeyebilirdim. Ama yapmadım. Çünkü Yennefer’in sana uyguladığı sihrin etkisi geçtikten sonra geri dönmenden ve ona... bir şey yapmandan korktum. Bağışla.”

“Bunda bağışlanacak bir şey yok. Çünkü o büyüünün ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun. Sevgili elf, sıradan bir büyüüyü hiç rahatsızlık duymadan birkaç dakika içinde çözerim ben ve bayılmam. Yennefer’in büyüünü bozamazdınız, yere sermek de sandığınız kadar kolay olmazdı. Muhafızları anımsa.”

“Dediğim gibi, seni düşünmedim. Yennefer’i düşündüm.

“Chireadan?”

“Evet?”

“Sen... Sen...”

“Büyük söz etmeyi sevmem,” diye sözünü kesti elf, yüzünde hüznü bir gülümsemeyle. “Kadın beni cezbediyor diyelim. Onun gibi birine hayran olmak mümkün mü diye şaşıırıyorsunuzdur mutlaka?”

Geralt o görüntüyü hayal edebilmek için gözlerini kapadı. Onu anlaşılmaz bir şekilde –büyük konuşmamak gerekirse– cezbeden o fotoğrafı...

“Hayır Chireadan,” dedi. “Şaşıırmıyorum.”

Koridordan sert adım sesleri ve madeni şakırtılar duyuldu. Zindanı dört gardiyanın gölgesi kapladı. Anahtarlar takırdadı,

masum ihtiyar parmaklıkların önünden tazı gibi fırlayıp hırsızların yanına saklandı.

“Bu kadar çabuk mu?” dedi elf kısık sesle. Şaşkınlık içindeydi. “Darağacının hazırlanması daha uzun sürer sanmıştım...”

Bilardo topu gibi parlak kafalı, yaban domuzu kıllarını andıran sakalı olan bir gardiyan Witcher’ı gösterdi. “Nah şu.”

İki gardiyan Geralt’ı tuttukları gibi kaldırıp sertçe duvara dayadılar. Hırsızlar köşelerine büzüldüler, uzun burunlu dede kendini samanların içine âdeta gömdü. Chireadan yerinden fırlamak istediye de yere yuvarlandı ve bir kılıcın ucu göğsüne dayandı.

Kel kafalı gardiyan, Witcher’ın önüne dikildi, kollarını sıvayıp yumruklarını tokuşturdu. “Meclis üyesi Defnebaş’ın selamı var, bizim bu çukurda rahat mısın diye soruyor. Belki bir eksiğin vardır? Ya da üşüyorsundur? Ha?”

Geralt yanıt vermenin uygun olmadığını düşündü. Kel kafayı tekmeleyemezdi çünkü onu iki kolundan yakalamış olan gardiyanlar, ağır çizmeleriyle ayaklarını eziyorlardı.

Kel kafalı hızını alıp midesine bir yumruk indirdi. Geralt’ın savunma amaçlı kaslarını germesi hiçbir işe yaramamıştı. Witcher soluk alabilmek için mücadele ederken kendi kemerinin tokasına bir süre baktı. Bunun üzerine gardiyanlar onu bir kez daha tutup yukarıya doğru çektiler.

“Hiçbir ihtiyacın yok mu?” diye devam etti kel kafalı. Ağzı soğan ve diş çürüğü kokuyordu. “Sayın meclis üyesi hiçbir şikâyetinin olmadığına sevinecektir.”

Bir sonraki yumruk yine aynı noktaya indi. Witcher iki büküm kıvrıldı, eğer midesinde bir şey olsaydı kusardı. Kel kafalı yana dönüp el değiştirdi.

Güm! Geralt yine kemerinin tokasına baktı. Tuhaftı ama tokada duvarın ardını gösterecek bir delik yoktu.

“Evet, ne diyorsun?” Kel kafalı biraz geri çekildi, belli ki yeniden hız alacaktı. “İsteklerin yok mu? Bay Defnebaş sana isteklerini sormamızı istedi. Neden konuşmuyorsun? Dilin mi tutuldu? Gel, ben çözerim!”

Güm!

Geralt bu kez de bayılmamıştı. Gelgelelim iç organlarını koruyabilmesi için bayılması gerekiyordu. Bayılabilmek için kel kafalıyı zorlaması gerekiyordu...

Gardiyan yere tükürdü, dişlerini gösterdi, ellerini ovuşturdu.

“Ne yani? Hiçbir dileğin yok mu?”

“Bir tane var...” diye inledi Witcher ve güçlkle başını kaldırdı. “Patlamayı istiyorum, itoğluit.”

Kel kafalı dişlerini gıcırdattı, Geralt’ın tam istediği gibi bu kez başına vurmak üzere hız aldı. Ancak darbeyi indiremedi. Gardiyan ansızın hindi gibi guruldamaya başladı, kıpkırmızı kesildi, iki elini karnına bastırıp acıyla böğürdü...

Ve patladı.

VII

“Ben sizi ne yapayım şimdi?”

Dışarıda kararmakta olan hava, çakan şimşeğin gözleri kamaştıran ışığını yarıp geçti, hemen ardından sarsıcı bir gümbürtüyle art arda gök gürledi. Sağanak hızlandı ve Rinde semalarını kapkara bulutlar kapladı.

Geral ve Chireadan bir banka oturup başlarını önlerine eğmişler, konuşmuyorlardı. Arkalarındaki duvarda Majoran Peygamberi koyunlara çobanlık yaparken betimleyen kocaman bir goblen tablo asılıydı. Vali Neville odada volta atıyor, öfkeyle burnundan soluyordu.

“Sizi lanet olası boktan büyücüler!” diye ansızın kükredi. “Kasabamı gözünüze mi kestirdiniz, ha? Dünyada başka yer mi kalmadı?”

Elf de Witcher da susuyorlardı.

“Bu nasıl olur?..” vali yutkundu. “Nasıl olur da gardiyan... Domates gibi! Domates gibi ezilip kırmızı pelte olmuş! İnsanlığa sığmaz bu!”

“İnsanlığa da dine de sığmaz,” dedi belediye binasının makam odasında bulunan Papaz Krepp. “İnsanlıktan öylesine uzak bir şey ki arkasında kimin olduğunu salaklar bile anlar. Evet, valim, Chireadan’ı ikimiz de tanırız; şu kendine Witcher süsü veren ise gardiyana bunları yapabilecek güce sahip değildir bence. Bütün bunların arkasında Yennefer, Tanrı’nın lanetlediği o cadı var!”

Dışarıda gök gürlüyordu.

“O yaptı, ondan başkası olamaz,” diye devam etti Krepp, “tartışmaya bile gerek yok. Eğer Yennefer değilse, meclis üyesi Defnebaş’tan kim öç almak istesin ki?”

“Ha, ha, ha,” diye ansızın kakhaha attı vali. “İşte buna kızamam! Gözü koltuğumda olduğu için Defnebaş benimle çok uğraşıyordu. Ama artık ona kimse kulak asmayacaktır. Kıçına yediklerini düşününce...”

“Bu cürme bir alkış tutmanız eksikti Bay Neville.” Krepp alnını buruşturdu. “Size anımsatmak isterim, eğer Witcher’a karşı

kovma duasını etmeseydim o da bana ve tapınağın kutsallığına elini kaldıracaktı...”

“Siz vaazlarınızda kadının hakkında çirkin şeyler söylediniz, Krepp. Hatta Berrant bile gücenmişti size. Ama gerçek gerçektir. Duyuyor musunuz serseriler?” Vali yeniden Geralt ve Chireadan’a döndü.

“Sizi haklı çıkaracak hiçbir şey yok! Burada böyle taşkınlıklara göz yummam ben! Hadi bakalım, başlayın, anlatın, savunmanızı nasıl yapacaksanız yapın, yoksa bütün kutsal emanetler üzerine yemin ederim, size ömrünüz boyunca unutamayacağınız bir şey yaşatırım! Hadi, ne varsa sökülün, günah çıkarırmış gibi!”

Chireadan derin bir iç çekip Witcher’a baktı; yalvaran bakışları çok şey söylüyordu. Geralt da içini çekti ve hafifçe öksürdü.

Ve her şeyi anlattı. Yani neredeyse her şeyi.

“Demek böyle,” dedi papaz kısa bir suskunluktan sonra. “Güzel bir hikâye. Serbest kalmış bir cin. Bu cinin peşinde bir kadın büyücü. Fena bir takım sayılmaz. Bu işin sonu kötü bitebilir, çok kötü bitebilir.”

“Cin nedir?” diye sordu Neville. “Hem Yennefer’in derdi ne?”

“Büyücüler,” dedi Krepp, “güçlerini doğadaki güçlerden, daha doğrusu dört temel elementten ya da prensipten alırlar. Bunlar hava, su, toprak ve ateştir. Bu elementlerden her birinin kendi boyutu vardır, büyücü jargonunda buna ‘âlem’ denir. Suyun bir âlemi, ateşin bir âlemi vs. vardır. Bizlerin ulaşamadığı bu boyutlarda cin dediğimiz canlılar yaşar...”

“Efsanelerde,” diye sözünü kesti Witcher. “Çünkü bildiğim kadarıyla...”

“Sözümü kesme,” diye onu susturdu Krepp, “çok fazla şey bilmediğin az önce anlattıklarından ortaya çıktı Witcher. O halde sus ve senden akıllı olanlar konuşurken dinle. Cinlere gelince, dört düzlem olduğu için dört çeşitleri vardır. Hava cinleri *cinnis*’ler, su cinleri olan *marid*’ler, ateş cini olan *ifrit*’ler ve toprak cinleri *dao*’lar...”

“Bir yanlışın var Krepp,” diye söze karıştı Neville. “Tapınak okulu değil burası, bize konferans verme. Şunu söyle kısaca: Yennefer şu cinden ne istiyor?”

“Böyle bir cin, valim, sihirli enerjilerin canlı bir yumağıdır. Elinde cin bulunduran bir büyücü, bu enerjiyi büyüye dönüştürüp gerekli alanlarda kullanabilir. Gücünü uğraşıp doğadan almasına gerek kalmaz, cin bu işi onun adına yapar. Böylece büyücünün kudreti muazzam olur, mutlak kudrete yaklaşır...”

“Ama gücü her şeye yeten bir büyücü hiç duymadım ben.” Neville yüzünü buruşturdu. “Hatta tam tersine, çoğunun kudreti fazlaca abartılır. Aslında şunu yapamazlar, bunu yapamazlar...”

“Büyücü Stammelford,” diye valinin sözünü kesti papaz, sesiyle, tavrıyla ve yüz ifadesiyle bir akademisyen havasına bürünerek, “kulesinden baktığında manzarasını böldüğü için bir gün bir dağın yerini değiştirmiş. Öncesinde ve sonrasında kimse bunu başaramadı. Çünkü rivayete göre Stammelford’un hizmetinde bir *dao*, bir toprak cini vardı. Benzeri güçlere sahip başka sihirbazların yaptıkları kayıtlara geçmiştir. Dehşetli dalgalar ve taş taş üstünde bırakmayan seller kuşkusuz *marid*’in işidir. Alevler, yangınlar ve patlamalar *ifrit*’in...”

“Boralar, kasırgalar, depremler,” diye mırıldandı Geralt. “Geoffrey Monck.”

“Doğru. Görüyorum ki bir şeyler biliyorsun yine de.” Krepp’in Witcher’a çevirdiği bakışları biraz yumuşamıştı şimdi. “İhtiyar Monck’un, bir *cinnis*’i, bir hava cinini kendine hizmete zorlamanın bir yolunu bulduğu söylenir. Hatta konuşulanlara bakılırsa bu cinlerin sayısı birden fazlaymış. Monck onları şişelerde saklıyor, ihtiyaca göre kullanıyor, cin başına üç dilekte bulunuyormuş. Çünkü beyler, bir cin yalnızca üç dileği yerine getirir, sonra özgür kalır ve kendi boyutuna döner.”

“O nehrin kıyısında dilek falan yerine getirmede,” dedi Geralt kararlı bir sesle. “Doğrudan Dandelion’ın boğazına yapıştı.”

“Cinler,” dedi Krepp dudağını bükerek, “hain ve ahlaksız yaratıklardır. Onları şişelere tıkan ve dağların yerini değiştiren kişileri sevmezler. Birilerinin dileklerini dile getirmelerini engellemek için ne mümkünse yaparlar, dilekleri yerine getirme tarzlarını ise anlamak ve öngörmek olanaksızdır. Yani çok dikkatli olmak gerekir. Ancak bir cini boyunduruk altına alabilmek için çelik gibi bir irade ve sinirler gerekir; kişi çok güçlü ve önemli yeteneklere sahip olmalıdır. Senin anlattıklarına bakılırsa Witcher, yeteneklerin yeterli olmamış.”

“O boktan yaratığı boyunduruk altına almak için yetmedi, evet,” dedi Geralt. “Ancak onu kovdum ve öyle hızlı kaçtı ki hava bile inledi. Bu da önemli bir şey. Gelgelelim Yennefer benim cin kovma duamla alay etti.”

“Nasıl bir cin kaçırma duası bu böyle? Tekrarlayın bakayım.”

Witcher duayı kelimesi kelimesine tekrarladı.

“Ne?” Papazın önce rengi attı, sonra yüzü kıpkırmızı kesildi, sonra da morardı. “Böyle bir şeye nasıl cesaret edebilirsin? Niyetin benimle eğlenmek mi?”

“Bağışlayın,” dedi Geralt alçak sesle. “Doğrusunu isterseniz, bilmiyorum... bu sözlerin anlamını.”

“O halde bilmediğiniz bir şeyi tekrarlamayın! Böylesine iğrenç bir şeyi nerede duymuş olabileceğinizi aklım almıyor!”

“Bu kadar yeter.” Vali eliyle geçiştirdi. “Boşa zaman harcıyoruz. Peki. Büyücü kadının bu cini nerede kullanacağını öğrendik. Ancak Krepp, bunun iyi olmadığını söylediniz. Nedir iyi olmayan? Kadın onu yakalayıp şeytana teslim etsin, bana ne. Düşünüyorum da...”

Neville’in isterse övünmek istemiş olsun o an ne düşündüğünü bir daha kimse öğrenemedi. Majoran Peygamber’in betimlendiği goblenin asılı olduğu duvarda ansızın ışıklı bir dikdörtgen belirdi, içinde şimşek çaktı ve odanın ortasına Dandelion indi.

“O masum!” diye kükredi ozan tertemiz, melodik bir sesle. Yere oturmuş, ısrarla çevresine bakıyordu şimdi. “Masum! Witcher masumdur! Buna inanılmasını istiyorum!”

“Dandelion!” diye bağırды Geralt ve cin kovma duasına ama belki de sövmeye hazırlanan Krepp’i durdurdu. “Buraya... nereden... geldin Dandelion?”

“Geralt!” Şair ayağa fırladı.

“Dandelion!”

“Neyin nesi bu yahu?” diye Neville kızarak sordu. “Hepinize lanet olsun, şu sihir işine son vermezseniz yapacaklarımdan sorumlu değilim. Rinde’de sihir artık yasak, dedim! Önce yazılı bir başvuru, sonra vergi ve mülkten pay vermek gerekiyor... Dur bakayım? Büyücü kadının rehinesi olan şarkıcı değil mi bu?”

“Dandelion,” diye tekrarladı Geralt ve şairi omuzlarından tuttu. “Nasıl geldin buraya?”

“Bilmiyorum,” dedi ozan sersemlemiş ve sıkıntılı bir ifadeyle. “Açıkçası bana ne olduğundan hiç haberim yok. Çok az şeyi anımsayabiliyorum, bunların ne kadarının gerçek, ne kadarının kâbus olduğunu biliyorsam beni tanrılar çarpsın. Ama siyah saçlı, hiç de fena olmayan bir kadını anımsıyorum...”

“Ne hakla burada o siyah saçlıdan söz ediyorsunuz,” diye öfkeyle sözünü kesti Neville. “Konuya gelemim beyler, konuya. Witcher masum, diye bağırdınız. Bundan ne anlayayım? Defnebaş kışına kendi elleriyle mi sopa çekti? Çünkü Witcher masumsa olay ancak böyle olmuştur. Tabii topluca halüsinasyon görmüyorsak.”

“Kıçlardan ve halüsinasyonlardan haberim yok,” dedi Dandelion gururla. “Başlı defneyi de bilmiyorum. Tekrarlıyorum, anımsayabildiğim son kişi zarif bir kadındı, üzerinde siyah ve beyaz tonlarda şık giysiler vardı. Beni ışıklı bir çukurun içine acımasızca attı, sihirli bir kapıydı herhalde. Öncesinde bana açık bir dille talimatlarda bulunmuştu. Hedefe ulaşır ulaşmaz hemen tanıklık etmemi istedi. Aynen aktarıyorum: ‘Olanlarda Witcher’ın bir suçu olmadığına inanılmasını istiyorum. Tek dileğim var, o da budur.’ Kelimesi kelimesine bunları söyledi. Ama ben, ‘Neler oluyor?’ diye sordum, ‘Mesele nedir, bütün bunların anlamı ne?’ dedim. Siyah saçlı beni konuşturmadı. Bana ağır hakaretlerde bulundu, yakama yapıştığı gibi beni kapıya fırlattı. Hepsi bu. Şimdi...” Dandelion gerindi, tuniğini eliyle çırpıttı, yakasını ve birinci sınıf ama kirlenmiş yaka süsünü düzeltti, “... kasabanın en iyi hanı neresidir ve nerededir beyler, biri bana söylesin lütfen.”

“Kasabamda kötü han yoktur,” dedi Neville usulca. “Ama bunu gözlerinle görmeden önce kasabanın en iyi hapishanesiyle yakından tanışacaksın. Sen ve takımın. Henüz özgür değilsiniz, herifler, bunu unutmayın sakın! Şunlara bakın hele! Biri karmakarışık hikâyeler anlatır, biri duvarın içinden fırlar ve bağıra çağıra masumiyetten söz eder, ‘Bana inanmanızı istiyorum,’ diye haykırır. Ama bana kalırsa...”

“Tanrılar!” Papaz elini kel başına attı. “Şimdi anlıyorum! İstek! Son dilek!”

“Neyiniz var, Krepp?” Vali alnını buruşturdu. “Hasta mısınız?”

“Son dilek!” diye tekrarladı papaz. “Yennefer ozanı üçüncü ve son dileğini söylemesi için zorladı. Cin bu dileği yerine getirmediği sürece onu boyunduruğu altına alamazdı. Yennefer sihirli bir tuzak kurdu ve cin kendi boyutuna dönmeden onu mutlaka yakaladı! Bay Neville, biz mutlaka...”

Dışarıda gök gürledi. Gümbürtü öylesine şiddetliydi ki duvarlar sarsıldı.

“Lanet olsun,” dedi vali ve pencerenin önüne geçti. “Yakınlara yıldırım düştü. Umarım bir eve isabet etmemiştir. Şimdi bir de yangınla uğraşamam. Tanrılar adına! Baksanıza! Baksanıza şuraya! Krepp! Nedir bu?”

Herkes pencereye hücum etti.

Dandelion, “Of, lanet olsun!” diye haykırıp elini boynuna attı. “Boğazımı sıkkan itoğluit bu!”

“Cin!” diye bağırdı Krepp. “Hava cini!”

“Errdil’in meyhanesinin üstünde!” diye bağırdı Chireadan. “Çatının üstünde!”

“Yennefer cini yakalamış!” Papaz, pencereden öyle bir sarkmıştı ki az kalsın düşecekti. “Sihirli ışığı görüyor musunuz? Büyücü kadın cini tuzağa düşürmüştü!”

Geralt gördü ve konuşmadı.

Yıllar önce Geralt, Witcherların yurdu olan Kaer Morhen’de eğitim almaya henüz başlamış yaramaz bir oğlanken, onun gibi öğrenci olan Eskel’le büyük bir yabanarısı yakalamışlar ve gömleklerinin kumaşından çektikleri bir iple hayvanı masanın üzerinde duran bir testiye bağlamışlardı. Bağlı arının ne yaptığını izlemiş ve gülmekten ölmüşlerdi, derken ustaları Vesemir onları bu halde yakalamış, ikisini de kayışla dövmüştü.

Errdil’in meyhanesinin çatısı üzerinde dolanan cin tıpkı o yabanarısı gibi davranıyordu şimdi. Uçarken bir iniyor bir yükseliyordu, kendini ansızın yukarıya sonra da aşağıya atıyordu, öfkeli vızıltılarla dönüp duruyordu. Çünkü cin –tıpkı Kaer Morhen’deki yabanarısı gibi– onu sınımsız sarmalayıp çatıya kadar inen aşırı parlak ve alacalı ışıktan bir araya gelmiş dolambaçlı iplerle bağlıydı. Ama cin testiye bağlı yabanarısından çok daha fazla olanaklara sahipti. Arı, çevredeki binaların çatılarını paramparça edecek, samanları çevreye saçacak, bacaları yerinden kaldıracak, kuleleri ve çatı katlarını yıkacak güce sahip değildi. Cin bunların hepsini yapabiliirdi. Ve yapıyordu da.

“Kasabayı yıkıyor!” diye gürledi Neville. “Bu canavar kasabamı yıkıyor!”

“Ha ha,” diye güldü papaz. “Kadın bu cinle baş edemiyor anlaşılan! Olağanüstü güçlü bir *cinnis* bu! Kimin kimi yakaladığına gerçekten karar veremedim, cadı mı cini, yoksa cin mi cadıyı,

belli değil! Sonunda *cinnis* kadını parçalara ayıracak, şahane bu! Adalet yerini bulacak!”

“Adaletine sıçayım!” diye kükredi vali, pencerenin altında seçmenlerinin durduğuna aldırmadan. “Krepp, bak orada neler oluyor! Her yer yıkılıyor, insanlar panik içinde! Böyle olacağını söylememiştin, kel ahmak seni! Bilmiş bilmiş konuştun ama asıl konudan tek kelime etmedin! Bu cinin şeytan olduğunu sen neden söylemedin Witcher? Bir şeyler yap! Duydun mu masum büyücü? Şu şeytanı etkisiz kıl! Bütün suçlarını bağışlarım, ancak...”

“Yapılabilecek bir şey yok sayın Neville,” diye tısladı Krepp. “Ben konuşurken beni dinlemediniz. Siz zaten hiç dinlemezsiniz beni. Tekrar ediyorum: Bu olağanüstü güçlü bir *cinnis*, aksi halde sihirbaz kadın onu çoktan ele geçirmiş olurdu. Bakın söylüyorum, kadının sihri birazdan zayıflayacak, sonra da *cinnis* kadının işini bitirip kaçacak. Ve ortalık süt liman olacak.”

“Tabii kasabada taş taş üstünde kalmayacak, değil mi?”

“Beklemek zorundayız,” diye yineledi papaz. “Tabii elimizi kolumuzu bağlayıp oturarak değil. Emir verin başkan. Halk çevredeki evleri boşaltsın ve yangınları söndürmeye hazırlansın. Şu anda olanlar cin, büyücü kadının işini bitirdiğinde yaşanacak cehennemle kıyaslanamayacak bile.”

Geralt başını kaldırdı, Chireadan’la göz göze geldiyse de bakışlarını kaçırdı.

“Krepp,” dedi sonra kararlı bir sesle, “yardıma ihtiyacım var. Konu Dandelion’ın içinden geçip buraya indiği geçit. Geçit, belediye binasıyla...”

“O geçitten eser bile kalmadı artık,” diye Witcher’ı tersledi papaz ve duvarı gösterdi. “Görmüyor musun?”

“Geçitler görünür olmasalar bile iz bırakırlar. Böyle bir iz büyüyle belirginleştirilebilir. Bu izi takip edeceğim.”

“Sen aklını kaçırdın herhalde? Böyle bir geçiş seni param-parça eder. Diyelim etmedi, amacın ne? Kasırgaya mı kapılmak istiyorsun?”

“Size, büyüyle kapıyı belirginleştirebilir misiniz, diye sordum.”

“Büyüyle mi?” Papaz kibirle başını kaldırdı. “Ben imansız bir büyücü değilim! Büyüm yok benim! Ben gücümü imandan ve ibadetten alırım!”

“Yapabilir misiniz, yapamaz mısınız?”

“Yapabilirim.”

“O halde işe koyulun çünkü zaman daralıyor.”

“Geralt,” diye söze karıştı Dandelion. “Sen gerçekten aklını yitirmişsin! O lanet olası katilden uzak dur!”

“Sessizlik istiyorum,” dedi Krepp. “Ve de saygı. Dua ediyorum.”

“Senin duaların batsın!” diye kükredi Neville. “Halk toplansın! Burada dikilip konuşmak yerine bir şeyler yapmalıyız! Tanrılar, bu nasıl bir gün böyle! Ne lanet olası bir gün!”

Witcher, Chireadan’ın omzuna dokunduğunu hissetti ve döndü. Elf önce gözlerinin içine baktı, sonra bakışlarını yere dikti. “Oraya... mecbur olduğun için gidiyorsun, öyle değil mi?”

Geralt duraksadı. Leylak ve frenküzümü kokusu duyar gibi olmuştu.

“Galiba öyle,” dedi çekinerek. “Mecburum. Bağışla Chireadan...”

“Özür dileme. Neler hissettiğini biliyorum.”

“Sanmam. Ben bile bilmiyorum.”

Elf gülümsedi. Gülümsemesinin sevinçle ilgisi yoktu. “Mesele bu zaten. Tam da bu.”

Krepp gerindi, derin bir soluk aldı.

“Bitti,” dedi ve duvardaki belli belirsiz konturu gururla gösterdi. “Ancak geçit istikrarsız ve geçici. Bozulmayacağını da söyleyemem. Witcher, oraya girmeden önce vicdanıyla hesaplaş. Seni kutsayabilirim, gelgelelim günahlarının bağışlanması...”

“...için yeterli zaman yok,” diye cümleyi tamamladı Geralt. “Biliyorum Krepp. Bunun için zaman hiç yetmez zaten. Herkes odadan çıksın. Kapı havaya uçarsa kulak zarlarınız patlar.”

“Ben kalıyorum,” dedi Krepp, Neville, Dandelion ve elf çıkıp kapı arkalarından kapandıktan sonra. Havada el hareketleri yapıp kendi çevresinde canlı bir aura yarattı. “Her olasılığa karşı koruyucu bir alan yaratıyorum. Kapı havaya uçarsa eğer... seni çekip çıkarmaya çalışacağım Witcher. Benim için kulak zarı da neymiş! Patladığı gibi iyileşir.”

Geralt ona daha samimi bir ifadeyle baktı şimdi. Papaz gülümsedi. “Sen yürekli bir adamsın,” dedi papaz. “Kadını kurtarmak istiyorsun, değil mi? Ancak yürekliliğin pek işine yaramayacak. *Cinnis*’ler kinci mahluklardır. Büyücü kadın bitti. Oraya gidersen sen de biteceksin. Vicdanıyla hesaplaş.”

“Bunu çoktan yaptım.” Geralt hafif bir ışık saçan kapının önüne gelip durdu. “Krepp?”

“Evet.”

“Sizi çok sinirlendiren şu cin kovma duası... Sözcüklerin anlamı nedir?”

“Ne şaka ne de eğlence için uygun bir zaman...”

“Rica ediyorum, Krepp,”

“Şöyle ki,” dedi papaz ve valinin ağır meşe çalışma masasını kendine siper etti. “Bu senin son dileğin olacak, o halde söyleyeyim. Şöyle... Hım... Özetle... Hım... ‘Defol ve kendi kendini becer.’”

Geralt boşluğun içine girdi ve kahkahası onu karşılayan soğukta dondu.

VIII

Geçit sarsılarak ve kasırğa gibi uğuldayarak onu dışarı savurdu; basıncın şiddetinden Geralt’ın az kalsın ciğerleri parçalanacaktı. Witcher külçe gibi yere yığıldı. Soluk alabilmek için ağzını açtı, içine hava girsin diye âdeta çırpındı.

Yer sarsılmaya başlamıştı. Geralt önce, cehennemın patlayan kapısından yaptığı yolculuk nedeniyle titreyenin kendisi olduğunu düşündü ancak yanıldığını çok geçmeden anladı. Bütün ev zangır zangır titriyor ve çatırdıyordu.

Çevresine bakındı. Yennefer’i ve Dandelion’ı en son gördüğü odada değil, Errdil’in tadilat geçirmiş meyhanesinin geniş salonundaydı şimdi.

Sonra onu gördü. Yennefer iki sandalyenin arasına girip sihirli kürenin üzerine eğilmişti. Küreden güçlü ve bulanık bir ışık yayılıyor, büyücü kadının parmaklarının arasından kıvılcık bir renge bulanıp ışıyordu. Derken kürenin yaydığı ışık huzmesi titrek ve kararsız gibi görünse de apaçık bir resim oluşturdu. Geralt, büyük yıldızın ve beş köşeli yıldızın hareler saçarak küçük odanın zeminine çizildiğini gördü. Beş köşeli yıldızdan yayılıp binbir

renkte titreşen ateşli çizgileri de gördü; çizgiler, tutsak *cinnis*'in haykırışlarının duyulduğu çatıyı delip geçiyordu.

Yennefer, Witcher'ı fark eder etmez ayağa fırlayıp bir elini havaya kaldırdı.

“Hayır!” diye bağırdı Witcher. “Yapma bunu! Sana yardım etmek istiyorum!”

“Yardım mı?” dedi kadın ateş püskürerek. “Sen mi?”

“Ben.”

“Sana yaptığım onca şeye karşın mı?”

“Onca şeye karşın.”

“Şaşırdım. Ama önemli değil aslında. Senin yardımına ihtiyacım yok benim. Defol, hem de derhal.”

“Hayır.”

“Defol!” diye bağırdı kadın ve yüzünü buruşturdu. “Burası tehlikeli! Olay kontrolümden çıkıyor, anlıyor musun? Ona hükmedemiyorum, anlamadım ama bir türlü zayıf düşmüyor. Ozanın üçüncü dileğini yerine getirmek üzereyken yakaladım onu ve şimdi kürenin içinde olması gerekiyor. Ama asla zayıflamıyor! Lanet olsun, hatta gitgide güçleniyor sanki! Ama yine de dize getireceğim onu, ehlileştireceğim...”

“Hayır Yennefer. O seni öldürecek.”

“Beni öldürmek öyle kolay değildir...”

Büyücü duraksadı. Meyhanenin tavanından ansızın parlak bir ışık yayıldı. Kürenin içindeki görüntü odaya yayılan aydınlığın içinde bulanıklaştı. Tavanda alevden bir dikdörtgen oluştu. Büyücü kadın sövmeye başladı, ellerini havaya kaldırdı ve parmaklarından kıvılcımlar saçıldı.

“Kaç Geralt!”

“Neler oluyor Yennefer?”

“Yerimi buldu...” diye inledi Yennefer; yüzü uğraşmaktan kıpkırmızı kesilmişti. “Bana saldırmak istiyor. İçeri girebilmek için kendine geçit oluşturuyor. Prangalarını kıramaz ancak kapıdan geçerek buraya girer. Yapamıyorum... durduramıyorum onu.”

“Yennefer...”

“Oyalama beni! Dikkatimi toplamalıyım... Geralt, kaçmalısın. Kaçman için kendi geçidimi açacağım. Dikkat et, eğri büğrü olabilir, daha fazlasına ne zamanım ne de gücüm var... Kendini nerede bulursun bilmiyorum... Hazırlan...”

Tavandaki büyük kapı ansızın alevler ve ışıklar arasından göründü, genişleyip şekle büründü. Witcher’ın tanıdığı o şekilsiz, sarkık dudaklı ağız boşluğun içinden belirdi; kulakları delercesine uluyordu. Yennefer geçide doğru atladı, ellerini havada salladı ve bağırarak bir büyü yaptı. Ellerinden fişek gibi yayılan ışık huzmesi, *cinnis*’in üzerini bir ağ gibi örttü. *Cinnis*, haykırarak uzattığı pençelerini bir kobra yılanı gibi Yennefer’in boynuna doladı. Büyücü geri çekilmedi.

Geralt kendini Yennefer’in yanına attı, kadını yana itip önüne geçti. Sihirli ışığın içinde tutsak kalmış *cinnis*, bir tıpanın şişeden fırlaması gibi geçitten geçti ve ardına kadar açtığı ağızyla kadının ve Witcher’ın üzerlerine atladı. Witcher dişlerini birbirine geçirdi ve *cinnis*’in üzerine bir *işaret* savurdu. Belirgin bir etki görülme de cin saldırmaktan vazgeçti. Tavanın hemen altında havada süzüldü. Şişip olağanüstü boyutlara ulaşmıştı; rengi atmış gözleriyle Geralt’a bakarak haykırdı. Haykırışında komut ya da öneri gibi bir şey vardı. Gelgelelim Geralt bu sözleri anlayamadı.

“Bu taraftan!” diye bağırdı Yennefer, merdivenin yanındaki duvarda sihirle yarattığı geçidi göstererek. Cinin geçidiyle kıyaslandığında büyücü kadının geçidi basit, cılız ve çok iğretiydi. “Bu taraftan Geralt! Kaç!”

“Anca beraber, kanca beraber!”

Yennefer’in bir el işareti yapıp büyülü sözleri okumasıyla birlikte alacalı çizgiler çatırdayıp kıvılcımlar saçtılar. *Cinnis* fırıldak gibi döndü, prangalarını gerip çekti. Ağır ağır da olsa büyücüye sürekli yaklaşıyordu. Yennefer geriye çekilmedi.

Witcher sıçrayıp geldi, bir bacağını kadının önüne atıp büyücüyü tek elle kemerinden yakaladı, diğer elini saçlarına doladı. Yennefer berbat bir küfür savurup dirseğini Witcher’ın boynuna tosladı. Ama Witcher kadını bırakmıyordu. Büyünün yol açtığı keskin ozon kokusu, leylak ve frenküzümü kokularını bastıramamıştı. Geralt, büyücünün tepinen bacaklarını tuttuğu gibi yerden kopardı, sıçradı ve kadını küçük geçidin bulanık ışıkla parıldayan boşluğuna taşıdı.

Bilinmeyene giden bir geçidin boşluğuna...

Birbirlerine kenetlenmiş olarak yıldırım hızıyla dışarıya uçup mermer bir zeminin üzerine düştüler, burada kayıp muazzam bir şamdanı, sonra da bir masayı devirdiler. Masanın üzerinden kristal kadehler, meyve tabakları, içinde kırılmış buz, yosun ve istiridyeler olan kocaman bir kâse tangır tungur yere yuvarlandı. Birisi bir çığlık attı, bir başkası cıyıklamaya başladı.

Avizelerin ıslıl ıslıl aydınlattığı bir balo salonunun ortasında yere boylu boyunca uzanmışlardı şimdi. Pahalı giysiler içindeki beyler ve mücevherleriyle parıldayan hanımefendiler danslarını yarım bırakmışlar, şaşkınlıktan fal taşı gibi açtıkları gözleriyle

hiç konuşmadan onlara bakıyorlardı. Galerideki müzisyenler önce uyumsuz sesler çıkarıp ardından çalmayı bıraktılar.

“Sersem seni!” diye bağırdı Yennefer ve Witcher’ın gözlerini oymaya çalıştı. “Lanet olası ahmak! Her şeyi berbat ettin! Az kalmıştı, bitiriyordum onu!”

“Hiçbir haltı bitirdiğin falan yoktu!” diye öfkeyle kükredi Geralt. “Seni ölümden kurtardım aptal cadı!”

Yennefer kızgın kedi gibi tıslıyor, ellerinden kıvılcımlar çıkıyordu. Geralt başını çevirip kadını el bileklerinden yakaladı. İstiridyelerin, meyve şekerlemelerinin ve kırılmış buzların ortasında boğuşuyorlardı şimdi.

“Hanımefendinin ve beyefendinin bir arzuları var mı?” diye sordu başlarına dikilmiş heybetli bir adam. Göğsünde kâhyalara özgü bir altın zincir taşıyor, yüzünde sabırlı bir ifadeyle yukarıdan aşağıya doğru onlara bakıyordu.

“Çek arabanı budala,” diye tısladı Yennefer. Geralt’ın gözlerini oyma çabasından hâlâ vazgeçmemişti.

“Bu bir skandal,” dedi kâhya gürleyen bir sesle. “Siz bu ışınlanma işini gerçekten abarttınız. Sihirbazlar konseyine şikâyetle bulunacağım. Talebim...”

Kâhyanın talebini hiçbir zaman öğrenemediler. Yennefer kendini çekip kurtardı, Witcher’ın yüzüne okkalı bir tokat, bacağına da ağır bir tekme indirdi ve kendini solmakta olan duvardaki geçidin içine attı. Geralt arkasından atladı, onu daha önce yaptığı gibi saçlarından ve kemerinden yakaladı. Yennefer de önceki deneyimine dayanarak dirseğiyle Witcher’a vurdu. Ancak hareketlerinin şiddetiyle elbisesi koltuk altından yırtılmış,

biçimli ve körpe memesini açıkta bırakmıştı. Yırtılan dekolteden bir istiridye dışarı fırladı.

Derken ikisi birden kapının boşluğuna yuvarlandılar. Geralt, kâhyanın arkalarından şu sözleri söylediğini duydu: “Müzik! Haydi, çalmaya devam! Ortada hiçbir şey yok. Bu tatsız olayı büyütmemenizi rica ediyorum!”

Geralt’ın hiç kuşkusu yoktu, geçitten her geçişle birlikte bir felaket yaşama riskleri artıyordu. Ve yanılmamıştı. Hedefe, Errdil’in meyhanesine ulaştıklarında tavan seviyesinde cisme bürünmüşlerdi. Aşağıya düşerken merdiven korkuluklarını paramparça edip kulakları tırmalayan bir gürültüyle masanın üzerine çakıldılar. Masa bu darbeyi haklı olarak kaldıramazdı ve kaldırmadı da.

Düşme sırasında Yennefer alttaydı. Witcher onun bayıldığını düşündü. Ama yanılmıştı.

Büyücü, Witcher’in gözüne hızla yumruğunu indirip ardı ardına küfürler sıraladı; bu küfürler ağzı bozukluklarıyla ünlü cüce mezarcıları aratmayacak cinstendi. Küfürlere, rastgele indirilen öfkeli, nereden geleceği kestirilemeyen yumruklar eşlik ediyordu. Geralt başına yumruk yememek için kadının ellerini yakaladı ve yüzünü büyücünün leylak ve frenküzümü kokan göğsüne gömdü.

Kadın, “Bırak beni!” diye kükreyip sağa sola vurmaya başladı. “Ahmak, geri zekâlı odun herif! Bırak beni, dedim! Birazdan prangalar dağılacak, onları sağlamlaştırmalıyım, yoksa *cinnis* kaçacak!”

Geralt aslında çok istese de yanıt vermedi. Kadını daha sıkı kavrayıp yere bastırmaya çalıştı. Yennefer edepsiz bir küfür savurdu, yan döndü ve Witcher’in bacak arasına diziyle ağır bir

darbe indirdi. Witcher kendine gelemeden büyücü onun elinden kurtulup bağırarak büyülü sözler söyledi. Geralt müthiş bir gücün onu yerden kaldırıp odanın öbür ucuna savurduğunu hissetti; derken nefes kesici bir hızla iki kapılı, oymalı bir dolabın üstüne indi ve dolabı kelimenin tam anlamıyla parçalarına ayırdı.

IX

“Neler oluyor orada?” Dandelion, sağanak yağmura rağmen dışarıyı görebilmek için pencere pervazına sınıksız tutunup boynunu iyice dışarı uzatmıştı. “Söylesenize, neler oluyor orada!”

Sokakta durmuş, alık alık bakan çocuklardan biri, “Dövüşüyorlar!” diye bağırды ve sıçrayıp meyhanenin camının önünden uzaklaştı. Hırpani kılıklı arkadaşları çıplak ayaklarıyla çamura batıp çıkarak kaçmaya başlamışlardı. “Büyücü ve cadı dövüşüyor!”

“Dövüşüyorlar mı?” Neville şaşırmıştı. “Onlar dövüşüyor ve kötü şeytan da kasabamı yerle bir ediyor! Bakın, bir bacayı daha devirdi! Hey, millet! Şuraya, çabuk! Tanrılara şükürler olsun ki yağmur başladı, yoksa göz açıp kapayıncaya kadar yangın çıkardı!”

“Artık uzun sürmez,” dedi Papaz Krepp karanlık bakışlarla. “Sihirli ışık zayıflıyor, prangalar birazdan dağılacak Bay Neville! İnsanların çekilmesini emredin! Orada birazdan kıyamet kopacak! Binadan geriye olsa olsa birkaç taş parçası kalacak! Bay Errdil, neye gülüyorsunuz öyle? Bina sizin! Sizi mutlu eden nedir?”

“Viraneyi sigortalatmıştım!”

“Poliçeniz sihirli ve doğaüstü olayları da mı kapsıyor?”

“Elbette.”

“Çok akıllıca. Çok akıllıca. Tebrikler. Hey millet, siperlere gidin! Canını seven yaklaşsın!”

Errdil’in mülkünün içinden kulakları sağır eden bir gümbürtü duyuldu, ardından şimşek çaktı. Kalabalık geri çekilip direklerin arkasına gizlendi.

“Geralt’ın orada işi ne?” diye inledi Dandelion. “Bunu neden yapıyor, lanet olsun! Şu büyücüyü kurtarmayı aklına neden koydu? Lanet olsun, neden? Chireadan, anlıyor musun sen bunu?”

Elf acı acı gülümsedi. “Anlıyorum Dandelion,” dedi. “Anlıyorum.”

X

Büyücünün parmaklarının arasından kurtulup gelen, alev topuna dönmüş bir sonraki oktan Geralt bir sıçrayışta kaçtı. Büyücü belli ki yorulmuştu, oklar zayıf ve ağır geliyordu, Geralt kendini bunlardan sakınmakta zorlanmıyordu.

“Yennefer!” diye bağırdı Witcher. “Sakinleş artık! Sana ne söylemek istediğimi de anla! Sen asla...”

Witcher sözünü bitiremedi. Büyücü kadının ellerinden kurtulup gelen kızıl şimşekler Geralt’ın çeşitli yerlerine saplıyor ve onu âdeta kuşatıyordu. Witcher’ın giysileri cızırdayıp tütmeğe başladı.

“Ben asla ne?” diye tısladı kadın ve Geralt’ın önüne dikildi. “Neler yapabileceğimi birazdan göreceksin. Burada böylece yatman ve beni rahatsız etmemen yeterli.”

Geralt alevli sarmalın içinde çırpınırken, “Al şunları üzerimden!” diye kükredi Geralt. “Yanıyorum yahu!”

“Kıpırdamadan yat,” dedi kadın soluk soluğa. “Hareket edersen yanarlar. Sana daha fazla zamanımı harcayamam Witcher. Epeyce boğuştuk ama daha fazlası sağlığa zararlı. *Cinnis*’le ilgilenmeliyim çünkü elimden kaçabilmek için yanıp tutuşuyor...”

“Elinden kaçmak mı?” diye bağırdı Geralt. “Sen kaçmalısın asıl! Bu *cinnis*... Yennefer, iyi dinle beni. Sana bir şey itiraf etmeliyim... Sana gerçeği söylemeliyim.”

XI

Cinnis prangaları çekiştirdi, kendi çevresinde hızla döndü, onu tutan kementleri gerdi ve Yakışıklı Berrant’ın evinin bacasını uçurdu.

“Amma da bağıırıyor!” Dandelion elini içgüdüsel olarak boynuna götürdü. “Ne iğrenç bağıırıyor öyle! Anlaşılan deli gibi kızmış!”

“Aynen öyle,” dedi Papaz Krepp.

Chireadan ona hızlıca baktı. “Ne?”

“Kızmış,” diye tekrarladi Krepp. “Hiç şaşmadım buna. Witcher’in öylesine dile getirdiği ilk dileği eksiksiz yerine getirmek zorunda kalsaydım ben de kızardım.”

“Neden?” diye bağırdı Dandelion. “Geralt? Ne dileği?”

“Cinin esir alınmasını sağlayan mührü elinde ilk tutan kendisiydi. Cin şimdi onun dileklerini yerine getiriyor. Büyücü bu

yüzden *cinnis*'e hükmedemiyor. Ama Witcher bunu çözmüş olsa bile büyücüye söyleyemez. Söylememeli.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Chireadan. “Şimdi anlamaya başlıyorum. Hapisteki gardiyan... Patlamıştı...”

“Bu, Witcher’ın ikinci dileği idi. Bir dileği daha kaldı. Son dilek. Tanrılar adına, bunu Yennefer’e söylememeli!”

XII

Kadın adamın üzerine eğilmiş hareketsizce duruyor, hanın çatısının üzerinde prangalarını çekiştirip duran *cinnis*'e hiç aldırmıyordu. Bina zangırdıyor, tavandan kireçler ve tahtalar dökülüyor, eşyalar ani sarsıntıların ardından devriliyordu.

“Demek öyle,” diye tısladı kadın. “Tebrikler. Beni oyuna getirmeyi başardın. Dandelion değil, sen yaptın bunu. *Cinnis* bu yüzden deli gibi mücadele ediyor! Ama ben son kozumu henüz kullanmadım Geralt. Sen benim kudretimi küçümsüyorsun. Şimdilik *cinnis* de sen de avucumdasınız. Bir dileğin daha, yani son dileğin mi varmış? O halde söyle bakalım dileğini. Sen *cinnis*'i serbest bırakacaksın, ben de şişeye sokacağım onu.”

“Senin güçlerin buna yetmez artık Yennefer.”

“Güçlerimi küçümsüyorsun. Dileğini söyle Geralt!”

“Hayır Yennefer. Yapamam... *Cinnis* dileğimi yerine getirebilir belki ama seni bağışlamaz. Özgür kalırsa seni öldürür, öcünü alır senden... Onu yakalamayı ve kendini ondan sakınmayı başaramazsın. Bitip tükenmişsin, ayakta bile zor duruyorsun. Öleceksin Yennefer.”

“Bu riski alıyorum!” diye öfkeyle bağırdı kadın. “Benim ne olacağımdan sana ne? *Cinnis*’in sana vereceklerini düşün sen! Bir dileğin kaldı! Ne istersen dileyebilirsin! Fırsatı değerlendir! Değerlendir Witcher! Her şeye sahip olabilirsin! Her şeye!”

XIII

“İkisi de mi ölecek?” diye kükredi Dandelion. “Neden? Bay Krepp ya da her kimseniz... Neden? Ama Witcher... Şeytanlar adına, neden kaçmaz bu adam? Neden? Onu orada tutan nedir? Şu lanet olası cadıyı neden yazgısıyla baş başa bırakıp kaçmıyor? Bir anlam veremiyorum!”

“Tamamen mantıksız,” dedi Chireadan buruk bir sesle. “Tamamen.”

“İntihar bu! Ve de gülünç!”

“Onun işi bu,” diye araya girdi Neville. “Witcher kasabamı kurtarıyor. Tanrılar şahidimdir, büyücüyü alt eder ve şeytanı buradan kovarsa, onu ödüle boğacağıım...”

Dandelion, balıkçıl kuş tüyüyle süslü kasketini başından sertçe çekip aldı, üstüne tükürüp çamurların içine attı ve çeşit çeşit dilde, çeşit çeşit sözü durmadan yineleyip üzerinde tepindi.

“Ama daha...” diye inledi ansızın. “Ama bir dilek daha hakkı var! Hem kadını hem kendini kurtarabilir aslında! Bay Krepp!”

“O kadar basit değil.” Papaz düşünüyordu şimdi. “Eğer Witcher... Eğer doğru yanıtı dile getirirse... Eğer kendi yazgısını başka bir yazgıyla... Hayır, bunu akıl edebileceğini sanmıyorum. Hatta akıl etmemesi daha hayırlı belki.”

XIV

“Dileğın Geralt! Çabuk! Ne istiyorsun? Ölümsüzlük mü? Servet mi? Şöhret mi? Kudret mi? Güç mü? Meziyetler mi? Çabuk, zamanımız kalmadı!”

Geralt susuyordu.

“İnsan olmak,” dedi Yennefer ansızın, çirkin çirkin sırıtarak. “Bildim değil mi? Dileğın bu çünkü bunun düşünüyorsun! Olmak istediğın kişiye dönüşmek ve olmak zorunda bırakıldığın kimlikten çıkabilmek için serbest kalmak, kurtulmak istiyorsun. *Cinnis* dileğini yerine getirecek Geralt. Söyle dileğini.”

Geralt susuyordu.

Kadın, sihirli kürenin ışığında, sihrin parıltısında, *cinnis*’i kısıvrak saran, o yanıp sönen huzmelerin ortasında Witcher’ın tepesine dikilmiş, siyah saçlarını açmıştı, menekşe mavisi gözleri ateş saçıyordu, dimdikti, incecikti ve ürperticiydi...

Ve de güzel.

Sert bir çalımla eğildi, yüzünü iyice yaklaştırıp Geralt’ın gözlerinin içine baktı. Witcher leylak ve frenküzümü kokularını aldı...

“Susuyorsun,” diye tısladı kadın. “Dileğın nedir Witcher? Yüreğının en derinlerindeki gizli arzun nedir? Bilmiyor musun, yoksa karar mı veremiyorsun? İçine bak, derinlerinde iyice ara çünkü *güç* adına yemin ederim ki böyle bir şans ikinci kez eline geçmeyecek!”

Ve Geralt gerçeği o an kavradı. Biliyordu. Kadının bir zamanlar kim olduğunu biliyordu şimdi. Kadının neleri anımsadığını,

neleri unutamadığını, nasıl yaşadığını biliyordu. Büyücü olmadan önce kadının kim olduğunu anlamıştı şimdi Geralt.

Çünkü Geralt'a bakan, kambur bir kadının soğuk, keskin, hain ve bilge gözleriydi.

Geralt'ın içini bir korku kapladı. Hayır, gerçekler değildi onu korkutan. Yennefer'in düşüncelerini okumasından, olayı çözdüğünü anlamasından korkuyordu. Onu bir daha asla bağışlamamasından korkuyordu. Bu düşünceyi içinde boğdu, söndürdü, belleğinden sonsuza dek kovdu ve bunu yaparken müthiş bir rahatlama hissetti. Duyumsadığı şeyler...

Tavan çöktü. Sönmekte olan ışık huzmelerinin oluşturduğu ağa dolanmış *cinnis*, haykırarak doğrudan Yennefer'in üstüne atıldı. Bu haykırıшта zafer ve kana susamışlık vardı. Yennefer de ona doğru atıldı, ellerinden ışık yayılıyordu. Gelgelelim çok zayıf bir ışık...

Cinnis ağzını açtı, el ve ayaklarını kadına doğru uzattı. Ve Witcher ansızın ne dileyeceğini bildiğini fark etti.

Ve dileğini dile getirdi.

XV

Bina havaya uçtu; kiremitler, kirişler ve tahtalar toz ve kıvılcım bulutu olup göğe doğru fırladılar. *Cinnis* girdabın içinden süzülüp ortaya çıktı; bir ahır boyutlarındaydı. Hava cini *cinnis* artık özgürdü, kimsenin iradesine ve isteğine bağlı değildi, zafer coşkusuyla kükreyip kahkahalar savurarak kasabanın üzerinde

üç tur attı, belediye binasının kulesinin ucunu kopardı, göğe yükseldikçe yükseldi ve gözden kayboldu.

“Kaçtı! Cin kaçtı!” diye bağırdı Papaz Krepp. “Witcher başardı! Cin uçup gitti! Artık kimseleri tehdit etmeyecek!”

“Ah,” dedi Errdil samimi bir heyecanla. “Ne şahane bir harabe!”

Pencerenin arkasına çöken Dandelion, “Lanet olsun, lanet olsun!” diye bağırdı. “Binayı yerle bir etti! Oradan kimse sağ çıkamaz! Kimse, söyleyeyim size!”

“Rivyalı Witcher Geralt kasabamız için kendini adadı,” dedi Vali Neville duygulu bir sesle. “Bu yaptığını hiçbir zaman unutmayıp onu saygıyla anacağız. Bir heykelinin dikilmesini gündeme getireceğim...”

Dandelion omzuna düşen kerpiç parçasını eliyle itti, yağmurla ıslanmış duvar sıvalarını tuniğinden silkeledi, Vali’ye baktı ve özenle seçtiği birkaç sözcükle özveri, dünyadaki anma törenleri, saygı duruşları ve anıtlarla ilgili görüşlerini dile getirdi.

XVI

Geralt çevresine bakındı. Çatıdaki delikten içeriye sular damlıyordu. Çevresi bir anda moloz ve tahta parçalarıyla dolmuştu. Yattıkları yer tuhaf bir rastlantı eseri olarak tertemiz kalmıştı. Üzerlerine ne bir kalas ne de bir kiremit düşmüştü. Sanki görünmez bir kalkan onları korumuştur.

Yennefer hafifçe kızarmış bir yüzle yanından kalkıp dizlerinin üzerinde doğruldu ve ellerini dizlerine koydu. “Witcher,” dedi boğuk bir sesle, “yaşıyor musun?”

“Yaşıyorum.” Geralt yüzünü kaplayan kireci ve tozu eliyle silip burnundan soludu. Yennefer ağır hareketlerle eline dokunuyor, parmaklarını usulca üzerinde gezdiriyordu. “Seni yaktım...”

“Önemli değil. Birkaç kabarcık...”

“Bağışla. Biliyor musun, *cinnis* çekip gitti. Sonsuza kadar.”

“Üzüldün mü?”

“Pek değil.”

“Sevindim. Lütfen ayağa kalkmama yardım et.”

“Bekle,” diye fısıldadı kadın. “Senin şu dileğin... Ne dilediğini duydum. Nutkum tutuldu. Her şeyi beklerdim ama senin... Bunu sana yaptıran nedir Geralt? Neden... Neden ben?”

“Bilmiyor musun?”

Yennefer üzerine doğru eğildi, ona dokundu, Geralt kadının leylak ve frenküzümü kokan saçlarının yüzünü okşadığını duymuştu ve ansızın anladı ki bu kokuyu, bu tatlı dokunuşu asla unutamayacaktı, bunları asla bir başka kokuyla ve bir başka dokunuşla kıyaslamayacaktı, biliyordu. Yennefer onu öptü ve Geralt anladı ki bu nemli ve yumuşak, rujun tatlandırıldığı dudaklardan başka dudaklar istemeyecekti. Ansızın biliyordu ki o andan başlayarak gözü Yennefer’den başka bir kadını görmeyecekti. Siyah elbisesinin açıkta bıraktığı boynundan, omuzlarından, memelerinden ve o güne kadar dokunduğu hiçbir tenle kıyaslayamayacağı kadife gibi yumuşak ve serin teninden başka bir şey görmeyecekti. Menekşe mavisi gözlerine yakından baktı, dünyanın en güzel gözleriydi bunlar ve bu gözler Geralt’ın...

...her şeyi olacaktı. Biliyordu bunu Witcher.

“Dileğin,” diye fısıldadı kadın, dudaklarını Geralt’ın kulaklarına değdirerek, “böyle bir dilek yerine gelebilir mi, bilmiyorum.

Doğada böyle bir dileği gerçekleştirebilecek bir *güç* var mıdır, bilmiyorum. Varsa bile, kendini mahkûm ettin. Bana mahkûm ettin.”

Geralt onun konuşmasını bir öpücükle böldü, bir kucaklaşmayla, dokunuşla, okşamayla, derken bir sürü okşamalarla böldü, ardından her şey, o düşünce, tek bir düşünce, her şey, her şey, her şey geldi. Sessizliği iniltileriyle, yere attıkları giysilerinin hışırtılarıyla, usulca ve büyük bir huzurla böldüler; çok dikkatli, ölçülü ve duyarlı davranıyorlardı, aslında ölçülülüğün ve duyarlılığın ne olduğunu ikisi de tam bilmese bile bunu başarıyorlardı çünkü başarmayı çok istiyorlardı. Zaten hiç aceleleri yoktu, kısa bir an için de olsa dünya onların gözünde silinmişti. O bir tek an onlara sonsuzmuş gibi geldi, gerçekten de sonsuzluk kadar uzundu.

Derken dünya yeniden var olmaya başladı, gelgelelim tamamen değişmişti.

“Geralt?”

“Hım?”

“Şimdi ne olacak?”

“Bilmiyorum?”

“Ben de. Çünkü biliyor musun, ben... kendini bana mahkûm etmenin doğruluğundan emin değilim. Bilmiyorum... Dur, ne yapıyorsun... Sana diyecektim ki...”

“Yennefer... Yen.”

“Yen,” diye tekrarladı kadın ve Witcher’a tamamen teslim oldu. “Kimse beni böyle çağırmadı. Bir kez daha söyle lütfen.”

“Yen.”

“Geralt.”

XVII

Yağmur dinmişti. Rinde semalarında beliren bulutlar, yırtılmış alacalı bir yay gibi göğü boydan boya kaplamıştı. Sanki bulutlar hanın viraneye dönen çatısından çıkıyor gibiydi.

“Bütün tanrılar adına,” diye mırıldandı Dandelion. “Nasıl bir sessizlik... Size söylemiş olayım, artık yaşamıyorlardır. Ya birbirlerini öldürmüşlerdir ya da benim *cinnis* işlerini bitirmiştir.”

“Bunu gözlerimizle görmeliyiz,” dedi Vratimir ve elinde buruşturduğu kasketiyle alnını sildi. “Yaralı olabilirler. Bir doktor çağırayım mı?”

“Daha ziyade bir mezarıcı,” dedi Krepp. “Bu büyücü kadını tanırım; Witcher’ın gözlerinde de şeytan vardı. Her neyse, mezarlıkta iki çukur açmak gerekiyor. Şu Yennefer’i gömmeden önce göğsüne kavak kazığı saplamak gerekir.”

“Nasıl bir sessizlik,” dedi Dandelion yeniden. “Bir saniye önce çatı kirişleri ortalıkta uçuşurken şimdi hava bile kıpırdamıyor.”

Ağır ve dikkatli adımlarla handan kalan yıkıntılara yaklaşıyorlardı.

“Marangoz tabutları hazırlasın,” dedi Krepp. “Söyleyin ona...”

“Susun,” diye onun sözünü kesti Errdil. “Bir şey duydum. Neydi o Chireadan?”

Elf, sivri kulaklarını açıkta bırakmak için saçlarını geriye atıp başını uzattı. “Emin olamadım... Biraz daha yaklaşalım.”

“Yennefer yaşıyor,” dedi Dandelion müzik kulağını zorlayarak. “İniltisini duydum. Aa, işte yine inledi!”

“Hım,” dedi Errdil. “Ben de duydum. Kadın inledi. Çok acı çekiyor, söyleyeyim size. Chireadan, nereye? Sakın kendini!”

Elf dikkatlice baktığı, camları patlamış pencereden çekildi.

“Gidelim buradan,” dedi kısaca. “Rahatsız etmeyelim onları.”

“Yani ikisi de yaşıyor mu? Chireadan? Ne yapıyorlar ki orada?”

“Gidelim,” diye yineledi elf. “Onları orada bir süre yalnız bırakalım. Yennefer, Geralt ve Geralt’ın son dileği kalsın orada. Onları bir meyhanede bekleriz, sonra bize katılırlar.”

“Ne yapıyorlar orada?” diye merak etti Dandelion. “Lanet olsun, söylesene!”

Elf gülümsedi. Çok ama çok üzgündü.

“Büyük sözler etmeyi sevmem,” dedi. “Ama bu, büyük sözler etmeden anlatılamaz.”

Mantığın Sesi

7

I

Falwick ağaçsız açıklık alanda üniformasıyla duruyordu; başında miğferi yoktu, pelerinini omzuna atmıştı. Yanında güçlü kuvvetli, sakallı bir cüce vardı, sırtına tilki kürkünden bir palto, zincirli bir gömlek giymiş, başına da küçük demir halkalarla bezeli örme zincirden bir başlık geçirmişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Tailles üniformalı değildi, sırtında kısa tuniği ağır adımlarla bir aşağı bir yukarı yürüyor, kınırsız kılıcını arada bir sallıyordu.

Witcher atını dizginleyip gözlerini çevrede gezdirdi. Nereye baksa, ellerinde mızrakları açıklık alanı sarmış paralı askerlerin yarım zırhlarının ve basık demir başlıklarının ışıldadığını görüyordu.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Geralt. “Tahmin etmem gerekirdi.”

Dandelion atını döndürdü ve dönüş yollarını kesen mızraklılara bakıp usulca sövdü.

“Mesele nedir Geralt?”

“Yok bir mesele. Sen diline sahip ol ve konuşmalara sakın karışma. Buradan bir şekilde çıkmaya çalışacağım.”

“Mesele nedir, diye soruyorum? Yine senin maceralarından biri mi?”

“Kapa çeneni.”

“Atlarla kentin içine kadar gelmek aptalca bir fikirdi,” diye iç geçirdi gezgin şair ve artık yaklaştıkları, ağaçların arkasında görünen tapınak kulelerine baktı. “Nenneke’nin yanında kalıp surların ötesine çıkmasaydık iyi olacaktı.”

“Kapa çeneni, dedim sana. Göreceksin, her şey çözülecek.”

“Hiç öyleymiş gibi görünmüyor.”

Dandelion haklıydı. Öyle görünmüyordu. Çıplak kılıcını sallayıp duran Tailles, onların gelmekte olduğu yöne bakmadan hâlâ bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Paralı askerler mızraklarına yaslanmış, can sıkıntısı ve umursamazlıkla bakıyorlardı; yüzlerinde bir insanın öldürülmesinin bünyelerinde önemli bir adrenalin salınımına yol açmadığını ortaya koyan profesyonellere özgü bir ifade vardı.

Atlarından indiler. Falwick ve cüce ağır adımlarla onlara yaklaştı.

Kont, alışılmış nezaket sözcüklerine gerek duymadan, “Asilzade Tailles’e hakaret ettin Witcher,” dedi doğrudan. “Mutlaka anımsayacaksınız, Tailles sana meydan okudu. Tapınak bölgesinde

sana görgü kurallarını öğretmemiz yakışık almazdı. Bu yüzden rahibenin eteğinin arkasından çıkıp sürünerek gelmeni bekledik. Tailles bekliyor. Dövüşmek zorundasın.”

“Zorunda mıyım?”

“Zorundasın.”

“Ne dersiniz Falwick,” dedi Geralt sırtarak, “Asilzade Tailles beni fazlasıyla büyük bir şerefe nail etmiyor mu? Şövalyelik şerefine hiçbir zaman ulaşamadım; doğumuma gelince, o sırada olanları anlatmasam daha iyi olur. Korkarım ben şey için yeterince uygun değilim... Dandelion, ne deniyordu ona?”

“Düelloya katılıp şövalyeyi memnun etmeye ehil değil,” dedi şair dudaklarını büzerek. “Şövalyelik şeref kurallarına göre...”

“Tarikat kurulu kendi kanunnamesine göre hareket eder,” diye onun sözünü kesti Falwick. “Bir tarikat şövalyesine meydan okursanız, bunu canının isteğine göre ya memnuniyetle karşılar ya da geri çevirir. Ancak şu anda tersi söz konusu: Şövalye size meydan okuyor ve bu davranışıyla sizi kendi rütbesine yükseltmiş durumda. Ama bu, hakaretin bedeli ödeninceye kadar geçerli elbette. Şövalyenin isteğini geri çeviremezsiniz. Bu şerefi kabul etmemeniz, sizi onursuz yapar.”

“Pek mantıklı,” dedi Dandelion yüzünü buruşturarak. “Görüyorum ki filozofları çalışmışsınız, şövalye.”

“Sen karışma.” Geralt başını kaldırıp Falwick’in gözlerinin içine baktı. “Siz devam edin, şövalye. Sözü nereye getireceğinizi merak ediyorum. Eğer... onursuz olduğum anlaşılırsa ne olur?”

“Ne mi olur?” Falwick’in dudaklarında haince bir gülümseme belirdi. “O zaman seni bir dala astırırım, itoğluit.”

“Yavaş olun,” dedi ansızın cüce boğuk bir sesle. “Heyecan yok, efendim. Ve hakaret de yok, olur mu?”

“Bana görgü kurallarını öğretme Cranmer,” dedi şövalye dişlerini sıkarak. “Unutma ki kont sana harfiyen yerine getirmekle yükümlü olduğun emirler verdi.”

“Bana sakın ders vermeyin, Kont.” Cüce elini, kemerinin arkasına sokulu olan çift ağızlı baltaya attı. “Emirlerin nasıl yerine getirildiğini iyi bilirim, derse ihtiyacım yok. Geralt, izninle. Ben Dennis Cranmer, Prens Hereward’ın muhafız alayının komutanıyım.”

Witcher hafifçe eğildi ve cücenin uzun sarı kaşlarının altındaki kül rengi, çelik bakışlı gözlerine baktı.

“Şövalye Tailles’le er meydanına çık Witcher,” diye sakın bir sesle devam etti Dennis Cranmer. “Böylesi daha iyi. Ölüm kalım dövüşü olması gerekmiyor, biriniz dövüşemeyecek duruma gelene kadar devam edecek. Ortaya çık ve kendini dövüşemeyecek duruma getirt.”

“Anlayamadım?”

“Şövalye Tailles prensin gözdesidir,” dedi Falwick haince gülümseyerek. “Dövüş sırasında ona kılıcınla dokunursan Witcher, cezalandırılırsın. Yüzbaşı Cranmer seni yakalar ve majestelerinin huzuruna çıkarır. Ceza alman için. Emir böyle.”

Cüce, şövalyeye bakmaya tenezzül etmiyor, soğuk çelik bakışlarını Geralt’tan ayırmıyordu.

Witcher hafifçe ama nefretle gülümsedi. “Eğer doğru anladıysam,” dedi, “düelloya çıkmam isteniyor çünkü reddedersem, asılacağım. Dövüş sırasında rakibimin beni sakat bırakmasına izin vermek zorundayım çünkü onu yaralarsam tekerleğe bağla-

nacağım. Son derece sevindirici seçenekler. Bu yükü üzerinizden alayım isterseniz? Başımı bir ağaç gövdesine vurup kendimi dövüşmeyecek duruma getireyim. Bu sizi memnun eder mi?”

“Alay etmeyi bırak,” diye homurdandı Falwick. “Kendini daha berbat bir duruma sokma. Tarikata hakaret ettin serseri, bu yüzden cezalandırılacaksın, beynin aldı mı bunu? Genç Tailles’in de bir Witcher’ı yenme şanına ihtiyacı var, dolayısıyla tarikat kurulu ona bu şanı yaşatmak istiyor. Yoksa asılacaktın. Kendini alt ettirsen sefil yaşamını kurtaracaksın. Senin cesedinin peşinde değiliz, derdimiz Tailles’in senin derine birkaç çentik atması. Senin derin, şu mutant postun nasılsa çabuk iyileşir. Hadi bakalım. Ver kararını. Başka seçeneğin yok.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz sayın Kont?” Geralt daha büyük bir kinle gülümseyip gözlerini çevrede gezdirdi, paralı askerlere küçümseyerek baktı. “Bence bir seçeneğim var.”

“Evet, bu doğru,” dedi Dennis Cranmer. “Seçeneğin var. Ancak o zaman kan akacak, çok kan akacak. Blaviken’de olduğu gibi. İstiyor musun bunu? Vicdanını kan ve ölüm yükünün altına sokmak istiyor musun? Çünkü aklından geçen seçenek, Geralt, kan ve ölüm demektir.”

“Mükemmel konuşuyorsunuz komutan, hatta neredeyse ateşli,” diye alay etti Dandelion. “Ormanda pusuya düşürülmüş bir adama insaniyetle yaklaşmasını tavsiye ediyor, en hassas duygularına sesleniyorsunuz. Anladığımı kadarıyla ondan üzerine saldıran canilerin kanını dökmeye tenezzül etmemesini istiyorsunuz. Cellatlara acımasını istiyorsunuz çünkü cellatlar biçaredirler, karıları ve çocukları, hatta kim bilir belki anneleri bile vardır. Ancak Yüzbaşı Cranmer, kaygılanmakta acele etmiyor musunuz

sizce? Mızrakçılarınıza şöyle bir bakınca görüyorum ki Rivyalı Geralt'la, bir *striga*'yla çıplak elleriyle başa çıkmış bir Witcher'la dövüşmenin sırf düşüncesi bile dizlerini titretiyor onların. Burada kan falan akmayacak, kimse zarar görmeyecek. Tabii kaçarken bacakları kırılanlar dışında.”

“Ben,” dedi cüce sakın bir sesle ve boğuşmaya hazırmış gibi bir edayla sakalını uzatarak, “dizlerime laf ettirmem. Bugüne kadar kimseden kaçmadım ve alışkanlıklarımı değiştirmem. Evli değilim, bildiğim bir çocuğum yok, yakından tanımadığım bir hanım olan annemi bu işe karıştırmamayı yeğlerim. Gelgelelim bana verilen emirleri yerine getiririm. Alışkın olduğum üzere bütün ayrıntılarına kadar. Rivyalı Geralt'tan herhangi bir duygusuna seslenmeden kararını vermesini rica ediyorum. Kararı her ne olursa olsun ona göre davranacağım.”

Cüce ve Witcher birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

“İyi madem,” dedi Geralt sonunda, “yapalım bitsin o zaman. Güne yazık.”

“O halde,” dedi Falwick —başını kaldırmış, gözleri ışıltı ışıltı yanıyordu— “Asilzade Dorndalli Tailles'le düelloya hazırsınız, öyle mi?”

“Evet.”

“Güzel. Hazırlanın.”

“Hazırım.” Geralt kollarını sıvadı. “Zaman kaybetmeyelim. Nenneke bu macerayı duyarsa kıyamet kopar. Çabuk halledelim. Dandelion, sen sakın olacaksın. Senin bu işle bir ilgin yok. Öyle değil mi Cranmer?”

“Kesinlikle,” dedi cüce tok bir sesle ve Falwick'e bir göz attı. “Kesinlikle Geralt. Ne olursa olsun yalnızca seni ilgilendirecek.”

Witcher omzunun arkasında asılı duran kılıcını çekip çıkardı.

“Hayır,” dedi Falwick ve kendi kılıcını çekti. “Bu tıraş bıçağıyla dövüşemezsin. Benim kılıcımı al.”

Geralt omuz silkti. Kontun kılıcını alıp deneme amacıyla savurdu. “Ağır,” dedi soğuk bir sesle. “Küreklerle dövüşsek yeri.”

“Tailles’te aynısı var. Eşit şartlar.”

“Olağanüstü şakacısınız Kont Falwick. Olağanüstü.”

Askerler arada boşluklar bırakarak açıklık alana çepeçevre dizilmişlerdi. Tailles ve Witcher karşı karşıya geçtiler.

“Bay Tailles? Özürlü mahiyetinde ne söyleyeceksiniz?”

Şövalye dudaklarını birbirine bastırdı, sol kolunu sırtına attı ve vuruş pozisyonunda donup kaldı.

“Hayır mı?” Geralt gülümsedi. “Mantığın sesini dinlemek istemiyor musunuz? Yazık.”

Tailles eğildi, öne sıçradı ve yıldırım gibi saldırdı. Witcher gösteri yapma gereğini duymadı ve dümdüz gelen darbeyi seri bir yarım dönüşle savuşturdu. Şövalye geniş bir daire çizerek hız aldı, kılıcı yine havayı yarıdı. Geralt tek ayak üzerinde ustalıklı bir dönüşle kılıcın altından geçti, hafifçe yana sıçradı, kısa ve hafif bir çalım ile Tailles’i ritminden çıkardı. Tailles sövdü, kılıcını canlı bir hamleyle sağdan savurdu, bir an için dengesini kaybetti ve yeniden kazanmak amacıyla beceriksiz bir hareketle kılıcını başına siper etti. Witcher omuzları önde, hızla ve yıldırım hızıyla dümdüz vurdu. Ağır kılıç Tailles’in kılıcıyla şakırdarak tokuştu, darbenin şiddetiyle Tailles’in kılıcı geriye doğru fırlayıp şövalyenin yüzüne çarptı. Şövalye tiz bir çığlık attı, dizlerinin üzerine düştü ve alnı önde çimlere kapaklandı. Falwick hemen onun yanına koştu.

“Muhafızlar!” diye kükredi Falwick ayağa kalkarak. “Yakalayın onu!”

“Durun! Yerlerinize!” diye haykırdı Dennis Cranmer ve elini baltasına attı. Paralı askerler donup kaldılar.

“Hayır, Kont,” dedi cüce ağır ağır. “Emirleri harfiyen yerine getiririm. Witcher, Şövalye Tailles’e dokunmadı. Ufaklığa kendi kılıcı çarptı. Şansına küssün.”

“Yüzü darmadağın oldu! Ömür boyu böyle kalacak!”

“Cilt yeniden kaynar.” Dennis Cranmer çelik grisi gözleriyle Witcher’a dik dik bakıp dişlerini gösterdi. “Yara izi mi? Bir şövalye için yara izi onurlu bir anıdır, tarikatın onun için nicedir istediği şan ve övgü kaynağıdır. Yara izi olmayan şövalye, şövalye değil, uyuşuğun tekidir. Hadi sorun ona Kont, durumuna sevindiğini kulaklarınızla duyun.”

Tailles yerde kıvranıp kan tükürüyor, sızlanıp ağlıyordu; hiç sevinçliymiş gibi görünmüyordu.

“Cranmer!” Falwick yerdeki kılıcını sertçe aldı. “Bu yaptığına pişman olacaksın, yemin ederim!”

Cüce döndü, kemerinin arkasındaki baltayı ağır ağır çekti, hafifçe öksürdü ve sağ avucuna kuvvetlice tükürdü.

“Aman, sayın Kont,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Yalan yere yemin etmeyin; Prens Hereward beni bu insanların kafalarını koparmakla yetkili kıldı. Sizin bu aptalca sözlerinizi duymamış olayım. Ancak sakın tekrarlamayın, çok rica ediyorum.”

Falwick öfkeden zangır zangır titreyerek Geralt’a döndü. “Witcher! Ellander’den defol. Derhal. Bir saniye bile beklemeden!”

“Onunla aynı fikirde olduğum enderdir,” diye homurdandı Dennis, Witcher’ın yanına gelip ona kılıcını uzatırken, “ama bu sefer haklı. Uygun bir hızla bölgeyi terk edin.”

“Tavsiyenize uyacağız.” Geralt kayışı sırtına attı. “Ama öncesinde... sayın Kont’a söyleyecek bir sözüm var. Kont Falwick!”

Beyaz Gül Tarikatı şövalyesi gözlerini sinirle kırıştıtırıp ellerini pelerinine sürdü.

“Bir an için tarikat kurulunuzun kanunnamesine dönelim,” dedi Witcher, sırtıtmaya çalışarak. “Bir şey daha öğrenmek istiyorum. Diyelim ki bu olayda takındığınız tavırdan tiksindim, kendimi hakarete uğramış saydım ve diyelim ki sizi düelloya davet ediyorum, hemen, şimdi, burada. Ne yapardınız? Kılıcımı sizin kılıcınızla tokuşturmaya layık bulur muydunuz beni? Ya da önerimi geri çevirmeniz durumunda sizi uşaklarınızın önünde yüzünüze tükürmeye, çenenize yumruk indirmeye ve kıçınıza tekme atmaya bile layık bulmayacağımı bile bile beni reddeder miydiniz? Kont Falwick, lütfen iyi kalpliliğinizi gösterin ve merakımı giderme lütfunda bulunun.”

Rengi atan Falwick bir adım geri çekilip çevresine bakındı. Dennis Cranmer yüzünü buruşturdu, dilini çıkardı ve uzağa doğru tükürdü.

“Susuyorsunuz gerçi,” diye sözlerini sürdürdü Geralt, “gelgelelim suskunluğunuzda mantığın sesini duyuyorum Kont Falwick. Merakımı giderdiniz, şimdi ben de sizinkini gidermek isterim. Neler olacağını bilmek istersiniz diye söylüyorum; tarikat herhangi bir şekilde Nenneke Ana’nın ve diğer rahibelerin canını sıkarsa ya da Komutan Cranmer taciz edilirse, şunu bilin ki

Kont, sizi böyle bir durumda arar bulurum ve kanunname falan dinlemeden sizi domuz şişler gibi şişlerim.”

Şövalyenin rengi şimdi daha da atmıştı.

“Verdiğim sözü unutmayın Kont Falwick. Gel, Dandelion. Bizim için vakit geldi. Hoşça kal Dennis.”

“Bol şans Geralt.” Cücenin ağzı kulaklarındaydı. “Hoşça kal. Karşılaştığımızıza çok memnun oldum, umarım yine görüşürüz.”

“Aynı duyguları paylaşıyorum Dennis. O halde yakında görüşmek üzere.”

Witcher ve ozan meydan okuyan bir edayla atlarının sırtında ağır ağır uzaklaşıyor, dönüp arkalarına bakmıyorlardı. Ormana girip gözden kaybolduktan sonra atlarıyla tırıs gitmeye başladılar.

“Geralt,” dedi şair ansızın, “dosdoğru güneye inmeyeceğiz, değil mi? Önce Ellander’den ve Hereward’ın arazilerinden uzaklaşmamız gerekecek, öyle değil mi? Ne? Yoksa niyetin bu oyunu sürdürmek mi?”

“Hayır Dandelion, öyle bir niyetim yok. Ormanın içinden geçip daha sonra tacir yoluna sapacağız. Unutma, bu dövüşten Nenneke’ye söz etmek yok! Tek bir söz bile!”

“Umarım hemen yola çıkarız.”

“Derhal.”

II

Geralt eğildi, onarılan üzeniği inceledi, taze deri kokan ve sert olduğu için tokadan zor geçen üzenği kayışını uygun uzunluğa ayarladı. Kemerini, eyer heybelerini, atın eyerin arkasında sarılı

duran örtüsünü ve örtüye bağlı olan gümüş kılıcını düzeltti. Nenneke kollarını göğsünde kavuşturmuş, kıpırdamadan yanında duruyordu.

Dandelion hadım edilmiş koyu kahverengi atını yularından tutup yanlarına geldi. “Konukseverliğin için teşekkür ederim, muhterem,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Lütfen bana kızma artık. Beni sevdiğini biliyorum çünkü.”

“Orası öyle,” dedi Nenneke, gülümsemeden. “Nedenini kendim bile bilmediğim halde severim seni, budala. Hoşça kal.”

“Görüşmek üzere Nenneke.”

“Görüşmek üzere Geralt. Kendine iyi bak.”

Witcher sakince gülümsedi. “Ben başkalarına iyi bakmayı yeğlerim. Uzun vadede böylesi daha iyi.”

Iola tapınaktan çıkmış, yanında iki kız öğrenciyle birlikte sarmaşıklarla sarılı sütunların önünden geçerek geliyordu. Elinde Witcher’ın küçük bavulunu taşıyordu. Gözünü Witcher’ın bakışlarından beceriksizce kaçırdı, mahcup gülümsemesi çilli, tombul yanaklarının hafif kızarıklığıyla birleşince ortaya şirin bir görüntü çıktı. Öğrenci kızlar anlamlı bakışlarını gizleme gereği duymasalar da kıkır kıkır gülmek için kendilerini zorladılar.

“Ulu Melitele adına,” diye iç geçirdi Nenneke. “Basbayağı bir veda töreni oldu bu. Al bavulu Geralt. İksirlerini tamamladım, artık hiç eksiğin kalmadı. Bir de ilacın var, biliyorsun. On beş gün boyunca düzenli kullan. Sakın unutma. Önemli çünkü.”

“Unutmam. Teşekkürler Iola.”

Genç kız başını önüne eğdi ve Geralt’a bavulunu uzattı. Oysa bir şey söylemeyi çok isterdi. Ne söyleyeceğini, hangi sözcükleri

seçeceğini bilmiyordu aslında. Söyleyebilse bile ne söylerdi, onu da bilmiyordu. Bilmiyordu. Ama bilmeyi çok isterdi.

Elleri birbirine değdi.

Kan. Kan. Kan. Kırılmış beyaz çubuk gibi kemikler. Kocaman halkalarla dolu pençelerin ve keskin dişlerin parçaladığı deriden beyazımsı iplere benzeyen sinirler dışarı fışkırmıştı. Paramparça olmuş bir bedenden çığlık ve iğrenç yankılar yayılıyordu; arsız bir çığlıktı bu ve arsızlığıyla dehşet saçıyordu. Sonun arsızlığıydı bu. Ölümün arsızlığı. Kan ve çığlık. Çığlık. Kan. Çığlık...

“Iola!”

Nenneke geniş bedeninden beklenmeyen bir çeviklikle sıçrayıp yerde yatan kızın yanına geldi, nöbetler içinde seğiren kızı omuzlarından ve saçlarından tuttu. Öğrenci kızlardan biri donup kalmıştı, daha atak olan diğer kız Iola’nın dizlerinin üzerine çömeldi. Iola iki büklüm halde kıvranırken araladığı dudaklarından sessiz bir inilti çıkarabildi ancak.

“Iola!” diye bağırdı Nenneke. “Iola! Konuş! Konuş yavrum! Konuş!”

Ancak kız kendini daha da kastı, içine çektiği yanaklarını ısırdı ve ağzının kenarından kan sızmaya başladı. Telaştan kıpkırmızı kesilen Nenneke bağırarak bir şey söyledi, Witcher onun ne dediğini anlamadı ama boynundaki madalyon öylesine gerildi ki içgüdüsel olarak bedenini büktü ve görülmez bir yükün altına eğildi.

Iola duruldu.

Yüzü kireç gibi olan Dandelion yüksek sesle inledi. Nenneke dizlerinin üzerinde doğrulup güçlkle ayağa kalktı.

“Götürün onu,” dedi öğrenci kızlara. Bu arada öğrenci kızların sayısı artmıştı; hepsi dehşet içinde, yüzlerinde ciddi ifadelerle ve hiç seslerini çıkarmadan koşup gelmişlerdi.

“Taşıyıp götürün,” diye yineledi rahibe. “Dikkatli olun. Sakın yalnız bırakmayın. Birazdan geliyorum.”

Nenneke, Geralt’a döndü. Witcher kımıldamadan duruyor, terli avuçlarını ovalıyordu.

“Geralt... Iola...”

“Bir şey söyleme Nenneke.”

“Ben de gördüm... Bir an. Geralt, gitme.”

“Mecburum.”

“Sen de... Sen de gördün mü?”

“Evet. Hem ilk değildi bu.”

“Ee?”

“Geriye bakmanın bir anlamı yok.”

“Lütfen gitme.”

“Mecburum. Sen Iola’yla ilgilen. Görüşmek üzere Nenneke.”

Rahibe başını çevirdi, burnunu çekti ve elinin sert ve güçlü bir hamlesiyle gözündeki yaşları sildi.

“Elveda,” diye fısıldadı, Geralt’ın gözlerine bakmadan.

